

Части Библии в
таджикском
языке Таджикистан

Tajik Bible

Contents

Китоби Рут	1
Эстер	6
Хушхабар аз Матто	18
Хушхабар аз Марқӯс	72
Хушхабар аз Луқо	105
Хушхабар аз Юҳанно	159
Номаи якуми Павлуси фириста ба Таслӯникиён	198
Номаи Павлус ба Филемӯн	203
Номаи Ёқуб	205
Номаи якуми Юҳанно	211
Номаи дуюми Юҳанно	217
Номаи сеюми Юҳанно	218
Яҳудо	219

Части Библии в таджикском языке Таджикистан

Portions of the Holy Bible in the Tajik language of Tajikistan

Части Библии в таджикском языке Таджикистан

Language: тоҷикӣ (Tajiki)

Provided by: Wycliffe Bible Translators

This print-on-demand edition of Scripture is produced and provided at cost by the Digital Bible Society in partnership with the Bible League of Canada, Open Doors International, and other missions and translation agencies. To order additional copies of this or other Bibles, please visit www.dbs.org (USA), www.bibleleague.ca (Canada), and www.opendoors.org (Europe).

Copyright and Permission to Copy

Copyright © 2010, 2014 Фонди «Калом»

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution-No Derivatives license 4.0. You may share and redistribute this Bible translation or excerpts from it in any format, provided that:

You include the above copyright information.

You do not make any derivative works that change any of the actual words or punctuation of the Scriptures.

Pictures included with Scriptures and other documents are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

PDF, ePub, and MOBI Bible covers and design are copyrighted 2017 by the Digital Bible Society (www.dbs.org).

PDF generated on 2017-08-24 from source files dated 2017-08-24.

8daf6a41-5a30-5d75-ad99-6ded27853b23

ISBN: 978-1-5313-0630-4

Китоби Рут

Элимелех бо оилааш ба Мӯоб мекӯчад

1^{1-2 1-2} Замоне, ки дар сарзамини Исроил доварон* ҳукмронӣ мекарданд, гуруснагии сахте ба миён омад. Ҳамзамон дар деҳаи Байт-Лаҳми[†] вилояти Яҳудия Элимелех ном марде зиндагӣ мекард, ки аз авлоди Эфротииён буд. Рӯзе ӯ ҳамроҳи ҳамсараш Ноомӣ ва ду писараш Маҳлон ва Килён ба сарзамини Мӯоб[‡] кӯчида рафт, то дар он ҷо зиндагӣ кунад.

³Аммо пас аз чанд вақт Элимелех — шавҳари Ноомӣ аз олам чашм пӯшида, ӯро бо ду писараш танҳо гузошт. ⁴Писаронаш духтарони мӯобиро ба занӣ гирифтанд, ки номи яке Орфо ва дигаре Рут буд. Баъди даҳ соли, ки онҳо дар он ҷо умр ба сар бурданд, ⁵Маҳлон ва Килён низ аз олам гузаштанд. Инак, Ноомӣ бешавҳару беписар монд.

Бозгашти Ноомӣ ба Байт-Лаҳм

⁶Пас аз муддате Ноомӣ шунид, ки Худованд ба халқи худ баракати ҳосили фаровон додааст. Ӯ бо занони писаронаш бархост, то ки Мӯобро тарк кунад. ⁷Ҳамроҳи ду келинаш ҷойи зисти худро гузошта, ба роҳ баромад, то ба Яҳудия баргардад.

⁸Аммо дар роҳ Ноомӣ ба онҳо гуфт: «Ба хонаҳои модаронатон баргардед. Бигзор Худованд ба ивази некиҳое, ки ба ман ва фарзандони

раҳматиам кардед, ба шумо некӣ кунад. ⁹Дуо мекунам, ки ҳардуятон боз ба шавҳар бароед ва шуморо дар он хона хуш бипазиранд». Пас Ноомӣ хайрухушкунон онҳоро бӯсид. Аммо онҳо гиря карда ¹⁰гуфтанд: «Не, мо ҳамроҳатон назди халқи шумо меравем». ¹¹Ноомӣ дар ҷавоб гуфт: «Духтаронам, шумо бояд баргардед. Чаро ҳамроҳи ман будан мехоҳед? Оё ман метавонам боз соҳиби писароне шавам, ки шуморо ба занӣ гиранд? ¹²Духтаронам, ман барои дубора шавҳар қардан пир шудаам, барои ҳамин ба хонаҳои худ баргардед. Ҳатто агар чунин имкон бошаду ман ҳамин шаб шавҳар карда писардор шавам ҳам, ¹³оё шумо то ба воя расидани онҳо сабр мекунед? Ин хел шумо шавҳар карда наметавонед. Не, духтаронам, шумо медонед, ки ин номумкин аст. Ранҷу азобе, ки дарам, бароятон беҳад вазнин аст, чунки Худованд бар зидди ман аст». ¹⁴Онҳо боз бо овози баланд гиря карданд. Сипас Орфо хушдоманаширо бӯсида, бо ӯ хайрухуш карда рафт, аммо Рут бо ӯ монд.

¹⁵Ноомӣ ба ӯ гуфт: «Бубин, Орфо ба назди қавми худ ва худоёни худ бармегардад, ту ҳам ҳамроҳи ӯ бирав». ¹⁶Аммо Рут илтиҷо кард:

«Маро маҷбур накунед, ки аз пешатон равам. Иҷозат диҳед, ҳамроҳатон истам.

Ҳар ҷоие ки равед, ман ҳам меравам.

Ҳар ҷоие ки зиндагӣ кунед, ман ҳам он ҷо зиндагӣ мекунам.

Халқи шумо халқи ман ва Худои шумо Худои ман мешавад.

*1:1-2 доварон — роҳбарони қадимаи халқи Исроил, ки вазифаи ҳукмкунӣ, ҳимоякунӣ ва роҳбариро ба ўҳда доштанд.

†1:1-2 Байт-Лаҳм — «хонаи нон» маъно дорад.

‡1:1-2 Мӯоб — яке аз халқҳои Канён, ки душмани халқ Исроил буд.

¹⁷ Ҳар ҷое ки бимиред, ман ҳам ҳамон ҷой хоҳам мурд ва дар он ҷой маро низ гӯр хоҳанд кард.

Агар чизе ғайр аз марг маро аз шумо ҷудо кунад, Худо ба балои бад гирифтаам кунад».

¹⁸ Ноомӣ чун фаҳмид, ки Рут аз гапаш намегардад, дигар чизе нагуфт.

¹⁹ Ҳамин тавр, онҳо роҳи худро давом доданд ва ба шаҳри Байт-Лаҳм расиданд. Ҳангоме онҳо ба шаҳр даромаданд, мардум аз дидани онҳо ба ҳаяҷон омаданду занон чунин мегуфтанд: «Наход ин Ноомӣ бошад?»

²⁰ Ноомӣ дар ҷавоб гуфт: «Худои Таоло ҳаёти маро хеле талху ғамнок кардааст, барои ҳамин маро дигар Ноомӣ (яъне форама) нагӯед, балки Мора (яъне талх) бигӯед.

²¹ Вақте ки аз ин ҷо баромада рафтам, ҳама чиз доштам, аммо Худованд маро бо дасти ҳолӣ баргардонд. Чаро маро Ноомӣ мегӯед, ҳол он ки Худованд маро ба чунин мусибат гирифта кардааст ва Худои Таоло маро бадбахт намудааст?»

²² Инанк, Ноомӣ ҳамроҳи келинаш Рут аз сарзамини Мӯоб баргашт. Ҳангоме ки онҳо ба шаҳри Байт-Лаҳм расиданд, мавсими дарави ҷав нав сар шуда буд.

Рут дар киштзори Бӯаз

2 Ноомӣ хешованде дошт, ки номаш Бӯаз буд. Бӯаз марди сарватманду баобрӯ аз қабилаи шавҳараш Элимелех буд. ²Рӯзе Рут ба Ноомӣ гуфт: «Иҷозат диҳед, ба киштзорҳои гирду атроф равам, шояд ягон кас ба ман раҳм карда гузорад, ки хӯшаҳои аз паси даравгарон ба замин афтодаро чинам». Ноомӣ ҷавоб дод: «Бирав, духтарам».

³ Пас Рут ба киштзоре рафта, аз қафои даравгарон хӯшаҳои афтодаро мечид. Бо амри тасодуф он киштзор

ба Бӯаз, ки аз қабилаи Элимелех буд, тааллуқ доштааст.

⁴ Пас аз муддате Бӯаз аз деҳаи Байт-Лаҳм омад ва бо коргарон салому алейк карда гуфт: «Худованд ёратон бод!» Онҳо дар ҷавоб гуфтанд: «Раҳмат, Худованд шуморо баракат диҳад!» ⁵ Бӯаз аз саркори даравгарон пурсид: «Он зани ҷавон кист?» ⁶ Саркор ҷавоб дод: «Ин зани ҷавон ҳамон мӯоби аст, ки ҳамроҳи Ноомӣ аз кишвари Мӯоб омадааст. ⁷ Ӯ аз ман иҷозат пурсид, ки аз қафои даравгарон хӯшаҳои ба замин афтодаро чинам. Ӯ аз субҳ то ин дам машғули кор аст, танҳо як бор дар зери соябон каме истироҳат кард».

⁸ Он гоҳ Бӯаз ба Рут гуфт: «Духтарам, гӯш кун, барои хӯшачинӣ ба майдонҳои дигар нарав, балки дар ҳамин ҷо бо занон истода, кор кун. ⁹ Ба онҳо нигоҳ кун, ҳар ҷое ки онҳо дарав кунанд, ту ҳам аз қафои онҳо рав. Ман ба мардикорони худ амр додам, ки ба ту даст нарасонанд. Агар ташна шавӣ, рафта аз кӯзаҳое, ки хизматгориам об пур мекунанд, бинӯш».

¹⁰ Рут то замин ба Бӯаз таъзим карда, гуфт: «Чаро шумо ба ман ин хел ғамхорӣ мекунед? Чаро ба як шахси бегона ин қадар меҳрубон ҳастед?»

¹¹ Бӯаз дар ҷавоб гуфт: «Ҳар он чӣ ту баъди марги шавҳарат дар ҳаққи хушдоманат кардӣ, ба гӯшам расид. Медонам, ки падару модар ва ватани худро монда омадӣ, то дар байни халқи ношинос зиндагӣ кунӣ. ¹² Худованд барои корҳои кардаат ба ту файзу баракат диҳад. Бигзор Худованд, Худои Исроил, ки назди Ӯ омадаӣ, туро дар паноҳаш нигоҳ дорад ва ба ту мукофот ато намояд».

¹³ Рут дар ҷавоб гуфт: «Эй хоҷаи меҳрубон, маро аз марҳамати худ дар

оянда ҳам маҳрум накунед. Шумо ба ман, ки ҳатто канизатон нестанд, суханони нек гуфта, тасалли додед».

¹⁴ Дар вақти хӯрокхӯрӣ Бӯаз ба Рут гуфт: «Биё, хӯрок хӯр. Нонатро ба шираи ангур тар карда хӯр». Пас Рут дар назди даравгарон нишаст ва Бӯаз ба ӯ гандумбирён дод. Рут то серӣ хӯрду боз боқӣ монд. ¹⁵⁻¹⁶ Чун Рут бархоста, ба хӯшачинӣ сар кард, Бӯаз ба даравгарони худ амр дода гуфт: «Агар ӯ байни хӯшаҳои баста хӯша чинад ҳам, ба ӯ чизе нагӯед ва кордор нашавед. Баръакс, каме аз хӯшаҳои басташуда низ ба рӯйи замин бирезед, то ӯ бичинад».

¹⁷ Рут то бегоҳ дар он киштзор хӯша чид. Вақте хӯшаҳоро бикӯфт, тақрибан дувоздаҳ кило ҷави тоза ба даст овард. ¹⁸ Рут онро бо худ ба шаҳр овард ва хушдоманаш дид, ки чӣ қадар ҷав ҷамъ кардааст. Ӯ боқимондаи хӯроки худро низ ба Ноомӣ дод. ¹⁹ Ноомӣ аз ӯ пурсид: «Аз кучо ҳамаи инро ҷамъ овардӣ? Дар кадом киштзор кор кардӣ? Худо касеро, ки ба ту ин қадар ғамхорӣ кардааст, баракат диҳад!» Рут ба хушдоманаш гуфт, ки дар киштзори Бӯаз ном марде кор кардааст.

²⁰ Ноомӣ ба Рут гуфт: «Худованд Бӯазро баракат диҳад! Ӯ марҳамати худро аз мо ва аз мурдагон дареғ надоштааст». Ӯ боз илова кард: «Он мард яке аз хешони наздики мост, ки бояд сарпарастиямонро ба ӯҳда бигирад». ²¹ Пас аз он Рут гуфт: «Ӯ ҳатто ба ман гуфт, ки бо коргаронаш то тамоми шудани мавсими дарав дар киштзори ӯ хӯша чинам».

²² Ноомӣ ба Рут гуфт: «Бале, духтарам, ҳамроҳи занон дар киштзори Бӯаз кор кунӣ, беҳтар аст. Агар ба ҷойи дигар равӣ, мумкин коргарон ба ту даст расонанд». ²³ Бо ҳамин, Рут то охири мавсими

дарави гандуму ҷав бо канизони Бӯаз ҷамъоварии ғалларо давом меод ва бо хушдоманаш зиндагӣ мекард.

Ноомӣ барои Рут нақша мекашад

З Боре Ноомӣ, хушдомани Рут, ба ӯ гуфт: «Духтарам, ман бояд бароят паноҳгоҳе пайдо кунам, то ки ту бароҳат бошӣ. ² Ҳамон Бӯаз, ки ту ҳамроҳи хизматгоронаш кор кардӣ, шеши мост. Акнун гуш кун. Ӯ имшаб дар хирмангоҳ ҷав бод мекунад. ³ Ту худатро тоза бишӯй, каме атр бизан ва либоси беҳтаринатро пӯшида, ба хирманчо рав. Аммо то хӯрдану нӯшиданро тамоми накунад, худро ба ӯ нишон надеҳ. ⁴ Вақте ки хоб меравад, ҷойи хобашро фаҳм, ки дар кучост. Он гоҳ ба назди ӯ рафта, кӯрпаи ӯро аз рӯйи пойҳояш кушода, назди пойҳояш хоб кун. Пас худи ӯ мегӯяд, ки чӣ бояд кунӣ». ⁵ Рут дар ҷавоб гуфт: «Ҳамаи гуфтаҳоятро иҷро мекунам».

Рут ба назди Бӯаз меравад

⁶ Пас Рут ба хирманчо рафта, ҳамон тавре ки хушдоманаш фармуда буд, амал кард. ⁷ Вақте ки Бӯаз хӯрдану нӯшиданро тамоми кард, хушҳол шуд ва назди охири хирмани ҷав рафта, хобид. Рут оҳиста ба ӯ наздик шуд ва як гӯшаи кӯрпаи ӯро бардошта, дар поёни пойи Бӯаз дароз кашид. ⁸ Нисфи шаб Бӯаз ногаҳон аз хоб бедор шуд ва чун дид, ки зане дар поёни пойҳояш хобидаст, ҳайрон шуд. ⁹ Бӯаз «Ту кистӣ?» гуфта пурсид. Рут ҷавоб дод: «Ман канизи шумо, Рут ҳастам. Шумо ки хеши наздиктарини мо ҳастед, хоҳиш мекунам, сарпарастии маро ба ӯҳда гиред».

¹⁰ Бӯаз гуфт: «Духтарам, Худованд туро баракат диҳад. Ин кори неке, ки ҳоло кардӣ, аз коре, ки пештар

карда будӣ, бузургтар аст. Ту метавонистӣ аз қафои ҷавонмардони бой ё камбағал равӣ, вале ин корро накардӣ. ¹¹Духтарам, дигар натарс, ҳама хоҳишатро иҷро мекунам. Тамоми мардуми шаҳр медонанд, ки ту зани баномусӣ. ¹²Дуруст аст, ки ман — хеши ту, вале аз ман дида, боз хеши наздиктар ҳаст. ¹³Шабона ин чо бимон. Фардо субҳ мефаҳмам, ки оё ӯ химояи туро ба ӯҳда мегирад ё не. Агар бигирад, хуб аст, вагарна ба Худои зинда қасам, ки худам туро мегирам. Ҳоло то саҳар ин чо хоб кун».

¹⁴Пас Рут то саҳар дар поёни пойҳои Бӯаз хобид. Аммо, чашми рӯз ҳанӯз накафида, аз хоб бедор шуд. Бӯаз намехост, ки касе ба хирманчо омадани занро бифаҳмад. ¹⁵Ӯ ба Рут гуфт: «Рӯймолатро ба рӯйи замин паҳн кун». Рут ҳамин тавр кард. Бӯаз дар он тақрибан 25 кило ҷав рехт ва онро ба китфи Рут гузошт. Баъд худ ба шаҳр рафт. ¹⁶Ҳангоме ки Рут ба назди хушдоманаш омад, Ноомӣ аз ӯ пурсид: «Хуб, чӣ гап, духтарам?» Рут ҳамаи ҳодисаро гуфт, ки Бӯаз барои ӯ чӣ кор кард ¹⁷ва илова намуд: «Бӯаз ба ман гуфт, ки набояд бо дастони холи ба назди ту баргардам. Ӯ ҳамаи ин ҷавро ба ман дод». ¹⁸Ноомӣ ба ӯ гуфт: «Ҳоло сабр кун, духтарам, ки натиҷаи ин кор чӣ мешавад, зеро ин шахс то ин масъаларо имрӯз ҳал накунад, ором намешавад».

Бӯаз бо Рут издивоҷ мекунад

4 Он гоҳ Бӯаз ба назди дарвозаи шаҳр рафта, он чо нишаст. Вақте ҳамаи хешованде, ки дар борааш гуфта буд, аз он чо мегузашт, Бӯаз ӯро садо карда гуфт: «Эй дӯстам, биё ин чо бишин». Ӯ омада, он чо

нишаст. ²Сипас Бӯаз даҳ нафарро аз роҳбарони шаҳр⁴ даъват намуда, аз онҳо хоҳиш кард, ки он чо нишинанд. Вақте онҳо ба ҷойҳои худ гузаштанд, ³Бӯаз ба хешаш мурочиат намуд: «Ҳоло Ноомӣ аз сарзамини Мӯоб баргаштааст ва мехоҳад заминеро, ки аз они хеши мо — Элимелех аст, фурушад. ⁴Фикр кардам, ки ман бояд ин хабарро дар ҳузури ин чо нишастагон ва дар ҳузури роҳбарони халқи ман ба ту расонам, то он заминро бихарӣ. Агар харидан нахоҳӣ, ба ман бигӯй, то ки ман донам, чун ҳаққи хариди он заминро аввал ту дорӣ, баъд аз ту ман метавонам онро бихарам». Он шахс гуфт: «Ман онро мехарам». ⁵Он гоҳ Бӯаз гуфт: «Хуб, ҳангоми харидани замини Ноомӣ ту бояд Рут мӯобиро, ки шавҳараш аз олам гузаштааст, ба занӣ бигирӣ. Ба ин восита вақте кӯдакдор шуда, соҳиби меросхӯр мегардед, мероси шавҳараш аз байн намеравад». ⁶Он мард дар ҷавоб гуфт: «Ман он заминро харида наметавонам, чунки агар бихарам, молу мулки худро зери хатар мегузорам. Ту ӯро гир, чунки ман ин корро карда наметавонам».

⁷Давраҳои пеш дар Исроил чунин расм буд, ки ҳангоми харидуфуруш ё додугирифт барои тасдиқи ҳамаи амал як кас пойафзоли худро кашида, ба каси дигар меод. Дар Исроил ин тарзи қонунӣ гардонидани ҳамаи кор ҳисоб мешуд.

⁸Пас ҳамаи хеш пойафзоли худро кашида, ба Бӯаз гуфт: «Ту онро бихар». ⁹Он гоҳ Бӯаз ба роҳбарон ва ба ҳозирин рӯй овард: «Шумо акнун шохид ҳастед, ки ман заминхоеро, ки аз они Элимелех, Кильон ва Маҳлон аст, аз Ноомӣ мехарам. ¹⁰Инчунин

⁴4:2 Яъне, пирони шаҳр.

Рути мӯобиро, ки зани Маҳлон буд, ба занӣ мегирам, то ки замини он шахс барои аҳли оилаи ӯ боқӣ бимонад ва номаш дар хонадону зодгоҳаш аз байн наравад. Шумо имрӯз шохид ҳастед».

¹¹ Он гоҳ роҳбарон[§] ва мардуме, ки дар назди дарвоза ҷамъ омада буданд, тасдиқ карданд: «Бале, мо шохид ҳастем. Худованд ҳамсаратро монанди занони Яқуб^{**} — Роҳел ва Леё гардонад. Ин занон барои ӯ фарзандони зиёдро ба дунё оварданд. Дар байни Эфротиён сарват ба даст ороӣ ва номат дар деҳаи Байт-Лаҳм машҳур гардад. ¹² Фарзандоне, ки Худованд аз ин зани ҷавон ба ту ато мефармояд, хонадони туро мисли хонадони Форас бисозанд, ки Томор ӯро барои Яхудо таваллуд карда буд».

Рут писардор мешавад

¹³ Пас аз он Бӯаз Рутро ба занӣ гирифта, бо ӯ ҳамбистар шуд ва Худованд ӯро баракат доду Рут ҳомиладор шуда, писаре ба дунё

овард. ¹⁴ Занони шаҳр ба Ноомӣ мегуфтанд: «Худоро шукр, ки ӯ туро бе меросхӯре, ки ниғаҳбонат мешавад, нагузошт! Бигзор номи ин кӯдак дар Исроил машҳур гардад! ¹⁵ ӯ акнун бароят зиндагии наве хоҳад бахшид ва атои айёми пирият хоҳад буд, зеро ӯро келинат, ки туро дӯст медорад ва бароят аз ҳафт писар ҳам бехтар аст, ба дунё овардааст». ¹⁶ Ноомӣ он кӯдакро ба оғӯш гирифта, парасторӣ мекард. ¹⁷ Занони ҳамсоя мегуфтанд: «Ноомӣ писардор шуд» ва ба кӯдак Убид ном ниҳоданд. Убид падари ҳамон Ҳисой аст, ки падари Довуд буд.

Бӯаз ва насли ӯ

¹⁸ Авлоди Форас инҳоянд: Форас падари Ҳесрӯн, ¹⁹ Ҳесрӯн падари Ром, Ром падари Аминодоб, ²⁰ Аминодоб падари Наҳшӯн, Наҳшӯн падари Салмӯн, ²¹ Салмӯн падари Бӯаз, Бӯаз падари Убид, ²² Убид падари Ҳисой ва Ҳисой падари Довуд буд.

§4:11 Яъне, пирони шаҳр.

**4:11 Яъне, Исроил.

Эстер Пешгуфтор

Подшоҳи форс зиёфати шоҳона медиҳад

1 Замони ҳукмронии шоҳ Аҳашверӯш буд, ҳамон шоҳ, ки бар яксаду бисту ҳафт вилоят, аз Ҳиндустон сар карда, то Эфиопия подшоҳӣ мекард. ²Он рӯзҳо ӯ сарзаминашро аз тахти шоҳонаи худ, ки дар қалъаи Шушан буд, роҳбарӣ менамуд.

³Соли сеюми подшоҳияш шоҳ барои ҳамаи мансабдорону дарбориён зиёфат дод. Дар он сарлашкарони^{††} сарзамини форсу модҳо, мирон ва ҳокимони вилоятҳо иштирок доштанд. ⁴ӯ сарвати фаровони шоҳигарии худ ва шукӯҳу шаҳомати бузургиашро мударати дуру дароз, дар давоми шаш моҳ, ба меҳмононаш намоиш меод. ⁵Пас аз тамом шудани зиёфати яқум шоҳ барои ҳамаи сокинони қалъаи Шушан, чи камбағалу чи сарватманд, зиёфати дуюм дод. Он дар боғи девордори қасри шоҳ ҳафт шабонарӯз давом намуд. ⁶Дар ин боғ пардаҳо аз матоъҳои пахтагини сафеду осмонранг бо бандҳои қиматбаҳои сафеду бунафшранг аз ҳалқаҳои нуқрагин гузаронида шуда, ба сутунҳои мрамрин овезон буданд. Катҳои тиллоию нуқрагинро болои фарши мрамрӣ, садафӣ ва аз дигар сангҳои қиматбаҳои сурху сиёҳ тайёршуда, қатор гузошта буданд. ⁷Хизматгори шаробро дар зарфҳои тиллоие, ки яке аз дигаре фарқ дошт,

меоварданд. Шароби шоҳона аз сабаби бойигарии подшоҳ фаровон буд ва ⁸мувофиқи қонун ҳар кас, чи қадаре ки мехост, менӯшид, зеро шоҳ ба ходимонаш фармуда буд, ки бо хости ҳар кас амал намоянд.

⁹Зани подшоҳ — малика Ваштӣ низ дар қасри шоҳ Аҳашверӯш барои занон зиёфат меод.

Оқибати бейтоатии Ваштӣ

¹⁰Дар рӯзи ҳафтуми зиёфат подшоҳ аз нӯшидани шароб андак маст шуда, ба ҳафт хизматгори шахсият^{‡‡} — Меҳумон, Бизто, Ҳарбӯно, Бинто, Абанто, Зетар ва Каркас, фармон дод, ¹¹ки малика Ваштиро наздаш биёранд. Занаш ҳусни зебо дошт ва шоҳ хост, ки малика тоҷ бар сар пеши меҳмонон биёяд, то зебоии ӯро ба ҳама намоиш диҳад. ¹²Лекин чун хизматгори рафта, ба малика фармони шоҳро расониданд, малика амрашро рад карду ба зиёфат наомад. ¹³⁻¹⁴Шоҳ Аҳашверӯш аз ин рафтори малика огоҳ шуда, ба хашм омаду хеле оташин гардид.

Аз рӯйи одаташ ӯ ба ситорашиносонаш — Каршено, Шетор, Адмото, Таршиш, Мерес, Марсено ва Мемухон муроҷиат карда, маслиҳат пурсид. Ин мансабдорони сарзамини Форсу Модай қонуну қоида ва анъанаҳои медонистанд. Азбаски онҳо вазиғаҳои баландтаринро соҳиб буданд, иҷозати назди подшоҳ даромадан доштанд.

Подшоҳ аз онҳо пурсид: ¹⁵«Малика Ваштӣ ба фармони шоҳ, ки хизматгори ба вай расониданд,

††1:3 сарлашкарони — ё заминдорони сарватманд

‡‡1:10 Ба забони ибрий ин хизматгори шахсӣ «хочасаро» буданд. Маънои «хочасаро» «марди ахташуда» мебошад.

итоат накард. Мувофиқи қонун қазои
ӯ чист?»

¹⁶ Яке аз маслиҳатгарон — Мемухон дар хузури шоҳ ва мансабдорон гуфт: «Малика Ваштӣ на танҳо ба подшоҳ, балки ба ҳамаи мансабдорону тамоми мардуми вилоятҳои подшоҳ Аҳашверӯш беҳурмати нишон дод. ¹⁷ Зеро чунин гуфтугузор мешавад, ки малика Ваштӣ фармони подшоҳро рад карда, наздаш наомад. Занон инро фаҳмида шавҳарони худро писанд намекунанд. ¹⁸ Худи ҳамин рӯз занони мансабдорони Форсу Модай, ки аз ин воқеа хабардор мешаванд, ба шавҳарони худ низ инро нақл мекунанд. Сипас дар оилаҳо хашму ғазаб ва беҳурмати зиёд хоҳад шуд.

¹⁹ Бинобар ин, агар ба подшоҳ писанд ояд, фармон бароварда шавад, ки Ваштӣ дигар ҳеҷ гоҳ ба назди подшоҳ надарояд. Бигузур подшоҳ вазифи ӯро ба зани дигаре, ки аз вай беҳтар аст, диҳад. Ин фармон дар қонуни ивазнашавандаи Форсу Модай ҷо шавад. ²⁰ Вақте ки фармони шоҳ дар тамоми сарзамини бузургаш паҳн мешавад, боиси он мегардад, ки ҳар як зан дар ҳар хонавода, чи камбағалу чи сарватманд, шавҳари худро ҳурмат кунад».

²¹ Маслиҳати Мемухон ба ҳама писанд омаду подшоҳ аз пайи иҷрои он шуд. ²² Ӯ фармонро бо хати ҳар як вилояту забони ҳар як халқ навишта фиристонд, то ҳар мард дар хонаи худ хӯчаини оила бошаду бо забони халқаш гап занад.

Эстер малика мешавад

2 Баъд аз чанд вақт, чун ғазаби шоҳ Аҳашверӯш паст шуд, ӯ Ваштиро бо кори кардааш ва фармони дар ҳаққи ӯ баровардаашро ба ёд овард. ² Инро дида, хизматгорони шахсияш ба ӯ гуфтанд: «Бигзор барои шоҳ духтарони ҷавону зеборо ҷустуҷӯ намоянд. ³ Барои ин шоҳ ба тамоми вилоятҳои шоҳигариаш шахсони махсусро таъин кунад, то ки онҳо ҳамаи духтарони ҷавону соҳибҷамолро дар ҳарамсароии қалъаи Шушан ҷамъ оваранд. Сипас онҳоро ба дасти Ҳейга^{¶¶} — ниғаҳбони занони шоҳ супорида, ба онҳо маводи ороиши занона бидиҳанд. ⁴ Бигзор ҳамон духтаре, ки ба подшоҳ хуш меояд, ба ҷойи Ваштӣ малика шавад». Пешниҳод ба подшоҳ маъқул шуд ва ӯ ҳамон тавр амал кард.

⁵ Инак, дар қалъаи Шушан марди яҳудие бо номи Мордахай, ки писари Ёир буд, мезист. Ёир писари Шимъӣ буд ва Шимъӣ писари Киш, аз хонаводаи Бинемин. ⁶ Аслан Киш дар шаҳри Уршалим зиндагӣ мекард. Аммо Набукаднесар — шоҳи сарзамини Бобил чандин сол пеш Уршалимро хароб карда, шоҳи Яҳудия Еконёро ба асирий гирифта буд. Дар он вақт Киш — бобокалони Мордахай низ, ҳамроҳи дигар асирон оварда шуд^{§§}. ⁷ Мордахай духтархонде дошт, ки фарзанди амакаш буд. Пас аз вафоти падару модари духтар Мордахай ӯро гирифта, калон карда буд. Ӯ Ҳадасаном дошт, лекин номи форсияш Эстер буд. Вай қаду қомати мавзун ва чеҳраи зебо дошт. ⁸ Вақте ки

^{¶¶}2:3 Ҳейга низ яке аз хочасароён буд.

^{§§}2:6 Аз рӯйи матни аслии забони ибрий маълум нест, ки оё Мордахай ё Киш ба асирий гирифта шуда буд. Лекин аксарияти олимон бар он ақидаанд, ки аслан Киш буд.

фармони шоҳ эълон шуду духтарони зиёдеро ба қалъаи Шушан оварда, ба дасти Ҳейга — ниғаҳбони занон супориданд, Эстер ҳам дар байни онҳо буд. Вай низ дар қасри подшоҳӣ таҳти назорати Ҳейга қарор гирифт. ⁹Ситораи духтар ба Ҳейга маъқул шуду Ҳейга дарҳол ба Эстер маводи ороишию хӯроки ба ӯ хосро дод. Инчунин ҳафт канизони дарбориро ба Эстер супориду ӯро бо канизонаш ба ҷойи беҳтарини хонаи занон гузаронд.

¹⁰Мувофиқи амри Мордахай Эстер ба касе дар бораи аз миллати яҳудӣ буданаш ва оилаи худ ҳарф намезад.

¹¹Ҳар рӯз Мордахай назди хонаи занон мегашт, то ки аз ҳолу кори Эстер хабар ёбад.

¹²Пеш аз назди шоҳ Аҳашверӯш даромадан, ба ҳар духтар дувоздаҳ моҳ барои тайёрӣ дидан мӯҳлат дода мешуд; ӯ шаш моҳ бо равғанҳои хушбӯй ва шаш моҳи дигар бо атрҳову молиданиҳои гуногуни занона худро орову торо меод.

¹³Сипас духтар дар навбати худ, назди шоҳ мебаромад. Ҳангоми назди шоҳ рафтани ҳар чизеро, ки духтар талаб мекард, меоданд, то ки аз хонаи занон ба хонаи шоҳ барад. ¹⁴Духтар бегоҳӣ ба назди шоҳ мерафту саҳарӣ ба хонаи занҳои дигар баргашта, таҳти назорати Шаашғоз, ки ниғаҳбони* занони дигар буд, меистод. Вай ба назди шоҳ дуҷумбора намеомад, магар ин ки ба шоҳ хуш ояду ӯро бо номаш даъват кунад.

¹⁵Акнун навбати ба назди шоҳ даромадан ба Эстер ҳам расид: ҳамон Эстери духтари Абиҳоилии амаки Мордахай, ки Мордахай ӯро ҳамчун духтараш калон карда буд. Вай бо худ танҳо чизҳои пешниҳодкардаи Ҳейгаро гирифт. Инак, ҳама ба Эстер бо чашми нек менигаристанд.

¹⁶Зимистони† соли ҳафтуми ҳукмронии шоҳ, Эстерро ба назди шоҳ Аҳашверӯш ба қаср оварданду ¹⁷вай Эстерро бештар аз ҳамаи занон дӯст дошт ва нисбат ба духтарони дигар ситорааш ба дили шоҳ бештар рост омад. Шоҳ ба сари Эстер тоҷи шоҳигарӣ гузошта, ӯро ба ҷойи Ваштӣ малика эълон намуд. ¹⁸Он гоҳ шоҳ ба хоҳири Эстер барои ҳамаи мансабдорону дарбориён зиёфат доду дар ҳамаи вилоятҳо пули андозро кам карда, ба таври шоҳона тӯҳфаҳо тақсим карда дод.

Мордахай ҳаёти подшоҳро наҷот медиҳад

¹⁹Вақте ки бори дуюм духтаронро ҷамъ карданд, Мордахай дар дарбори шоҳ хизмат менамуд‡. ²⁰Эстер бошад, дар бораи хешовандону халқи худ, чунон ки падархондаш Мордахай ба вай амр дода буд, ба касе чизе нагуфт. Ӯ ба монанди давраи кӯдакӣ ҳамаи гуфтаҳои Мордахайро гӯш мекард.

²¹Рӯзе, ҳангоме ки Мордахай дар дарбор хизмат мекард, ду дарбон† — Биғтон ва Тораш ба қаҳр омада, мехостанд шоҳро кушанд. ²²Мордахай аз ин хабардор шуда, ба малика Эстер расонид ва ӯ ба шоҳ аз номи Мордахай ҳодисаро

*2:14 Шаашғоз низ хоҷасаро буд.

†2:16 Аз рӯйи тақвими ибрий моҳи «тевет» буд, яъне моҳи даҳум, ки ба зимистон (тақрибан ба моҳи декабр ва январ) рост меояд.

‡2:19 Дар матни аслии забони ибрий назди дарвозаи подшоҳ менишаст омадааст. Маънои ин идиома он аст, ки Мордахай дар қасри шоҳ вазифа дошт.

†2:21 Ин дарбонон низ аз ҷумлаи хоҷасароён буданд.

нақл кард. ²³ Баъд аз тафтиши ҳодиса фаҳмиданд, ки ҳақиқатан дарбонон чунин нақша кашида будаанд. Пас онҳоро дастгир карда, ба дор овехтанду тамоми ҳодиса дар хузури шоҳ дар китоби ёддоштҳо навишта шуд.

Сарвазир нақша мекашад, ки яҳудиёро кушад

3 Пас аз чанд вақт шоҳ Аҳашверӯш ба Ҳаман — писари Ҳамдотой аз насли Аҷоч, вазифаи баланд дода, ўро болои ҳамаи мансабдорон сарвазир гузошт. ² Мувофиқи фармони шоҳ ҳамаи дарбориёне, ки дар қаср хизмат мекарданд, ба Ҳаман таъзим карда, зону мезаданд. Аммо Мордахай на таъзим мекарду на зону мезад. ³ Дарбориён аз Мордахай мепурсиданд: «Эй! Барои чӣ ту фармони шоҳро иҷро намекуни?»

⁴ Онҳо ҳар рӯз инро ба ў мегуфтанду лекин вай ба гапашон ҳеч аҳамият намедод. Мордахай гуфта буд, ки ў яҳудӣ аст. Аз ин рӯ, дарбориён корҳои Мордахайро ба Ҳаман расониданд, то бубинанд, ки оё Мордахай дар гапаш меистад ё не. ⁵ Вақте Ҳаман дид, ки Мордахай пеши вай на таъзим мекунаду на зону мезанад, саҳт ба ғазаб омад. ⁶ Лекин куштани танҳо Мордахайро барои худ басанда нашуморид. Ба Ҳаман гуфта буданд, ки Мордахай аз кадом халқ аст. Барои ҳамин Ҳаман нақшаи нобуд кардани тамоми халқи яҳудӣ, яъне халқи Мордахайро кашид, ки дар саросари шоҳигарии Аҳашверӯш зиндагӣ мекарданд.

Аҳашверӯш нақшаи Ҳаманро дастгирӣ мекунад

⁷ Баҳори[§] соли дувоздахуми ҳукмронии шоҳ Аҳашверӯш, дар пеши Ҳаман барои интиҳоби рӯз ва моҳи беҳтарини нобуд кардани яҳудиён қуръа (яъне пур бо забони форсии қадим) партофтанд. Қуръа ба ҳафтуми марти соли оянда** афтод.

⁸ Сипас Ҳаман ба шоҳ Аҳашверӯш гуфт: «Халқе ҳаст, ки дар ҳамаи вилоятҳои сарзамини шоҳ, байни мардум пароканда шудаасту аз дигарон худро ҷудо мекунад. Урфу одаташон аз дигар халқҳо фарқ дорад ва ба қонуну қоидаи шоҳ гӯш намедиҳанд. Бинобар ин, бар манфиати шоҳ нест, ки онҳоро тоқат кунад. ⁹ Агар ба шоҳ писанд афтад, бигузур фармоне барорад, ки ин халқ пурра нобуд шавад. Ман бошам, ба дасти хизматгориҳои шоҳ сию панҷ ҳазор кило нуқра медиҳам, то ки ба ҳазинаи шоҳ гузоранд».

¹⁰ Инак, шоҳ ангуштаринро, ки мӯҳри расмиаш буд, аз дасташ кашида ба Ҳаман — писари Ҳамдотой аҷочӣ, душмани яҳудиён дода, гуфт: ¹¹ «Пулро ба худат мон ва ҳар чӣ ки мехоҳӣ, бо ин халқ бикун».

¹² Сипас ҳабдахуми апрел†† котибони шоҳро ҷамъ карданд. Онҳо фармонро аз рӯйи ҳамаи гуфтаҳои Ҳаман бо хати ҳар як вилоят ва бо забони ҳар як халқ, ба ҳокимони вилоятҳои подшоҳ, ҳокимони ноҳияҳо ва ба мирони халқҳо навиштад. Фармонро аз номи шоҳ Аҳашверӯш навишта, бо ангуштаринаш мӯҳр

§3:7 Мувофиқи тақвими яҳудиён моҳи «нисон» буд, яъне моҳи якум, ки ба баҳор (тақрибан аз 15-уми март то 15-уми апрел) рост меояд.

**3:7 Мувофиқи тақвими яҳудиён моҳи дувоздахум, яъне моҳи «адор» буд.

††3:12 Мувофиқи тақвими яҳудиён рӯзи сенздаҳуми моҳи якум буд.

заданд. ¹³Хабаррасонон номаҳои тайёршударо ба ҳамаи вилоятҳои шоҳ бурданд. Дар номаҳо навишта шуда буд, ки ҳамаи яҳудиён, пиру ҷавон ва занону кӯдаконро дар муддати як рӯз — ҳафтуми марти соли оянда^{‡‡} кушта, несту нобуд гардонанд. Илова бар ин, ҳамаи дорояшонро бо зӯри кашида гиранд. ¹⁴Нақша чунин буд, ки нусхаи ин ҳуҷҷат ҳамчун қонун дар ҳар вилоят бароварда, ба ҳамаи халқҳо эълон шавад, то ки онҳо барои он рӯз тайёри бинанд. ¹⁵Хабаррасонон бо фармони шоҳ зуд равона шуданду ҳамзамон онро дар қалъаи Шушан эълон карданд. Подшоҳ бо Ҳаман нишаста, шароб менӯшиданд, лекин сокинони шаҳри Шушан ҳайрону саргардон шуданд.

Мордахай аз Эстер ёри мепурсад

4 Мордахай аз ин ҳодиса хабардор шуда, мотам гирифт. Либосашро даронида, ҷомаи азодорӣ пӯшиду хокистар ба сараш пошид ва дар шаҳр гашта, гирияву фиғони баланд бардошт. ²Ӯ фақат то назди дарвозаи подшоҳ омад, зеро азодор ҳуқуқ надошт ба қаср дарояд. ³Ҳамзамон дар ҳар вилояте, ки амр ва фармони подшоҳ расид, ҳамин хел ғаму андӯҳи азиме байни яҳудиён буд. Онҳо гирияву нола карда, рӯза гирифтанду аксарияташон болои матои дурушт ва хокистар дароз кашиданд.

⁴Вақте канизону хоҷасароёни Эстер ба ӯ аз ҳолати Мордахай хабар доданд, малика хеле хавотир гашта, чигархун шуд. Эстер ба Мордахай либос фиристод, то ки ба ҷойи либоси азодориаш бипӯшад, вале Мордахай

онро қабул накард. ⁵Он гоҳ Эстер Ҳатох — хоҷасароеро, ки шоҳ барои хизматаш дода буд, ҷеғ зада, ба назди Мордахай фиристод, то фаҳмад, ки ҳамаи ин чӣ маъно дорад ва барои чист.

⁶Ҳатох ба майдони шаҳр, ки назди дарвозаи қаср воқеъ буд, ба пеши Мордахай рафт. ⁷Мордахай дар бораи воқеаи бо вай рӯйдода ва миқдори муайяни нуқрае, ки Ҳаман барои несту нобуд кардани яҳудиён ба хазинаи шоҳ ваъда кардааст, ба ӯ нақл кард. ⁸Баъд нусхаи фармони шоҳро дар бораи нобуд кардани яҳудиён, ки дар Шушан баромада буд, ба Ҳатох дод, то ба Эстер нишон диҳаду фаҳмонад. Инчунин Эстерро вазифадор кунад, ки ба назди шоҳ даромада, барои халқаш зорию тавалло намояд.

⁹Пас Ҳатох омада, суханони Мордахайро ба Эстер нақл кард. ¹⁰Эстер Ҳатохро боз назди Мордахай фиристод, то бигӯяд: ¹¹«Ҳамаи дарбориён ва мардуми тамоми вилоятҳо медонанд, ки ба қисми дарунии қасри подшоҳ бе даъват даромадан манъ аст. Хоҳ мард бошад, хоҳ зан, агар бе даъвати шоҳ ба наздаш дарояд, мувофиқи қонун кушта хоҳад шуд. Танҳо дар як ҳолат зинда мондан мумкин, ба шарте ки шоҳ асои тиллоияшро сӯйи шахси даъватнашуда дароз кунад. Маро бошад, шоҳ ба наздаш сӣ рӯз боз даъват накардааст».

¹²Суханони Эстерро ба Мордахай расонданд. ¹³Мордахай дар ҷавоби Эстер гуфт: «Фикр накун, ки дар хонаи шоҳ танҳо ту аз байни яҳудиён наҷот меёбӣ. ¹⁴Агар ту дар ин вақт хомӯш бимонӣ, наҷот ва халосӣ

^{‡‡}3:13 Аз рӯйи тақвими ибрий рӯзи сенздаҳуми моҳи дувоздаҳум, яъне моҳи «адор» буд.

барои яхудиён аз тарафи дигар меояд. Лекин ту ва хонадони падарат нобуд мешавед. Кӣ медонад, шояд барои ҳамин вақт ту малика интихоб шуда бошӣ.

¹⁵ Пас Эстер дар ҷавоб ба Мордахай гуфт: ¹⁶ «Бирав, ҳамаи яхудиёни Шушанро ҷамъ кун ва барои ман се шабонарӯз рӯза гиред. Шабу рӯз ҳеч чиз нахӯреду нанӯшед, ман ҳам бо канизонам рӯза мегирам. Баъд аз се рӯз, агарчи ин бар зидди қонун аст, ба назди шоҳ медароям ва агар бимирам, ба тақдирам тан медиҳам».

¹⁷ Бо ҳамин, Мордахай рафта, ҳамаи фармоишҳои Эстерро иҷро кард.

Эстер шоҳ ва Ҳаманро ба зиёфати якум даъват мекунад

5 Дар рӯзи сеюми рӯзадорӣ малика Эстер либосҳои шоҳонашро пӯшид. Ӯ ба қисми дарунии қаср, ки дар рӯ ба рӯи толори подшоҳ буд, даромада, истод. Подшоҳ дар толори шоҳона бар тахти шоҳӣ менишаст ва тахти ӯ дар рӯ ба рӯи даромадгоҳ буд. ² Вақте дид, ки малика дар қисми дарунӣ истодааст, ба назараш писанд афтод. Шоҳ асои тиллоияшро дароз карду Эстер омада, дасташро ба нӯги он расонд.

³ «Чӣ шуд, малика Эстер? Чӣ ҳодиса рӯй дод? Хоҳиши ту чист? Ҳатто агар то нисфи подшоҳиямро талаб кунӣ, ба ту медиҳам».

⁴ «Агар подшоҳ хоҳад, имрӯз бо Ҳаман ба зиёфате, ки ман барои шоҳ тайёр кардаам, биёянд».

⁵ Шоҳ ба хизматгоронаш гуфт: «Ҳаманро зуд рафта, биёред, то ки хоҳиши Эстерро иҷро намоем». Ҳамин тавр, шоҳ ва Ҳаман ба зиёфати малика Эстер рафтанд. ⁶ Вақте ки онҳо май менӯшиданд, шоҳ аз

Эстер боз як бори дигар пурсид: «Хоҳишат чист? Он иҷро хоҳад шуд. Чӣ дархосте дорӣ? Ҳатто агар то нисфи подшоҳиямро талаб кунӣ, ба ту медиҳам».

⁷ Эстер ҷавоб дод: «Хоҳиш ва дархости ман ин аст: ⁸ агар ба назари подшоҳ писанд ояду хоҳад, ки хоҳишамро қонеъ ва дархостамро иҷро намояд, бигзор шоҳ ва Ҳаман боз ба зиёфати дигар биёянд, ки ман барои онҳо пагоҳ тайёр мекунам. Ҳангоми он зиёфат хоҳишамро ба подшоҳ хоҳам гуфт».

Ҳаман барои куштани Мордахай нақша мекашад

⁹ Ҳаман рӯз Ҳаман хушқоли хурсанд шуда, баромада рафт. Ҳангоми баромадан Мордахайро дар дарбор дида, пай бурд, ки ӯ ба ҳурмати вай аз ҷояш намехезад[¶]. Ҳаман аз муносибати Мордахай саҳт ба ғазаб омад. ¹⁰ Ба ҳар ҳол вай базӯр худро дошта, ба хона рафт.

Дар хона занаш — Зареш ва дӯстонашро ҷамъ оварда, ¹¹ ба онҳо аз бойигарии бузурги худ ва писарони бисёраш худнамой мекард. Инчунин аз он ки чӣ қадар шоҳ ӯро бузург гардонду аз мансабдорон ва дарбориёни дигар баланд гузошт, худситой менамуд. ¹² «Ва на танҳо ин, — илова намуд ӯ. — Ман ягона одаме мебошам, ки малика Эстер барои шоҳро дар зиёфаташ ҳамроҳӣ намудан даъват кард. Пагоҳ вай ману шоҳро боз даъват намудааст. ¹³ Лекин бо вучуди ҳамаи ин, фақат дар он вақт қаноатманд мешавам, ки дигар Мордахайи яхудиरो дар дарбор набинам».

¹⁴ Занаш Зареш ва ҳамаи дӯстонаш ба вай маслиҳат доданд: «Фармон

[¶]5:9 Дар матни аслии забони ибрий *нахесту наларзид* омадааст.

бидеҳ, ки як дори бисту се метр^{§§} баланд бисозанду пагоҳ сахар аз подшоҳ хоҳиш кун, ки Мордахайро дар он овезанд. Сипас ҳамроҳи шоҳ хушу хурсандона ба зиёфат бирав». Ҳаман пешниҳодро маъқул карда, фармон дод, ки дорро тайёр кунанд.

Подшоҳ ба Мордахай миннатдориашро баён менамояд

6 Худи ҳамон шаб хоби подшоҳ парид. Бинобар ин фармон дод, ки китоби ёддоштхоро оварда, дар наздаш хонанд. ² Ҳангоме ки китобро мехонданд, дар он қайде ёфт шуд, ки чӣ тавр Мордахай дар бораи нақшаи куштори подшоҳ хабар дода буд (ҳамон нақшаи куштори шоҳ, ки дарбонон — Бигтон ва Тораш кашида буданд). ³ «Ба Мордахай барои ин кораш чӣ мукофот дода шуд?» — пурсид шоҳ. «Ҳеҷ чиз», — ҷавоб доданд хизматгоронаш. ⁴ Шоҳ пурсид: «Назди дар ягон кас ҳаст?» Ҳаман бошад, ҳозиракак ба қисми берунии қаср даромада буд, то ки бо шоҳ дар бораи овехтани Мордахай дар дори тайёршуда гуфтугӯ кунад. ⁵ Хизматгорон дар ҷавоб ба шоҳ гуфтанд: «Ана, Ҳаман омадааст». «Бигзор дарояд», — фармон дод шоҳ. ⁶ Чун Ҳаман даромад, шоҳ аз ӯ пурсид: «Барои нафаре, ки шоҳ сарбаланду ифтихорманд гардондан мехоҳад, чӣ бояд кард?» Ҳаман бошад ба худ фикр кард: «Оё ба ғайр аз ман боз касе ҳаст, ки подшоҳ мехост ифтихорманд гардонад? Албатта не». ⁷ Аз ин рӯ, ба подшоҳ гуфт: «Барои нафаре, ки подшоҳ мехоҳад ифтихорманд гардонад, ⁸ чомаи

шоҳонаи подшоҳ, ки худи шоҳ пӯшидааст, оварда шавад. Инчунин асперо бо тоҷи шоҳона бар сар, ки худи шоҳ дар он савор шудааст, биёранд. ⁹ Сипас, ҳамаи ин чизҳо ба яке аз мансабдорони олимартабаи шоҳ дода шавад. Бигзор ӯ касеро, ки шоҳ сарбаланд гардондан мехоҳад, чомаи шоҳона пӯшонад*. Инчунин ӯро болои шоҳ асп дар маркази шаҳр бигардонаду пешопеш роҳ рафта, эълон намояд:† „Мукофоти шахсеро, ки шоҳ сарбаланд гардондан мехоҳад, бубинед!“».

¹⁰ «Худи ҳозир рафта, чомаву аспро бигир ва чунон ки гуфтӣ, ҳамон тавр барои Мордахайи яҳудӣ, ки дар дарбор хизмат мекунад, бикун, — амр кард подшоҳ. — Ҳеҷ чизро аз гуфтаҳои фаромӯш накун». ¹¹ Ҳамин тавр, Ҳаман чомаву аспро гирифт. Чоमारо ба Мордахай пӯшониду вайро дар асп савор карда, дар маркази шаҳр гардонид. Инчунин пешопеши ӯ эълон намуда, фарёд кард: «Мукофоти шахсеро, ки шоҳ сарбаланд гардондан мехоҳад, бубинед!»

¹² Баъд аз ин Мордахай ба дарбори подшоҳ баргашт. Ҳаман бошад рӯяшро аз шарм пӯшида, зуд ба хона шитофт. ¹³ Дар хона воқеаи бо вай рӯйдодаро ба занаш — Зареш ва дӯстонаш нақл кард. Сипас занаш бо он дӯстони хирадмандаш ба ӯ гуфтанд: «Азбаски Мордахай, ки бар вай дигар қудрат надорӣ, яҳудӣ аст, бар зидди ӯ истодагарӣ карда наметавонӣ. Ту, бешубҳа, шикаст хоҳӣ хӯрд!»

§§5:14 Дар матни аслии забони ибрӣ 50 зирӯ. «Зирӯ» яке аз воҳидҳои ченкунии қадим буд, ки як зирӯ тақрибан ба ним метр баробар буд.

*6:9 Ё пӯшонанд

†6:9 Ё намоянд

Чоҳкан зери чоҳ

¹⁴Ҳангоме ки онҳо ҳанӯз бо ӯ сӯҳбат мекарданд, хизматгорони шоҳ омада, зуд Ҳаманро ба зиёфати Эстер бурданд.

7 Ҳамин тавр, подшоҳ ва Ҳаман ба зиёфати дуҷуми малика Эстер рафтанд. ²Ҳангоме ки онҳо май менӯшиданд, подшоҳ бори дигар аз малика пурсид: «Хоҳишат чист? Он ичро хоҳад шуд. Бигӯй, чӣ дархосте дорӣ? Ҳатто агар то нисфи подшоҳиямро талаб кунӣ, ба ту дода мешавад».

³Малика ҷавоб дод: «Эй подшоҳ, агар писанди назари шумо бошам ва маъқул донед, илтиҷо менамоям, ки ҷони ману халқамро наҷот диҳед.

⁴Агар мо фақат ҳамчун ғулум фурухта мешудем, хомӯш мемондаму чизе намегуфтам, чунки подшоҳро бо чунин дархост халалдор кардан раво нест. Лекин сабаб дар он аст, ки ман бо халқам ба куштану несту нобуд шудан фурухта шудаем».

⁵Подшоҳ аз малика пурсид: «Кист он одам?! Кучост он нафаре, ки ба чунин коре чуръат намудааст?!»

⁶Эстер хитоб кард: «Душмани ашаддӣ ҳамин Ҳамани бадкор аст!»

Инро шунида, Ҳаман назди подшоҳ ва малика ба даҳшат афтод. ⁷Подшоҳ оташин шуда, аз ҷояш хесту аз зиёфат баромада, ба боғи қаср рафт. Чун Ҳаман ҳис кард, ки шоҳ ӯро нобуд кардан мехоҳад, назди малика истод, то барои халосии ҷонаш ӯро илтиҷо намояд. ⁸ӯ худро бо зорию тавалло болои кати Эстер партофта буд, ки подшоҳ аз боғи қаср баргашт.

Подшоҳ дод зад: «Вай ҳатто чуръат мекунад, ки дар ҳузури ман ба номуси малика расад?!»

Ҳамин ки подшоҳ инро гуфт, рӯйи Ҳаманро пӯшониданд. ⁹Пас Ҳарбӯно

— яке аз хизматгорони шахсии шоҳ, ки он чо буд, гуфт: «Инак, дори бисту семетра дар ҳавлии Ҳаман тайёр аст. Вай онро барои Мордахай, ки барои шоҳ кори нек карда буд, сохтааст».

Подшоҳ амр дод: «Худашро ба ҳамон дор овезед!» ¹⁰Ҳамин тавр, Ҳаманро дар доре, ки ӯ барои Мордахай сохта буд, овехтанд. Сипас ғазаби подшоҳ паст шуд.

Эстер яҳудиёро наҷот медиҳад

8 Худи ҳамон рӯз шоҳ Аҳашверӯш молу мулк ва чизу чораи Ҳаман — душмани яҳудиёро ба малика Эстер дод. Мордахай акнун назди подшоҳ даромад, зеро Эстер ба шоҳ гуфт, ки онҳо хешанд. ²Баъдан подшоҳ ангуштаринашро, ки аз Ҳаман гирифта шуда буд, аз дасташ кашида, ба дасти Мордахай супорид. Эстер бошад Мордахайро бар дороии Ҳаман ҷавобгар намуд.

³Малика Эстер бори дигар бо подшоҳ гап зада, худро пеши пояш партофту гирия кард. ӯ зорию тавалло намуд, ки нақшаи бади зидди яҳудиён тайёркардаи Ҳаманро бекор намояд. ⁴Сипас подшоҳ асои тиллоияшро ба Эстер дароз кард ва ӯ аз ҷояш бархоста, назди шоҳ истод.

⁵«Агар ин кор ба подшоҳ дуруст намояду дар назари шоҳ эътибор дошта бошам, — илтиҷо кард малика, — бигзор қонун барояд, ки ҳамаи номаҳои Ҳаман, писари Ҳамдотои аҷоқӣ, ки барои нобуд кардани яҳудиёни ҳамаи вилоятҳои подшоҳ навишта буд, бекор карда шаванд. ⁶Чӣ тавр ба ин балое, ки ба сари халқам меояд, тоб оварам? Нобудшавии оилаамро чӣ гуна тоқат кунам?»

⁷Подшоҳ ба малика Эстер ва Мордахайи яҳудӣ гуфт: «Азбаски Ҳаман ба халқи яҳудиён ҳучум кард,

ӯро ба дор овехтанд ва дороияшро аллакай ба Эстер додам. ⁸Акнун аз номи подшоҳ қонуни нав оид ба яҳудиён, чӣ тавре ки дуруст мешуморед, бинависеду онро бо ангуштарини шоҳ мӯҳр бизанед. Ҳар қонуне, ки аз номи шоҳ навишта, бо ангуштаринаш мӯҳр зада шуда бошад, бекор карда намешавад».

⁹Сипас бисту панҷуми июн[‡] котибони шоҳ даъват шуданд. Онҳо фармонро оид ба яҳудиён, аз рӯйи ҳамаи гуфтаҳои Мордахай бо хати ҳар як вилоят ва бо забони ҳар як халқ, ба ҳокимону мирони яксаду бисту ҳафт вилоят — аз Ҳиндустон то Эфиопия навиштанд. Фармон ба яҳудиён низ бо хату забони худашон навишта шуд. ¹⁰Фармонро аз номи шоҳ Аҳашверӯш навишта, бо ангуштаринаш мӯҳр заданд. Мордахай онҳоро бо дасти хабаррасонҳо фиристод, ки ба аспҳои тездави махсус барои шоҳ парварида саворӣ буданд.

¹¹Фармони шоҳ ба яҳудиён ҳуқуқ дод, ки дар ҳар шаҳр барои муҳофизати худ чамъ шаванд. Ҳар қувваи мусаллаҳ аз ҳар халқ ё вилоят, ки ба онҳо ҳучум кунад, бо занону кӯдаконашон кушта, несту нобуд карда шавад. Илова бар ин ҳамаи дороияшонро бо зӯрӣ кашида гиранд. ¹²Рӯзе ки ин амр бояд дар тамоми вилоятҳо иҷро шавад, ҳафтуми марти соли оянда[¶] буд. ¹³Нақша чунин буд, ки нусхаи ин ҳуҷҷат ҳамчун қонун дар ҳар вилоят бароварда, ба ҳамаи халқҳо эълон шавад, то ки ҳамон рӯз яҳудиён барои аз душманонашон қасос гирифтани тайёр бошанд.

¹⁴Хабаррасонҳо бо фармони шоҳ, дар аспҳои тездави подшоҳ савор шуда, зуд равона шуданду ҳамзамон онро дар қалъаи Шушан эълон карданд.

¹⁵Мордахай бо либоси шоҳонаи кабуду сафед дар тан, тоҷи калони бо тилло орододашуда ва болопӯши бунафшранги қиматбаҳо аз назди шоҳ баромад. Дар Шушан садои шодио хурсандии сокинон баланд шуд. ¹⁶Барои яҳудиён ин рӯзи пирӯзӣ, хурсандию шодмонӣ буд ва онҳоро дар ҳама ҷо эҳтиром мекарданд. ¹⁷Ба ҳар вилояту шаҳр, ки амру фармони шоҳ расид, иду базми шодмонӣ байни яҳудиён барпо шуд. Бисёр ғайрияҳудиёни он сарзамин аз халқи Мордахай метарсанду аз ин сабаб эълон намуданд, ки дини яҳудиро қабул карданд.

Нахустин ғалабаи яҳудиён бар душманонашон

9 Ҳафтуми март[§] фармони шоҳ бояд иҷро мешуд. Ҳамон рӯз душманони яҳудиён умед доштанд, ки бар яҳудиён ғолиб меоянд, лекин баръакси ҳодиса рӯй дод. Дар асл яҳудиён бар душманонашон ғолиб баромаданд. ²Яҳудиён дар шаҳрҳои сарзамини шоҳ чамъ омаданд, то ба онҳое, ки маргашонро мехостанд, ҳучум намоянд. Азбаски тарс аз яҳудиён ҳамаи халқҳоро фаро гирифта буд, ҳеҷ кас бар зидди онҳо истодагарӣ карда натавонист. ³Тарс аз Мордахай ҳамаи мирони халқҳо, ҳокимони вилоятҳои ноҳияҳо ва хизматгорони дарбори

[‡]8:9 Аз рӯйи тақвими ибрӣ бисту сеюм рӯзи моҳи сеюм, яъне моҳи «сивон» буд.

[¶]8:12 Аз рӯйи тақвими ибрӣ рӯзи сенздаҳуми моҳи дувоздаҳум, яъне моҳи «адор» буд.

[§]9:1 Мувофиқи тақвими яҳудиён рӯзи сенздаҳуми моҳи дувоздаҳум, яъне моҳи «адор» буд.

шохро фаро гирифта буд ва аз ин сабаб онҳо яҳудиёнро дастгирӣ мекарданд. ⁴Охир ба Мордахай вазифаи баланд доданду шўҳраташ дар тамоми сарзамин паҳн шуд ва қудрати ӯ рӯз ба рӯз меафзуд. ⁵Ҳамин тавр, яҳудиён, ҳар чи ки хостанд, бо душманони худ карданд. Бо шамшер ҳамаи онҳоро зада куштанд ва несту нобуд намуданд. ⁶Дар худи қалъаи шоҳ яҳудиён панҷсад нафарро куштанд. ⁷Онҳо инчунин Паршандато Далфўн Аспото ⁸Пўрото, Адалё, Аридото ⁹Паршамто, Арисой, Аридой ва Вайзото ном ҷавонмардонро куштанд. ¹⁰Инҳо даҳ писарони Ҳаман ибни Ҳамдотой, душмани яҳудиён буданд. Вале ба чизу чора ва молу мулкашон даст нарасониданд.

Дуюмин ғалабаи яҳудиён бар душманонашон

¹¹Худи ҳамон рӯз дар бораи шумораи одамони дар Шушан кушташуда ба шоҳ ҳисобот дода шуд. ¹²Баъд шоҳ ба Эстер гуфт: «Дар худи қалъаи Шушан яҳудиён панҷсад нафар ва даҳ писари Ҳаманро куштанд. Дар дигар вилоятҳо чӣ кор карда бошанд? Акнун бигӯ, дархости ту чист? Он иҷро хоҳад шуд. Хоҳишат чист? Ба ту дода хоҳад шуд». ¹³«Агар ба шоҳ писанд афтад, — ҷавоб дод Эстер, — бигзор ба яҳудиён дар Шушан иҷозат дода шавад, ки пагоҳ низ аз рӯйи қонуни имрӯза амал наоянд. Илова бар ин, мурдаҳои

даҳ писари Ҳаман ба дор овехта шаванд». ¹⁴Ҳамин тавр, шоҳ амр дод, ки ин фармон иҷро шавад. Онро дар Шушан эълон намуданду мурдаҳои даҳ писари Ҳаман ба дор овехта шуданд. ¹⁵Яҳудиён дар Шушан низ ҳаштуми март** чамъ шуда, дар он ҷо сесад нафарро куштанд, лекин ба чизу чора ва молу мулкашон даст нарасониданд.

¹⁶Дар ин ҳангом, яҳудиёни дигар дар вилоятҳои подшоҳ низ чамъ шуданд, то ки худро муҳофизат намуда, аз душманонашон халос шаванд. Яҳудиён ҳафтоду панҷ ҳазор нафар душманони худро куштанд, лекин ба чизу чора ва молу мулкашон даст нарасониданд. ¹⁷Ҳамаи ин ҳафтуми март†† рӯй дод. Ҳаштуми март‡‡ онҳо истироҳат карда, онро ба рӯзи базму шодмонӣ табдил доданд.

¹⁸Лекин дар шаҳри Шушан яҳудиён барои худро муҳофизат намудан ҳам рӯзи ҳафтум¶¶ ва ҳам ҳаштум§§ чамъ шуданду рӯзи нўҳумро* ба базму шодмонӣ бахшиданд. ¹⁹Барои ҳамин яҳудиёни деҳотӣ ҳаштуми мартаро† ҳар сол ҳамчун рӯзи шодмонӣ ва базм ҷашн мегиранд ва дар ин рӯз ба якдигар хўрок мефиристанд.

Мордахай ҷашн гирифтани иди Пуримро таъин мекунад

²⁰Мордахай ин ҳодисаҳоро ба қайд гирифт ва ба ҳамаи яҳудиёни дуру наздики ҳамаи вилоятҳои подшоҳ Аҳашверўш мактубҳо фиристонд.

**9:15 Мувофиқи тақвими яҳудиён рӯзи чордахуми моҳи «адор» буд.

††9:17 Мувофиқи тақвими яҳудиён рӯзи сенздаҳуми моҳи «адор» буд.

‡‡9:17 Мувофиқи тақвими яҳудиён рӯзи чордахуми моҳи «адор» буд.

¶¶9:18 Мувофиқи тақвими яҳудиён, *сенздаҳум*

§§9:18 Мувофиқи тақвими яҳудиён, *чордахум*

*9:18 Мувофиқи тақвими яҳудиён, *понздаҳум*

†9:19 Мувофиқи тақвими яҳудиён рӯзи чордахуми моҳи «адор» буд.

²¹ Дар мактубҳо аз онҳо хоҳиш кард, ки ҳар сол рӯзҳои ҳаштуму нӯҳуми март³ ҳамчун ид ²² бо базму шодмонӣ, фиристодани хӯрок ба якдигар ва додани тӯҳфаҳо ба камбағалон ҷашн гирифта шавад. Ин барои ёдбуди замонест, ки яҳудиён аз душманонашон халос шуда, ғамашон ба шодӣ ва мотамашон ба хурсандӣ табдил ёфта буд.

²³ Ҳамин тавр, яҳудиён ба Мордахай гӯш карда, қарор доданд, ки идро чун анъана қабул намоянд, ҷамасола ҷашн бигиранд. ²⁴ Онҳо ба хотир меоварданд, ки Ҳаман писари Ҳамдотои аҷоҷӣ, ки душмани ҳамаи яҳудиён буд, яҳудиёро куштани шуда, барои несту нобуд сохтани онҳо қуръа (яъне пур) партофт. ²⁵ Аммо ҳангоме Эстер назди подшоҳ даромад⁴, ӯ фармон баровард, то нақшаи баде, ки Ҳаман барои яҳудиён тайёр карда буд, бар сари худаш омада, бо писаронаш ба дор овехта шавад. ²⁶ Барои ҳамин ин идро Пурим, ки маънояш «қуръа» аст, номиданд. Ҳамин тавр, бо сабаби номаҳои Мордахай ва он чӣ онҳо аз сар гузарониданд, ²⁷ яҳудиён қарор доданд, ки ин анъанаро расман қабул кунанд, ҷамасола ин ду рӯзро худашон, фарзандонашон ва онҳое ки дини яҳудиёро қабул мекунанд, бояд қайд кунанд. Онро бояд дар вақту соати барои он муайяншуда, мувофиқи он чи ки навишта шуд, бе ягон мамоният ҷашн бигиранд. ²⁸ Ин рӯзҳо бояд аз насл ба насл дар ҳар оила, вилоят ва шаҳр ба хотир оварда, нигоҳ дошта шавад. Ҷашн гирифтани рӯзҳои иди Пурим ҳеч

гоҳ аз тарафи яҳудиён манъ карда нашавад ва ёди он аз байни наслҳои онҳо наравад.

Эстер дар бораи иди Пурим фармон мебарорад

²⁹ Пас аз он Эстер — духтари Абиҳоил ҳамроҳи Мордахайи яҳудӣ бо тамоми қудрат мактуби дигарро навиштанд, то ки мактуби дуҷумро дар бораи Пурим тасдиқ намоянд. ³⁰ Нусхаҳои мактуби дигар бо суҳанони сулҳу осоиштагӣ ба ҳамаи яҳудиёни яқсаду бисту ҳафт вилояти сарзамини шоҳ Аҳашверӯш фиристода шуданд. ³¹ Ин мактубҳои рӯзҳои Пуримро тасдиқ карданд, то ки дар рӯзи муайяншуда ҷашн гирифта шаванд, чунон ки Мордахай ва малика Эстер барояшон таъин карда буданд. Одамон қарор доданд, ки ин идро ҳамчун идҳои дигари рӯзаю нолашон, ки барои худ ва наслҳои онҳо таъин карда буданд, ҷашн бигиранд. ³² Ҳамин тавр, фармони малика Эстер анъанаҳои Пуримро тасдиқ намуд ва он дар китоб навишта шуд.

Подшоҳ Аҳашверӯш ва Мордахай бузург мегарданд

10 Сипас подшоҳ Аҳашверӯш тамоми сарзамин, ҳатто ҷазираҳои⁵ дурро ба андоз супоридан водор намуд. ² Ҳамаи дастовардҳои калони подшоҳ ва бузургдошти Мордахай, ки шоҳ ӯро ба ин дарача расонд, дар Китоби Таърихи Подшоҳони Модай ва Форс навишта шудаанд. ³ Хуллас, Мордахайи яҳудӣ баъд аз подшоҳ Аҳашверӯш шахси

³9:21 Мувофиқи тақвими яҳудиён рӯзи чордахум ва понздаҳуми моҳи «адор» буд.

⁴9:25 Дар баъзе нусхаҳои қадима чунин омадааст: *Аммо вақте ки хабар ба подшоҳ расид*

⁵10:1 Ё соҳилҳо

дуввум буд. Вай дар байни яҳудиён
одами бузург ҳисоб меёфту байни
хешу табораш эҳтироми баланд
дошт. Ин аз он сабаб буд, ки ӯ

барои манфиати халқаш кор мекард
ва барои беҳбудии ҳамаи яҳудиён
баромад менамуд.

Хушхабар
аз
Матто
Пешгуфтор

Ҳисоб мекунад, ки муаллифи ин Хушхабар Матто мебошад, ки яке аз дувоздаҳ шогирдони наздиктарини Исо буд. Пеш аз шогирди Исо шудан, касби Матто чамъ кардани андоз буд. Азбаски тамоми халқи яҳудӣ дар он замон таҳти мустамликаи румиён буданд, тамоми андоз ба хазинаи империяи Рум дода мешуд. Аз ҷамин сабаб андозгирон низ ҳамчун хиёнатчи халқ ҳисоб мешуданд ва халқ нисбати онҳо нафрат дошт. Вале Исо ана чунин одамро ба шогирдӣ даъват мекунад ва ин шогирд шоҳиди ҳаёт ва фаъолияти шавқовари Исо шуда, ҷамаи он мӯъҷизаҳо, муборизаҳо, хурсандиҳо ва саргузаштҳоро як ба як дар ин китоби худ нақл мекунад.

Тахмин аст, ки ин Хушхабар дар байни солҳои 70–80 мелодӣ навишта шудааст ва маълумоти бештари он аз Хушхабар аз Марқӯс, ки пештар навишта шуда буд, гирифта шудааст.

Мақсади асосии Матто аз навиштани ин китоб исбот кардан аст, ки Исо ҳақиқатан ҳамон Шоҳ ва Наҷотдиҳандаест, ки Худо омаданаширо ба воситаи пайғамбарони худ сад солҳо пештар ваъда карда буд. Вай нақли худро аз номбар кардани авлоду аҷдодони Исо сар мекунад. Муаллиф нишон медиҳад, ки таваллуди Исо ҳодисаи оддӣ набуда, балки иҷрошавии пешгӯиҳои пайғамбарон дар бораи таваллуди Наҷотдиҳанда аст.

Аз боби дуюм Исои ҳанӯз кӯдак Шоҳ номида мешавад, ки ҳатто

ситорашиносон аз шарқи дур меоянд, то ба Ӯ саҷда кунанд. Лекин шоҳигарии Исо на ба ягон давлати заминӣ, балки ба Подшоҳии Худо тааллуқ дошт.

Аз сатрҳои аввалин то охири китоб манзараҳои гуногун аз ҳаёти Исои Масеҳ нақш ёфтаанд, ки диққати хонандаро ба худ ҷалб мекунад. Муаллиф аз ҳодисаҳои айёми кӯдакии Исо сар карда то лаҳзаҳои охири ҳаёти Ӯ дар рӯи замин нақл кардааст, ки чӣ тавр дар кӯдакиаш фариштаи Худованд Ӯро аз марг наҷот дод, чӣ тавр Ӯ ба эълон кардани Подшоҳии Худо шурӯъ намуд, чӣ тавр беморонро шифо меод, чӣ тавр бо ҷанд нону моҳӣ ҳазорҳо одамонро сер кунанд, чӣ тавр дар рӯи об роҳ рафта буд ва чӣ тавр бар зидди дурӯягии диндорон мубориза мебуд. Суханони пурҳикмату бобақои Исо, ба нақли муаллиф як обу ранги хосе мебахшанд. Таълимоти Исо дар бораи дӯст доштани одамони гирду атроф, қасос нагирифтани, некӣ кардан ва ғайра дар ин Хушхабар мавқеи махсусро ишғол мекунад, ки дар ҳеҷ даври замон, дар ҳеҷ миллату давлат аҳамияти худро гум намекунад.

Инчунин бобҳои охири ин китоб нақл мекунад, ки чӣ тавр Исо ба мақсади худ мерасад: яъне Вай дар солиб ҷон дода, нархи гуноҳи тамоми бани-башарро месупорад ва рӯзи сеюм аз байни мурдагон зинда шуда, барои ҷамаи одамон роҳ ба Подшоҳии худ мекушояд. Дар охири Хушхабаре Матто суханони Исо омадаанд, ки ба шогирдонаш мурочиат карда гуфтааст: «Тамоми ҳукму қудрат дар заминро осмон ба ихтиёри Ман дода шудааст. Пас, равед ва ҷамаи халқҳои рӯи заминро

ба Ман шогирд созед: онҳоро аз номи Падар, Писар ва Рӯҳи Муқаддас таъмид диҳед ва иҷро кардани ҳама чизеро, ки ба шумо фармудаам, ёд диҳед. Инак, Ман ҳамеша то охири замон бо шумо мемомнам» (Матто 28:18–20).

Авлоду аҷдодони Исои Масех

1 Аҷдодони Исои Масех, ки аз насли шоҳ Довуд ва аз насли Иброҳим мебошад, инҳоянд:

^{2-5 2-6a} Аз замони Иброҳим то шоҳ Довуд инҳо гузаштаанд: Иброҳим, писараш Исҳоқ, писари Исҳоқ Ёқуб, писарони Ёқуб Яҳудо ва бародаронаш, писарони Яҳудо Форасу Зораҳ (модари онҳо Томор буд), писари Форас Ҳесрӯн, писари Ҳесрӯн Ром^{**}, писари Ром Аминодоб, писари Аминодоб Наҳшӯн, писари Наҳшӯн Салмӯн, писари Салмӯн Бӯаз (модари ӯ Роҳоб буд), писари Бӯаз Убид (модари ӯ Рут буд), писари Убид Йисой ва писари Йисой шоҳ Довуд.

^{6-11 6b-11} Аз шоҳ Довуд то замони ба шаҳри Бобил асир шуда рафтани халқи Исроил инҳо гузаштаанд: Довуд, писараш Сулаймон (модари Сулаймон пештара зани Уриё буд), писари Сулаймон Раҳабъом, писари Раҳабъом Абиё, писари Абиё Осо^{††}, писари Осо Еҳӯшофот, писари Еҳӯшофот Еҳӯром, писари Еҳӯром Узиё, писари Узиё Ютом, писари Ютом Оҳоз, писари Оҳоз Ҳизқиё, писари Ҳизқиё Менашше, писари Менашше Омӯн^{‡‡}, писари Омӯн Юшиё ва писарони Юшиё Еконеву бародаронаш. Дар ин вақт исроилиён

асир гашта ба шаҳри Бобил бурда шуданд.

^{12-16 12-16} Аз замони ба Бобил асир шуда рафтани исроилиён то таваллуди Исо инҳо гузаштаанд: Еконё, писараш Шаалтиил, писари Шаалтиил Зарубобил, писари Зарубобил Абиҳуд, писари Абиҳуд Элёқим, писари Элёқим Озур, писари Озур Содӯқ, писари Содӯқ Ёкин, писари Ёкин Элиҳуд, писари Элиҳуд Эльзор, писари Эльзор Маттон, писари Маттон Ёқуб ва писари Ёқуб Юсуф, ки шавҳари Марям буд. Аз Марям Исо таваллуд ёфт, ки Масех, яъне Таъиншудаи Худо номида шуд.

¹⁷ Инак, аз Иброҳим сар карда то Довуд ҳамагӣ чордаҳ насл ва аз Довуд то замони ба Бобил асир шуда рафтани исроилиён чордаҳ насл ва аз замони асирӣ то таваллуди Масех чордаҳ насл гузаштааст.

Таваллуди Исои Масех

¹⁸ Таваллуди Исои Масех ин тавр рӯй додааст: Марям, модари Исо, номзади Юсуф буд, аммо пеш аз он ки онҳо зану шавҳар шаванд, дар шиками ӯ бо қудрати Рӯҳи Муқаддас кӯдак пайдо шуд. ¹⁹ Азбаски Юсуф одами нек буд, нахост, ки Марямро дар пеши мардум ошкор сохта шарманда кунад. Барои ҳамин ӯ ният кард, ки пинҳонӣ аз вай ҷудо шавад. ²⁰ Ҳангоме ки ӯ чунин фикр дошт, фариштаи Худованд дар хобаш аён шуда, ба ӯ гуфт: «Эй Юсуфи насли Довуд! Аз гирифтани Марям ба занӣ натарс, чунки ин кӯдак дар шиками вай бо қудрати Рӯҳи Муқаддас пайдо шудааст. ²¹ Ӯ Писаре таваллуд хоҳад кард ва ту ба Ӯ бояд Исо ном

^{**}1:2-5 Ром — бо забони юнонӣ *Арам* талаффуз мешавад.

^{††}1:6-11 Осо — бо забони юнонӣ *Асаф талаффуз мешавад*.

^{‡‡}1:6-11 Омӯн — тарзи дигари талаффузи ин ном Омӯс аст.

гузорӣ, чунки ӯ халқи худро аз дасти гуноҳояшон начот хоҳад дод»^{¶1}.

²² Ҳамаи ин воқеа барои ба амал омадани гуфтаҳои Худо, ки аллакай ба воситаи пайғамбар пешгӯӣ шуда буданд, рӯй дод:

²³ «Духтаре ҳомиладор мешавад ва Писаре таваллуд мекунад, ки ба ӯ Имониил (Маънои ин ном „Худо бо мо“ аст) ном медиҳанд».

²⁴ Вақте Юсуф аз хоб бедор шуд, фармони фариштаи Худовандро иҷро кард, яъне Марямро ба занӣ гирифт.

²⁵ Аммо то вақти таваллуд шудани Писар бо Марям ҳамхоб нашуд. Ҳангоме ки Писар таваллуд шуд, Юсуф ӯро Исо номид.

Аз сарзамини Шарқ омадани ситорашиносон

2 Исо дар замони ҳукмронии подшоҳ Ҳиродус, дар деҳаи Байт-Лаҳми ноҳияи Яҳудия ба дунё омад. Баъд аз таваллуди ӯ якчанд ситорашиносон аз сарзамини Шарқ ба шаҳри Ерусалим омада, ² пурсиданд: «Кучост он кӯдаки навзоде, ки Шоҳи Яҳудиён мешавад? Мо дидем, чӣ хел ситораи ӯ аз тарафи шарқ баромад ва омадем, то ки ба ӯ сачда кунем».

³ Ҳангоме ки подшоҳ Ҳиродус ин суҳанонро шунид, безобита шуд ва баробари ӯ тамоми сокинони Ерусалим ҳам ошуфта гаштанд.

⁴ Он гоҳ Ҳиродус ҳамаи сардорони рӯҳонӣ ва шариатдонро наздаш хонда, аз онҳо пурсид: «Таъиншудаи Худо дар кучо бояд таваллуд ёбад?»

⁵ Онҳо дар ҷавоб гуфтанд: «Дар Байт-Лаҳми ноҳияи Яҳудия, чунки дар яке аз китобҳои пайғамбарон чунин навишта шудааст:

⁶ „Эй Байт-Лаҳм, ки дар вилояти Яҳудия ҳастӣ,

ту аз дигар шаҳрҳои бузурги Яҳудия ҳеч камӣ надорӣ,

зеро аз байни зодаҳои ту сарваре мебарояд,

ки барои халқи Исроили Ман монанди ҷўпон мешавад“».

⁷ Сипас, Ҳиродус ситорашиносонро даъват намуда, бо онҳо танҳо ба танҳо сӯҳбат кард. Ҳангоми сӯҳбат аз онҳо вақти аниқӣ пайдошавии он ситораро фаҳмида гирифт. ⁸ Баъд онҳоро ба Байт-Лаҳм равона карда гуфт: «Биравед ва дар бораи он кӯдак бодикқат пурсучӯ кунед. Ҳамин ки ӯро ёфтед, маро низ огоҳ созед, то ки ман ҳам рафта ба ӯ сачда кунам».

⁹ Баъд аз сӯҳбат бо шоҳ ситорашиносон аз он ҷо ба сафар баромаданд. Дар аснои роҳ онҳо боз ҳамон ситораро диданд, ки аз тарафи шарқ баромада буд. Ситора пешопеши онҳо мерафт ва оқибат дар болои он ҷое, ки кӯдак буд, бозистод.

¹⁰ Аз барои ин ситора шодии онҳо ҳадду каноре надошт.

¹¹ Ситорашиносон ба хона даромаданд ва кӯдакро ҳамроҳи модараш Марям дидан замон таъзим намуда, ба кӯдак сачда карданд. Онҳо тӯҳфаҳои арзандаро, ки аз тилло, атри қиматбаҳо ва ширеши хушбӯй барои дудкарданӣ иборат буданд, аз сандуқҳои гирифта ба ӯ ҳадя намуданд.

¹² Дар хобашон бошад, Худо огоҳ кард, ки назди Ҳиродус барнагарданд, аз ин рӯ онҳо бо дигар роҳ ба ватанашон баргаштанд.

Фирор ба Миср

¹³ Баъд аз рафтани ситорашиносон фариштаи Худованд дар хоби Юсуф

^{¶1}1:21 1:21 Маънои Исо аз забони ибронӣ «Начот» мебошад.

зохир шуда, ба ӯ гуфт: «Эй Юсуф! Бархезу кӯдак ва модарашро гирифта, ба Миср бигурез. То вақте ки ба ту баро нагӯям, дар ҳамон ҷо бимон. Чунки Ҳиродус бо нияти куштан кӯдакро кофтуков мекунад».

¹⁴ Юсуф аз хоб бедор шуда, кӯдак ва занашро гирифта, дар бевақтии шаб ба Миср раҳсипор мешавад.

¹⁵ Дар он ҷо онҳо то вафоти Ҳиродус мемонанд. Худованд пештар ба забони пайғамбар гуфта буд, ки «Ман аз Миср Писарамро ҷеғ задам». Ана барои иҷро шудани ин гуфтаҳо Ҳамаи ин ҳодиса рӯй дод.

Куштори кӯдакон

¹⁶ Вақте Ҳиродус фаҳмид, ки ситорашиносон ӯро фиреб доданд, саҳт хашмгин шуд ва фармон дод, ки дар Байт-Лаҳм ва атрофи он ҳамаи писарбачаҳои синни дусола ва аз дусола поёнро кушанд. Чунки аз ситорашиносон вақти пайдошавии ситораро доништа буд.

¹⁷ Ҳамин тавр он чи Ирмиё пайғамбар пешгӯй карда буд, ба амал омад:

¹⁸ «Садое дар шаҳри Ромо ба гӯш мерасад,

Ки садои гираву фиғон аст.

Роҳел барои фарзандонаш мегирияд

ва тасаллӣ ёфта наметавонад,

азбаски онҳо мурдаанд^{§§}».

Бозгашт аз Миср

¹⁹ Вақте ки Ҳиродус аз олам чашм пӯшид, фариштаи Худованд дар Миср ба хоби Юсуф даромад ²⁰ ва гуфт: «Эй Юсуф! Бархез, кӯдак ва модари Вайро гирифта, ба сарзамини Исроил баргард, зеро касоне, ки ӯро куштани буданд, мурданд».

²¹ Инак, Юсуф бархеста, кӯдак ва модари Вайро гирифт ва ба Исроил баргашт. ²² Лекин ӯ шунид, ки дар Яҳудия ба ҷои Ҳиродус писараш Аркилоус подшоҳӣ мекунад ва тарсид, ки ба он ҷо биравад. Баъд дар хобаш аён шуд, ки он ҷо наравад, бинобар ин онҳо роҳи вилоти Ҷалилро пеш гирифтанд. ²³ Пайғамбарон аллакай дар бораи Масеҳ пешгӯй карда гуфта буданд, ки «ӯро Носирӣ хоҳанд номид». Ана барои иҷро шудани ин гуфтаҳо Юсуф бо оилааш дар шаҳри Носира сокин шуд.

Насиҳати Яҳёи Таъмиддиханда

З Вақте расид, ки марде бо номи Яҳёи Таъмиддиханда ба биёбони Яҳудия рафта, мардумро насихат карда мегуфт: ² «Тавба кунед ва аз гуноҳоятон даст кашед, чунки подшоҳии Худо наздик аст».

³ Яҳё ҳамонест, ки Ишаё пайғамбар дар борааш гуфта буд:

«Касе дар биёбон фарёд зада мегӯяд:
Барои Худованд роҳ тайёр кунед!

Онро рост намоед!»

⁴ Яҳё дар тан либоси аз пашми шутур ва камарбанди чармӣ дошт, хӯрокаш бошад, малаху асали саҳрой буд.

⁵ Мардум аз шаҳри Ерусалиму аз саросари Яҳудия ва аз тамоми гирду атрофи дарёи Урдун ба назди Яҳё меомаданд. ⁶ Онҳо ба гуноҳҳои худ иқрор мешуданд ва Яҳё онҳоро дар дарёи Урдун таъмид медод.

⁷ Инчунин бисёр одамони гурӯҳҳои динии фарисиёну саддуқиён барои таъмид ёфтани назди Яҳё омаданд. Яҳё омада истодани онҳоро дида, ба онҳо гуфт: «Эй морони маккор! Кӣ ба шумо

§§2:18 2:18 Роҳел модари халқи Исроил ҳисоб мешавад. Баъд аз вафоташ ӯро дар шаҳри Ромо, назди деҳаи Байт-Лаҳм гӯронида буданд.

гуфт, ки аз ҷазои дарпешистодаи Худо гурехта метавонед? ⁸⁻⁹ ⁸⁻⁹ Ҳатто фикр накунад, ки ба сабаби аз насли Иброҳим буданатон, ҷазо намебинед. Зеро ба шумо мегӯям, ки Худо аз ҳамин санғо барои Иброҳим насл ба вучуд оварда метавонад. Пас, чун дарахти мевадоре, ки меваи хуб медиҳад, дар амал нишон диҳед, ки ҳақиқатан тавба кардаед. ¹⁰ Теша аллақай бар решаи дарахтон гузошта шудааст ва ҳар дарахте, ки меваи хуб намеоварад, бурида ба оташ партофта мешавад. ¹¹ Ман шуморо бо об таъмид медиҳам, ҳамчун шаҳодати он ки шумо тавба кардаед, аммо касе, ки баъд аз ман меояд, шуморо бо Рӯҳи Муқаддас ва бо оташ таъмид хоҳад дод. Ӯ аз ман басо тавонотар аст. Ман ҳатто лоиқи он нестам, ки ба кафши Вай патак шавам. ¹² Дар дасти Ӯ бел барои бод кардани гандум тайёр аст. Ӯ хирманашро тоза карда, гандуми худро ба анбор ҷамъ хоҳад кард, вале кахро дар оташи хомӯшнашаванда месӯзонад.

Таъмид ёфтани Исо

¹³ Дар ин вақт Исо аз вилояти Ҷалил назди дарёи Урдун омад, то ки аз Яҳё таъмид бигирад. ¹⁴ Лекин Яҳё Ӯро аз ин кор боздоштани шуда гуфт: «Исо, ин ман бояд аз Ту таъмид бигирам, Ту бошӣ, назди ман омадӣ!» ¹⁵ Исо ба вай ҷавоб дод: «Бигузур ҳоло ин корро кунем, чунки аз рӯи хости Худо ин кори дуруст аст». Он гоҳ Яҳё розӣ шуд.

¹⁶ Ҳамин ки Исо таъмид ёфта, аз об баромад, дарҳол осмон кушода шуд ва Ӯ Рӯҳи Худоро дид, ки мисли кабӯтар ба поён фаромада дар болои Ӯ қарор гирифт. ¹⁷ Сипас аз осмон нидое омад: «Ин Писари азизи Ман аст ва Ман аз Ӯ хеле хушнудам».

Аз озмоиш гузаштани Исо

4 Баъд аз ин воқеа Рӯҳи Муқаддас Исоро ба биёбон бурд, то ки иблис Ӯро биозмояд.

² Давоми чил шабу чил рӯз Исо рӯза дошт ва гурусна монд. ³ Он гоҳ иблиси васвасакор назди Ӯ омада гуфт: «Ту Писари Худо ҳастӣ-ку, пас ба ин санғо фармон деҳ, ки нон шаванд». ⁴ Лекин Исо ҷавоб гардонда гуфт: «Не, зеро дар навиштаҷот гуфта шудааст, ки инсон на фақат бо хӯрдани нон зинда аст, балки бо ҳар суخانه, ки Худо мегӯяд».

⁵ Сипас, иблис Исоро ба шаҳри муқаддас Ерусалим бурда, ба нуқтаи баландтарини Хонаи Худо гузошт ⁶ ва ба Ӯ гуфт: «Ту Писари Худо ҳастӣ-ку, пас, худро аз ин ҷо поён парто. Охир дар навиштаҷот гуфта шудааст, ки

„Худо ба фариштагони худ дар бораи Ту фармон хоҳад дод ва онҳо Туро бар болои дастонашон хоҳанд бардошт, то ки поят ба санге назанад“».

⁷ «Не! — ҷавоб дод Исо, — чунки дар навиштаҷот боз гуфта шудааст, ки мо набояд Худованд Худои худро бисанҷем».

⁸ Баъд аз ин иблис Исоро ба болои кӯҳи хеле баланд бурд ва ҳамаи мамлакатҳои ҷаҳонро бо тамоми шукӯҳашон ба Ӯ нишон дода ⁹ гуфт: «Агар ба ман сачда карда, маро парастии намой, ҳамаи инро ба Ту медиҳам».

¹⁰ Исо ба ӯ гуфт: «Дур шав аз Ман, шайтон! Чунки дар навиштаҷот гуфта шудааст, ки мо бояд Худованд Худои худро бипарастем ва фақат ба Ӯ хизмат кунем».

¹¹ Он гоҳ иблис Исоро монда рафту фариштагон омада, ба Исо хизмат карданд.

Оғоз ёфтани хизмати Исо дар Ҷалил

¹² Дертар Яҳёро дастгир мекунанду ин хабар ба гӯши Исо мерасад ва ӯ ба шаҳри Носираи вилояти Ҷалил меравад. ¹³ Баъд барои истиқомат қардан, Исо аз Носира ба шаҳри Кафарнаҳум, ки дар назди кӯли Ҷалил ва дар ноҳияҳои Забулуну Нафтолий ҷойгир шудааст, меравад. ¹⁴ Ҳамин тавр суҳанони Ишаъё пайғамбар ба амал омаданд, ки гуфта буд:

¹⁵ «Эй ноҳияи Забулун ва Нафтолии дар сӯи кӯл, дар тарафи дигари дарёи Урдун ҷойгирбуда,

вилояти Ҷалили ғайрияҳудиён ҳастӣ!

¹⁶ Мардуме, ки дар торикии гуноҳ зиндагӣ мекарданд, равшани дурахшонро диданд ва бар онҳое, ки дар ин ноҳия таҳти сояи марг мезистанд, равшани дурахшид».

¹⁷ Аз ҳамин вақт Исо ба эълон қардани чунин пайғоми худ оғоз намуд: «Тавба кунед ва аз гуноҳхоятон даст кашед, чунки подшоҳии Худо наздик аст!»

Ба худ шогирд даъват қардани Исо

¹⁸ Ҳангоме ки Исо дар соҳили кӯли Ҷалил роҳ мерафт, ба кӯл тӯр андохта истодани ду бародар: Шимъун, ки ӯро боз Петрус меномиданд ва бародараш Андриёсро дид, чунки онҳо моҳигир буданд. ¹⁹ Исо ба онҳо гуфт: «Омада Маро пайравӣ кунед, то ба ҷои моҳӣ ҷамъ қардани мардумро ба шумо омӯзам». ²⁰ Дарҳол онҳо тӯрҳои худро монда, ӯро пайравӣ қарданд.

²¹ Исо роҳи худро давом медод, ки ду бародари дигар, Ёқуб ва Юҳанноро дид. Онҳо бо падарашон Забдой дар қайқ буданд ва тӯрҳои худро таъмир мекарданд. Исо онҳоро

низ даъват кард ²² ва дарҳол онҳо қайқ ва падарашонро монда, ӯро пайравӣ қарданд.

Халқро таълим додану шифо бахшидани Исо

²³ Исо ба тамоми вилояти Ҷалил рафта, дар ибодатхонаҳо мардумро таълим медод, хабари хушро дар бораи подшоҳии Худо эълон мекард ва ба ҳар дарду бемории одамон шифо мебахшид. ²⁴ Аз ин сабаб овозаи ӯ дар тамоми сарзамини Сурия низ паҳн мешуд ва мардум ба наздаш ҳамаи дардмандонро, ки ҳар гуна беморӣ доштанд, меварданд. Дар байни онҳо девонагон, беморони эпилепсия ва шалҳо низ буданд ва Исо онҳоро шифо бахшид. ²⁵ Бинобар ин мардуми бениҳоят бисёре аз Ҷалилу Даҳ Шаҳр, аз Ерусалиму Яҳудия ва аз сарзамини он тарафи дарёи Урдун омада, аз пайи Исо мерафтанд.

Баракат ёфтани пайравони Исо

5 Исо ин тӯдаи одамонро дида, ба болои теппае баромад ва дар ҳамон ҷо нишаст. Ҳангоме ки шогирдонаш дар гирди ӯ ҷамъ омаданд, ² ӯ ба таълим додан оғоз кард:

³ «Хушбахтанд касоне, ки мӯҳтоҷи Худо буданашонро медонанд, чунки Худо дар ҳаёташон подшоҳӣ мекунад!

⁴ Хушбахтанд касоне, ки ғаму андӯҳ доранд, зеро Худо онҳоро тасалли медиҳад!

⁵ Хушбахтанд касоне, ки хоксору дастнигари Худо ҳастанд, зеро онҳо ба рӯи замин ҳукмрон мешаванд!

⁶ Хушбахтанд касоне, ки аз таҳти дил иҷро шудани хости Худоро меҳоянд, зеро Худо хости онҳоро пурра иҷро мекунад!

⁷Хушбахтанд касоне, ки нисбати дигарон раҳму шафқат доранд, зеро Худо ба онҳо низ раҳму шафқат хоҳад кард!

⁸Хушбахтанд касоне, ки дилашон пурра ба Худо дода шудааст, зеро онҳо дар хузури Худо хоҳанд шуд!

⁹Хушбахтанд касоне, ки одамонро ошти мекунонанд, зеро Худо онҳоро фарзандони худ хоҳад хонд!

¹⁰Хушбахтанд касоне, ки ҳангоми ичро кардани хости Худо азоб дода мешаванд, зеро Худо дар ҳаёташон подшоҳӣ мекунад!

¹¹Хушбахтед шумо, вақте ки мардум аз барои Ман шуморо дашном ва азоб медиҳанд ва дар ҳаққатон бо тӯҳмат ҳар гуна сухани бад мегӯянд. ¹²Он гоҳ шоду хуррам бошед, зеро Худо дар осмон бароятон мукофоти калон дорад. Одамон пайғамбаронро низ, ки пеш аз шумо буданд, ҳамин тавр азоб медоданд.

Намак ва нур

¹³Шумо ҳамчун намак барои одамони ҷаҳон ҳастед. Вале агар намак сифаташро гум кунад, магар онро боз шӯр карда мешавад? Не, аз вай дигар фоидае нест. Онро фақат мепартоянд ва он зери по мешавад.

¹⁴Шумо ҳамчун нур барои одамони ҷаҳон намоён ҳастед. Шаҳре, ки дар болои кӯҳ бино шудааст, нонамоён буда наметавонад. ¹⁵Инчунин ҳеҷ кас чароғро даргиронда, ба таги тағора намегузорад, баръакс, онро ба чароғпоя мемонад, то ба ҳар касе, ки дар хона аст, равшанӣ диҳад. ¹⁶Пас, бигзор нури шумо ҳам ба одамон равшанӣ диҳад, то ки онҳо корҳои неки шуморо дида, ба Падаратон, ки дар осмон аст, раҳмат гӯянд.

Таълимот дар бораи аҳамияти шариати Мӯсо

¹⁷Фикр накунед, ки Ман барои вайрон кардани шариати Мӯсо ва таълимоти пайғамбарон омадаам. Ман на барои вайрон кардан, балки барои ба амал овардани онҳо омадаам. ¹⁸Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳанӯз ки замини осмон ҳаст, то мақсади ин шариат пурра амалӣ нагардад, ягон раҳ ё нуқтае аз ҳарфи он нест намешавад.

¹⁹Инак, ҳар касе, ки хурдтарин фармоиши Худоро вайрон кунаду ба дигарон низ ҳаминаро таълим диҳад, дар подшоҳии Худо хурдтарин шумурда хоҳад шуд. Ва баръакс, ҳар касе, ки ин фармоишро ичро кунад ва ба дигарон айнан ҳамин чизро ёд диҳад, дар подшоҳии Худо бузург шумурда хоҳад шуд. ²⁰Зеро ба шумо мегӯям, ки агар ҳатто аз шариатдонону фарисийн дида хости Худоро пурратар ичро накунед, ҳаргиз ба подшоҳии Худо дохил намешавед.

Таълимот дар бораи фикрҳои бад

²¹Шумо шундаед, ки ба гузаштагон гуфта шуда буд, ки одамкуш нашаванд, инчунин „ҳар касе, ки одам мекушад, ба ҷавобгарӣ кашида мешавад“. ²²Аммо Ман ҳоло мегӯям, ки агар касе ба бародаре қаҳру ғазаб кунад, ба ҷавобгарӣ кашида мешавад ва агар ба бародаре „бефаҳм“ гӯяд, дар назди суди болотар ҷавоб медиҳад ва агар „аҳмақ“ гӯяд, сазовори оташи дӯзах мегардад.

²³Пас вақте ки шумо дар назди қурбонгоҳ ба Худо ҳадя оварданӣ мешаведу ба хотир меоред, ки бародаратон аз шумо норозигӣ дорад, бояд ²⁴ҳадиатонро дар як

тарафи қурбонгоҳ гузошта, дарҳол назди ҳамон бародаратон равед ва бо ӯ ошті шавед. Баъд аз ин омада ҳадаятонро тақдим намоед.

²⁵ Агар касе даъво карда, шуморо ба суд кашад, пеш аз суд зуд бо вай масъалаатонро ҳал намоед. Вагарна кор ба судшавӣ рафта расад, даъвогаратон метавонад шуморо ба дасти қозӣ супорад, қозӣ бошад ба дасти сарбоз ва шумо ҳабс шуданатон мумкин. ²⁶ Ба ростӣ мегӯям, то охирин тангаи майдатаринро надихед, ҳаргиз аз ҳабс намебароед.

²⁷ Шумо чунин гуфтаҳоро шунидаед „Бо ҳеҷ кас алоқаи беникоҳ нақун“.

²⁸ Аммо Ман ҳоло мегӯям, ҳар кас ки ба зан нигоҳ карда, дар хаёлаш бо ӯ ҳамбистар шудан хоҳад, аллақай дар дили худ чунин гуноҳро мекунад.

²⁹ Пас, агар чашми ростатон шуморо ба гуноҳ кардан водор созад, онро канда партоед! Бароятон беҳтар аст, ки аз ягон узви бадан маҳрум шавед, назар ба он ки тамоми баданатон ба дӯзах партофта шавад. ³⁰ Инчунин агар дасти ростатон шуморо ба гуноҳ кардан водор созад, онро бурида партоед! Бароятон беҳтар аст, ки аз ягон узви баданатон маҳрум шавед, назар ба он ки тамоми баданатон ба дӯзах биафтад.

Таълимот дар бораи талок

³¹ Боз чунин гуфтаҳоро шунидаед, ки „Ҳар марде, ки аз занаш чудо мешавад, бояд ба ӯ талокнома навишта диҳад“. ³² Лекин Ман ҳоло ба шумо мегӯям, агар мард аз зани худ бо ягон сабаб, ба ғайр аз хиёлати вай, чудо шаваду занаш ба дигар кас ба шавҳар барояд, ин мард дар алоқаи беникоҳи занаш айбдор мешавад. Инчунин марде, ки бо зани

чудошуда хонадор мешавад, гуноҳи алоқаи беникоҳро мекунад.

Таълимот дар бораи қавлу қасам

³³ Шумо боз шунидаед, ки ба гузаштагон гуфта шуда буд, ки „қасами бардурӯғ нахӯранд, аммо ҳар қавлро, ки ба Худованд додаанд, иҷро намоянд“. ³⁴ Лекин Ман ҳоло ба шумо мегӯям, ки тамоман қасам нахӯред, на бо осмон, чунки тахти Худо дар он қост, ³⁵ на бо замин, чунки пойҳои Ӯ дар он чо қарор доранд, на бо шаҳри Ерусалим, чунки ин шаҳри Худо-Шоҳи бузург аст. ³⁶ Бо сари худ ҳам қасам нахӯред, чунки як тори мӯятонро сафед ё сиёҳ ҳам карда наметавонед. ³⁷ Бигзор „бале“ гуфтани шумо дар ҳақиқат „бале“ бошад ва „не“ гуфтани шумо „не“ бошад, вале он чи зиёдатӣ мегӯед аз Шаҳси Бад бармеояд.

Таълимот дар бораи қасос

³⁸ Шумо чунин гуфтаҳоро шунидаед: „Чашм бар ивази чашм медиҳеду дандон бар ивази дандон“. ³⁹ Лекин Ман ҳоло ба шумо мегӯям, ки ба каси бад муқобилат нақунед. Баръакс, агар касе ба тарафи рости рӯятон занад, тарафи чапи рӯятонро ҳам ба ӯ гардонед. ⁴⁰ Агар касе ба шумо даъво карда, куртаатонро гирифтани бошад, чомаатонро ҳам ба ӯ бидиҳед. ⁴¹ Агар касе шуморо маҷбур кунад, ки як километр роҳ равед, ду километр бо ӯ роҳ равед. ⁴² Вақте ки касе аз шумо чизе талаб мекунад, онро ба ӯ бидиҳед ва аз шумо қарз гирифтани шаванд, не нагӯед.

Таълимот дар бораи дӯст доштани душманон

⁴³ Шумо чунин гуфтаҳоро шунидаед: „Ҳар шахсеро, ки

наздикки шумо аст, дӯст бидореду душманатонро бад бинед“. ⁴⁴ Лекин Ман ҳоло ба шумо мегӯям, ки душманонатонро дӯст бидоред, лаънаткунандагони худро баракат диҳед, ба касоне, ки шуморо бад мебинанд, некӣ кунед ва барои онҳое, ки шуморо азоб медиҳанд, дуо хонед, ⁴⁵ то нишон диҳед, ки фарзандони Падари осмониатон ҳастед. Чунки Ӯ ба офтоб амр медиҳад, ки ҳам ба бадкорон ва ҳам ба накӯкорон равшани кунад, инчунин боронро ҳам ба бадкорон ва ҳам ба накӯкорон мефиристад. ⁴⁶ Пас, агар шумо фақат касонеро дӯст доред, ки шуморо дӯст медоранд, чаро мукофот мегирифтаед? Магар андозгирони беинсоф низ ҳамин тавр рафтор намекунанд? ⁴⁷ Ва агар фақат ба бародарони худ салом диҳед, аз дигарон дида чӣ кори бузургтаре мекунед? Беимонон низ ҳамин тавр рафтор мекунанд. ⁴⁸ Бинобар ин шумо беайбу нуқсон бошед монанди Падари осмонии худ, ки беайбу нуқсон аст».

Таълимот дар бораи садақадихӣ

Б Исо суханонашро давом дода гуфт: «Зинҳор корҳои худофармударо намоишкорона дар пеши назари халқ накунад. Вагарна аз Падари осмониатон мукофот намегиред. ² Яъне, вақте ки садақа медиҳед, ба монанди одамони дурӯя ба ҳама овоза накунад. Онҳо дар ибодатхонаҳо ва дар сари кӯчаҳо садақа доданашонро эълон менамоянд, то ки мардум онҳоро таъриф кунанд. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, онҳо аллақай мукофоти худро гирифтаанд. ³ Аммо, ҳангоме ки шумо садақа медиҳед, бигзор дасти ростатон аз кори дасти чапатон

огоҳ нашавад, ⁴ то ки садақани шумо пинҳон монад. Он гоҳ Падари шумо, ки чизҳои пинҳониро мебинад, ба шумо мукофот медиҳад.

Таълимот дар бораи дуохонӣ

⁵ Вақте ки дуо мекунед ба одамони дурӯя монанд нашавед! Онҳо дар ибодатхонаю чорраҳаҳо истода дуо хонданро дӯст медоранд, то ки ҳама онҳоро бинанд. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, онҳо аллақай мукофоти худро гирифтаанд. ⁶ Аммо, ҳангоме ки шумо дуо мехонед, ба хонаатон даромада, дарро пӯшед ва ба Падаратон, ки нонамоён аст, дуо кунед. Он гоҳ Падари шумо, ки чизҳои пинҳониро мебинад, ба шумо мукофот медиҳад.

⁷ Дар вақти дуохонӣ низ мисли ғайрияҳудиён рафтор накунад. Онҳо дар дуо бисёр гапҳои беҳуда мегӯянд, чун фикр мекунанд, ки агар дуру дароз гап зананд, дуояшон шунида мешавад. ⁸ Ба монанди онҳо дуо накунад, зеро Падаратон ҳанӯз пеш аз пурсиданатон медонад, ки ба шумо чӣ лозим аст. ⁹ Пас шумо ин тавр бояд дуо кунед:

Эй Падари мо, ки дар осмон ҳастӣ,
Шайну шараф бод ба номи муқаддаси
Ту.

¹⁰ Бигзор подшоҳии Ту барқарор гардад
ва хости Ту, ки дар осмон иҷро мешавад,
дар замин низ иҷро шавад.

¹¹ Ба мо ризку рӯзии имрӯзаамонро
деҳ

¹² ва корҳои нодурусти моро бубахш,
чи тавре ки мо низ онҳоеро мебахшем,
ки бо мо нодуруст рафтор мекунанд.

¹³ Моро ба озмоиш дучор нақун,

балки аз дасти Шахси Бад халос намо.*

¹⁴ Инак, агар шумо одамонеро, ки дар ҳаққи шумо рафтори нодуруст мекунад, бубахшед, Падари осмониатон ҳам корҳои нодурусти шуморо хоҳад бахшид. ¹⁵ Вале агар шумо дигаронро набахшед, Падари шумо ҳам корҳои нодурустатонро нахоҳад бахшид.

Таълимот дар бораи рӯзадорӣ

¹⁶ Боз вақте ки рӯза мегиред, ба одамони дурӯя монанд шуда, чехраи рӯятонро ғамзада вонамуд накунед, чунки дурӯяҳо намуди зоҳириашонро безътибор мемонанд, то дигарон бинанд, ки онҳо рӯза гирифтаанд. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки онҳо аллакай мукофоти худро гирифтаанд. ¹⁷ Лекин, вақте ки шумо рӯза мегиред, дасту рӯятонро шуста, мӯйҳоятонро шона кунед, ¹⁸ то ба ғайр аз Падаратон, ки нонамоён аст, дигар ҳеҷ кас рӯза гирифтани шуморо нафаҳмад. Он гоҳ Падари шумо, ки чизҳои пинҳониро мебинад, ба шумо мукофот хоҳад дод.

Дар осмон чамъ кардани бойигарӣ

¹⁹ Дар замин барои худ бойигарӣ чамъ накунед, ки дар ин ҷо кувяву занг мезанад ва ғоратгарон зада даромада, онро медузданд. ²⁰ Баръакс, мукофоти Худоро ба даст оред, ки бароятон дар осмон нигоҳ дошта мешавад. Ана чунин бойигарию на кувяву занг мезанаду на ғоратгарон зада даромада, медузданд. ²¹ Зеро ба он ҷое, ки бойигарӣ доред, дилатон кашол аст.

Чароғи бадан

²² Чашм барои бадан ҳамчун чароғ аст. Пас агар чашматон солим бошад, тамоми баданатонро равшанӣ пур мекунад, ²³ аммо агар чашматон солим набошад, тамоми баданатонро ториқӣ пур мекунад. Дар ин сурат, агар равшанӣ дар даруни шумо дар асл ториқӣ бошад, эҳ, пас он чи хел ториқии зулмот аст!

Худо ва пул

²⁴ Ҳеҷ кас якбора ба ду хоҷа хизмат карда наметавонад, чунки ё якеашро дӯст медораду дигарашро бад мебинад, ё ба яке вафодор мемонаду дигарашро писанд намекунад. Шумо низ наметавонед ҳам банди Худо бошед ҳам банди пул.

²⁵ Бинобар ин ба шумо мегӯям, на ташвиши зиндагиатонро кунед, ки чӣ меҳӯреду чӣ менӯшед ва на ғами баданро хӯред, ки чӣ мепӯшед. Магар зиндагӣ фақат аз хӯроку бадан аз пӯшок иборат аст? ²⁶ Ба паррандаҳо нигоҳ кунед: онҳо на кишту кор мекунанду на ҳосил чамъ мекунанд ва на ба анборҳо ҳосилро захира мекунанд, ҳол он ки Падари осмониатон онҳоро меҳӯронад. Магар шумо аз паррандаҳо арзиши баландтар надоред? ²⁷ Қадоме аз шумо бо ғам хӯрдан як лаҳзаи умратонро дарозтар карда метавонед? ²⁸ Барои сарулибос ҳам чӣ ғам меҳӯред? Ба нашъунамои савсанҳои саҳро нигоҳ кунед: онҳо на меҳнат мекунанду на мересанд, ²⁹ лекин ба шумо мегӯям, ки ҳатто шоҳ Сулаймон бо тамоми ҳашамату бойигариаш мисли яке аз онҳо либоси зебо напӯшидааст. ³⁰ Пас,

*6:13 6:13 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дохил шудааст «Зеро подшоҳӣ, қудрат ва шӯҳрат то абад аз они Туст. Омин.»

агар Худо алаферо, ки имрӯз дар сахро ҳасту пагоҳ ба танӯр партофта мешавад, ҳамин тавр пӯшонад, нахон шуморо, эй сустимонҳо, аз онҳо чанд маротиба зиёдтар напӯшонад?

³¹ Барои ҳамин ғам хӯрдану ташвиш кашиданро бас кунед ва нагӯед, ки „Мо чӣ мехӯрда бошем?“ ё „Чӣ менӯшида бошем?“ ё „Чӣ мепӯшида бошем?“ ³² Чунки халқҳои дигар аз пайи ҳамаи ин чизҳо мебошанд. Падари осмониатон бошад, медонад, ки шумо ба ҳамаи он эҳтиёҷ доред. ³³ Шумо дар навбати аввал чӯянҳои подшоҳии Худо ва иҷрошавии хости Ӯ бошед ва Ӯ ҳамаи ин чизҳоро низ ба шумо медиҳад. ³⁴ Аз ин рӯ, ғами рӯзи ояндаро нахӯред, фардо ташвишҳои худро дорад. Ба ҳар рӯз ташвиши худӣ ҳамон рӯз басанда аст».

Айбдор кардани дигарон

7 Исо давом дода гуфт: «Дигаронро айбдор ҳисоб накунад, то ки шумо айбдор ҳисоб нашавед. ² Зеро чи хеле ки дигаронро айбдор ҳисоб кунед, ҳамон тавр шумо айбдор ҳисоб карда мешавед ва бо кадом санги тарозу баркашед, бо ҳамон санг ба шумо баркашида мешавад. ³ Чаро шумо хасро дар чашми бародаратон мебинеду чӯберо, ки дар чашми худатон ҳаст, ҳис намекунед? ⁴ Чӣ хел чуръат карда ба бародаратон гуфта метавонед, ки „Иҷозат деҳ хасро аз чашмат берун кунам“, ҳол он ки дар чашми худатон чӯб доред? ⁵ Эй дурӯяхо! Аввал чӯбро аз чашми худатон дур кунед, он гоҳ дурусттар дида метавонед, ки чӣ хел хасро аз чашми бародаратон бароред.

⁶ Чизеро ки муқаддас аст ба сагон надиҳед, вагарна онҳо рӯ гардонда ба шумо ҳамла меоваранд. Ва гавҳари

худро пеши пойҳои хукон напартоед, вагарна онро поймол мекунад.

Натиҷаи талаб кардан, чустан ва кӯфтан

⁷ Талаб кунед ва ба шумо дода мешавад, бичӯед ва пайдо мекунед, дарро бикӯбед ва он ба рӯятон кушода мешавад. ⁸ Чун ҳар кӣ талаб мекунад, ба даст меорад, ҳар кӣ мечӯяд, пайдо мекунад ва ҳар кас ки дарро мекӯбад, он ба рӯяш кушода мешавад. ⁹ Ана, аз байни шумо кадом падар агар писараш нон талаб кунад, ба вай санг медиҳад? ¹⁰ Ё агар моҳӣ талаб кунад, ба вай мори захрдор медиҳад? ¹¹ Пас, агар шумо бо тамоми дилсиёҳиатон ба фарзандони худ чӣ тавр чизҳои хуб доданро медониста бошед, нахон Падари шумо, ки дар осмон аст, ба каси талабкарда чанд маротиба зиёдтар чизҳои хуб надиҳад?!

¹² Чӣ гуна рафторро аз дигарон нисбати худ дидан хоҳед, ҳамон тавр аввал худӣ шумо нисбати онҳо рафтор кунед. Зеро мағзи шариати Мӯсо ва гуфтаҳои пайғамбарон дар ҳамин аст.

Дарвозаи танг

¹³ Аз дарвозаи танг гузаред, чунки дарвозаи васеъ ва роҳи осонгузар шуморо ба ҳалокат меоварад ва бисёр касон аз он мегузаранд. ¹⁴ Лекин ба ҳаёти абадӣ шуморо дарвозаи басо тангу роҳи мушкилгузар меоварад ва кам касон онро меёбанд.

Фарқ кардани пайғамбарони бардурӯғ

¹⁵ Аз пайғамбарони бардурӯғ эҳтиёт шавед, онҳо ба назди шумо бо намуди гӯсфандони беозор меоянд, аммо дар ботин онҳо гургони дарранда ҳастанд. ¹⁶ Шумо онҳоро аз амалиёташон мешиносед.

Охир аз буттаи хор ангур ё анчир намечинанд-ку. ^{17-18 17-18} Ҳар дарахти солим меваи хуб медиҳад ва меваи бад дода наметавонад, вале дарахти касал меваи бад медиҳад ва меваи хуб дода наметавонад. ¹⁹ Ҳамаи дарахтоне, ки меваи хуб намеоваранд, бурида ба оташ партофта мешаванд.

²⁰ Хуллас, пайғамбарони бардурӯғро низ шумо аз маҳсули амалашон мешиносед.

Киро Исо „намешиносам“ мегӯяд

²¹ На ҳама касоне, ки Маро доимо Худованди худ меноманд, ба подшоҳии Худо дохил мешаванд, балки фақат онҳое, ки хости Падари дар осмон будаамро иҷро мекунанд. ²² Ҳангоме ки рӯзи ҷавобдиҳӣ фаро мерасад, мардуми зиёд ба Ман мегӯянд: „Эй Худованд! Магар мо аз номи Ту пайғоми Худоро ба одамон эълон намекардем? Магар аз номи Ту девҳоро намерондем ва магар аз номи Ту бисёр мӯъҷизаҳоро нишон намедодем?“ ²³ Он гоҳ Ман ба рӯяшон мегӯям: „Эй бадкорон! Ман шуморо ҳеҷ гоҳ намешинохтам. Дур шавед аз наздам“.

Бинокори дурандешу бинокори беақл

²⁴ Инак, ҳар касе, ки ҳамаи ин гуфтаҳои Маро мешунаваду онҳоро иҷро мекунад, монанди бинокори дурандешест, ки хонаашро дар болои санг сохта буд. ²⁵ Баъд борон бориду обхезӣ шуд ва шамоли саҳт хеста, бо шиддат бар он хона вазид, лекин хона фуру наRAFT, чунки дар болои санг сохта шуда буд. ²⁶ Вале ҳар касе, ки ҳамаи гуфтаҳои Маро мешунаваду онҳоро иҷро намекунад, монанди бинокори беақлест, ки хонаашро дар болои хок сохта буд. ²⁷ Баъд борон

бориду обхезӣ шуд ва шамоли саҳт хеста, бо шиддат бар он хона вазид ва хона фуру рафта, ба замин яксон шуд».

²⁸ Исо суханони худро ба охир расонда буд, ки тамоми халқ қоиладонданд, ²⁹ зеро Ӯ на ба монанди шариатдонон, балки чун шахси боқудрат онҳоро таълим меод.

Шифо ёфтани марди маҳав

8 Вақте ки Исо аз болои тепша поён фаромад, одамон тӯда-тӯда ҳамроҳи Ӯ рафтанд. ² Дар ин мобайн як марди маҳаве назди Исо омаду ба Ӯ таъзим карда гуфт: «Ҳоҷа, агар хоҳӣ, метавонӣ маро пок созӣ». ³ Он гоҳ Исо дасташро ба ӯ расонда гуфт: «Албатта, мехоҳам, пок шав!» ва он мард дарҳол аз касалии маҳав пок гашт. ⁴ Исо ба ӯ боз гуфт: «Дар ин бора зинҳор ба ҳеҷ кас нагӯй, балки рост назди рӯхонӣ рафта, худро нишон деҳ. Баъд, чӣ тавре ки Мӯсо фармудааст, қурбонӣ бикун, то ба мардум шаҳодате гардад».

Шифо ёфтани хизматгори сардори лашкар

⁵ Сипас Исо ба деҳаи Кафарнаҳум ворид шуд, ки ба наздаш як сардори лашкаре омад ва ба зорию илтиҷо даромада ⁶ гуфт: «Ҳоҷаам, хизматгорам аз ҳаракат монда, дар хона рӯи ҷойгаҳ хобидааст. Ӯ дар оташи дард сӯхта истодааст». ⁷ «Ман рафта ӯро сӣҳат мекунам», — гуфт Исо. ⁸ Аммо сардори лашкар ҷавоб дод: «Ҳоҷа! Ман лоиқи он нестам, ки аз остонаи дарам гузаред. Шумо фақат як амр диҳед ва хизматгорам шифо хоҳад ёфт». ⁹ Охир ман як фармонбардор ҳастам ва зери итоати худ низ сарбозонро дорам. Вақте ки ба яке „бирав“ мегӯям, меравад, ба дигаре „биё“ мегӯям, меояд ва

агар ба ғуломам „фалон корро бикун“ гӯям, ӯ албатта он корро ичро мекунад».

¹⁰Аз шунидани ин суханон Исо ҳайрон шуд ва ба мардуми аз пасаш омадаистода гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ҳатто дар байни исроилиён касеро надидам, ки чунин имони сахт дошта бошад. ¹¹Ба шумо мегӯям, бисёр касон аз ҳар гӯшаву канори дунё омада, дар подшоҳии Худо бо Иброҳиму Исҳоқу Ёқуб дар сари як дастархон хоҳанд нишаст. ¹²Аммо онҳое, ки бояд дар подшоҳии Худо мешуданд, ба торикии берун партофта мешаванд, ки дар он ҷо одамон аз дард дандон ба дандон зада гиря мекунанд».

¹³Баъд ба сардори лашкар гуфт: «Бирав! Чи тавре ки имон доштӣ, ҳамон тавр мешавад». Ҳамон замон хизматгор шифо ёфт.

Шифо ёфтани бисёр одамон

¹⁴Вақте ки Исо ба хонаи Петрус даромад, хушдомани Петрусро бо таби баланд, рӯи ҷойгаҳ хобида дид.

¹⁵Исо ба дасти вай даст расонд, ки табаш паст шуд ва зан аз ҷояш хеста, бо меҳмондорӣ кардани ӯ машғул шуд.

¹⁶Он бегоҳ одамон бисёр девонагонро назди Исо оварданд ва Исо амр дода, рӯхҳои нопокро аз онҳо берун ронд ва ҳамаи беморонро низ шифо бахшид.

¹⁷Ишаёе пайғамбар пештар гуфта буд: «Ӯ ҳамаи касалиҳоямонро аз мо гирифт ва ҳамаи бемориҳоямонро ба дӯши худ бардошт». Барои ба амал омадани ин суханон ҳамаи ин ҳодисаҳо рӯй доданд.

Шарту шароити пайрави Исо шудан

¹⁸Боре Исо дар гирдаш чамъ шудани одамони зиёдро дида, ба

шогирдонаш гуфт, ки ба дигар тарафи кӯл мераванд. ¹⁹Дар ҳамин вақт як шариатдон наздаш омада гуфт: «Устод, ман дар ҳама ҷо Шуморо пайравӣ мекунам». ²⁰Исо ба ӯ ҷавоб дод: «Рӯбоҳон хона ва мурғони ҳаво лона доранд, аммо Ман, Фарзанди Инсон ҷое надорам, ки сарамро монда дам гирам». ²¹Дигаре аз ҷумлаи пайравон гуфт: «Хоҷаам! Иҷозат диҳед аввал рафта, мурдаи падарамро ба хок супорам». ²²Лекин Исо ба вай ҷавоб гардонда гуфт: «Аз паси Ман биё ва бимон, ки мурдагон мурдаҳои худро ба хок супоранд».

Ором шудани тӯфон

²³Он гоҳ шогирдон Исоро пайравӣ карда, якҷоя бо Ӯ ба қайқ савор шуданд. ²⁴Дар қайқ Исо хоб мерафт, ки ногаҳон дар кӯл тӯфони сахте бархост ва аз шиддати мавҷҳо қайқ қариб ғарқ мешуд. ²⁵Шогирдон омада, Исоро бедор карданд ва гуфтанд: «Хоҷа! Начот деҳ! Ҳалок мешавем!»

²⁶Исо ҷавоб дод: «Чӣ ин қадар метарсед? Ҳой, сустимонон!» Баъд бархеста шамолу мавҷҳоро таъна зад, дарҳол дар ҳама ҷо оромии том ҳукмфармо шуд. ²⁷Онҳо бошанд, ҳайрон монда мегуфтанд: «Ин чӣ хел одам аст, ки ҳатто шамолу мавҷҳо ба Ӯ итоат мекунанд?»

Шифо ёфтани ду девона

²⁸Ҳангоме ки Исо ба тарафи дигари кӯл, ба вилояти Ҷадариён расид, ду девонае аз қабристон берун баромада бо Исо рӯ ба рӯ шуданд. Онҳо чунон бадхашм буданд, ки касе ҷуръати аз он роҳ гузаштанро надошт. ²⁹Онҳо Исоро дида дод заданд: «Эй Писари Худо, Ту ба мо чӣ кор дорӣ? Ту омадӣ, ки моро пеш аз мӯҳлат азоб диҳӣ?»

³⁰ Дар масофае аз онҳо галаи калони хукон мечарид. ³¹ Пас девҳо Исоро тавалло карда гуфтанд: «Агар моро берун карданӣ бошӣ, ба даруни он галаи хукон бифирист». ³² Исо ба онҳо «Дароед» гуфт ва онҳо аз он одамон берун баромада, ба галаи хукон даромаданд. Фавран тамоми гала давон-давон худро аз ҷарии назди сохил ба кӯл партофта, дар об ғарқ шуд.

³³ Хукбонон бошанд, аз он ҷо ба деҳа гурухта, ин воқеаро, аз он ҷумла ҳодисаи бо ду девона рӯй додари ба ҳама нақл карданд. ³⁴ Инак, тамоми аҳли деҳа барои бо Исо вохӯрдан аз деҳа берун омаданд. Вақте Ёро диданд, зориву тавалло карданд, ки аз сарзаминашон биравад.

Шифо ёфтани шал

9 Исо ба қайқ савор шуд ва аз кӯл гузашта ба шаҳри худ баргашта буд, ки ² чанд нафаре ба наздаш шалеро бо ҷойгаҳаш бардошта оварданд. Исо то ҷӣ андоза эътиқод доштани онҳоро дида, ба шал гуфт: «Додар, натарс! Гуноҳхоят бахшида шудаанд».

³ Дар айни ҳол якчанд шариятдон аз дил гузаронданд: «Ин одам суханони кофирона мегӯяд». ⁴ Исо фикри онҳоро фаҳмида гуфт: «Чаро дар дилҳои худ ба фикрҳои бад ҷой медиҳед? ⁵ Кадомаш осонтар аст: гуфтани он, ки „гуноҳҳои ту бахшида шуданд“ ё гуфтани он, ки „барҳез ва роҳ гард“? ⁶ Пас, Ман ба шумо исбот мекунам, ки Фарзанди Инсон дар рӯи замин қудрати бахшидани гуноҳҳоро дорад, — сипас ба шал нигариста гуфт, — Барҳез, ҷойгаҳатро бардошта ба хонаат рав!»

⁷ Он мард аз ҷояш хеста ба хонааш равона шуд. ⁸ Мардум аз дидани ин ҳодиса ба тарсу ваҳм афтада Худоро,

ки ба инсон чунин қудрат додааст, ситоиш карданд.

Даъват шудани Матто

⁹ Вақте ки Исо аз он ҷо ба роҳ даромад, мардеро бо номи Матто дид, ки дар корхонаи андозҷамъкунӣ менишаст. Исо ба вай гуфт: «Биё, пайрави Ман шав». Матто барҳесту аз паси Ё равона шуд.

¹⁰ Вақте ки Исо ва шогирдонаш ба сари дастархон нишастанд, бисёр андозгирон ва дигар одамон, ки гунаҳкор ҳисоб мешуданд, низ ба он хона даромада ба онҳо ҳамроҳ шуданд. ¹¹ Баъзе аз фарисиён инро дида, ба шогирдони Исо гуфтанд: «Чаро устоди шумо бо андозгирону гунаҳкорон аз як дастархон хӯрок мехӯрад?»

¹² Исо ин суханонро шунида, ҷавоб дод: «Ба табиб на одамони солим, балки беморон мӯҳтоҷанд. ¹³ Рафта фаҳмед, ки чунин гуфтаҳои навиштаҷот ҷӣ маъно доранд: „Ман мехоҳам, ки одамон раҳму шафқат нишон диҳанд, на қурбониҳо оваранд“. Хуллас, Ман ҳам барои он омадаам, ки на нақӯкорон, балки гунаҳкоронро даъват намоям».

Савол дар бораи рӯза

¹⁴ Сипас, баъзе аз шогирдони Яҳёи Таъмиддиҳанда ба Исо наздик шуда гуфтанд: «Чаро мо ва фарисиён одатан рӯза мегирему шогирдони Шумо не?» ¹⁵ Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Оё дӯстони домод дар ҷашни арӯсӣ, модоме ки домод бо онҳост, ғамгин мешаванд? Албатта не. Вале вақте мерасад, ки домод аз байнашон гирифта мешавад ва он гоҳ онҳо низ рӯза мегиранд. ¹⁶ Охир ҳеҷ кас ба либоси кӯҳна аз матои нав ямоқ намекунад, чунки ямоқ дарида, ҷои он боз ҳам аёнтар мешавад.

¹⁷ Инчунин шароби навтайёршударо ба машки чармини кӯҳна намерезанд, чунки ҳангоми ба чӯш омадани шароб машк медараду шароб мерезад ва машк низ аз кор мебарояд. Баръакс, шароби навтайёршударо ба машки нав мерезанд, он гоҳ на шароб барбод мераваду на машк».

Зинда шудани духтару шифо ёфтани зан

¹⁸ Ҳанӯз Исо суханонашро давом меод, ки марде аз ҷумлаи сардорон ба наздаш омад ва ба ӯ таъзим карда гуфт: «Ҳозиракак духтарам мурд, аммо агар биеёду ба вай даст гузоред, вай зинда мешавад».

¹⁹ Исо аз ҷояш хеста, бо шогирдонаш ҳамроҳи ӯ рафт.

²⁰⁻²¹ Як зане, ки дувоздаҳ сол боз касалии хунравӣ дошт, аз дилаш гузаронда буд, ки ақаллан ба ҷомаи Исо даст расонад, шифо меёбад. Бо ҳамин ният ӯ аз қафо ба Исои роҳ рафтаистода наздик шуду ба домани ҷомааш даст расонд. ²² Исо ба қафояш рӯй гардонду занро дида, гуфт: «Эй зан, натарс! Туро имонат шифо дод». Худи ҳамон замон зан шифо ёфт.

²³ Баъд Исо ба хонаи он сардор даромада, найнавозони барои азо омада ва мардуми гирёнро дида, ²⁴ гуфт: «Ҳамаатон аз ин ҷо равед! Духтар намурдааст, фақат хобидааст». Онҳо бошанд, Исоро масхара карданд. ²⁵ Аммо баъд аз он ки мардум берун баромаданд, Исо ба хонае, ки духтарак он ҷо буд, даромада, дасти ӯро гирифт ва духтарак бархест. ²⁶ Ин хабар дар тамоми он сарзамин паҳн гашт.

Шифо ёфтани ду марди нобино

²⁷ Исо он ҷойро монда, ба роҳ даромада буд, ки ду марди нобино аз дунболи ӯ равон шуда фарёд мезаданд: «Эй Насли Довуд! Ба мо раҳм кунед!»

²⁸ Вақте ки Исо ба хона даромад, он ду нобино ҳам ба наздаш омаданд. Исо аз онҳо пурсид: «Боварӣ доред, ки Ман шуморо шифо дода метавонам?» «Бале, Хоҷа!» — ҷавоб доданд онҳо.

²⁹ Он гоҳ Исо ба чашмонашон даст расонда гуфт: «Аз рӯи имонат ҳамин тавр шавад», ³⁰ ва чашмони онҳо бино гаштанд. Исо онҳоро қатъӣ огоҳ кард, ки дар бораи ин ҳодиса зинҳор ба касе чизе нагӯянд. ³¹ Онҳо аз он ҷо баромада рафтанду, баръакс, дар тамоми он сарзамин дар бораи ӯ овоза паҳн карданд.

Шифо ёфтани марди гунг

³² Ҳанӯз он ду мард дур нарафта, якчанд кас ба пеши Исо мардеро оварданд, ки аз сабаби дев доштаниш, гунг буд. ³³ Лекин, вақте ки Исо аз он мард девро берун кард, мард ба гап даромад ва мардум бо изҳори ҳайрат хитоб мекарданд: «Ҳаргиз чунин ҳодисаро дар Исроил надида будем!»

³⁴ Аммо фарисиён мегуфтанд, ки Исо девҳоро бо қудрати худи сардори девҳо берун мекунад.[†]

Ба мардум раҳм кардани Исо

³⁵ Исо бошад, ба ҳамаи шахру деҳот рафта, дар ибодатхонаҳо халқро таълим меод, хабари хушро дар бораи подшоҳии Худо эълон мекард ва ҳар дарду касалии одамонро шифо мебахшид. ³⁶ Вақте ки Исо ба мардум нигоҳ мекард, ба ҳоли

[†]9:34 9:34 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот ояти 34 дохил нашудааст.

онҳо раҳмаш меомад, чунки онҳо монанди гӯсфандони бе чӯпон, сарсону саргардон ва ночору нотавон буданд. ³⁷Пас Исо ба шогирдонаш гуфт: «Ҳосили дарав фаровон аст, вале коргарон намерасанд. ³⁸Аз ин рӯ, аз соҳиби ҳосил илтимос кунед, ки барои ғундоштани ҳосилаш коргаронро фириштад».

Дувоздаҳ вакили Исо

10 Исо ба наздаш дувоздаҳ шогирдашро даъват карда, ба онҳо қудрат дод, ки рӯҳҳои нопокро берун кунанд ва ҳар дарду касалии одамонро шифо диҳанд. ²Ана номҳои он дувоздаҳ вакилаш: аввалин Шимъун (ӯро боз Петрус меномиданд), бародари Шимъун Андриёс, баъд бародарон Ёқуб ва Юҳанно, ки писарони Забдой буданд, ³Филиппус ва Барталмо, Тумо ва Матто (он ки андоз ҷамъ мекард), Ёқуби писари Ҳалфӣ ва Таддо, ⁴Шимъӯни Ватандӯст ва Яҳуди Исқариот, ки баъдтар ба Исо хиёнат мекунад.

Вазифаи дувоздаҳ вакил

⁵Исо ба ин дувоздаҳ нафар вазифа дода, ба иҷро намудани он фиристод. Ӯ ин тавр гуфт: «Ба назди халқҳои ғайрияхудӣ наравед ва ба шаҳрҳои сомариён надароед, ⁶балки назди халқи Исроил, ки монанди гӯсфандони гумроҳшуда ҳастанд, рафта ⁷эълон кунед, ки подшоҳии Худо наздик аст. ⁸Беморонро шифо диҳед, мурдагонро зинда кунед, махавиёнро пок созед ва девҳоро берун кунед. Ин қудрат ба шумо бепул дода шудааст, пас шумо низ инро бепул кунед. ⁹Вақте ки ба сафар мебароед, бо худ дар камарбандатон на тангаҳои тиллоу нуқра ва на тангаҳои мисин гиред,

¹⁰на борхалтаву на асо ва на либоси иловагиву на пойафзол гиред, зеро меҳнаткаш сазовори таъминот аст.

¹¹Ҳангоме ки ба ягон шаҳр ё қишлоқ мебароед, одами шоистаро суроғ кунед ва то рӯзи аз он ҷо рафтани дар хонаи ӯ бимонед. ¹²Баробари ба он хона даромадан салом диҳед. ¹³Агар он хонадон шуморо нағз қабул кунад, барояшон баракат талаб кунед, дар акси ҳол, бигузор баракататон ба худатон баргардад. ¹⁴Вале агар ҳеч кас шуморо қабул накунад ё ба суханонатон гӯш надихад, он хонадон ё шаҳрро тарк карда истода, ҳамчун нишонаи огоҳӣ чангу хокашро аз поятон биафшонед. ¹⁵Ба ростӣ ба шумо мегӯям, дар рӯзи ҷазо аҳволи шаҳрвандони бадқирдори Садӯм ва Амӯро аз ҳоли он шаҳр сабуктар хоҳад буд.

Азобу уқубатҳои дарпешистода

¹⁶Инак, Ман шуморо ба назди одамон, гӯё гӯсфандонро ба байни гургҳо мефиристам. Мисли мор хушёр мисли кабӯтар безиён бошед. ¹⁷Аз одамон эҳтиёт шавед, чунки онҳо шуморо дастгир карда, назди шӯрои калонҳо мебаранд ва дар ибодатхонаҳо қамчинкорӣ мекунанд. ¹⁸Ба хотири Маро пайравӣ карданатон шуморо дар назди ҳокимону подшоҳон ба ҷавобгарӣ мекашанд, то ки дар пеши онҳо ва ғайрияхудиён дар бораи Ман шаҳодат диҳед. ¹⁹Ҳангоме ки шуморо назди шӯрои олий мебаранд, ғам нахӯред, ки ба онҳо чӣ бояд гӯед ё чӣ тавр бояд сухан ронед, чунки дар он вақт суханоне, ки бояд гӯед, ба дилатон андохта мешаванд. ²⁰Он гоҳ на ин ки шумо, балки Рӯҳи Падари осмониятон ба воситаи шумо сухан меронад.

²¹ Дар он айём бародар бародари худро ба қатл мерасонад ва инчунин падар фарзанди худро. Фарзандон ба падару модари худ муқобил мебароянд ва онҳоро ба дасти марг месупоранд. ²² Ба сабаби Маро пайравӣ карданатон ҳама шуморо бад мебинанд. Вале агар шумо то ба охир расидани азобу укубатҳо ба Ман вафодор монед, наҷот хоҳед ёфт. ²³ Вақте ки шуморо азоб додани шуда дар як шаҳр дунболагирӣ кунанд, ба шаҳри дигар гурезед. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳанӯз шумо ба ҳамаи шаҳрҳои Исроил нарафта Фарзанди Инсон меояд.

²⁴ Шогирд аз устодаш баландтар нест, инчунин хизматгор аз хоҷааш. ²⁵ Барои шогирд басанда аст, ки монанди устодаш шавад ва барои хизматгор кофист, ки монанди хоҷааш шавад. Агар сардори хонадонро Баал-Забул, сардори девҳо номида бошанд, пас аъзоёни хонадонро чӣ қадар бадтар меноманд.

Аз кӣ тарсидан лозим аст

²⁶ Аз ин рӯ, аз одамон натарсед. Зеро ҳеҷ чизи пӯшидае нест, ки ошкор нашавад ва ҳеҷ чизи пинҳоне нест, ки маълум нагардад. ²⁷ Он чи Ман ба шумо махфӣ мегӯям, кушоду равшан гӯед ва он чи дар пичиррос мешунавед, аз болои боми хонаҳо эълон намоед. ²⁸ Аз одамон натарсед, ки онҳо ҷисро мекушанду ҷонро кушта наметавонанд. Балки аз шахсе тарсед, ки ҳам ҷон ва ҳам ҷисро дар дӯзах нобуд карда метавонад.

²⁹ Арзиши ду гунчишк як танга аст, аммо ҳатто яктои он ба замин намеафтад, ки Падаратон аз он хабардор набошад. ³⁰ Аз они шумо бошад, мӯйҳои саратон ҳам ба ҳисоб гирифта шудаанд. ³¹ Бинобар ин

натарсед, шумо аз бисёр гунчишкҳо ҳам қиматтар ҳастед.

³² Пас, ҳар кӣ дар пеши мардум мегӯяд, ки пайрави Ман аст, Ман низ дар назди Падари осмониам пайрави Ман буданашро тасдиқ мекунам. ³³ Лекин ҳар кӣ дар пеши мардум Маро рад мекунад, Ман низ ўро дар назди Падари осмониам рад мекунам.

На сулҳ, балки зиддият

³⁴ Фикр накунед, ки Ман барои ба замин овардани сулҳ омадаам. Ман барои сулҳ не, балки барои овардани шамшери зиддият омадаам. ³⁵ Ман омадаам, ки писарро ба падар, духтарро ба модар, келинро ба хушдоманаш зид гузорам. ³⁶ Худи аъзои хонадони одам душманони ў хоҳанд буд.

³⁷ Касе ки падар ё модари худро аз Ман бештар дӯст медорад, лоиқи шогирди Ман шудан нест. Инчунин, касе ки писар ё духтари худро аз Ман бештар дӯст медорад, лоиқи шогирди Ман шудан нест. ³⁸ Касе ки Маро пайравӣ кардани шуда бо худ салиби азобу маргашро нагирад, лоиқи шогирди Ман шудан нест. ³⁹ Касе ки ҳаёташро нигоҳ доштан мехоҳад, онро аз даст медихад, вале касе ки ба хотири Ман ҳаёташро фидо мекунад, онро нигоҳ медорад.

Гирифтани мукофот

⁴⁰ Касе ки шуморо қабул мекунад, дар асл Маро қабул мекунад ва касе ки Маро қабул мекунад, дар асл шахсеро, ки Маро фиристодааст, қабул мекунад. ⁴¹ Касе ки пайғамбарро ба хотири пайғамбар буданаш қабул мекунад, мукофоти пайғамбаронаро хоҳад гирифт. Касе ки одами накӯкорро ба хотири накӯкор буданаш қабул

мекунад, мукофоти накӯкоронро хоҳад гирифт. ⁴²Ҳамчунин, касе ки ба яке аз пайравони хурдтарини Ман ба хотири шогирд буданаш ақаллан як пиёла оби хунук диҳад, ба ростӣ ба шумо мегӯям, бе мукофот нахоҳад монд».

Омадани шогирдони Яҳё

11 Баъд аз ба дувоздаҳ шогирд вазифа додан Исо аз он ҷо ба шаҳрҳои гирду атроф барои таълим додан ва эълон кардани хушхабар равона шуд.

²Вақте ки Яҳёи Таъмиддиҳанда дар ҳабсхона менишаст, хабари корнамоии Исои Масеҳ ба гӯшаш расид. Он гоҳ ӯ чанд нафар шогирдашро назди Исо фиристод. ³Онҳо омада аз Исо пурсиданд: «Оё Шумо ҳамоно шахсе ҳастед, ки омаданашро пешгӯӣ карда буданд ё мо бояд мунтазири каси дигар бошем?»

⁴Исо ба онҳо дар ҷавоб гуфт: «Он ҷӣ мешунаведу мебинед, рафта ба Яҳё нақл бикунед. ⁵Яъне бигӯед, ки чашмони кӯрон бино мешаваду лангон роҳ мегарданд, махавиён пок мешаванду карҳо мешунаванд, мурдаҳо аз нав зинда мешаванд ва ба бенавоён хушхабар эълон карда мешавад. ⁶Пас, хушбахт аст касе, ки дар ҳаққи Ман шақку шубҳа намекунад».

⁷Ҳангоме ки шогирдони Яҳё ба роҳ даромаданд, Исо ба мардум дар бораи Яҳё суханашро оғоз кард: «Назди Яҳё ба биёбон барои дидани ҷӣ рафта будед? Барои дидани қамише, ки аз вазидани бод мечунбад? ⁸Бигӯед, чаро рафта будед? Магар барои дидани одаме, ки либоси бошукӯҳ мепӯшад? Охир, онҳое, ки либоси бошукӯҳ мепӯшанд, дар қасрҳо зиндагӣ мекунанд.

⁹Хуллас, барои ҷӣ рафта будед? Барои дидани пайғамбар? Дуруст, аммо ба шумо мегӯям, ки шумо каси бузургтар аз пайғамбарро дидаед. ¹⁰Яҳё ҳамоно як одам, ки Худо дар борааш дар навиштаҷот гуфта буд: „Ана, Ман пешопеши Ту як одамавро мефиристам, то ба омаданат роҳ тайёр кунад“.

¹¹Ба ростӣ ба шумо мегӯям, дар байни ҳамаи онҳое, ки аз модар ба дунё омадаанд, бузургтар аз Яҳёи Таъмиддиҳанда касе пайдо нашудааст. Аммо шахси хурдтарин дар подшоҳии Худо бузургтар аз Яҳё аст. ¹²Аз рӯзе, ки Яҳё ба эълон кардани пайғоми худ шуруъ намуд, то ба имрӯз подшоҳии Худо аз зӯрварӣ азоб кашид ва одамони боқудрат онро зӯран ба даст овардани ҳастанд. ¹³Дар навиштаҷоти пайғамбарон ва шариати Мӯсо то замони Яҳё пешгӯиҳо омадаанд; ¹⁴агар шумо ба гуфтаҳои онҳо бовар кардан хоҳед, Яҳё ҳамоно Илёс пайғамбар аст, ки омаданашро пешгӯӣ карда буданд. ¹⁵Ҳар кӣ Маро мешунавад, бигзор гӯш кунад!

¹⁶Хӯш, ин наслро бо кӣ муқоиса намоям? Онҳо монанди кӯдаконе ҳастанд, ки дар кӯча бозӣ мекунанду як гурӯҳи онҳо ба гурӯҳи дигар мегӯяд: ¹⁷„Мо бароятон карнаӣ навохтем, аммо шумо рақс накардед! Суруди мотам хондем, нагиристед“.

¹⁸Инак, Яҳё омада, рӯза медошт ва май наменӯшид, аммо ҳама мегуфтанд, ки ӯ дев дорад. ¹⁹Баъд Фарзанди Инсон омаду ҳам мехӯрад ва ҳам менӯшад, аммо ҳама мегӯянд: „Ана одами пурхӯру майзада, ҷӯраи андозгирони беинсофу рафиқи одамони радди маърака!“ Лекин ҳақ будани ҳикмати Худо аз натиҷаҳои маълум мегардад».

Шаҳрҳои имон наоварда

²⁰ Аҳолии шаҳрҳое, ки дар он Исо мӯъчизоти зиёд нишон дода буд, тавба накарданд ва аз гуноҳхояшон даст накашиданд. Бинобар ин Исо онҳоро таъна зада гуфт: ²¹ «Эй аҳли Кӯрозину аҳли Байт-Сайдо, вой бар ҳоли шумо! Зеро агар он мӯъчизоте, ки Ман дар байни шумо нишон додаам, дар шаҳрҳои худобехабари Сур ва Сидун рӯй медоданд, одамони он кайҳо тавба карда, бар тан либоси дағал пӯшида мӯйканон нишон медоданд, ки онҳо аз гуноҳхояшон даст кашидаанд. ²² Лекин ҳаминро бидонед, ки дар рӯзи ҷазо аҳволи шаҳрвандони Сур ва Сидун аз ҳоли шумо сабуктар хоҳад буд! ²³ Инчунин шумо, эй аҳли Кафарнаҳум! Гумон мекунад, ки саратон то ба осмон мерасад, аммо шумо ба дӯзах партофта мешавед. Зеро, агар он мӯъчизоте, ки Ман дар байни шумо нишон додаам, дар шаҳри Садӯм рӯй медоданд, ин шаҳр то ҳол аз рӯи замин нест намешуд. ²⁴ Лекин ҳаминро бидонед, ки дар рӯзи ҷазо аҳволи шаҳрвандони Садӯм аз ҳоли шумо сабуктар хоҳад буд!»

Ваъдаи оромӣ

²⁵ Сипас Исо гуфт: «Шукри Туро мекунам, эй Падар — Худованди замини осмон, ки он чи аз одамони маълумотнокӯ хирадманд пинҳон кардӣ, ба одамони оддӣ ошкор намудай. ²⁶ Оре, Падар, чунин буд хости Ту.

²⁷ Падарам ҳама чизро ба Ман додааст. Ба ғайр аз Падар дигар ҳеҷ кас Писарро нағз намешиносад. Инчунин, Падарро ҳеҷ кас нағз намешиносад, ғайр аз Писар ва онҳое, ки Писар интиҳоб кардааст, то барояшон Падарро зоҳир кунад.

²⁸ Ҳамаи шумое, ки аз бори вазнин монда шудаед, ба назди Ман биёед ва Ман ба шумо оромӣ мебахшам. ²⁹ Чунончи барзагов барои андохтани юғ гардан мефурорад, шумо низ ба юғи Ман сар фуроред ва аз Ман таълим бигиред, чунки Ман нармдилу хоксор ҳастам, он гоҳ ҷони шумо оромӣ меёбад. ³⁰ Зеро таҳти юғи Ман будан осон аст ва боре, ки Ман медиҳам, сабук аст».

Савол дар бораи рӯзи истироҳат

12 Даре нагузашта, Исо аз назди киштзори гандум мегузашт. Ин рӯзи истироҳат буд ва шогирдонаш гурусна монда, хӯшаҳои гандумро меканданду донаҳои роғро мехӯрданд. ² Инро дида баъзе аз фарисиён назди Исо омада гуфтанд: «Инро бинед-а, шогирдони Шумо кореро карда истодаанд, ки дар рӯзи истироҳат кардани он раво нест». ³ Исо дар ҷавоб гуфт: «Магар шумо дар навиштаҷот нахондаед, ки шох Довуд, вақте ки бо ҳамроҳонаш гурусна монд, чӣ кор карда буд? ⁴ Ӯ ба хонае, ки ҳузури Худоро дошт, даромада нони ба Худо тақдимшударо гирифтӯ хӯрд. Ҳол он ки аз рӯи шарият ӯ ва ҳамроҳонаш ба ин ҳақ надоштанд, чунки фақат ба рӯҳониён хӯрдани он нон мумкин буд. ⁵ Ё наҳақ дар шарияти Мӯсо нахонда бошед, ки рӯҳониён ҳангоми дар Хонаи Худо иҷро кардани вазифаҳои худ, қоидаҳои рӯзи истироҳатро вайрон мекунанд, вале айбдор ҳисоб намешаванд? ⁶ Аммо ҳаминро дониста бошед, ки чизи бузургтар аз Хонаи Худо дар ин ҷост. ⁷ Дар навиштаҷот Худо гуфтааст: „Ман мехоҳам, ки одамоне раҳму шафқат нишон диҳанд, на қурбонӣ оваранд“. Агар шумо маънои ин гуфтаҳоро мефаҳмидед, одамоне

беайбро айбдор намекардед. ⁸ Охир Фарзанди Инсон соҳиби рӯзи истироҳат аст».

Шифо ёфтани марди дасташ хушкшуда

⁹ Исо роҳашро давом дода ба ибодатхона рафт. ¹⁰ Дар байни одамони он ҷо марде ҳузур дошт, ки дасташ хушк шуда буд. Баъзе аз ҳозирон, ки мехостанд ба сари Исо айб монанд, аз Исо пурсиданд: «Оё аз рӯи шариат дар рӯзи истироҳат одамро шифо додан мумкин аст?»

¹¹ Исо дар ҷавоб ба онҳо гуфт: «Фарз кардем, ки шумо як гӯсфанде дореду он ҳам бошад дар рӯзи истироҳат ба чоҳ меафтад. Наход шумо рафта, онро аз чоҳ кашида нагиред? ¹² Қадри инсон бошад аз гӯсфанд чӣ қадар баландтар аст. Пас, дар рӯзи истироҳат некӣ кардан равост». ¹³ Баъд ба марди дасташ хушкшуда гуфт: «Дастатро дароз кун». Вай дасташро дароз кард, ки он мисли дасти дигараш сиппа-сиҳат шуд. ¹⁴ Фарисиён бошанд, баромада рафтанд ва нақшаи куштани Исоро кашиданд.

Хизматгори интихобшудаи Худо

¹⁵ Исо аз нақшаи фарисиён огоҳ шуда, аз он маҳалла баромада рафт. Одамони зиёд низ аз паяш рафтанд ва Ӯ ҳамаи беморонро шифо дода, ¹⁶ ба онҳо фармон дод, ки дар бораи Ӯ овоза паҳн накунанд. ¹⁷ Инро Исо барои ба амал омадани суханони Худо кард, ки ба воситаи Ишаъё пайғамбар гуфта буд:

¹⁸ «Ана он хизматгорам, ки Ман интихоб кардам.

Ӯ роҳати ҷонам аст ва Ман Ӯро азиз медонам.

Ман Рӯҳамро бар Ӯ мефиристам ва Ӯ ба ҳамаи халқҳо адолатамро эълон мекунад.

¹⁹ Ӯ бо ҳеч кас муноқиша намекунад ё доду вой намебардорад,

ё ҳеч кас дар кӯчаҳо бо овози баланд сухан гуфтани Ӯро намешунавад.

²⁰ Ӯ касеро, ки мисли қамиши хамшуда аст, намешиканад

касеро, ки мисли пилтаи нимсӯхтаи ҷароғ аст, хомӯш намекунад,

то даме ки пойдор намудани адолат ба Ӯ муяссар мегардад.

²¹ Ва ҳамаи халқҳои рӯи замин умеди начотро дар Ӯ мебинанд».

Исо ва Баал-Забул[‡]

²² Сипас ба назди Исо марди девонаеро оварданд, ки аз сабаби дев доштаниш кӯр ва гунг буд. Исо вайро шифо бахшид ва ӯ ҳам гап

зада ва ҳам дида метавонистагӣ шуд. ²³ Тамоми мардум аз ин ҳодиса ба ҳайрат афтада мегуфтанд:

«Шояд Ӯ ҳамон Насли Довуд бошад, ки мо интизораш ҳастем?»

²⁴ Лекин фарисиён инро шунида чунин мегуфтанд: «Ӯ бо қудрати Баал-Забул, сардори девҳо девҳоро

берун мекунад».

²⁵ Исо, ки аз фикрҳои фарисиён бохабар буд, ба онҳо гуфт: «Ҳар давлате, ки дар дохили худ аз ҳам ҷудо шуда ҷанг мекунад, ба зудӣ барҳам мехӯрад ва ҳар шахр ё хонаводае, ки дар дохили худ аз ҳам ҷудо шуда ҷанг мекунад, вайрон хоҳад шуд.

²⁶ Инак, агар шайтон худаширо берун кунад, магар ин нишонаи он нест, ки ӯ дар дохили худ

ба ду қисм ҷудо шудааст. Пас, нахонд ҳукмронии ӯ давом меёфта бошад?

²⁷ Аз гуфти шумо Ман девҳоро бо қудрати Баал-Забул берун мекунам,

[‡]12:21 12:21 Баал-Забул — ниг. 10:25.

пас пайравони худатон-чӣ? Онҳо бо кадом қудрат берун мекунад? Ана, амали онҳо исбот мекунад, ки шумо нодуруст фикр мекунад.

²⁸ Аммо, агар Ман бо қудрати Рӯҳи Худо девҳоро берун мекарда бошам, аз ин бармеояд, ки подшоҳии Худо аллакай ба ҳаёти шумо омадааст. ²⁹ Инчунин ҳеч кас наметавонад ба хонаи шахси пурзӯр зада даромада, молу мулкашро гирифта барад, то аввал дасту пойи шахси пурзӯро набандад. Ана баъд хонаашро ғорат карда метавонад.

³⁰ Касе ки тарафдори Ман нест, дар асл муқобили Ман аст ва касе ки дар ҷамъ овардани одамон ба Ман ёрӣ наметаҳад, дар асл онҳоро пароканда мекунад. ³¹ Аз ин рӯ, ба шумо мегӯям, ҳар гуноҳ ва сухани кофиронаи инсон барояш бахшида мешавад, вале касеро, ки бар зидди Рӯҳи Муқаддас сухани кофиронае мегӯяд, Худо ҳаргиз намебахшад. ³² Ҳар кас ки бар зидди Фарзанди Инсон сухан мегӯяд, бахшида мешавад, вале касе ки бар зидди Рӯҳи Муқаддас сухане мегӯяд, Худо ўро дар ду дунё намебахшад.

Дарахт ва меваи он

³³ Худатон мулоҳиза кунед, дарахти солим меваи нағз медиҳад, дарахти касал бошад, меваи бад медиҳад. Пас, чӣ хел будани дарахт аз мевааш маълум мегардад. ³⁴ Эй морзодагони маккор! Чӣ хел шумо суханони нек гуфта метавонед, дар сурате ки худатон бад ҳастед. Охир, он чи дилатонро пур мекунад, баъд лабрез шуда аз забонатон берун мебарояд. ³⁵ Шахси нек аз хазинаи некаш чизҳои нек ва шахси бад аз хазинаи бадаш чизҳои бад берун меорад.

³⁶ Ҳаминро дониста бошед, ки дар рӯзи ҷазо шумо барои ҳар сухани ноҳақе, ки гуфтаед, ҷавоб хоҳед дод. ³⁷ Чунки аз рӯи суханони худатон шумо ё беайб ва ё айбдор ҳисоб мешавед».

Талаб кардани нишона

³⁸ Он гоҳ баъзе аз фарисиён ва шариатдонон ба Исо гуфтанд: «Устод, мехостем, ки ягон нишонае ба мо диҳед». ³⁹ Лекин Исо ҷавоб дод: «Эй насли одамони баду ба Худо бевафо! Шумо нишона талаб мекунад?! Бароятон ҳеч нишонае ғайр аз он чи бо Юнус пайғамбар рӯй дода буд, дода намешавад. ⁴⁰ Чи тавре ки Юнус се шабу се рӯзро дар шиками наҳанг гузаронда буд, ҳамон тавр Фарзанди Инсон се шабу се рӯзро зери хоки замин мегузаронад.

⁴¹ Дар рӯзи ҷазо бошад, шаҳрвандони Нинве бархеста, насли шуморо айбдор мекунад, зеро онҳо бо шунидани пайғоми Юнус тавба карданду аз гуноҳхояшон даст кашиданд. Ҳол он ки чизи бузургтар аз Юнус дар ин ҷост! ⁴² Дар рӯзи ҷазо маликаи сарзамини Сабо бархеста насли шуморо айбдор мекунад, зеро ў аз як гӯшаи дунё барои шунидани ҳикмати шоҳ Сулаймон омада буд. Ҳол он ки чизи бузургтар аз Сулаймон дар ин ҷост!

Баргаштани рӯҳи нопок

⁴³ Фарз кардем, рӯҳи нопок аз шахсе берун карда мешавад. Баъд ин рӯҳ бо нияти пайдо кардани манзили зист ҷойҳои беобро давр мезанаду онро намеёбад. ⁴⁴ Ниҳоят худ ба худ мегӯяд: „Э, ба хонаи пештараам бармегардам“, — ва баргашта мебинад, ки ин хона ҳолӣ ва ба тартиб овардаву рӯбучиншуда аст. ⁴⁵ Пас рӯҳи нопок рафта, ҳафт рӯҳи

аз худааш ҳам бадтарро ҳамроҳаш гирифта меорад ва ҳамаи онҳо ба он хона даромада зиндагӣ мекунанд. Дар натиҷа аҳволи он шахс аз ҳолати аввалааш бадтар хоҳад буд. Айнан ҳамин ҳодиса бо одамони бади ин замон рӯй хоҳад дод».

Модар ва бародарони Исо

⁴⁶ Исо ҳанӯз ба мардум сухан гуфтанро давом меод, ки модару бародаронаш омаданд. Онҳо берун аз хона истода, хоҳиш карданд, ки бо Исо гап зананд. ⁴⁷ Касе аз байни халқ ба Исо гуфт: «Устод, модар ва бародаронатон дар берун истодаанд ва мехоҳанд, ки бо Шумо гапзанон кунанд».

⁴⁸ Исо дар ҷавоб гуфт: «Модари Ман кист ва бародарони Ман кистанд?» ⁴⁹ Баъд бо дасташ сӯи шогирдонаш ишора карда, суханастро давом дод: «Ана инҳо модар ва бародарони Ман ҳастанд! ⁵⁰ Зеро ҳар касе, ки хости Падари осмониамро иҷро мекунад, бародар, хоҳар ва модари Ман аст».

Масал дар бораи деҳқон

13 Худи ҳамон рӯз Исо аз хона баромаду барои таълим додани мардум сӯи кӯл рафт. ² Аммо дар гирдаш чунон одамони зиёд ҷамъ омаданд, ки Ӯ халқро дар соҳил монда, худааш ба қанқе савор шуд. ³ Исо ба онҳо бисёр чизҳоро бо масалҳо нақл карда мегуфт: «Рӯзе як деҳқон барои кишт қардан мебарояд. ⁴ Вақте ки дона мепошад, як миқдори он ба пайраҳа меафтад ва паррандаҳо омада, онҳоро аз замин чида пок-покиза мехӯранд. ⁵ Миқдори дигари он ба замини санглоху камхок меафтад. Аз сабаби чуқур набудани хоки замин онҳо зуд месабзанд. ⁶ Вале бо баромади офтоб майсаи навхез пажмурда шуда, аз

сабаби решаи мустаҳкам надоштан хушк мешавад. ⁷ Миқдори дигараш ба замини хордор меафтад ва хорҳо қад кашида майсаи навсабзидаро пахш мекунанд. ⁸ Лекин баъзе донаҳо ба замини хуби ҳосилхез афтада, баъзе сад, баъзе шаст ва баъзе сӣ баробар зиёдтар ҳосил медиҳанд».

⁹ Боз гуфт: «Пас ҳар кӣ Маро мешунавад, бигзор гӯш кунад!»

Сабаби нақл кардани масалҳо

¹⁰ Баъдтар шогирдони Исо ба наздаш омада пурсиданд: «Чаро Шумо мардумро бо масалҳо таълим медиҳед?» ¹¹ Ӯ ба онҳо ҷавоб дод: «Худо ба шумо имконияти фаҳмидани сирру асрори подшоҳии худро додааст, аммо аз онҳо ин чизҳо пинҳон ҳастанд. ¹² Чунки ҳар кӣ чизе дорад, ба ӯ боз ва аз ҳад зиёд дода мешавад, аммо касе, ки надорад, ҳатто он андаке, ки дорад, аз ӯ кашида гирифта мешавад. ¹³ Ана барои чӣ Ман ба онҳо бо масалҳо нақл мекунам: онҳо дида метавонанд намебинанд, шунида метавонанд, вале на мешунаванду на мефаҳманд. ¹⁴⁻¹⁵ ¹⁴⁻¹⁵ Ишаёе пайғамбар пешгӯй карда гуфта буд: „Ин одамон ҳарчанд гӯш кунанд ҳам, намефаҳманд; ҳарчанд нигоҳ кунанд ҳам, намебинанд, чунки ин одамон кундфаҳм шудаанд, гӯшхояшон мадори шунидан надоранд ва чашмонашонро онҳо пӯшидаанд. Агар ин тавр намекарданд, чашмонашон дида, гӯшхояшон шунида ва ақлашон дарк карда метавонист. Он гоҳ онҳо сӯи Ман — Худо рӯй меоварданд, то ки Ман онҳоро шифо диҳам“.

Ин пешгӯӣ ҳақиқатан дар ҳаёти онҳо амалӣ мегардад.

¹⁶Шумо бошед, хушбахт ҳастед, чунки чашмонатон дида ва гӯшҳоятон шунида метавонанд. ¹⁷Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки бисёр пайгамбарон ва нақӯкорон дар орзуи дидан ва шунидани он чи, ки шумо мебинед ва мешунавед, буданд. Вале онҳо на диданду на шуниданд.

Маънидод кардани масал дар бораи деҳқон

¹⁸Хуб, маъноӣ масалро дар бораи деҳқон гӯш кунед. ¹⁹Ба пайраҳа афтодани донаҳо монанди он аст, ки баъзе касон каломро дар бораи подшоҳии Худо мешунаванду онро намефаҳманд. Шаҳси Бад омада каломи ба дили онҳо кошташударо кашида мегирад. ²⁰Ба замини санглох афтодани донаҳо монанди он аст, ки баъзе касон каломро мешунаванду дарҳол бо хушҳолӣ онро қабул мекунанд. ²¹Вале азбаски реша надоранд, муддати кӯтоҳ бардошт мекунанд. Баъд вақте ки аз барои калом ба душворӣ ва азоб дучор мешаванд, зуд имони худро аз даст медиҳанд. ²²Ба замини хорзор афтодани донаҳо монанди он аст, ки баъзе касон каломро мешунаванд, аммо ғаму ташвиши зиндагӣ ва орзуи бойигарӣ каломро пахш менамояд ва дар натиҷа он ҳеҷ ҳосиле намеорад. ²³Вале ба замини ҳосилхез афтодани донаҳо монанди он аст, ки баъзе касон каломро мешунаванду онро мефаҳманд. Ана онҳо баъзан сад, баъзан шаст ва баъзан сӣ баробар бештар самара медиҳанд.

Масал дар бораи алафи бегона

²⁴Ӯ боз дигар масалро нақл карда гуфт: «Подшоҳии Худоро чунин тасвир кардан мумкин:

ба заминаш донаҳои киштбобро мекорад. ²⁵Лекин, вақте ки ҳама хоб мераванд, душман меояду дар байни гандум тухми алафи бегонаро пошида, меравад. ²⁶Сипас, баробари сабзидаву сарак баровардани гандум, алафи бегона низ намоён мегардад. ²⁷Хизматгорон назди соҳиби киштзор омада мегӯянд: „Ҳоҷа, шумо дар киштзоратон донаҳои гандумро кошта будеду ин алафи бегона аз кучо пайдо шуд?“ ²⁸Ӯ ба онҳо ҷавоб дода мегӯяд: „Ин кори душман аст“. Хизматгорон боз мепурсанд: „Меҳоҳед, ки мо рафта онҳоро қанда партоем?“ ²⁹„Не, — мегӯяд соҳиби киштзор, — чунки алафи бегонаро қандани шуда мабодо боз баъзе гандумро ҳам қанда напартоед. ³⁰Бигзор, то вақти ҳосилгундорӣ ҳам гандум ва ҳам алафи бегона истад. Баъд ба даравгарон фармон медиҳам, ки аввал алафи бегонаро қанда, даста карда сӯзонанд, сонӣ гандумро даравида, ба анборам ҷамъ кунанд“».

Масалҳо дар бораи донаи хардал ва хамиртуруш

³¹Исо ба онҳо боз масали дигареро нақл карда гуфт: «Подшоҳии Худоро чунин тасвир кардан мумкин: шахсе донаи хардалро гирифта, дар замини худ мекорад. ³²Ин дона аз ҳамаи донаҳои дунё майдатарин мебошад, вале вақте ки он месабзад, аз ҳамаи гиёҳҳо калонтар шуда, ба дарахт мубаддал мегардад ва паррандаҳо омада, дар шоҳаҳои он лона месозанд».

³³Масали дигаре, ки Вай ба онҳо нақл кард, ин буд: «Подшоҳии Худоро боз чунин тасвир кардан мумкин: Зане каме хамиртуруш мегираду бо як тағора орд омехта, хамир мекунад ва баъд тамоми хамир мерасад».

³⁴ Исо ҳамаи ин чизҳоро фақат бо масалҳо ба мардум нақл кард ва бе масал сухане ҳам ба онҳо нагуфт.

³⁵ Пайғамбаре чунин гуфта буд:

«Ман ба онҳо бо масалҳо сухан меронам;

Ман ба онҳо чизҳои аз аввали офариниш пинҳонбударо нақл мекунам».

Барои амали гаштани ин суханон Исо бо масалҳо гап мезад.

Маънидод кардани масал дар бораи алафи бегона

³⁶ Вақте ки Исо мардумро монда, ба хона рафт, шогирдонаш ба наздаш омада хоҳиш карданд, ки Ӯ масали дар бораи алафи бегона нақлкардаашро ба онҳо маънидод кунад.

³⁷ Вай дар ҷавоб гуфт: «Шахсе, ки донаҳои киштбобро мекорад, Фарзанди Инсон аст; ³⁸ киштзор ин ҷаҳон аст; донаҳои гандум одамони аз они подшоҳии Худо ҳастанд; алафи бегона бошад, одамони аз они Шахси Бад ҳастанд; ³⁹ ва душмане, ки тухми алафи бегонаро мекорад, иблис мебошад. Вақти ҳосилғундорӣ охирзамон аст, даравгарон бошанд, фариштаоянд. ⁴⁰ Чи тавре ки алафи бегонаро ҷамъ карда, дар оташ месӯзонанд, айнан ҳамин тавр дар охирзамон рӯй медиҳад. ⁴¹ Яъне Фарзанди Инсон фариштаҳои худро мефиристад, то ки ҳамаи бадкорон ва ҳамаи васвасакоронро аз дохили подшоҳии Вай ҷудо карда гирифта ⁴² ба оташи сӯзон партоянд. Дар он ҷо бошад, одамон аз дард дандон ба дандон зада гира мекунанд.

⁴³ Аммо нақӯкорон дар подшоҳии Падарашон мисли офтоб медурахшанд. Пас ҳар кӣ Маро мешунавад, бигзор гӯш кунад!

Давоми масалҳо дар бораи подшоҳии Худо

⁴⁴ Подшоҳии Худоро чунин тасвир кардан мумкин: рӯзе як мардикор дар саҳро ганҷинаи касе пинҳонкардари меёбаду онро боз пинҳон мекунад. Аз шодӣ ӯ рафта тамоми дорояшро мефурӯшаду ҳамон саҳроро мехарад.

⁴⁵ Подшоҳии Худоро боз ин тавр тасвир кардан мумкин: савдогаре марворидҳои зебо мекобаду мекобад ⁴⁶ ва ҳангоме ки марвориди аҷаб зеборо меёбад, рафта, тамоми молу мулкашро фурӯхта, онро мехарад.

⁴⁷ Ана масали дигар, ки бо он подшоҳии Худоро тасвир кардан мумкин: якчанд моҳигир тӯрҳои худро ба кӯл мепартоянд ба тӯрашон ҳар гуна моҳиҳо меафтанд.

⁴⁸ Вақте ки тӯрҳо пур аз моҳӣ мешаванд, моҳигирон онҳоро ба соҳил мекашанду нишаста моҳиҳоро ба нағзу бад ҷудо мекунанд; нағзашро ба сабадҳо меандозанду бадашро мепартоянд.

⁴⁹ Дар охирзамон низ ҳамин тавр рӯй медиҳад: фариштаҳо баромада, одамони бадкирдорро аз байни нақӯкорон ҷудо мекунанд. ⁵⁰ Сонӣ одамони бадкирдорро ба оташи сӯзон мепартоянд, ки дар он ҷо одамон аз дард дандон ба дандон зада гира мекунанд».

Чизҳои нав ва кӯҳна

⁵¹ Исо аз шогирдонаш пурсид: «Шумо ин гуфтаҳоиамро фаҳмидед?» «Фаҳмидем», — ҷавоб доданд онҳо.

⁵² Ӯ давом дода гуфт: «Пас, ҳар шариатдоне, ки дар бораи подшоҳии Худо таълим ёфтааст, монанди соҳиби хона аст, ки аз анбори худ чизҳои нав ва кӯҳнаро берун мебарорад».

Аз Исо рӯй гардондани ҳамдиёронаш

⁵³ Исо нақл кардани масалҳоро тамоm карду аз он ҷо баромада ⁵⁴ ба диёраш баргашт. Ӯ дар ибодатхонаи он ҷо таълим медоду онҳое, ки таълимоташро мешуниданд, ангушти ҳайрат газида ба якдигар мегуфтанд: «Аз кучо Вай ин қадар ҳикмат дорад-а?» «Қобилияти мӯъҷизакории Ӯ аз кучо бошад-а? ⁵⁵ Магар Ӯ ҳамон Исои писари Яҳеи Таъмиддихандаро дар рӯи табақа оварда диҳед. ⁵⁶ Магар ҳамаи хоҳаронаш дар шаҳри мо зиндагӣ намекунд? Пас, аз кучо Ӯ ин ҳикмату ин қудратро дорад?» ⁵⁷ Инак, онҳо дар ҳаққи Исо шакку шубҳа карданд.

Ӯ бошад, ба онҳо гуфт: «Пайғамбар дар диёри худ ва дар байни хонадони худ қадр надорад, вале дар ҳама ҷои дигар ӯро бо эҳтиром қабул мекунанд». ⁵⁸ Ва аз сабаби он ки онҳо ба Исо боварӣ надоштанд, Ӯ дар он ҷо кам мӯъҷиза кард.

Марги Яҳеи Таъмиддиханда

14 Дар он айём овоза дар бораи Исо то ба гӯши Ҷиродус, ки ҳокими вилояти Ҷалил буд, рафта расид. ² Ҷиродус ба мансабдоронаш гуфт, ки дар асл ин Яҳеи Таъмиддиханда аст, ки аз нав зинда шудааст, барои ҳамин ҳам Ӯ чунин қудрати мӯъҷизакорӣ дорад.

³⁻⁴ Пеш аз марги Яҳеи Таъмиддиханда Ҷиродус Ҷиродия, зани бародараш Филиппусро ба занӣ гирифта буд. Гаштаю баргашта Яҳе ба ӯ мегуфт: «Аз рӯи шарияти мо ба шумо гирифтани зани бародаратон раво нест». Бинобар ин Ҷиродус фармон дод, ки Яҳеи дастгир кунанду дасту пояшро баста, ба

ҳабс андозанд. ⁵ Ҷиродус мехост Яҳеи ба қатл расонад, аммо аз халқ метарсид, зеро халқ Яҳеи пайғамбар меҳисобид.

⁶ Бо вучуди ин, боре дар ҷашнгирии рӯзи таваллуди Ҷиродус духтари Ҷиродия дар пеши меҳмонон рақсу бозӣ карда, Ҷиродусро чунон мафтун кард, ки ⁷ ӯ қасам ёд карда ба духтар ваъда дод: «Ҷар чӣ аз ман талаб кунӣ, бароят медиҳам!» ⁸ Духтар аз рӯи маслиҳати модараш гуфт: «Бароям сари Яҳеи Таъмиддихандаро дар рӯи табақа оварда диҳед».

⁹ Ҷоқим ғамгин гашт, вале ба хошти ваъдаи дар пеши меҳмонон додаш, фармон дод, ки гуфти духтарро иҷро кунанд. ¹⁰ Ҷаллоди фиристодаш рафта, дар ҳабсхона сари Яҳеи аз танаш ҷудо кард ¹¹ ва дар рӯи табақа ба духтар оварда дод. Духтар бошад, онро ба дасти модараш супорид. ¹² Баъд аз ин шогирдони Яҳеи омада, ҷасади ӯро бурда гӯрониданд ва ҳодисаи рӯйдодаро рафта ба Исо нақл карданд.

Бо панҷ нону ду моҳӣ сер кардани зиёда аз панҷ ҳазор кас

¹³ Ин ҳодисаро шунида, Исо ба қайқ савор шуду худаш танҳо ба ҷои хилвате рафт. Мардум аз ин огоҳ шуданду аз шаҳрҳои худ баромада пиёда аз пайи Ӯ рафтанд. ¹⁴ Вақте ки Исо ба соҳил фаромад, мардуми зиёдеро дида, ба ҳоли онҳо раҳмаш омад ва беморони дар байнашон бударо шифо дод.

¹⁵ Рӯз ба охир мерасид ва шогирдони Исо ба наздаш омада гуфтанд: «Устод! Ин як ҷои беодам аст, рӯз дер шуд. Мардумро ҷавоб намедиҳед, ки ба қишлоқҳои гирду атроф рафта, барояшон хӯрокворӣ харанд?» ¹⁶ «Ба ҳеҷ ҷо рафтанишон

лозим нест, — ҷавоб дод Вай. — Шумо ба онҳо хӯрок диҳед!»¹⁷ Онҳо гуфтанд: «Охир мо дар ин ҷо фақат панҷ нону ду моҳӣ дорем».¹⁸ «Онҳоро ба Ман оварда диҳед», — гуфт Исо.

¹⁹ Ӯ ба мардум гуфт, ки рӯи сабза нишинанд. Баъд он панҷ нону ду моҳиро ба дасташ гирифта, ба осмон нигаристу аз Худо баракат талабид ва онҳоро пора карда, ба шогирдонаш дод, то ки ба мардум тақсим карда диҳанд.²⁰ Ҷама то сер шудан хӯрданду шогирдон боз дувоздаҳ сабади пур аз нонпораҳо ҷамъ карданд.²¹ Шумораи онҳое, ки нону моҳӣ хӯрда буданд, ғайр аз занону кӯдакон, тақрибан панҷ ҳазор нафар буд.

Дар рӯи об роҳ рафтани Исо

²² Сипас Исо ба шогирдонаш фармуд, ки ба қайқ савор шаванду пешопеши Ӯ ба дигар тарафи кӯл раҳсипор шаванд, то худаш ҳам баъд аз мардумро ҷавоб додани назди онҳо биравад.²³ Вақте ки Вай мардумро ҷавоб дод, барои дар танҳои дуо кардан ба теппае баромад. Баъд аз нишастии офтоб ҳам Ӯ яккаву танҳо дар он ҷо буд.²⁴ Қайқ бошад, аз соҳил хеле дур рафта буд ва аз сабаби боди сахте, ки муҳолифи он мевазид, мавҷҳои кӯл қайқро алвонҷ меоданд.

²⁵ Ҷанӯз чашми рӯз накафида, Исо рӯ-рӯи об қадамзанон ба тарафи шогирдонаш равона шуд.²⁶ Шогирдон Исои дар рӯи об роҳ рафтаистодаро дида, «Ин арвоҳ! Арвоҳ!» гӯён аз тарсу ваҳм дод заданд.²⁷ Аммо Ӯ зуд ба онҳо гуфт: «Натарсед! Ин Манам. Ором шавед».

²⁸ Он гоҳ Петрус овоз бароварда гуфт: «Ҳоҷа, агар дар ҳақиқат ин Ту бошӣ, ба ман амр намо, ки рӯ-рӯи об назди Ту биёям».²⁹ «Биё», —

амр дод Ӯ. Инак, Петрус аз қайқ баромада дар рӯи об қадам занон ба Исо наздик мешуд.³⁰ Сахт вазидани шамолро дида тарсид ва қариб ғарқ шуда буд ки, фарёд зад: «Ҳоҷа, маро начот деҳ!»³¹ Исо зуд дасташро дароз карда, Петрусро дошта гирифт ва гуфт: «Ин қадар имонат сушт аст? Чаро шубҳа кардӣ?»

³² Бо ин суҳанон онҳо ба қайқ савор шуданд ва шамол аз вазидан бозмонд.³³ Он гоҳ онҳое, ки дар қайқ нишаста буданд, ба Исо сачда карда хитоб намуданд, ки Ӯ дар ҳақиқат Писари Худо аст.

Шифо ёфтани беморони Ҷинесор

³⁴ Онҳо аз кӯл гузашта, ба сарзамини Ҷинесор омада расиданд.³⁵ Мардуми он ҷо Исоро шинохтанд ва ба гирду атрофи он сарзамин одамонро фиристоданд, то ки беморонро назди Ӯ гирифта биёранд.³⁶ Онҳо аз Исо илтимос мекарданд, ки ақаллан ба лаби доманаш даст расонанд ва ҳар касе ки даст мерасонд, шифо меёфт.

Таълимоти ачдодон

15 Сипас, ба назди Исо аз Ерусалим чанд нафаре аз фарисиёну шариятдонон омада пурсиданд: ² «Чаро шогирдони Шумо урфу одатҳои ачдодони моро вайрон мекунанд? Онҳо бетаҳорат сари дастархон мешинанд!»

³ Ӯ ҷавоб дод: «Худи шумо-чӣ? Чаро барои иҷро кардани урфу одатҳои худ шуда, фармудаҳои Худоро вайрон мекунед?»⁴ Худо ба мо фармудааст: „Падару модари худро эҳтиром кунед“ ва „ҳар кӣ дар ҳақиқи падар ё модараш сухани қабех гӯяд, ҷазояш марг аст“.⁵ Шумо бошед, таълим медиҳед, ки агар касе ба падару модараш бо чизе ёри расонда

тавонад, вале ёрӣ нарасонда гӯяд, ки ман инро ба Худо мебахшам, ⁶ он гоҳ ҳочат нест, ки ба падараш изҳори эҳтиром кунад. Ҳамин тавр шумо барои рия кардани урфу одатҳои худ шуда, фармудаҳои Худоро барҳам медиҳед. ⁷ Эӣ одамони дурӯя! Ҳақ буд Ишаё пайғамбар, вақте ки оид ба шумо пешгӯӣ карда гуфта буд: ⁸ „Худо мегӯяд:

«Ин одамон бо суханонашон Маро таъриф мекунанд,

вале дар асл дилашон аз Ман дур аст.

⁹ Онҳо Маро бефоида парастииш мекунанд,

чунки қонуну қоидаҳои инсониро „қонуни Худо“ гуфта таълим медиҳанд!»“.

Чизҳои одамро ҳаромкунанда

¹⁰ Баъд Исо мардумро ба наздаш ҷеғ зада гуфт: «Ҳамин чизро бидонед, ки ¹¹ он чи аз даҳони одам ба дарунаш мебарояд, ўро ҳаром намекунад, балки он чи аз даҳонаш берун мебарояд, ўро ҳаром мекунанд».

¹² Он гоҳ шогирдонаш ба Ё наздик шуда гуфтанд: «Медонед, фарисиён аз суханони Шумо ранҷиданд».

¹³ Исо дар ҷавоб гуфт: «Ҳар гиёҳе, ки Падари осмониам нашинондааст, бо решааш қанда партофта мешавад.

¹⁴ Ба фарисиён аҳамият надихед. Онҳо худашон кӯр ҳастанду боз дигар кӯронро роҳнамоӣ мекунанд. Агар кӯр ба кӯри дигар роҳ нишон диҳад, ҳардуяшон рафта ба чоҳ меафтанд».

¹⁵ Дар ин вақт Петрус ба Исо мегӯяд: «Ба мо маъноӣ масали пештар овардаатонро шарҳ диҳед».

¹⁶ Ё ба онҳо мегӯяд: «Наход то ҳол нафаҳмида бошед? ¹⁷ Магар намедонед, ки он чи шумо мехӯред, аз даҳон мебарояду баъд аз меъда гузашта берун мебарояд? ¹⁸ Лекин

он чи аз даҳон мебарояд, одамро ҳаром мекунанд, чунки он аз дили одам бармеояд. ¹⁹ Зеро аз дил фикрҳои бад берун меоянд, ки сабаби одамкушӣ, алоқаи беникоҳ, фиску фучур, дуздиву шаҳодати дурӯғдихӣ ва тӯҳматкунӣ мегарданд. ²⁰ Ана ин чизҳо одамро ҳаром мекунанд. Аммо бетаҳорат ба сари дастархон ништастан одамро ҳаром намекунад».

Имони як зан

²¹ Исо аз он ҷо баромада, ба наздиқиҳои шаҳрҳои Суру Сидун рафт. ²² Инак, як зани канъонӣ, ки дар он маҳал зиндагӣ мекард, додзанон назди Исо рафта истода гуфт: «Эӣ Насли Довуд! Илтимос, Хоҷаам, ба ман раҳм кунед! Духтарам дев дорад ва аҳволаш бениҳоят вазнин аст».

²³ Аммо аз Исо садое ҳам набаромад. Шогирдонаш ба Ё наздик шуда, хоҳиш карда гуфтанд: «Ин зан доду войкунон аз дунболи мо омада истодааст. Ба вай гӯед, ки биравад!»

²⁴ Исо ҷавоб дод: «Ман фақат ба назди гӯсфандони гумроҳшуда — халқи Исроил фиристода шудаам!»

²⁵ Дар ин мобайн зан ба Ё расида омаду ба пеши пойҳояш худро партофта зориву илтиҷо кард: «Хоҷаам, ба ман ёрӣ диҳед!» ²⁶ Вай ҷавоб гардонд: «Нони фарзандонро гирифта ба сагон партофта дуруст нест».

²⁷ «Рост мегӯед, Хоҷаам, — гуфт дар ҷавоб зан, — лекин сагон ҳам нонрезаҳои аз дастархони соҳибашон боқимондари мехӯранд-ку». ²⁸ Исо ба ин ҷавоби ӯ гуфт: «Имонат бениҳоят боқувват будааст, хоҷар! Он чи мехостӣ бароят иҷро мешавад». Худи ҳамон лаҳза духтари зан шифо ёфт.

Шифо ёфтани бисёр беморон

²⁹ Исо он ҷойро тарк карду қад-қади кӯли Ҷалил рафта ба теппае баромада нишаст. ³⁰ Ба назди Вай тӯда-тӯда одамон омада, бо худ одамони лангу маъюб, кӯру гунг ва боз дигар хел касалонро оварда пеши пойҳояш мегузоштанд ва Ӯ ҳамаи онҳоро шифо меод. ³¹ Дар пеши назари ҳама гунгҳо гап задаву лангҳо роҳ рафтаву кӯрон дида метавонистагӣ шуданд, маъюбон сихат гаштанд. Инро дида ҳама ҳайрон монданд ва Худои Исроилро ситоиш карданд.

Бо ҳафт нону якчанд моҳӣ сер кардани зиёда аз чор ҳазор кас

³² Исо шогирдонашро ба наздаш даъват карда гуфт: «Ба ин одамон раҳмам меояд, онҳо се рӯз боз бо Ман ҳастанд ва ҳеҷ хӯрдани надоранд. Ман намехоҳам, ки онҳоро аз пеши худ гурусна ҷавоб диҳам, мабодо дар роҳ аз ҳол нараванд». ³³ Шогирдонаш ба Ӯ гуфтанд: «Дар ин биёбон мо аз кучо ин қадар нон меёбем, ки ба чунин тӯдаи одамон расонда тавонем?» ³⁴ Исо дар навбати худ аз онҳо пурсид: «Шумо чанд нон доред?» «Ҳафтто, — ҷавоб доданд онҳо, — ва якчанд моҳии хурд ҳам дорем».

³⁵ Ӯ мардумро фармуд, ки рӯи замин бишинанд. ³⁶ Баъд он ҳафт нону моҳихоро ба даст гирифта, Худоро шукргӯён онҳоро пора кард ва ба шогирдонаш дод. Шогирдонаш нонпораҳоро гирифта ба мардум тақсим карданд. ³⁷ Ҳамаи то сер шудан хӯрданду шогирдон боз ҳафт сабади калон пур аз нонпораҳои боқимонда чамъ карданд. ³⁸ Шумораи онҳое, ки нону моҳӣ хӯрда буданд,

ғайр аз занону кӯдакон, чор ҳазор нафар буд.

³⁹ Пас Исо мардумро ҷавоб дода, ба қайқ савор шуду ба сарзамини Маҷдал раҳсипор гашт.

Талаб кардани нишона

16 Баъд аз чанд вақт ба назди Исо баъзе аз фарисиён ва саддуқиён омаданд. Онҳо Вайро озмуданӣ шуда, талаб намуданд, ки ба онҳо ягон нишонае аз ҷониби Худо диҳад. ² Аммо Исо дар ҷавоб гуфт: «Агар шомгоҳон осмон кушода бошад, шумо мегӯед, ки пагоҳ ҳавои нағз мешавад. ³ Агар субҳидам осмон тираву гирифта бошад, мегӯед, ки имрӯз шамолу боронгарӣ мешавад. Шумо нишонаҳои осмонро дида чӣ гуна шудани ҳаворо фаҳмида метавонеду нишонаҳои ҳозиразамонро дида, онҳоро муайян карда наметавонед. ⁴ Фақат насли ба Худо бевафою бадон нишона мечӯяд! Худо ба ин насл ҳеҷ нишонаи дигаре ба ғайр аз он ки бо Юнус пайгамбар рӯй додааст, намедиҳад».

Инро гуфта Ӯ аз наздашон рафт.

Ҳамиртуруши фарисиёну саддуқиён

⁵ Вақте ки шогирдон ба дигар тарафи кӯл расида омаданд, диданд, ки бо худ нон гирифтано фаромӯш кардаанд.

⁶ Исо ба онҳо гуфт: «Хушёр бошед! Худро аз хамиртуруши фарисиёну саддуқиён эҳтиёт кунед». ⁷ Он гоҳ шогирдонаш ба муҳокима даромада, ба якдигар мегуфтанд: «Ӯ аз сабаби бо худ нон нагирифтано инро гуфт».

⁸ Лекин Исо аз муҳокимаи онҳо дарак дошт ва пурсид: «Ҳой, барои чӣ шумо набудани нонро бо якдигар муҳокима мекунед? Имонатон ин қадар суст аст?! ⁹ Наход то ҳол ҳеҷ

чиз нафаҳмида бошед? Магар он панҷ нонро дар ёд надоред, ки чӣ хел панҷ ҳазор нафар хӯрданду боз боқимондаашро дар чанд сабад чамъ кардед? ¹⁰ Ё он ҳафт нонро, ки чор ҳазор нафар хӯрданду боз боқимондаашро дар чанд сабади калон чамъ кардед? ¹¹ Чӣ тавр шумо намефаҳмед, ки Ман нонро дар назар надорам? Балки гуфтани ҳастам, ки худро аз хамиртуруши фарисиён ва саддуқиён эҳтиёт кунед!»

¹² Он гоҳ шогирдон фаҳмиданд, ки Ӯ на аз хамиртуруши нон, балки аз таълимоти фарисиёну саддуқиён эҳтиёт шудани онҳоро дар назар дошт.

Кӣ будани Исоро эълон кардани Петрус

¹³ Исо бо шогирдонаш ба маҳаллаи назди шаҳраки Қайсарияи Филиппус рафт. Дар он ҷо Ӯ ба онҳо савол дод: «Одамон дар бораи кӣ будани Фарзанди Инсон чӣ мегӯянд?»

¹⁴ Онҳо ҷавоб дода гуфтанд: «Баъзеҳо мегӯянд, ки Ӯ Яҳёи Таъмиддиханда аст, қисми дигари одамон мегӯяд, ки Илёс ё Ирмиё ва ё яке аз дигар пайғамбарони гузашта омадааст».

¹⁵ Исо аз онҳо пурсид: «Шумо чӣ? Шумо Маро кӣ мешуморед?»

¹⁶ Шимъӯни Петрус ба Ӯ ҷавоб дод: «Ту ҳамон Таъиншуда ва Писари Худои зинда ҳастӣ».

¹⁷ Он гоҳ Исо ба Петрус гуфт: «Чӣ хел хушбахт ҳастӣ, Шимъӯн, писари Юҳанно! Чунки инро ба ту на одамизод, балки Падари Ман, ки дар осмон аст, ошкор кардааст.

¹⁸ Бинобар ин ба ту мегӯям, ки ту Петрус — санг ҳастӣ[¶] ва дар болои ин санг Ман ҷамоати имондорони худро пойдор менамоям ва онро

ҳатто қувваҳои марг мағлуб карда наметавонанд. ¹⁹ Ман ба ту калидҳои Худоро медиҳам ва ҳар чиро, ки ту дар замин манъ кунӣ, Худо аз осмон онро манъ мекунад ва ба ҳар чӣ, ки иҷозат диҳӣ, Худо аз осмон ба он иҷозат медиҳад».

²⁰ Баъд Исо ба шогирдонаш қатъӣ таъкид кард, ки Таъиншудаи Худо будани Ӯро ба касе нагӯянд.

Марги худро пешгӯӣ кардани Исо

²¹ Аз ҳамон вақт сар карда Ӯ ба шогирдонаш кушоду равшан мегуфт, ки бояд ба Ерусалим равад ва дар он ҷо аз дасти пирони қавм, сардорони рӯҳонӣ ва шариятдонон бисёр азоб мекашад. Оқибат Ӯ кушта мешавад, вале баъд аз се рӯз аз нав зинда мегардад.

²² Петрус бошад, Исоро як сӯ бурда сарзаниш карда гуфт: «Худо нишон надиҳад! Эй Худованд, он чи гуфтӣ, бигзор ба сарат наояд!» ²³ Лекин Вай ба Петрус рӯй оварда гуфт: «Дур шав аз Ман, шайтон! Ту ба Ман халал расонда истодаӣ, чунки ту фикри Худоро надорӣ, балки фикри инсонӣ мекунӣ!»

²⁴ Он гоҳ Исо ба шогирдонаш гуфт: «Ҳар каси шумо, ки пайрави Ман шудан хоҳад, бояд аз манфиатҳои худ даст кашида, салиби азобу маргашро бардошта барад ва он гоҳ Маро пайравӣ кунад. ²⁵ Зеро касе, ки ҳаёташро нигоҳ доштан мехоҳад, онро аз даст медиҳад, вале ҳар касе, ки ба хотири Ман аз баҳри ҳаёти худаш мегузарад, ҳаёти абадӣ ба даст меоварад. ²⁶ Ба одам чӣ фоидае дорад, ки тамоми дунёро ба даст овараду ҷонашро аз даст диҳад? Одамизод бар ивази ҷони худ ҳеҷ товоне дода наметавонад.

[¶]16:18 16:18 Петрус — аз юнонӣ санг тарҷума мешавад.

²⁷ Фарзанди Инсон бо шӯхрату чалоле, ки Падараш ба Ӯ медиҳад, ҳамроҳи фариштаҳои худ меояд ва ба ҳама он чиро, ки мувофиқи амалашон сазовор мешаванд, медиҳад. ²⁸ Ба ростӣ ба шумо мегӯям, дар ин ҷо чанд касе ҳастанд, ки ҳанӯз дар қайди ҳаёт буданашон мебинанд, ки чӣ тавр Фарзанди Инсон барои подшоҳӣ кардан меояд».

Дигаргун шудани намуди зоҳирии Исо

17 Пас аз шаш рӯз Исо Петрус ва бародарон Ӯкубу Юҳанноро ҳамроҳаш гирифта ба баландии кӯҳе бурд, ки он ҷо онҳо танҳо буданд. ² Баъд дар пеши назари шогирдон намуди зоҳирии Ӯ дигаргун шуд. Чехрааш монанди офтоб дурахшид, либосаш ҳам мисли равшании нур сап-сафед шуд. ³ Ногаҳон Мӯсо ва Илès пайғамбар дар пеши назари шогирдон пайдо шуданд ва бо Исо сӯхбат мекарданд. ⁴ Петрус ба суҳан даромада ба Исо гуфт: «Худовандо, чӣ хуб аст, ки мо ин ҷо ҳастем. Агар хоҳӣ ман дар ин ҷо се хайма месозам, яке барои Ту, дигаре барои Мӯсо ва сеюм барои Илès».

⁵ Ҳанӯз вай суҳанашро тамом накарда, абри тобоне пайдо шуда, онҳоро бо сояш фаро гирифт ва аз даруни он овозе шунида шуд: «Ин Писари азизи Ман аст ва Ман аз Ӯ хушнудам. Ӯро гӯш кунед». ⁶ Аз шунидани ин овоз шогирдонро ваҳм фаро гирифт ва онҳо худро рӯи замин партофтанд. ⁷ Аммо Исо ба наздашон омаду ба онҳо даст расонда гуфт: «Бархезед ва аз ҳеҷ чиз натарсед». ⁸ Онҳо ба боло нигоҳ карданд ва ғайр аз Исо касеро надиданд.

⁹ Аз кӯҳ поён фаромада истода Исо ба шогирдон фармуд, ки то Фарзанди Инсон мурда аз нав зинда нашавад,

ба ҳеҷ кас аз чизи дидагиашон даҳон накушоянд. ¹⁰ Он гоҳ шогирдон аз Ӯ пурсиданд: «Чаро шариатдонон мегӯянд, ки пеш аз Масеҳ бояд Илès биёяд?»

¹¹ «Дуруст, — ҷавоб дод Ӯ, — аввал бояд Илès биёяд ва ҳама чизро барқарор намояд. ¹² Ба шумо мегӯям, ки Илès аллакай омадааст ва одамон вайро нашинохтанду ҳар коре, ки хостанд, бо вай карданд. Бо Фарзанди Инсон низ ҳамон тавр рафтор хоҳанд кард».

¹³ Он вақт шогирдон фаҳмиданд, ки Исо Илès гуфта Яҳёи Таъмиддиҳандаро дар назар дошт.

Шифо ёфтани бачаи девона

¹⁴ Ҳангоме ки онҳо назди мардум баргаштанд, марде пеши Исо омаду ба сари зону истода ¹⁵ гуфт: «Ҳоҷа, ба писарам раҳм бикун! Вай касалии эпилепсия дорад ва бениҳоят азоб мекашад. Аз ин рӯ, ӯ худро зуд-зуд ба оташ ё ба об мепартояд. ¹⁶ Вайро ба назди шогирдонат овардам, лекин онҳо ӯро шифо дода натавонистанд».

¹⁷ Исо ҷавоб дод: «Эй насли беимонону гумроҳон! То кай бо шумо бошам? То кай шуморо тоқат кунам? Кани, рафта бачаро ба наздам биёред!» ¹⁸ Бачаро гирифта ба наздаш оварданд ва Ӯ ба дев фармон дод, ки аз бача берун барояд. Дев берун баромад ва бача худи ҳамон лаҳза сиҳат гашт.

¹⁹ Сипас шогирдон аз мардум ҷудо шуда, пеши Исо омада пурсиданд: «Чаро мо девро берун карда натавонистем?»

²⁰ Ӯ дар ҷавоб гуфт: «Аз барои сустии имонатон. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, агар имонатон донаи хардал барин бошад, он гоҳ ба ин кӯҳ „Аз ин ҷо ба он ҷо гузар“ гӯед, кӯҳ мегузарад. Пас, бароятон ҳеҷ чиз имконнопазир

намешавад. ²¹ Аммо ин зот фақат бо дуо ва рӯза берун карда мешавад.

²² Ҳангоме ки шогирдон дар Ҷалил чамъ омаданд, Исо ба онҳо гуфт: «Фарзанди Инсон ба дасти одамон супорида мешавад ²³ ва онҳо Ӯро мекушанд, лекин дар рӯзи сеюм Ӯ аз нав зинда мегардад». Шогирдон аз шунидани ин суханон саҳт ғамгин гаштанд.

Барои Хонаи Худо супоридани андоз

²⁴ Вақте ки Исо бо шогирдонаш ба Кафарнаҳум омад, касоне ки барои Хонаи Худо андоз чамъ мекарданд, назди Петрус омада пурсиданд: «Магар устои ту андоз намесупорад?» ²⁵ «Албатта месупорад», — ҷавоб дод Петрус.

Баъд Петрус ба хона даромад ва ҳанӯз ӯ даҳон накушода, Исо ба вай гуфт: «Шимъӯн, бигӯй, ба фикрат подшоҳон андозу хирочро аз кӣ меситонанд? Аз шаҳрвандони худӣ ё бегона[§]?» ²⁶ «Аз бегона», — ҷавоб гардонд Петрус.

«Пас, шаҳрвандони худӣ аз ин вазифа озоданд. ²⁷ Лекин барои наранҷонидани ин одамон сӯи кӯл рафта бо шасти моҳигирӣ сайд кун. Аз даҳони моҳии аввалине, ки сайд мекуни, тангаеро меёбӣ ва ин тангаро гирифта аз номи Ман ва худат андозро супор».

Кӣ аз ҳама бузургтар аст?

18 Аз мобайн вақти зиёде нагузашта, ба пеши Исо шогирдонаш омада пурсиданд: «Дар подшоҳии Худо кӣ бузургтар аст?»

² Исо ба наздаш як кӯдакро хонда, ӯро дар пеши шогирдонаш гузошту

³ ҷавоб дод: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, то тарзи фикррониятонро тағйир дода, монанди кӯдакон нашавед, ҳаргиз ба подшоҳии Худо дохил шуда наметавонед. ⁴ Аз ин рӯ, он кас дар подшоҳии Худо бузургтар аст, ки худро монанди ин бача хоксор мегирад. ⁵ Ҳар касе ки чунин кӯдакро ба хотири номи Ман қабул мекунад, дар асл Маро қабул мекунад.

⁶ Лекин вой бар ҳоли касе, ки яке аз пайравони хурдтарини ба Ман боваркардари аз роҳи имон занад. Барои вай беҳтар мешуд, ки ба гарданаш санги осиебро баста, ба баҳри чуқур партоянд.

⁷ Вой бар ҳоли одамони ин олам аз дасти васвасаҳо! Васвасаҳо ҳамеша пайдо мешаванд, вале вой бар ҳоли васвасакорон!

⁸ Агар даст ё поят туро ба гуноҳ кардан водор созад, онро бурида парто, зеро бароят беҳтар аст, ки бе як даст ё пой буда, соҳиби ҳаёт шавӣ, аз он ки ду дасту пой дошта бошию ба оташи абадии дӯзах биафти. ⁹ Инчунин, агар чашмат туро ба гуноҳ кардан водор созад, онро канда парто, зеро бароят беҳтар аст, ки як чашм дошта бошию соҳиби ҳаёт шавӣ, аз он ки ду чашм дошта бошиву ба оташи дӯзах партофта шавӣ».

Масал дар бораи гӯсфанди гумроҳшуда

10-11 10-11 Ӯ суханашро давом дода гуфт: «Эҳтиёт бошед, ки ҳатто бо яке аз пайравони хурдтаринам хунукназарона рафтор накунед, зеро ба шумо мегӯям, ки фариштаҳои ниғаҳбони онҳо ҳамеша дар назди

§17:25 17:25 Дар империяи Рум андозу хирочро халқҳои мустамликашуда месупориданд, худи шаҳрвандони румӣ аз ин озод буданд.

Падари осмониам ҳузур дошта метавонанд.**

¹² Фарз кардем, ки як мард сад сар гӯсфанд дораду якеаш аз рама ақиб монда рохро гум мекунад. Он мард чӣ кор мекунад? Магар наваду нӯҳ гӯсфандро дар тепшаҳои чарогоҳ монда ба чустучӯи гӯсфанди гумроҳшудааш намеравад? ¹³ Ва баъд аз ёфтаниш, ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки барои ин гӯсфанд назар ба он наваду нӯҳ гӯсфанди гумроҳнашуда бештар хурсандӣ мекунад. ¹⁴ Падари осмони шумо низ ҳаргиз намехоҳад, ки яке аз пайравони хурдтарини Ман гумроҳ шавад.

Фармон дар бораи бахшидани бародар

¹⁵ Агар ягон бародаратон бар зидди яке аз шумо гуноҳ кунад, ба назди ҳамон бародар рафта, якка ба якка айбашро ба рӯяш гӯед, агар айбашро ба гардан гирад, донед, ки вайро аз нав ҳамчун бародар пайдо кардаед. ¹⁶ Вале, агар ба гапатон гӯш надихад, рафта як ё ду бародари дигарро ҳамроҳатон биёред, то ҳақ будани суҳанатон бо ду ё се шоҳид исбот гардад. ¹⁷ Агар ба гапи онҳо ҳам гӯш надихад, ба ҷамоати имондорон дар ин хусус гӯед. Аммо агар ба гапи тамоми ҷамоат низ гӯш надихад, бигзор вай бароятон ҳамчун андозгири беинсофу одами беимон бошад.

¹⁸ Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳар чиро, ки шумо дар замин манъ кунед, Худо аз осмон онро манъ мекунад ва ба ҳар чӣ, ки иҷозат диҳед, Худо аз

осмон ба он иҷозат медиҳад. ¹⁹ Боз илова мекунам, агар дар замин ду каси шумо бо розигии якдигар барои ягон чиз дуо кунед, Падари осмониам ҳатман бароятон ҳамон чизро иҷро мекунад. ²⁰ Зеро дар ҷое, ки ду ё се кас ба хотири номи Ман ҷамъ мешаванд, Ман ҳам дар байни онҳо мешавам».

Масал дар бораи қарздиҳандаи беинсоф

²¹ Баъдтар Петрус назди Исо омада пурсид: «Худованд, агар бародаре бар зидди ман гуноҳ кардан гирад, чанд маротиба вайро бахшиданам даркор? Ҳафт маротиба?»

²² «Не, — ҷавоб дод Ӯ. — Ҳафт маротиба нею ҳафтод карат ҳафт маротиба бубахш. ²³ Зеро подшоҳии Худоро чунин тасвир кардан мумкин: Рӯзе як подшоҳ хост, ки қарзҳои хизматгоронашро ба ҳисоб гирад. ²⁴ Вақте ки ҳисобу китобро сар кард, ба наздаш хизматгореро оварданд, ки аз шоҳ маблағи бениҳоят калоне^{††} қарздор буд. ²⁵ Азбаски хизматгор аз ўҳдаи баргардондани қарз баромада наметавонист, шоҳ амр дод, ки ба ҷои товон ӯ бо зану фарзандонаш ва тамоми молу мулкаш фурухта шавад. ²⁶ Он хизматгор худро пеши пойҳои шоҳ партофта зорию тавалло карда гуфт: „Тақсирам, илтимос, ба ман мӯҳлат диҳед ва ман тамоми қарзамро бармегардонам“. ²⁷ Шоҳ ба ҳоли хизматгор раҳм карду қарзашро ба вай бахшида ҷавоб дод.

²⁸ Хизматгор бошад, берун баромада ҳамхизматашро дид. Ин ҳамхизматаш аз вай маблағи

** 18:10-11 18:10–11 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дохил шудааст: «Зеро Фарзанди Инсон барои наҷот додани одамони гумроҳшуда омадааст».

†† 18:24 18:24 Дар нусхаи аслий «даҳ ҳазор талант» омадааст. Арзиши як талант ба маоши понздаҳсолаи коргар баробар буд.

нисбатан камтаре[‡] қарздор буд. Вай аз гулӯи ҳамхизматаш дошта, ўро буғи карда истода талаб кард, ки қарзашро гардонда диҳад. ²⁹Ҳамхизматаш худро ба рӯи замин партофта, ба зориву тавалло кардан даромад: „Илтимос, мӯҳлат деҳ ва ман албатта қарзамро бармегардонам“. ³⁰Аммо хизматгор розӣ нашуда, ҳамхизматашро ба ҳабсхона супорид ва ў то қарзро гардонда надихад, ҳамон чо мемонд. ³¹Дигар хизматгорон ин ҳодисаро дида, саҳт ранчиданд ва рафта ба шоҳ буду шуди воқеаро нақл карданд. ³²Шоҳ он хизматгорро ба наздаш хонда гуфт: „Эй хизматгори бад! Ту маро зориву тавалло кардӣ ва ман ба ту тамоми қарзатро бахшидам. ³³Ман ба ту раҳм кардам. Пас, ту ҳам бояд ба ҳамхизматат раҳм мекардӣ“. ³⁴Шоҳ дар ғазаб шуда, амр дод, ки ин хизматгорро то пурра супоридани қарзаш ба ҳабс партоянд, то азобашро кашад.

³⁵Хуллас, Падари осмониам низ то бародаратонро аз самими дил набахшед, бо ҳар яки шумо айнан ҳамин тавр рафтор мекунад».

Таълимот дар бораи талок

19 Исо суҳанонашро ба охир расонда, аз вилояти Ҷалил сӯи сарзамини Яҳудия, ки дар дигар тарафи дарёи Урдун ҷойгир буд, раҳсипор шуд. ²Аз паси Ё тӯда-тӯдаи одамон низ рафтанд ва дар он чо Ё онҳоро шифо бахшид.

³Баъд чанд нафаре аз фарисиён Исоро озмуданӣ шуда, савол доданд: «Оё аз рӯи шариат мумкин аст, ки мард бо ҳар сабабе, ки хоҳад, аз

занаш ҷудо шавад?» ⁴Исо дар ҷавоб ба онҳо гуфт: «Магар дар навиштаҷот нахондаед, ки „Офарандаи одамизод аз ибтидо онҳоро мард ва зан офаридааст“? ⁵Боз дар навиштаҷот гуфта шудааст, ки „Бинобар ин мард бояд аз падару модараш ҷудо шуда, бо ҳамсараш бипайвандад, то ки на ду нафар, балки як тан шаванд“. ⁶Акнун онҳо на ду тан, балки якто ҳастанд. Пас, бигзор касе зану шавҳарро аз ҳамдигар ҷудо накунад, зеро Худо он ду нафарро бо ҳам пайваستاаст».

⁷Фарисиён боз саволе доданд: «Пас, чаро Мӯсо фармудааст, ки барои ҷудо шудан мард бояд ба занаш талоқномае навишта ҷавоб диҳад?» ⁸Ё дар ҷавоб гуфт: «Ба сабаби сангдилиатон Мӯсо иҷозати ҷудо шуданро додааст, аммо аз аввал ин тавр набуд. ⁹Ман ҳоло ба шумо мегӯям, агар марде бо ҳар сабабе (ғайр аз сабаби бевафоии занаш) аз занаш ҷудо шуда, зани дигар гирад, вай гуноҳи алоқаи беникоҳро мекунад».

¹⁰Шогирдони Исо гуфтанд: «Устод, агар вазифаи шавҳар нисбат ба зан ин хел бошад, он гоҳ ба мард беҳтар аст, ки тамоман зан нагирад». ¹¹«На ҳама ин гуфтаҳоро қабул карда метавонанд, — ҷавоб дод Вай, — фақат касоне, ки Худо ба онҳо насиб гардондааст. ¹²Зеро мардон бо сабабҳои гуногун зан намегиранд: баъзеҳо мисли ахташуда таваллуд мешаванд, баъзеҳоро одамон ахта мекунанд ва баъзеҳо бо нияти ба Худо хизмат кардан зан намегиранд. Бигзор касе, ки ин гуфтаҳоро қабул карда метавонад, қабул кунад».

‡18:28 18:28 Дар нусхаи аслий «сад динор» омадааст. Арзиши як динор ба маоши якрӯзаи коргар баробар буд.

Баракат ёфтани кӯдакон

¹³Баъзе касон ба назди Исо кӯдаконро оварданд, то ки Ӯ ба сари онҳо даст гузошта барояшон дуо кунад. Шогирдон инро дида, онҳоро сарзаниш намуданд. ¹⁴Аммо Исо гуфт: «Монед, ки кӯдакон назди Ман оянд, пеши роҳи онҳоро нагиред, зеро Худо дар ҳаёти онҳое подшоҳӣ мекунад, ки мисли ин кӯдакон ҳастанд». ¹⁵Баъд бо нияти баракат додан ба сари кӯдакон даст гузошту аз он ҷо рафт.

Таълимот дар бораи хавфи сарват

¹⁶Боре як мард пеши Исо омада, аз ӯ пурсид: «Устод, барои ба даст овардани ҳаёти абадӣ чӣ некие бояд кунам?» ¹⁷Ӯ ба мард ҷавоб дод: «Чаро аз Ман дар бораи чизи нек мепурсӣ? Фақат як кас нек аст. Агар хоҳӣ, ки ҳаёти абадӣ насибат гардад, фармоишҳоро риоя нам». ¹⁸«Қадам фармоишҳоро?» — пурсид мард.

Исо ба номбар кардани фармоишҳо даромада гуфт: «Одамкушӣ нақун, алоқаи беникоҳ нақун, дуддӣ нақун, шаҳодати бардурӯғ нақун, ¹⁹падару модаратро ҳурмату эҳтиром нам ва шахсеро, ки наздики ту аст, мисли худат дӯст бидор». ²⁰Ҷавонмард ҷавоб дод: «То ба имрӯз ҳамаи ин фармоишҳоро риоя кардаам. Ғайр аз ин боз чӣ карданам лозим аст?» ²¹Исо ба вай гуфт: «Агар хоҳӣ, ки комил бошӣ, рафта, тамоми молу мулкатро фурушу пулашро ба камбағалон тақсим бикун. Он гоҳ соҳиби мукофоти осмонӣ мегардӣ. Баъд омада, Маро пайравӣ нам».

²²Ҷавонмард хеле сарватманд буд, бинобар ҳамин бо шунидани ин суханон андӯхгин гашта, аз он ҷо рафт.

²³Он гоҳ Исо ба шогирдонаш гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ба подшоҳии Худо дохил шудани шахси сарватманд бениҳоят душвор аст. ²⁴Боз мегӯям, ки аз сӯроҳи сӯзан гузаштани шутур осонтар аз он, ки шахси сарватманд ба подшоҳии Худо дохил шавад».

²⁵Шунидани ин суханон шогирдонро ба ҳайрат оварду онҳо пурсиданд: «Пас кӣ наҷот ёфта метавонад?» ²⁶Исо ба шогирдонаш бодикқат нигоҳ карда гуфт: «Ба инсон ин корро қардан ғайриимкон аст, вале бо Худо аз ӯҳдаи ҳар кор баромадан мумкин аст».

²⁷Он гоҳ Петрус гуфт: «Ана, мо аз баҳри ҳама чиз баромада, Шуморо пайравӣ кардем. Пас насиби мо чист?» ²⁸Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, вақте ки давраи нав сар мешаваду Фарзанди Инсон бар тахти пуршукӯҳи худ менишинад, дувоздаҳ нафари шумо низ, ки Маро пайравӣ кардаед, бар тахтҳо нишаста ба дувоздаҳ қабिलाи Исроил ҳукмронӣ хоҳед кард. ²⁹Инчунин, ҳар касе ки барои Ман шуда аз баҳри хонаҳо, бародарон ё хоҳарон, падар ё модар, фарзандон ё заминҳояш гузашта бошад, ҳамаи инро сад маротиба зиёдтар пайдо мекунад ва дар оянда зиндагии абадӣ низ насибаш мегардад. ³⁰Лекин бисёри онҳое, ки ҳоло дар сафи пеш ҳастанд, дар сафи ақиб мешаванд ва онҳое, ки дар сафи ақиб ҳастанд, дар сафи пеш мешаванд».

Масал дар бораи мардикорони тоқзор

20 Исо суханашро давом дода гуфт: «Подшоҳии Худоро чунин тасвир қардан мумкин: як заминдор барои ба тоқзораш киро қардани мардикорон саҳарии

барвақт ба бозор баромад. ²Ў якчанд мардикорро ёфта, онҳоро бо якдинорӣ ба рӯзи кориашон киро карду ба тоқзораш фиристод. ³Соати қариби нӯҳ вай боз ба бозор рафт ва дар он ҷо якчанд марди бекористодаро дида, ⁴ба онҳо гуфт: „Шумо ҳам ба тоқзори ман рафта кор кунед, баъд ман шуморо розӣ мекунам“. Онҳо рафтанд. ⁵Заминдор соатҳои тақрибан дувоздаҳ ва се низ рафта мардикоронро киро кард. ⁶Қариби соати панҷ буд, ки вай боз ба бозор рафт ва боз якчанд марди бекористодаро дида пурсид: „Чаро шумо тамоми рӯзатонро бе кор гузаронда истодаед?“ ⁷Онҳо дар ҷавоб гуфтанд: „Чунки ҳеҷ кас моро киро накард“. „Хайр, набошад, ба тоқзори ман рафта кор кунед“, — тақлиф кард соҳиби тоқзор.

⁸Бо наздикшавии шом соҳиби тоқзор ба назоратчиаш гуфт: „Рафта мардикоронро ҷеғ зану аз онҳое, ки охири киро кардам, сар карда то ба онҳое, ки аввал киро кардам, бо навбат музди қорашонро деҳ“. ⁹Мардикороне, ки соати панҷ киро шуда буданд, ҳар қадоме якдинорӣ музд гирифтанд. ¹⁰Инак, онҳое, ки аввал киро шуда буданд, фикр карданд, ки бештар музд мегиранд, аммо бо расидани навбати онҳо, ҳар қадоме аз онҳо низ якдинорӣ гирифтанд. ¹¹Онҳо пулашонро гирифта, аз соҳиби тоқзор шикаят карданд: ¹²„Онҳое, ки охири киро шуда буданд, фақат як соат кор карданд. Мо бошем, дар офтоби сӯзон рӯзи дароз арақи ҷабин рехта кор кардему шумо ба онҳо баробари мо музд додед!“ ¹³Лекин соҳиби тоқзор ба яке аз онҳо ҷавоб дода

гуфт: „Ҳой, ҷӯра! Ман ҳаққатро нахӯрдаам. Магар худат розӣ нашудӣ, ки ба як рӯзи кориат як динор диҳам? ¹⁴Ана, пулатро гиру ба хонаат рав. Ба ин марди охири киро кардаам бошад, ман хостам баробари ту музд диҳам. ¹⁵Чӣ магар ман ҳақ надорам, чи хеле ки хоҳам, ҳамон хел пуламо сарф кунам? Ё ба саховатмандии ман ҳасад мебарӣ?“»

¹⁶Дар хотима Исо гуфт: «Пас, қасоне, ки ҳоло дар сафи пеш истодаанд, дар сафи ақиб хоҳанд шуд ва қасоне, ки ҳоло дар сафи ақиб ҳастанд, дар сафи пеш хоҳанд шуд^{¶¶}».

Марги худро пешгӯӣ кардани Исо

¹⁷Исо ба сӯи Ерусалим роҳравон шогирдонашро ба як тарафе бурда танҳо ба онҳо гуфт: ¹⁸«Ана, мо ба Ерусалим рафта истодаем. Дар он ҷо Фарзанди Инсон ба дасти сардорони рӯҳонӣ ва шариатдонон супорида мешавад. Онҳо Ёро ба марг маҳкум карда, ¹⁹ба дасти беимонон месупоранд. Беимонон бошанд, Ёро масхараву қамчинкорӣ карда, оқибат ба салиб мехкӯб менамоянд. Лекин Вай дар рӯзи сеюм аз нав зинда мешавад».

Хоҳиши модари ду шогирд

²⁰Дар ин миён зани Забдой бо ду писараш назди Исо омада, ба Ё таъзим карду чизе хоҳиш кардани шуд.

²¹Исо пурсид: «Ту чӣ мехоҳӣ?» «Мехоҳам, амр кунӣ, ки ҳангоми подшоҳӣ карданат писарони ман аз дасти чапу рости Ту бишинанд», — ҷавоб дод зан.

²²Исо ба писарони зан гуфт: «Шумо намефаҳмед, ки чиро талаб карда

^{¶¶}20:16 20:16 Дар баъзе нусхаҳои қадим дохил шудааст: «Зеро даъватшудагон бисёранд, аммо интихобшудагон каманд».

истодаед. Магар аз он косаи азобе, ки Ман менӯшам, шумо нӯшида метавонед?»

«Метавонем», — ҷавоб доданд онҳо.

²³ Ӯ гуфт: «Бале, шумо дар ҳақиқат аз косаи Ман хоҳед нӯшид. Аммо ба интиҳоб кардани касоне, ки аз дасти чапу рости Ман мешинанд, ҳақ надорам. Ин ҷойҳо насиби онҳое мешаванд, ки Падарам барояшон тайёр кардааст».

²⁴ Даҳ шогирди дигар ин гуфтугӯиро шунида, ба ин ду бародар саҳт қаҳрашон омад. ²⁵ Он гоҳ Исо ҳамаи онҳоро ба наздаш ҷеғ зада гуфт: «Шумо хуб медонед, ки подшоҳон ва ҳокимони халқо ба мардуми худ зӯрварӣ мекунанд ва ҳукмашонро бар онҳо мегузaronанд. ²⁶ Лекин дар байни шумо набояд ин тавр бошад. Баръакс, ҳар кас ки дар байни шумо бузург будан мехоҳад, бояд хизматгори дигарон бошад ²⁷ ва ҳар кас ки мехоҳад дар сафи пеш истад, бояд ғуломи дигарон бошад. ²⁸ Айнан чӣ тавре ки Фарзанди Инсон на барои он омадааст, ки касе ба Ӯ хизмат кунад, балки омад, то ки ба дигарон хизмат кунад ва барои нархи наҷоти бисёр одамонро супоридан ҷонашро фидо кунад».

Шифо ёфтани ду марди нобино

²⁹ Баъдтар Исо бо шогирдонаш аз шаҳри Ерихӯ ба роҳ баромада буд, ки мардуми зиёде аз пайи онҳо рафтанд. ³⁰ Воқеан ду нобино дар канори роҳ менишастанд. Онҳо гузашта истодани Исоро шунида, зуд фарёд заданд: «Эй Насли Довуд! Эй Хоҷа ба мо раҳм кун!»

³¹ Мардум бошанд, онҳоро сарзаниш карда мегуфтанд, ки хомӯш шаванд. Аммо онҳо боз баландтар дод зада мегуфтанд: «Эй

Насли Довуд! Эй Хоҷа ба мо раҳм кун!»

³² Исо аз роҳаш бозистода онҳоро ба наздаш хонд ва пурсид: «Шумо чӣ мехоҳед? Бароятон чӣ кор кунам?»

³³ Онҳо ҷавоб дода гуфтанд: «Хоҷа, мехоҳем, ки чашмонамонро бино кунед».

³⁴ Дили Исо ба ҳоли онҳо сӯхту ба чашмонашон даст гузошт. Худи ҳамон лаҳза чашмони он ду мард бино шуданд ва онҳо аз паси Исо рафтанд.

Ба Ерусалим бо тантана ворид шудани Исо

21 Исо ва шогирдонаш ба шаҳри Ерусалим наздик шуда истода, ба деҳаи Байт-Фочии назди теппаи Зайтун расида омаданд. Пас, Ӯ ду шогирдашро пешопеши худ фиристода, ² ба онҳо чунин гуфт: «Ба қишлоқи дар пешистода равед ва ҳамин ки ба он ҷо рафта расидед, модахари басташудаеро якҷоя бо бачааш меёбед. Банди вайро кушоеду ҳардуяшро ба наздам биёред. ³ Агар касе ягон гап занад, гӯед, ки онҳо ба Худованд даркор шуданд ва ӯ даррав ба бурдан иҷозат медиҳад».

⁴ Ин ҳодиса барои ба амал омадани суханони пайгамбар рӯй дод, ки чунин гуфта буд:

⁵ «Ба сокинони шаҳри Ерусалим бигӯед:

„Ана, Шоҳи шумо ба наздатон омада истодааст.

Шоҳи хоксор, ки харсавор, болои бачаи модахаре омада истодааст“».

⁶ Инак, ду шогирдаш рафта гуфтаи Исоро иҷро карданд. ⁷ Онҳо модахарро бо бачааш оварда, ҷомаҳои худро ба болои онҳо партофтанд ва Исо савор шуд.

⁸ Мардуми зиёде, ки бо Исо буданд,

чомаҳои худро пеши роҳи Ҷ пойдоз мекарданд, баъзеашон бошанд, навдаҳои дарахтонро бурида, аз рӯи иззат сари роҳаш мегузошанд.⁹ Мардум аз пешу қафои Исо рохравон бо овози баланд дод мезаданд: «Шаъну шараф ба Насли Довуд! Баракат ёбад касе, ки аз номи Худованд меояд! Шаъну шараф ба Худо дар осмон!»

¹⁰ Вақте ки Ҷ ба Ерусалим ворид гашт тамоми шаҳр ба ҳаяҷон омад. Одамон «Ин кист?» гуфта мепурсиданд.¹¹ Мардуме, ки аз пайи Исо меомаданд, ҷавоб медоданд, ки ин Исо пайғамбар аз шаҳри Носираи вилояти Ҷалил аст.

Пок намудани Хонаи Худо

¹² Сипас, Исо ба ҳавлии Хонаи Худо даромада, ҳамаи онҳоеро, ки бо хариду фурӯш машғул буданд, аз он ҷо берун ронд. Мизҳои пулвазкунандагон ва курсиҳои кафтарфурӯшонро чаппа карда¹³ гуфт: «Дар навиштаҷот гуфтаҳои Худо омадаанд, ки „Хонаи Ман ҷои дуогӯй номида мешавад“. Шумо бошед, онро ба паноҳгоҳи дуздон табдил додаед».

¹⁴ Дар ин мобайн кӯрон ва лангон дар Хонаи Худо назди Исо омаданд ва Ҷ онҳоро шифо дод.

¹⁵ Сардорони рӯҳонӣ ва шариатдонон бо дидани мӯъҷизаҳои аҷоибӣ Исо ва аз шунидани доди кӯдакон, ки дар Хонаи Худо «Шаъну шараф ба Насли Довуд!» мегуфтанд, ба ғазаб омаданд.¹⁶ Онҳо ба Вай гуфтанд: «Магар Ту намешунавӣ, ки кӯдакон ҷӣ гуфта истодаанд?»

«Албатта мешунавам, — ҷавоб дод Исо ва илова кард, — Магар шумо дар навиштаҷот ин гуфтаҳоро нахондаед: „Забони кӯдакону тифлҳои ширхорро Ту аз сӯби ситоиши худ гардондӣ“?»

¹⁷ Бо ин суханон Исо онҳоро тарк карду аз шаҳр берун шуда, ба деҳаи Байт-Ҷинӣ рафт ва шабро дар он ҷо гузаронд.

Хушк шудани дарахти анҷир

¹⁸ Бомдодон Ҷ ба шаҳр баргашта истода буд, ки гурусна монд.¹⁹ Воқеан дар сари роҳаш дарахти анҷиреро дида, ба назди он омад. Аммо ба ғайр аз баргҳо дар он ҳеҷ чиз наёфта, ба дарахт гуфт: «Акнун, ту ҳаргиз мева нахоҳӣ дод». Фавран дарахт аз бешаш хушк шуд.

²⁰ Шогирдон ин ҳодисаро дида, бо тааҷҷуб пурсиданд: «Устод, ҷӣ хел шуд, ки дарахти анҷир якбора аз бешаш хушк шуд?»²¹ Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, агар шумо бовар кунеду шубҳа надошта бошед, он гоҳ он кореро, ки Ман бо дарахти анҷир кардам, шумо ҳам карда метавонед. Ва на фақат ин корро, балки, агар шумо ҳатто ба кӯҳ гӯед, ки бархеста ба баҳр биафтад, сухани гуфтаатон иҷро мешавад.²² Агар шумо бовар кунед, он гоҳ ҳар ҷӣ дар дуо талаб кунед, ба даст меоваред».

Савол дар бораи ҳуқуқи Исо

²³ Исо ба Хонаи Худо баргашта, машғули таълимдиҳӣ шуд, ки сардорони рӯҳонӣ ва пирони қавм ба наздаш омада пурсиданд: «Ту бо кадом ҳуқуқ чунин корҳоро мекунӣ? Кӣ ба Ту ин ҳаққу ҳуқуқро додааст?»

²⁴ Исо ба онҳо гуфт: «Ман ҳам ба шумо як саволе дорам. Агар ба он ҷавоб диҳед, он гоҳ мегӯям, ки бо кадом ҳуқуқ чунин корҳоро мекунам.²⁵ Бигӯед, ба Яҳё кӣ ҳуқуқ дода буд, ки одамонро таъмид диҳад: Худо ё инсон?»

Онҳо байни якдигар баҳс карда гуфтанд: «Агар „Худо дода буд“ гӯем,

Ў мепурсад, ки чаро ба Яҳё бовар накардем. ²⁶Аммо агар „инсон“ гӯем, халқ зидди мо мебарояд, чунки ба пайғамбар будани Яҳё эътиқод дорад». ²⁷Оқибат, онҳо ба Исо «намедонем» гуфта ҷавоб доданд.

Ў низ ба онҳо гуфт: «Пас, Ман ҳам ба шумо намегӯям, ки бо кадом ҳуқуқ ин корро мекунам».

Масал дар бораи ду писар

²⁸Исо суҳанашро давом дода гуфт: «Дар бораи ин ҳикоя чӣ фикр доред? Марде ду писар доштааст. Рӯзе вай пеши писари калониаш омада мегӯяд: „Писарам, имрӯз ба тоқзор рафта кор кун“. ²⁹⁻³⁰²⁹⁻³⁰ Писараш бошад, „намеравам“ мегӯяд. Баъд падараш рафта, аз писари дуюмаш хоҳиш мекунад. Писари дуюмаш „хуб шудааст“ гуфта ҷавоб медиҳад. Лекин баъдтар писари калонӣ аз фикраш гашта ба тоқзор меравад. Писари дуюмаш бошад, намеравад». ³¹Исо аз сардорони рӯҳонӣ ва пирони қавм пурсид: «Инак, кадоме аз писарон хости падарашро иҷро кард?»

«Писари калониаш», — ҷавоб доданд онҳо.

Исо ба онҳо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки одамони радди маърака, яъне андозгирон ва фоҳишаҳо пеш аз шумо ба подшоҳии Худо дохил шуда истодаанд. ³²Зеро Яҳёи Таъмиддиҳанда ба назди халқамон барои роҳи ростро нишон додан омад, аммо шумо ба ӯ бовар накардед, андозгирон ва фоҳишаҳо бошанд, бовар карданд. Ҳатто баъд аз дидани ҳамаи ин шумо аз фикратон нагаштед ва бовар накардед.

Масал дар бораи иҷоракорон

³³Ба масали дигаре гӯш андозед, — гуфт ӯ. Як заминдор тоқзор

бунёд карда, гирди онро девор мегирад. Барои фишурдани ангур ҳавз мекобад ва дидбонгоҳе месозад. Баъд тоқзорашро ба чанд нафаре иҷора медиҳаду хонаашро монда ба кишвари дигар сафар мекунад.

³⁴Бо фаро расидани вақти ҳосилғундорӣ соҳиби тоқзор барои гирифтани ҳаққи ҳосил хизматгоронашро назди иҷоракорон мефиристад. ³⁵Аммо иҷоракорон хизматгорони ӯро дастгир карда, якеашро мезананд, дигареро мекушанд ва сеюмро сангсор мекунанд. ³⁶Соҳиби тоқзор аз дафъаи аввал дида бештар хизматгоронашро мефиристад. Аммо иҷоракорон бо онҳо низ ҳамон тавр рафтор мекунанд. ³⁷Оқибат, соҳиби тоқзор „писарамро ҳатман иззату эҳтиром мекунанд“ гуфта, писарашро назди онҳо мефиристад. ³⁸Лекин иҷоракорон писарро дида, ба якдигар мегӯянд: „Вай меросхӯр аст! Биёед, ӯро мекушем ва ба меросаш соҳиб мешавем!“ ³⁹Бо ин қарор онҳо писарро дастгир мекунанду вайро аз тоқзор берун бароварда мекушанд».

⁴⁰Баъд Исо савол дод: «Хӯш, вақте ки худи соҳиби тоқзор бармегардад, бо ин иҷоракорон чӣ хел рафтор мекунад?» ⁴¹Онҳо дар ҷавоб гуфтанд: «Ҳатман он бадонро бераҳмона хоҳад кушт. Тоқзорро бошад, ба иҷоракорони дигар медиҳад, ки ҳаққи ҳосилашро дар вақташ медиҳанд».

⁴²Исо ба онҳо гуфт: «Магар шумо дар навиштаҷот чунин гуфтаҳоро боре ҳам нахондаед:

„Он сангеро, ки бинокорон нодаркор ҳисоб карда, як сӯ партофтанд, санги асосии таҳкурсии бино гардид. Ин кори Худованд аст ва ба назарамон ачиб менамояд“?

⁴³Бинобар ин, ба шумо мегӯям, ки имконияти аз они подшоҳии Худо будан аз шумо гирифта мешавад ва ба халққое дода мешавад, ки хости Худоро иҷро мекунад. ⁴⁴Ҳар касе, ки ба болои он санг меғалтад, шикаста майда-майда мешавад, вале агар ин санг ба болои касе афтад, вайро маҷақ мекунад.

⁴⁵Сардорони рӯхонӣ ва фарисиён масалҳои Исоро шунида, фаҳмиданд, ки Вай дар бораи онҳо нақл карда истодааст. ⁴⁶Аз ин рӯ, онҳо кӯшиш карданд, ки Ӯро дастгир намоянд, аммо аз мардуми ҷамъомада метарсиданд, чунки онҳо Исоро пайғамбар ҳисоб мекарданд.

Масал дар бораи базми тӯй

22 Исо боз ба сардорони рӯхонӣ ва пирони қавм рӯ оварда гуфт: ²«Подшоҳии Худоро бо чунин масал тасвир кардан мумкин: подшоҳе писарашро хонадор карданӣ шуда, базм барпо мекунад ³ва хизматгоронашро барои даъват кардани меҳмонон мефиристад. Аммо даъватшудагон омадан нахостанд. ⁴Шоҳ дигар хизматгоронашро фиристода мегӯяд: „Рафта ба даъватшудагон гӯед, ки ба тӯй биёянд, чунки барзагову гӯсолаҳои беҳтарин аллакай кушта шудаанду ҳама чиз барои зиёфат тайёр аст“. ⁵Лекин даъватшудагон ба суханони хизматгорон эътибор надода, ҳар якеашон бо кори худашон машғул мешаванд: як қисмашон ба сахроҳои худ мераванд, қисми дигарашон ба дӯкониҳои худ, ⁶баъзеашон бошанд, хизматгоронро дошта, латуқӯб мекунанду мекушанд. ⁷Шоҳ ба қаҳру ғазаб омада, сарбозонашро назди он одамқушон мефиристад, ки онҳоро нобуд карда шаҳрашонро сӯзонанд. ⁸Ба

хизматгоронаш бошад, мегӯяд: „Зиёфати тӯй тайёр аст, аммо ин даъватшудагон садқаи зиёфатам шаванд. ⁹Ҳоло ба кӯчаҳои серодам раведо чӣ қадар бисёртар одамонро ёфта тавонед, ҳамаашонро таклиф кунед“. ¹⁰Хизматгорон ба кӯчаҳои рафта, ҳар касеро, ки меёфтанд, баду некро фарқ накарда ба тӯйхона ҷамъ меоварданд. Оқибат тӯйхона пури одам шуд.

¹¹Вақте ки шоҳ барои дидани меҳмонон ба тӯйхона мебарояд, чашмаш ба марде меафтад, ки либосаш идона нест. ¹²„Эй ҷӯра, — мурочиат мекунад ба ӯ шоҳ, — чӣ тавр ту ба ин ҷо бе либоси идона даромада омадӣ?“ Вале он мард чӣ гуфтанишро наметодид.

¹³Он гоҳ шоҳ ба хизматгоронаш фармон дода мегӯяд: „Дасту пойи ин мардро баста ба торикии берун партоед, ки дар он ҷо одамон аз дард дандон ба дандон зада гиря мекунанд“. ¹⁴Исо суханонашро хотима дода гуфт: «Донед, ки бисёр касон даъват шудаанд, лекин интихобшудагон кам ҳастанд».

Вазифаи одамон назди ҳокимон ва Худо

¹⁵Он гоҳ фарисиён як тараф ҷамъ шуда, нақша кашиданд, ки чӣ тавр Исоро бо сухан ба дом афтонанд. ¹⁶Пас, онҳо чанд нафар аз шогирдонашон ва аъзоёни ҳизби ҳиродиёнро назди Ӯ фиристоданд. Фиристодашудагон гуфтанд: «Устод, мо медонем, ки Шумо ростқавл ҳастед ва ба мавқею дараҷаи одамон эътибор надода, бе хушомадгӯӣ роҳҳои Худоро аз рӯи ҳақиқат таълим медиҳед. ¹⁷Бигӯед, ба фикри Шумо, оё раво аст, ки мо ба императори Рум андозу хироҷ супорем ё не?»

¹⁸ Исо, ки аз нияти бади онҳо бохабар буд, ҷавоб дод: «Ҳой, дурӯяҳо! Чаро Маро ба дом афтонданӣ ҳастед?! ¹⁹ Канӣ, динори андоз месупоридагиро ба Ман оварда нишон диҳед-чӣ!» Онҳо динорро ба Исо нишон доданд ²⁰ ва Ӯ пурсид: «Дар он акс ва номи киро мебинед?» ²¹ «Императорро», — ҷавоб доданд онҳо.

Он гоҳ Ӯ ба онҳо гуфт: «Он чи аз они император аст, бояд ба император баргардонда шавад ва он чи аз они Худост, ба Худо».

²² Аз шунидани чунин ҷавоб онҳо бениҳоят ҳайрон шуданд ва бо ҳамин ҳолат аз наздаш рафтанд.

Савол дар бораи аз нав зиндашавӣ

²³ Худи ҳамон рӯз баъзе аз саддуқиён (онҳо аз нав зиндашавиро инкор мекарданд) ба назди Исо омада, ба Вай чунин савол доданд: ²⁴ «Устод, Мӯсо дар қонун ба мо чунин навиштааст, ки агар касе зан гираду фарзанд надида аз олам гузарад, бародараш бояд зани ӯро ба никоҳи худ дарорад ва фарзандони ба дунё омадаро ҳамчун насли бародари марҳумаш бидонад. ²⁵ Инак, бо мо ҳафт бародар буданд ва калониаш зан гирифт, аммо фарзанд надида аз олам чашм пӯшид. Он гоҳ бародари дуюм бевазанро ба никоҳаш даровард. ²⁶ Баъд бо бародари дуюм, сеюм ва то ҳафтум бо ҳамашон айнан ҳамон ҳодиса рӯй дод. ²⁷ Оқибат зан ҳам вафот кард. ²⁸ Пас, рӯзе, ки мурдаҳо аз нав зинда мешаванд, вай зани кадоме аз ҳафт бародарон мешавад? Охир ҳамаи онҳо ӯро ба занӣ гирифта буданд!»

²⁹ Исо дар ҷавоб ба онҳо гуфт: «Шумо хато мекунед, чунки на мазмуни навиштаҷотро медонеду на қудрати Худоро. ³⁰ Зеро дар

рӯзе, ки мурдаҳо аз нав зинда мешаванд, онҳо зан намегиранду шавҳар намеkunанд, балки мисли фариштаҳои осмон мегарданд. ³¹ Дар бораи аз нав зиндашавии мурдагон бошад, магар гуфтаҳои Худоро боре ҳам нахондаед, ки гуфтааст: ³² „Ман Худои Иброҳим, Худои Исҳоқ ва Худои Ёқуб ҳастам“. Ӯ на Худои мурдагон, балки Худои зиндагон аст».

³³ Мардум ин суханорро шунида аз таълимоти Ӯ дар тааҷҷуб монданд.

Муҳимтарин қонуни Худо

³⁴ Вақте фарисиён шуниданд, ки Исо саддуқиёнро бо ҷавоби худ забонкӯтоҳ кард, як гурӯҳ шуда омаданд. ³⁵ Ва қонуншиносе аз байни онҳо барои озмудани Исо чунин савол дод: ³⁶ «Устод, бигӯед, кадом қонуни шариат дар ҷои аввал меистад?»

^{37–38 37–38} Исо ҷавоб дода гуфт: «Қонуни аввалин ва муҳимтарин чунин мебошад, ки „Худованд Худои худро бояд бо тамоми дилу ҷонамон ва бо тамоми ақлу ҳушамон дӯст бидорем“. ³⁹ Дуюмаш ҳам монанди он: „Ҳар шахсеро, ки наздики мост, бояд мисли худ дӯст бидорем“. ⁴⁰ Ин ду қонун асоси тамоми шариати Мӯсо ва гуфтаҳои пайгамбарон аст».

Савол дар бораи Масех

⁴¹ Ҳанӯз ки фарисиён ҷамъ буданд, Исо аз онҳо пурсид: ⁴² «Шумо дар бораи Масех, яъне Таъиншудаи Худо чӣ ақида доред? Ба фикратон Вай аз насли кист?» «Аз насли шоҳ Довуд», — ҷавоб доданд онҳо. ⁴³ Ӯ боз пурсид: «Пас, чаро худи Довуд бо таъсири Рӯҳи Муқаддас Ӯро Худованд хондааст? Охир Довуд гуфта буд:

⁴⁴ „Худованд ба Худованди ман гуфт:

«То вақте ки душманонатро зери поят нагузорам, аз дасти ростам бишин».

⁴⁵ Агар Довуд Таъиншудаи Худоро „Худованд“ номида бошад, пас чӣ тавр Вай аз насли Довуд шуда метавонад?»

⁴⁶ Касе ба саволи Исо ҷавобе дода натавонист ва аз он лаҳза дигар ҳеч кас ҷуръат накард, ки ба Ӯ саволе диҳад.

Огоҳӣ аз худнамоии роҳбарони динӣ

23 Сипас Исо ба мардум ва шогирдонаш гуфт: ² «Шариатдонон ва фарисиён барои шарҳ додани шариати Мӯсо ҳақдоранд. ³ Он чи онҳо шарҳ медиҳанд, гӯш кунед ва иҷро намоед. Бо вучуди ин, ба рафторашон тақлид накумед, чунки худи онҳо гуфтаояшонро иҷро намекунанд. ⁴ Онҳо борҳои гаронеро, ки бардоштанишон вазнин аст, ба дӯши одамон мегузоранд, аммо барои бардошта бурдани онҳо дасти ёрӣ ҳам дароз намекунанд. ⁵ Кору борашон фақат дар назди мардум худнамоӣ кардан аст. Ана, ба қуттичаҳои оятдори пешониашон нигоҳ кунед, чӣ хел васеанд! Ё ба пӯпақҳои домани либосашон нигоҳ кунед, чӣ хел дарозанд! ⁶ Онҳо дар базмҳо болонишиниро нағз мебинанд ва дар ибодатхонаҳо ба ҷойҳои беҳтарин мешинанд. ⁷ Ба онҳо маъқул аст, ки халқ дар бозорҳо бо иззату эҳтиром онҳоро „устод“ гуфта саломашон диҳанд. ⁸ Аммо шуморо набояд унвонҳои „устод“ диҳанд, зеро шумо барои якдигар бародар ҳисоб мешавед ва фақат як

устод доред. ⁹ Унвони „падар“-ро низ ба касе дар рӯи замин надихед, азбаски фақат як Падар дар осмон доред. ¹⁰ Шуморо „раис“ ҳам набояд хонанд, чунки Масеҳ раиси яккаву ягонаи шумо аст. ¹¹ Каси бузургтарин дар байни шумо бояд хизматгоратон бошад. ¹² Ҳар касе, ки худро калон мегирад, паст мешавад ва баръакс, ҳар касе, ки худро хоксор мегирад, сарбаланд мешавад».

Айбдор намудани дурӯягии роҳбарони динӣ

¹³⁻¹⁴ ¹³⁻¹⁴ «Вой бар ҳоли шумо, шариатдонону фарисиёни дурӯя! Чунки шумо дари подшоҳии Худоро ба рӯи одамон баста, на худатон аз он мебароеду на ба дигарон, ки даромадан мехоҳанд, роҳ медиҳед. ¹⁵ Вой бар ҳоли шумо, шариатдонону фарисиёни дурӯя! Чунки шумо бо баҳру хушкӣ роҳҳои дуру дароз тай менамоед, то ақаллан касеро пайдо кунед, ки ба дини шумо мегузашта бошад. Лекин, вақте ки чунин одамро пайдо мекунед, вайро аз худатон ду маротиба зиёдтар сазовори дӯзах мегардонед.

¹⁶ Вой бар ҳоли шумо, роҳнамоёни кӯр! Шумо таълим медиҳед, ки агар касе ба Хонаи Худо қавлу қасам хӯрад, қасамаш эътибор надорад, аммо агар ба тилло, ки дар Хонаи Худо ҳаст, қавлу қасам хӯрад, қавлашро ҳатман бояд иҷро кунад. ¹⁷ Эй кӯрони беақл! Охир қадри чӣ баландтар аст: тилло ё ин ки Хонаи Худо, ки тиллои дар он бударо муқаддас мегардонад? ¹⁸ Шумо боз таълим медиҳед, ки агар касе ба қурбонгоҳ қавлу қасам хӯрад,

§§23:13-14 23:13-14 Дар баъзе нусхаҳои дигари навиштаҷот дохил шудааст: «Вой бар ҳоли шумо, шариатдонону фарисиёни дурӯя! Чунки шумо намоишкорона дуру дароз дуо мехонед, вале дар асл хонаҳои бевазаноноро хӯрда ғорат мекунед! Барои ин коратон ҷазои сахттар мебинед!»

қасамаш эътибор надорад, аммо агар ба қурбонии болои қурбонгоҳбуда қавлу қасам хӯрад, қавлашро ҳатман бояд иҷро кунад. ¹⁹Эй кӯрон! Охир чӣ қадри бештаре дорад: қурбонӣ ё қурбонгоҳе, ки қурбониро муқаддас мегардонад?

²⁰Инак, касе ки ба қурбонгоҳ қасам хӯрад, вай ҳам ба қурбонгоҳ ва ҳам ба ҳар қурбоние, ки болои он аст, қасам мехӯрад; ²¹ва касе ба Хонаи Худо қасам хӯрад, вай ҳам ба Хонаи Худо ва ҳам ба Худо, ки дар он ҷо макон дорад, қасам мехӯрад. ²²Инчунин, касе ба осмон қасам хӯрад, вай ба тахти Худо ва ҳам ба касе, ки бар он тахт менишинад, қасам мехӯрад.

²³Вой бар ҳоли шумо, шариатдонону фарисиёни дурӯя! Чунки шумо аз ҳосили зираву шибиту пудина ҳиссаи даҳумро месупоред, аммо таълимоти муҳимтарини шариатро дар бораи нишон додани адолат, раҳм ва вафодорӣ пурра риоя намекунад. Шумо мебоист ин қонунҳоро риоя мекардеду қонунҳои дигарро низ безътибор намемондед. ²⁴Эй роҳнамоёни кӯр! Шумо нӯшокиатонро аз дока мегузаронед, ки мабодо магас дар дарунаш набошад, аммо шутурро фуру мебаред.

²⁵Вой бар ҳоли шумо, шариатдонону фарисиёни дурӯя! Чунки шумо беруни косаву пиёлро мешӯеду дарунашон бошад, аз он чизҳое, ки шумо бо зулму чашмгуруснагӣ ба даст овардаед, пур аст. ²⁶Эй фарисиёни кӯр! Аввал даруни косаро аз ифлосӣ тоза кунед, он гоҳ беруни он ҳам тоза мешавад!

²⁷Вой бар ҳоли шумо, шариатдонон ва фарисиёни дурӯя! Чунки шумо мисли мақбараҳои сафедкардашуда ҳастед, ки аз берун намуди хуб доранд, аммо дарунашон пур аз

устухонҳои мурдаҳо ва ҳар гуна ифлосихост. ²⁸Айнан ҳамин тавр намуди зоҳири шумо низ дар назари одамон ба нақӯкорон монанд аст, аммо дарунатон пур аз дурӯягиву гуноҳ мебошад.

²⁹Вой бар ҳоли шумо, шариатдонону фарисиёни дурӯя! Чунки шумо барои пайғамбарон ва нақӯкорон мақбараҳои зебо сохта онҳоро оро медиҳед. ³⁰Боз мегӯед, ки агар дар замонҳои аҷдодонатон зиндагӣ мекардед, ҳаргиз ҳамроҳи онҳо ба хунрезии пайғамбарон даст намезадед. ³¹Бо ин суханонатон бар зидди худ шаҳодат медиҳед, ки шумо дар ҳақиқат фарзандони ҳамон кушандагони пайғамбарон ҳастед. ³²Хӯш, кори сар кардаи аҷдодонатонро ҳоло шумо ба охир расонед! ³³Эй морон ва морзодагони маккор! Наход гумон кунед, ки аз ҳукми ба дӯзах рафтан халосӣ ёфта метавонед? ³⁴Инак, ба шумо мегӯям, ки ба наздатон пайғамбарону ҳақимону муаллимонро мефиристам ва шумо баъзеи онҳоро мекушеду баъзеашонро ба салиб мехкӯб мекунад, баъзеашонро дар ибодатхонаҳои худ қамчинкорӣ карда, шаҳр ба шаҳр дунболагирӣ мекунад. ³⁵Ман онҳоро барои он мефиристам, ки ҷавобгарии марги ҳамаи одамони бегуноҳ, аз Ҳобили беайб сар карда то Закарёи писари Баракё, ки байни муқаддастарин ҷои Хонаи Худо ва қурбонгоҳ кушта шуда буд, ба гардани шумо афтад. ³⁶Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ин насл барои ҳамаи ин кушторҳо ҷазо мебинад!»

Дилсӯзии Исо дар ҳаққи Ерусалим

³⁷Исо суханонашро давом дода гуфт: «Эй Ерусалим, Ерусалим! Пайғамбаронро мекушиву онҳоеро, ки Худо ба наздат мефиристад,

сангсор мекуни! Ман борҳо орзу доштам, мисли мурғе, ки чўчаояшро зери болҳояш чамъ мекунад, сокинонатро дар гирди худ чамъ оварам, вале ту роҳ надодӣ! ³⁸ Акнун Хонаи Худо дар ту холӣ ва бепарастор мемонад. ³⁹ Ҳоло ба шумо мегўям, ки минбаъд то „Баракат ёбад касе, ки аз номи Худованд меояд!“ нагўед, Маро нахоҳед дид».

Азобу уқубатҳои дарпешистода

24 Исо Хонаи Худоро тарк карда, ба роҳ баромада буд, ки шогирдонаш ба наздаш омаданду диққаташро ба биноҳои Хонаи Худо ҷалб кардани шуданд. ² Ӯ ба онҳо гуфт: «Шумо ҳоло ин биноҳоро мебинед? Ба ростӣ ба шумо мегўям, ки санг бар болои сангаш намонда, ҳамааш ба замин яксон мешавад».

³ Ҳангоме ки Исо ба теппаи Зайтун баромада нишаст, шогирдонаш дар танҳои ба пеши Ӯ омада пурсиданд: «Ба мо бигўед, ки ин ҳодиса кай рӯй медиҳад ва омадани Шумову наздикшавии охирзамонро аз кадом нишона мефаҳмем?»

⁴ Исо дар ҷавоб ба онҳо гуфт: «Эҳтиёт шавед, ки мабодо касе шуморо гумроҳ накунад. ⁵ Зеро бисёр касоне пайдо мешаванд, ки гўё аз номи Ман омада бошанду „Ман Таъиншудаи Худо“ мегўянд ва бисёр одамонро гумроҳ мекунад. ⁶ Шумо садоҳо ва овозаҳои ҷангхоро мешунавед, лекин ба воҳима наафтед. Чунин ҳодисаҳо бояд рӯй диҳанд, вале ин маънои фаро расидани охирзамонро надорад. ⁷ Як халқ бо халқи дигар ҷанг мекунад ва як давлат ба давлати дигар ҳучум мекунад. Дар ҳар ҷо қаҳгию гуруснагӣ ба амал меояд ва заминчунбиҳо рӯй медиҳанд. ⁸ Ҳамаи

ин ҳодисаҳо монанди саршавии дарди зоидан мебошанд.

⁹ Баъд шуморо дастгир карда, азоб медиҳанд ва ҳатто ба дасти марг месупоранд. Ба сабаби Маро пайравӣ карданатон ҳамаи халқҳо ба шумо бо чашми нафрат нигоҳ мекунад. ¹⁰ Он гоҳ бисёр касон имонашонро аз даст медиҳанду ба яқдигар хиёнат мекунад ва яқдигарро бад мебинанд. ¹¹ Дар он айём пайғамбарони бардурӯғи зиёд пайдо мешаванд ва бисёр касонро гумроҳ мекунад. ¹² Бадиву разилӣ то андозае меафзояд, ки дар дили бисёр одамон муҳаббат намемонад. ¹³ Вале касе, ки то ба охир истодагарӣ намояд, наҷот хоҳад ёфт. ¹⁴ Ин хушхабар дар бораи подшоҳии Худо бошад, дар саросари дунё эълон карда мешавад, то ки ҳар халқ имконияти шунидани онро пайдо кунад. Танҳо баъд аз ин охирзамон меояд.

Ифлосии ҳаромкунанда

¹⁵ Шумо дар ҷои муқаддас ҳамон „ифлосихоеро, ки Хонаи Худоро ҳаром мекунад“ ва Дониёл пайғамбар дар бораашон пешгӯй карда буд, мебинед». (Бигзор хонанда бифаҳмад, ки ин чӣ маъно дорад). ¹⁶ «Он вақт, агар касе дар Яҳудия бошад, ба кўҳистон гурезад. ¹⁷ Агар касе дар болои бом бошад, барои гирифтани чизе аз хона поён нафарояд. ¹⁸ Агар касе дар саҳро бошад, ҳатто барои гирифтани ҷома ҳам барнагардад. ¹⁹ Вой бар ҳоли заноне, ки он рӯзҳо ҳомиладор хоҳанд буд ва модароне, ки кўдаки ширхор хоҳанд дошт! ²⁰ Дуо кунед, ки гурехтани шумо ба зимистон ё рӯзи истироҳат рост наояд. ²¹ Зеро азобу даҳшати он айём ба дараҷае мерасад, ки аз рӯзи офариниши дунё

то ба имрӯз монанди он ҳеҷ рӯй наодоааст ва дигар рӯй нахоҳад дод. ²²Аммо Худо он рӯзҳои азобро кӯтоҳ кардааст, чунки агар кӯтоҳ намекард, дар рӯи замин касе зинда наменонд. Ба хотири интиҳобкардагонаш Худо он рӯзхоро ҳатман кӯтоҳ хоҳад кард.

²³Пас, агар касе ба шумо гӯяд, ки „Бинед, ана Таъиншудаи Худо дар ин ҷост!“ ё „Ӯ ана дар он ҷост!“, бовар накунед. ²⁴Зеро одамоне пайдо мешаванд, ки худро Таъиншудаи Худо ва пайғамбар меноманд, аммо дар асл чунин нестанд. Онҳо ба фиреб додани ҳама ва ҳатто одамоне, ки Худо барои худ интиҳоб кардааст, кӯшиш карда, мӯъҷизаҳои аҷоибу ғароиб нишон медиҳанд. ²⁵Ана, Ман пешакӣ шуморо огоҳ карда мондам.

²⁶Агар одамоне ба шумо гӯянд, ки „Бинед, Масеҳ дар биёбон аст!“, ба он ҷо наравед. Ё агар гӯянд, ки „Бинед, Вай дар ҷои пинҳонӣ аст!“, бовар накунед. ²⁷Чунки омадани Фарзанди Инсон мисли дурахши барқе мешавад, ки тамоми осмонро аз шарқ то ба ғарб фаро мегирад.

²⁸Ҷои ҳасади мурда аз он маълум аст, ки паррандаҳои лошахӯр он ҷо гирд меоянд.

Нишонаи омадани Фарзанди Инсон

²⁹Баъд аз азобу даҳшати он рӯзҳо фавран офтоб тира мегардад ва моҳ дигар равшанӣ намедиҳад, ситораҳо аз осмон поён меафтанд ва ҳама чиз дар осмон ба чунбиш меояд. ³⁰Он вақт нишонаи омадани Фарзанди Инсон дар осмон намоён мегардад ва дар болои абр бо қудрат ва шӯҳрату ҷалол омадани Ӯро ҳамаи одамони рӯи замин дида гиряву нола мекунанд. ³¹Фарзанди Инсон фариштаҳои худро бо садои баланди карнай барои аз ҳар

гӯшаву канори дунё ҷамъ кардани интиҳобкардагонаш мефиристад.

Масал дар бораи дарахти анҷир

³²Аз дарахти анҷир ибрат гиред. Ҳамин ки шоҳаҳояш муғча карда барг бароварданро сар кунанд, шумо аниқ медонед, ки ба қарибӣ тобистон меояд. ³³Айнан ҳамин тавр, ҳангоме ки ба амал омадани ин ҳодисаҳо мебинед, донед, ки вақт наздик, дар дами остона аст. ³⁴Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ҳанӯз одамоне ин насл аз олам нагузашта, ҳамаи ин ҳодисаҳо ба амал меоянд. ³⁵Замину осмон нест мешаванд, аммо гуфтаҳои Ман то абад мемонанд.

Маълум набудани рӯзу соати омадани Фарзанди Инсон

³⁶Лекин кай фаро расидани он рӯзу соатро ғайр аз Падар касе намедонад: на фариштаҳои осмон на Писар. ³⁷Ҳангоми омадани Фарзанди Инсон бошад, айнан ҳамон воқеае рӯй медиҳад, ки дар замони Нӯҳ пайғамбар рӯй дода буд. ³⁸Дар он рӯзҳо ҳам пеш аз саршавии тӯфон ва обхезӣ одамоне меҳӯрданду менӯшиданд, зан мегирифтанду ба шавҳар мебароманд. То он рӯзе, ки Нӯҳ ба кишти даромад, ҳамин тавр давом меод. ³⁹Баъд аз он ҳам одамоне аз дунё беҳабар буданд, то даме ки тӯфон сар шуду об ҳамаи онҳоро несту нобуд кард. Ҳангоми омадани Фарзанди Инсон низ чунин ҳодиса рӯй медиҳад. ⁴⁰Он вақт ду кас дар саҳро кор мекунанд ва якеаш гирифта мешаваду дигараш мемонад. ⁴¹Ду зан дар осиеб гандум орд мекунанд ва якеаш гирифта мешаваду дигараш мемонад. ⁴²Пас, ҳушёр бошед, чунки рӯзи омадани Худовандатонро намедонед. ⁴³Бидонед, ки агар соҳибхона вақти

омадани дузд ро донад, вай тамоми шаб бедор меишад ва намегузорад, ки дузд ба хонааш зада дарояд.⁴⁴ Аз ин рӯ, шумо низ бояд ба омадани Фарзанди Инсон ҳамеша тайёр бошед, чунки Вай соате меояд, ки шумо мунтазираш нестед.

Хизматгори бовафо ва бевафо

⁴⁵ Хизматгори бовафо ва дурандеш кист? Касест, ки соҳибаш ўро дар хоҷагии худ назоратчи таъин мекунад ва ба хизматгори дар вақташ тақсим карда додани хўрокро ба ўхдааш мегузорад.⁴⁶ Хушо хизматгоре, ки ўро соҳибаш ҳангоми баргаштан дар сари ичрои вазифааш меёбад.⁴⁷ Ба ростӣ ба шумо мегўям, ки соҳибаш вайро бар тамоми молу мулкаш назоратчи таъин менамояд.⁴⁸ Аммо агар вай хизматгори бад бошад, фикр мекунад, ки соҳибаш дер меояд ва ⁴⁹ хизматгори дигарро латуқуб карда, ҳамроҳи майзадаҳо машғули хўрдану нўшидан мешавад.⁵⁰ Ана, дар вақту соате, ки хизматгор аз он беҳабару мунтазираш нест, соҳибаш баргашта,⁵¹ ин хизматгори ду пора мекунад ва вай ба ҷое, ки дурўяҳо аз дард дандон ба дандон зада гира мекунад, партофта мешавад.

Масал дар бораи даҳ духтар

25 Исо суханаширо давом дода гуфт: «Подшоҳии Худоро чунин тасвир кардан мумкин: даҳ духтар чароғ ба даст гирифта, ба пешвои домод мебароянд.^{2-4 2-4} Панҷ нафари онҳо кўтоҳандеш буданд, чунки дар вақти гирифтани чароғояшон рағани иловагӣ намегиранд. Аммо панҷ нафари дигарашон дурандеш буданду дар зарфҳо барои чароғояшон боз рағани иловагӣ мегиранд.

⁵ Онҳо домодро мунтазир мешаванд, вале ў хеле дер мекунад ва духтарон пинак рафта, оқибат хобашон мебарад.

⁶ Нисфи шаб садои баланд шунида мешавад: „Ана домод омада истодааст! Ўро пешвоз гиред!“⁷ Духтарон бедор шуда, зуд чароғояшонро тайёр мекунад.⁸ Он гоҳ кўтоҳандешон ба дурандешон мегўянд: „Аз рағанатон камтар диҳед, вагарна чароғоямон хомўш мешаванд.“⁹ „Не, — ҷавоб медиҳанд дурандешон, — ин раған ба ҳамаамон намерасад. Беҳтараш рафта, аз дўкон харида биёед.“¹⁰ Кўтоҳандешон барои харидани раған сўи дўкон равона мешаванд. Онҳо рафтани замон домод ҳам расида меояд. Панҷ духтаре, ки ба пешвозаш тайёр буданд, ҳамроҳи домод ба тўйхона медароянд ва дарҳои тўйхона баста мешаванд.

¹¹ Дартар он панҷтои боқимонда ҳам расида меоянд ва дод мезананд: „Ҳоҷа, эй хоҷа! Дарҳоро бароямон кушоед!“¹² Аммо ў дар ҷавоб ба онҳо мегўяд: „Ба ростӣ мегўям, ки шуморо намешиносам“.

¹³ Хуллас, — гуфт Исо, — хушёру бедор бошед, чунки вақту соати омадани Фарзанди Инсонро намедонед.

Масал дар бораи се хизматгор

¹⁴ Дар вақти подшоҳии Худо ҳодисае рӯи медиҳад, ки монанди ин масал аст: марде ба сафар баромадани шуда хизматгориашро ба наздаш даъват мекунад ва масъулияти идора кардани тамоми молу мулкашро ба ўхдаи онҳо мегузорад.¹⁵ Инчунин, ба ҳар хизматгор мувофиқи қобилияташ тангаҳои тилло медиҳад: ба якеаш панҷ ҳазор, ба дуюмаш ду ҳазор ва

ба сеюмаш ҳазор танга. Баъд роҳи сафарро пеш мегирад.

¹⁶ Хизматгоре, ки панҷ ҳазор танга гирифта буд, онҳоро зуд ба муомилот медарораду аз он панҷ ҳазори дигар фоида мебинад. ¹⁷ Хизматгоре, ки ду ҳазор танга гирифта буд, низ ҳамин тавр амал карда боз ду ҳазори дигар фоида мебинад. ¹⁸ Аммо хизматгоре, ки ҳазор танга гирифта буд, рафта хоҳе меканаду тангаҳои хоҷаашро дар ҳамон ҷо пинҳон мекунад.

¹⁹ Баъд аз гузаштани вақти зиёд хоҷаи он хизматгорон баргашта бо онҳо ҳисобу китоб мекунад.

²⁰ Хизматгоре, ки панҷ ҳазор танга гирифта буд, омада ба хоҷааш тангаҳоро бо панҷ ҳазор фоидааш супорида мегӯяд: „Хоҷаам, шумо ба ман панҷ ҳазор тангаи тилло дода будед. Ана дар ин ҷо боз панҷ ҳазор фоидае, ки ба даст овардам“. ²¹ „Офарин, хизматгори неку вафодорам, — таъриф мекунад ўро хоҷааш. — Ту дар иҷрои вазифаи хурд вафодориатро нишон додӣ, пас ба ту вазифаи калонро боварӣ мекунам. Биё, ба хурсандии ман шарик шав!“ ²² Инчунин хизматгоре, ки ду ҳазор танга гирифта буд, даромада мегӯяд: „Хоҷаам, шумо ба ман ду ҳазор тангаи тилло дода будед. Ана дар ин ҷо боз ду ҳазор фоидае, ки ба даст овардам“. ²³ „Офарин, хизматгори неку вафодорам, — таъриф мекунад ўро хоҷааш. — Ту дар иҷрои вазифаи хурд вафодориатро нишон додӣ, пас ба ту вазифаи калонро боварӣ мекунам. Биё, ба хурсандии ман шарик шав!“ ²⁴ Он хизматгоре, ки ҳазор танга гирифта буд, низ ба пеш баромада мегӯяд: „Хоҷаам, ман медонистам, ки шумо одами сахтгир ҳастед; аз он ҷое, ки накоштаед, ҳосил ҷамъ мекунеду аз он ҷое, ки

дон наपोшидаед, ғалла мегиред. ²⁵ Ман аз тарс рафта тангаҳоятонро дар замин пинҳон кардам. Ана он пули шумо додагӣ“. ²⁶ „Ту хизматгори баду танбал будай! — ҷавоб медиҳад хоҷааш. — Ту медонистӣ, ки ман аз он ҷое, ки накоштаам, ҳосил ҷамъ мекунаму аз он ҷое, ки дон наपोшидам, ғалла мегирам, ҳамин тавр не? ²⁷ Пас, ту бояд пули маро ба муомилот медодӣ ва ман хангоми баргаштанам пуламро бо фоидааш мегирифтам. ²⁸ Ҳоло пулро аз вай гирифта ба хизматгоре диҳед, ки даҳ ҳазор танга дорад. ²⁹ Зеро ба ҳар касе, ки чизе дорад, боз ҳам ва аз ҳад зиёдтар дода мешавад. Лекин аз касе, ки ҳеҷ чиз надорад, ҳатто он чизи андаке, ки дорад, гирифта мешавад. ³⁰ Ин хизматгори нобакорро бошад, ба торикии берун партоед, ки дар он ҷо одамон аз дард дандон ба дандон зада гиря мекунанд“.

Ҷавобдиҳӣ дар охирамзон

³¹ Вақте ки Фарзанди Инсон ҳамчун Шоҳ ҳамроҳи ҳамаи фариштаҳо меояд, Ў бар тахти шоҳонаи худ мешинад ³² ва ҳамаи халқиятҳои рӯи замин дар пеши Ў ҷамъ меоянд. Он гоҳ Вай мисли ҷўпоне, ки гўсфандонро аз бузҳо ҷудо мекарда бошад, одамонро ба ду тараф тақсим мекунад. ³³ Одамони нақўкорро Вай аз тарафи дасти росташ мегузораду боқимондаҳоро аз тарафи дасти чапаш. ³⁴ Баъд Шоҳ ба одамони дар тарафи росташ буда мегӯяд: „Хуш омадед, шумо, ки Падарам баракат додааст! Омада дар подшоҳии Худо, ки аз вақти офариниш бароятон насиб гардидааст, баҳраву ҳаловат баред. ³⁵ Чунки вақте гурусна будам, ба Ман хўрок додед, ташна будам, нўшокӣ додед, бегона будам, Маро

дар хонаатон меҳмон кардед,
³⁶ бараҳна будам, ба Ман либос
 пӯшондед, бемор будам, ба Ман
 ғамхорӣ кардед ва дар ҳабс будам,
 Маро хабар гирифтед“. ³⁷ Нақӯкорон
 бошанд, аз Ӯ мепурсанд: „Худованд,
 кай мо Туро гуруснаву ташна дида
 будем, ки бароят хӯроку нӯшокӣ
 дода бошем? ³⁸ Ё кай Туро бегонаву
 бараҳна дида будем, ки меҳмон
 карда ба Ту либос пӯшонда бошем?
³⁹ Кай Туро бемор ё дар ҳабс дида
 будем, ки хабар гирифта бошем?“
⁴⁰ Шоҳ ҷавоб медиҳад: „Ба ростӣ
 ба шумо мегӯям, ҳар дафъае, ки
 шумо ҳамаи инро ба яке аз одамони
 хурдтарини Ман мекардед, шумо
 инро ба Ман мекардед!“

⁴¹ Сипас ба одамони дар тарафи
 чапаш буда мегӯяд: „Дафъ шавед
 аз пеши назарам, лаънатиҳо! Гум
 шавед ба оташи абадие, ки барои
 иблис ва фариштаҳои вай тайёр
 шуда буд! ⁴² Чунки вақте гурусна
 будам, хӯроке надодед, ташна будам,
 нӯшокӣ надодед, ⁴³ бегона будам, дар
 хонаатон меҳмон накардед, бараҳна
 будам, ба Ман либос напӯшондед,
 бемор ва дар ҳабс будам, Маро хабар
 нагирифтед“. ⁴⁴ Он гоҳ онҳо ҳам
 мепурсанд: „Худованд, мо кай Туро
 гуруснаву ташна, бегонаву бараҳна
 ё бемору дар ҳабсхона дида будем,
 ки хизмат накарда бошем?“ ⁴⁵ Шоҳ
 ба онҳо ҷавоб медиҳад: „Ба ростӣ
 ба шумо мегӯям, ҳар дафъае, ки
 шумо ҳамаи инро ба яке аз одамони
 хурдтарини Ман намекардед, пас гӯё
 барои Ман накардаед“. ⁴⁶ Ниҳоят,
 ин одамон ба ҷое меафтанд, ки то
 абад ҷазо мебинанд, аммо нақӯкорон
 соҳиби ҳаёти абадӣ мешаванд».

Нақшаи куштани Исо

26 Исо таълим додани ҳамаи
 ин чизҳоро ба охир расонда,

ба шогирдонаш гуфт: ² «Чунон ки
 медонед, баъд аз ду рӯз ҷашнгирии
 рӯзи Балогардон сар мешавад. Он
 вақт Фарзанди Инсон ба дасти
 душманонаш таслим карда мешавад
 Ӯро ба солиб меҳкӯб мекунанд».

³ Он гоҳ дар қасри Қаёфо ном
 сарвари рӯҳониён сардорони рӯҳонӣ
 ва пирони қавм ҷамъ омаданд. ⁴ Онҳо
 нақша кашиданд, ки бо ҳила Исо
 дастгир мекунанду Ӯро ба қатл
 мерасонанд. ⁵ Аммо қарор карданд,
 ки ин корашонро дар рӯзҳои ид
 накунанд, чунки халқ шӯриш
 бардоштаниш мумкин буд.

Ба сари Исо рехтани атри қиматбаҳо

⁶ Исо он вақт дар деҳаи Байт-
 Ҳинӣ, дар хонаи Шимъун ном марде,
 ки пештар маҳав буд, меҳмон шуд.
⁷ Ҳангоми таомхӯрӣ ба назди Ӯ зане
 омад, ки дар даст як кӯзачаи сангини
 гаронбаҳои пур аз атри қиматбаҳо
 дошт. Вай он атрро ба сари Исо
 рехт. ⁸ Шогирдон аз ин кори зан
 ба ғазаб омада гуфтанд: «Ин чӣ
 исрофкорист?! ⁹ Охир ин атрро ба
 нархи қимат фурухта, пулашро ба
 камбағалон тақсим кардан мумкин
 буд!»

¹⁰ Аммо Исо, ки аз суханони онҳо
 бохабар буд, гуфт: «Чаро ин занро
 ташвиш медиҳед? Ӯ бароям кори
 калон кард. ¹¹ Камбағалон ҳамеша бо
 шумо ҳастанд, вале Ман бо шумо
 ҳамеша наместонам. ¹² Ин зан атрро
 ба танам рехта Маро ба гӯронидан
 тайёр кард. ¹³ Хӯш, ба ростӣ ба шумо
 мегӯям, дар ҳар гӯшаву канори дунё,
 ки хушхабар эълон карда мешавад,
 кори кардаи ин занро барои ба ёд
 овардани ӯ нақл хоҳанд кард».

Нияти хиёнаткоронаи Яхудо

¹⁴ Яке аз шогирдони Исо, ки Яхудои Исқариот ном дошт, назди сардорони рӯхонӣ рафта ¹⁵ пурсид: «Агар Исоро ба шумо таслим кунам, ба ман чӣ медиҳед?» Онҳо ба Яхудо сӣ тангаи нукра шумурда доданд. ¹⁶ Аз ҳамон лаҳза сар карда, Яхудо барои таслим кардани Исо фурсати қулай мечуст.

Хӯроки идона

¹⁷ Рӯзи аввали иди Фатир шогирдони Исо ба наздаш омада пурсиданд: «Дар кучо меҳоҳед, ки бароятон дастархони иди Балоғардонро тайёр намоем?» ¹⁸ Ӯ ба онҳо гуфт, ки ба шаҳр, назди фалон кас рафта гӯянд: «Устодамон мегӯяд, ки вақту соати Ӯ наздик омадааст ва Ӯ бо мо, шогирдонаш дар хонаи шумо иди Балоғардонро қайд мекунад».

¹⁹ Шогирдон ҳамаи гуфтаҳои Исоро иҷро карда хӯроки иди Балоғардонро тайёр намуданд.

²⁰ Бегоҳӣ Исо бо дувоздаҳ шогирдаш сари дастархон нишасту ²¹ ҳангоми таомхӯрӣ гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки яке аз шумо ба Ман хиёнат мекунад».

²² Шогирдонаш хеле ғамгин шуда, пайдарҳам ба пурсидан дароманд: «Худованд, мабодо ин ман набошам?»

²³ Ӯ дар ҷавоб гуфт: «Касе, ки луқмаашро ҳамроҳи Ман ба як коса тар мекунад, ба Ман хиёнат мекунад.

²⁴ Бо Фарзанди Инсон он чӣ дар навиштаҷот дар борааш навишта шудааст, рӯй медиҳад. Аммо вой бар ҳоли он касе, ки ба Фарзанди Инсон хиёнат мекунад. Барои вай беҳтар мешуд, ки ҳаргиз ба дунё наояд!»

²⁵ Яхудои хиёнаткор ба сухан даромада гуфт: «Мабодо ман набошам, устод?»

Исо дар ҷавоб гуфт: «Худат ҳамин тавр гуфти».

Таоми шоми Худованд

²⁶ Онҳо хӯрдани хӯрокро давом медоданд, ки Исо нонро ба даст гирифта, шукргӯён баракат талабид. Баъд онро пора карда ба шогирдонаш тақсим намуду гуфт: «Нонро бигиреду бихӯред, ки ин бадани Ман аст».

²⁷ Пас косаро гирифта, шукри Худо карду онро ба шогирдонаш дода гуфт: «Ҳамаи шумо аз ин коса бинӯшед. ²⁸ Ин хуни Ман аст, ки бо он Худо бо халқ аҳду паймон мебандад ва он барои бахшида шудани гуноҳҳои одамони зиёде рехта мешавад. ²⁹ Ба шумо мегӯям, акнун Ман аз меваи нави токи ангур ҳамроҳи шумо фақат дар подшоҳии Падарам хоҳам нӯшид, лекин то он рӯз ҳаргиз наменӯшам».

³⁰ Сипас онҳо Худоро ҳамду саногӯён ба тепшаи Зайтун равона шуданд.

Пешгӯӣ дар бораи инкори Петрус

³¹ Баъд Исо ба шогирдон гуфт: «Имшаб аз барои ҳодисае, ки бо Ман рӯй медиҳад, ҳамаи шумо пайравӣ кардани Маро бас мекунед, чунки дар навиштаҷот пешгӯиҳои Худо омадааст: „Чӯпонро мекушам ва гӯсфандони рама пароканда мешаванд“. ³² Аммо, вақте ки аз нав зинда мешавам, пеш аз он ки шумо ба вилояти Ҷалил биравед, Ман ба он ҷо меравам». ³³ Петрус ба Вай эълон карда гуфт: «Агар аз барои ҳодисае, ки бо Шумо рӯй медиҳад, ҳама пайрави кардани Шуморо бас кунад ҳам, ман ҳаргиз ин корро намекунам».

³⁴ Исо ба ӯ гуфт: «Ба ростӣ ба ту мегӯям, худи имшаб, ҳанӯз хурӯс ҷеғ назада, ту се бор Маро инкор мекунӣ».

³⁵ Аммо Петрус гуфт: «Не, ҳатто агар

бо Шумо мурданам лозим ояд, ҳаргиз инкор намекунам».

Шогирдони дигар низ айнан ҳамин чизро гуфтанд.

Дуои Исо дар Ҷатсамон

³⁶ Исо ва шогирдонаш ба ҷое рафтанд, ки Ҷатсамон ном дошт ва Ӯ ба онҳо гуфт: «Шумо дар ҳамин ҷо бошед, Ман он сӯтар рафта дуо мекунам». ³⁷ Вай ҳамроҳаш Петрус ва ду писари Забдойро бурд. Дарду аламаш шиддат меёфт ва ³⁸ Ӯ ба онҳо гуфт: «Аз шиддати ғаму ғусса ҷонам ба лаб расидааст. Ин ҷо бимонеду ҳамроҳи Ман бедор бошед».

³⁹ Инро гуфта Исо каме дуртар рафт ва худро рӯи замин партофта дуо кард: «Падарҷонам, агар илоҷе бошад, бигзор ин косаи азоб аз сари Ман дур шавад! Лекин бигзор на хости Ман, балки хости Ту иҷро шавад».

⁴⁰ Баъд Ӯ ба назди он се шогирдаш баргашта дид, ки онҳо хобиданд. Он гоҳ ба Петрус гуфт: «Чӣ шумо ақаллан як соат ҳамроҳи Ман бедор истода натавонистед? ⁴¹ Ҳоло бедор бошедуду дуо кунед, то ки ба васваса наафтед. Чунки рӯҳатон ба ин тайёр аст, аммо табиати инсониятон натавон».

⁴² Бори дигар Вай каме дуртар рафта дуо кард: «Падарҷонам, агар ғайр аз косаи азобро нӯшидан бароям дигар илоҷе набошад, пас, бигзор иродаи Ту иҷро шавад».

⁴³ Баъд баргашта омаду онҳоро боз дар хоб дид, чунки онҳо ҳатто чашмонашонро кушода наметавонистанд.

⁴⁴ Бори сеюм Вай онҳоро монда рафту айнан мисли пештара дуо кард.

⁴⁵ Сипас назди шогирдонаш баргашта гуфт: «Шумо ҳанӯз хоб рафта дам мегиред? Ана вақту соати он ҳам расид, ки Фарзанди Инсон ба дасти

гунаҳкорон таслим карда мешавад. ⁴⁶ Биёед, бархезед, меравем. Нигоҳ кунед, ана таслимкунандаи Ман ҳам наздик омад».

Дастгир шудани Исо

⁴⁷ Ҳанӯз Ӯ суҳанашро тамоm накарда, Яҳудо, яке аз дувоздаҳ шогирдаш ҳамроҳи як тӯдаи калони одамони ҷӯбу шамшер дар даст аз ҷониби сардорони рӯҳонӣ ва пирони қавм расида омад. ⁴⁸ Инак, хиёнаткор ба онҳо пешакӣ чунин шарт карда буд: «Бидонед, касеро, ки бӯсидам, ҳамон шахсест, ки бояд дастгир кунед».

⁴⁹ Яҳудо рост пеши Исо омада «Салом, устод» гӯён Ӯро бӯсид. ⁵⁰ Исо ба вай гуфт: «Ҷӯра, мақсадатро иҷро намо!»

Он гоҳ он одамон Исоро дастгир карда дасту пояшро бастанд.

⁵¹ Ногаҳон яке аз ҳамроҳони Исо шамшерашро аз ғилоф кашида ба ғуломи сарвари рӯҳониён ҳамла оварду гӯшашро бурида партофт.

⁵² Исо ба вай гуфт: «Шамшератро ба ҷояш гузор, чунки ҳар касе, ки шамшер ба даст мегирад, аз теги шамшер мемирад. ⁵³ Ё ба фикрат Ман аз Падарам мадад талаб карда наметавонам? Агар талаб кунам, Вай дарҳол зиёдтар аз дувоздаҳ лашкари фариштагонро мефиристад. ⁵⁴ Лекин гуфтаҳои навиштаҷот он гоҳ чӣ хел иҷро мешаванд, охир гуфта шудааст, ки ҳамааш ҳамин тавр бояд рӯй диҳад?»

⁵⁵ Баъд Исо ба он тӯдаи одамон гуфт: «Шумо магар Маро роҳзан гумон мебаред, ки барои дастгир карданам бо таёку шамшерҳо омадаед? Ман ҳар рӯз дар Хонаи Худо нишаста таълим меодам, аммо шумо Маро дастгир намекардед. ⁵⁶ Вале ҳамаи ин ҳодисаҳо барои

он рӯй доданд, ки пешгӯиҳои пайғамбарон, ки дар навиштаҷот омадаанд, иҷро шаванд».

Он вақт ҳамаи шогирдонаш Ӯро танҳо монда гурехтанд.

Дар назди шӯро

⁵⁷ Сипас онҳое, ки Исоро дастгир карданд, Ӯро ба назди Қаёфо, сарвари рӯҳониён бурданд. Дар хонаи Қаёфо шариятдонону пирони қавм аллакай чамъ омада буданд. ⁵⁸ Петрус бошад, то ба назди ҳавлии сарвари рӯҳониён аз пайи Исо дар масофаи каме дуртар меомад. Вай ба даруни ҳавлӣ даромада, бо мақсади анҷоми корро дидан дар байни посбонон нишаст.

⁵⁹ Сардорони рӯҳонӣ ва дигар ҳамаи аъзоёни шӯро бо нияти ба қатл расондани Исо кӯшиш карданд, ки бар зидди Ӯ ягон далели дурӯғеро пайдо кунанд. ⁶⁰ Лекин ҳеҷ далеле ёфта наметавонистанд, гарчи бисёр касон ба пеш баромада, зидди Ӯ тӯҳмат мекарданд. Оқибат ду кас ба пеш қадам монда ⁶¹ гуфтанд: «Ин одам гуфта буд, ки Хонаи Худоро вайрон карда, онро дар мобайни се рӯз аз нав барпо карда метавонад».

⁶² Бо шунидани ин суҳанон сарвари рӯҳониён аз ҷояш бархеста ба Исо гуфт: «Ба ин далеле, ки Туро айбдор мекунанд, ягон гапи гуфтани дорӣ?»

⁶³ Вале Исо хомӯш буд. Бори дигар сарвари рӯҳониён ба Ӯ гуфт: «Ба Худои зинда бигӯ, ки Ту ҳамон Таъиншуда ва Писари Худо ҳастӣ?»

⁶⁴ Исо дар ҷавоб ба вай гуфт: «Худатон ҳамин тавр гуфтед. Аммо ҳаминро ба ҳамаи шумо мегӯям, ки минбаъд шумо Фарзанди Инсонро аз дасти рости Худои Пурқудрат нишаста ва дар болои абрҳои осмон омада истода хоҳед дид!»

⁶⁵ Он гоҳ сарвари рӯҳониён либоси танашро дарронда гуфт: «Ӯ суҳанони кофирона гуфт. Дигар ба мо ҳеҷ шоҳиде лозим ҳам нест! Шумо худатон ҳоло суҳанони кофиронаи Ӯро шунидед. ⁶⁶ Пас чӣ ҳукм мебароред?» «Ҷазояш марг», — ҷавоб доданд дигарон.

⁶⁷ Баъзеҳо ба рӯи Исо туф карда Ӯро мезаданд. Баъзеҳо торсакии зада ⁶⁸ мегуфтанд: «Ҳой Масеҳ, Ту пайғамбарӣ-ку! Кани, гӯй-чи Туро ки зад?!»

Инкори Петрус

⁶⁹ Петрус дар рӯи ҳавлӣ менишаст, ки яке аз канизакон ба наздаш омада гуфт: «Ту ҳам ба Исои Ҷалилӣ шарик будӣ». ⁷⁰ Аммо Петрус дар ҳузури ҳама суҳанони ӯро инкор карда гуфт: «Намефаҳмам, чӣ мегӯӣ». ⁷¹ Сипас вай аз он ҷо назди дарвозаи ҳавлӣ равона шуд.

Хизматгорзани дигаре низ ӯро дида ба одамони дар он ҷо истода гуфт: «Вай ҳамроҳи Исои Носирӣ буд». ⁷² Петрус боз инкор карда гуфт: «Қасам мехӯрам, ки ин одамро намешиносам».

⁷³ Баъд аз муддате чанд мардоне, ки дар ҳамон ҷо буданд, назди Петрус омада гуфтанд: «Аниқ ту ҳам шарики онҳо ҳастӣ, чунки аз лаҳҷаат маълум аст». ⁷⁴ Вале Петрус қасамҳо хӯрда гуфт: «Ман ин одамро намешиносам».

Ҳамин лаҳза хурӯс ҷеғ зад ⁷⁵ ва суҳанони Исо ба хогири Петрус омаданд. Ӯ гуфта буд, ки ҳанӯз хурӯс ҷеғ назада, вай се бор шинохтани Исоро инкор мекунад.

Петрус аз ҳавлӣ берун баромада, зор-зор гиря кард.

Дар назди Пилотус

27 Пагоҳии барвақт ҳамаи сардорони рӯҳонӣ ва

пирони қавм нақшаи ба дасти марг супоридани Исоро кашиданд. ²Бо фармони онҳо дасту пои Исоро баста Ӯро аз ҳавлии Қаёфо бароварданд ва ба дасти Пилотус, ки ҳокими румӣ буд, супориданд.

Худкушии Яҳудо

³Вақте Яҳудои хиёнаткор дид, ки Исо ба марг маҳкум шуд, аз кори кардааш тавба кард. Ӯ он сӣ тангаи нуқраро назди сардорони рӯҳонӣ ва пирон баргардонда оварду ⁴ба онҳо гуфт: «Ба марги ин одами беайб ман гунаҳкор, чунки Ӯро ман таслим кардам».

Лекин онҳо ҷавоб доданд: «Ин ба мо чӣ дахл дорад? Ин кори худат».

⁵Яҳудо он сӣ тангаи нуқраро ба рӯи фарши Хонаи Худо партофту аз он ҷо баромада рафта худро овехт.

⁶Сардорони рӯҳонӣ он тангаҳоро чида гирифта қарор карданд, ки аз рӯи шариат ин пулро ба хазинаи Хонаи Худо андохтан мумкин нест, чунки бар ивази ин пул хуни одам рехта шудааст. ⁷Баъд бо розигии ҳама онҳо саҳрои кӯзагарро харида, аз он барои мусофирон қабристон сохтани шуданд. ⁸Ана барои ҳамин он саҳро то ба имрӯз «Саҳрои Хун» номида мешавад.

⁹⁻¹⁰9-10 Ҳанӯз Ирмиё пайғамбар пешгӯй карда гуфта буд: «Аз рӯи фармоне, ки Худо ба ман гуфт, онҳо сӣ тангаи нуқраро, яъне ҳамон маблағе, ки халқи Исроил Ӯро баҳо доданд, гирифта ба харидани саҳрои кӯзагар сарф карданд». Пас, ин пешгӯй ба амал омад.

Исоро пурсиш кардани Пилотус

¹¹Акнун, ки Исо дар назди ҳокими румӣ меистод, ҳоким аз Ӯ пурсид: «Магар Ту Шоҳи Яҳудиён ҳастӣ?»

Исо ҷавоб дод: «Худатон ҳамин тавр мегӯед». ¹²Лекин, ҳангоме ки сардорони рӯҳонӣ ва пирон Ӯро айбдор мекарданд, Ӯ ҳеҷ ҷавобе намедод.

¹³Пас Пилотус ба Ӯ гуфт: «Магар намешунавӣ, ки Туро то чӣ андоза айбдор мекунанд?»

¹⁴Аммо Вай ҳатто ба яке аз ин айбдоркуниҳо ҷавобе надод. Ва ин боиси тааҷҷуби зиёди Пилотус гардид.

Ба марг маҳкум шудани Исо

¹⁵Ҳокими румӣ одате дошт, ки дар ҷашни ин ид маҳбусеро, ки халқ талаб мекард, озод намояд. ¹⁶Он вақт як маҳбуси номдоре буд, ки Бараббос ном дошт. ¹⁷Инак, ҳангоме ки мардум ҷамъ омаданд, Пилотус аз онҳо пурсид: «Киро мехоҳед, ки бароятон озод кунам: Бараббосро ё Исоеро, ки Таъиншудаи Худо меноманд?» ¹⁸Пилотус хуб медонист, ки Исоро аз рӯи ҳасад ба дасти ӯ супорида буданд.

¹⁹Ҳанӯз ҳоким дар курсии ҳукмбарорӣ менишаст, ки ҳамсараш ба ӯ чунин хабар фиристонд: «Бар зидди ин одами бегуноҳ ҳеҷ коре накунед, чунки имшаб дар хобам ман аз барои Вай бисёр азоб кашидам».

²⁰Дар ин мобайн сардорони рӯҳонӣ ва пирони қавм мардумро розӣ кунонданд, ки аз Пилотус озод кардани Бараббос ва ба қатл расондани Исоро талаб намоянд. ²¹Пилотус бори дигар аз мардум пурсид: «Аз ҳардуяшон киро мехоҳед, ки бароятон озод кунам?»

«Бараббосро!» — ҷавоб доданд онҳо.

²²«Пас, бо Исое, ки Таъиншудаи Худо меноманд, чӣ кор кунам?» — боз аз онҳо пурсид Пилотус.

«Ўро мехкӯб кунед!» — бо як овоз ҷавоб доданд ҷамаи онҳо.

²³ Лекин Пилотус савол дода гуфт: «Чаро? Охир Вай чӣ бадие кардааст?»

Мардум бошанд, бо буду шуди овозашон дод мезаданд: «Бигзор Ў ба салиб мехкӯб карда шавад!»

²⁴ Пилотус дид, ки дигар ҳеч чорае надорад, дар акси ҳол шӯриш сар шуданаш мумкин буд, дар пеши назари тамоми мардум об гирифта дастонашро шуста гуфт: «Ба хунрезии ин одам ман ҷавобгар нестам! Шумо худатон қарор кунед!» ²⁵ Тамоми мардум ҷавоб доданд: «Ба марги Ў мо ва фарзандонамон ҷавобгар ҳастем!»

²⁶ Бинобар ин Пилотус Бараббосро барояшон озод кард ва Исоро ба дасти сарбозон супорид, то ки Ўро қамчинкорӣ намуда, ба салиб мехкӯб кунанд.

Исоро масхара кардани сарбозон

²⁷ Сарбозони ҳоким Исоро ба ҳавлии дарбор бурданд ва аскарони зиёд он ҷо гирд омаданд. ²⁸ Онҳо Ўро бараҳна карда ба танаш ҷомаи суп-сурхро пӯшонданд. ²⁹ Баъд аз навдаҳои хор тоҷе бофта, ба сараш гузоштанду ба дасти росташ ҷӯб доданд. Онҳо масхаракунон «Зинда бод Шоҳи Яҳудиён!» гуфта дар пеши Ў ба сари зону меистоданд.

³⁰ Сарбозон Исоро туфборон карда, бо ҷӯб ба сараш задан гирифтанд.

³¹ Вақте ки онҳо масхара додани Ўро бас карданд, ҷомаро аз танаш кашида, либоси худашро пӯшонданд. Сипас Ўро барои ба салиб мехкӯб кардан бурданд.

Ба салиб мехкӯб карда шудани Исо

³² Дар аснои роҳ онҳо бо Шимъун ном марди қуринӣ дучор омаданд ва ўро маҷбур карданд, ки ҷӯби салиби Исоро бардошта барад. ³³ Вақте ки

онҳо ба ҷое бо номи Ҷолҷото, ки маънояш «Ҷои косахонаи сар» аст, расида омаданд, ³⁴ сарбозон ба Исо майи бо моддаи талх омехташударо доданд. Ў аз он чашида, дигар нанӯшид.

³⁵ Онҳо Ўро ба салиб мехкӯб карданду либосашро байни худ тақсим кардани шуда, барои муайян намудани соҳибшавандаи либос, қуръа партофтанд. ³⁶ Сипас нишаста Вайро назорат карда истоданд. ³⁷ Аз болои сари Исо айбномае бар Ў навишта шуда буд: «Ин Исо Шоҳи Яҳудиён аст». ³⁸ Ҷамроҳи Ў ду дуздуро низ дар салибҳои дигар аз тарафҳои чапу росташ мехкӯб карданд.

³⁹ Одамоне, ки аз он ҷо мегузаштанд, сар чунбонда Исоро мазоқ карда ⁴⁰ мегуфтанд: «Ту мегуфтӣ, ки Хонаи Худоро вайрон карда, дар мобайни се рӯз онро барпо карда метавонӣ? Кани, набошад худатро начот деҳ-чи! Агар Ту Писари Худо бошӣ, кани аз салиб поён фаро-чи!»

⁴¹ Айнан ҳамин тавр сардорони рӯҳонӣ, шариятдонон ва пирон низ Исоро масхаракунон мегуфтанд: ⁴² «Дигаронро начот медоду худашро начот дода наметавонад. Ана Шоҳи Исроил. Агар Вай ҳоло аз салиб поён фарояд, мо ба Вай имон меоварем. ⁴³ Ў ба Худо умед мебаст ва мегуфт, ки Писари Худо аст. Кани ҳоло мебинем, ки Худо Вайро начот додан мехоҳад ё не?!»

⁴⁴ Ҳатто дуздоне, ки ҷамроҳаш ба салибҳои мехкӯб шуда буданд, монанди дигарон Ўро тақдир мекарданд.

Марги Исо

⁴⁵ Нисфирӯзӣ буд, ки тамоми рӯи заминро ториқӣ фаро гирифт ва се соат давом ёфт. ⁴⁶ Қариби соати сеюм

Исо бо овози баланд дод зада гуфт: «Элӣ, Элӣ! Лама сабақтанӣ!», ки маънояш «Эй Худои Ман! Эй Худои Ман! Чаро Маро тарк кардӣ?!» аст.

⁴⁷Баъзе аз ҳозирон суханони Ӯро шунида гуфтанд: «Ӯ Илёс пайғамбарро ҷег зада истодааст». ⁴⁸Он гоҳ яке аз онҳо давида рафту латтаеро гирифта ба сирко тар намуд ва бо нӯги ҷӯб дароз карда онро ба Исо нӯшондани шуд. ⁴⁹Лекин дигарон гуфтанд, ки ӯ ин корро накунад, то бубинанд, ки оё Илёс омада Вайро начот медиҳад ё не.

⁵⁰Исо бори дигар бо овози баланд дод зада ҷон дод. ⁵¹Инак, пардае, ки ҷои муқаддастарини Хонаи Худоро ҷудо мекард, аз боло то ба поёнаш дарида, ду пора шуд. Замин ба ҷунбиш омаду сангҳо ба қисмҳо тақсим шуданд. ⁵²Қабрҳо кушода шуданду ҷасадҳои бисёр одамони муқаддас аз нав зинда гаштанд. ⁵³Баъд аз он ки Исо аз байни мурдагон боз зинда шуд, онҳо аз қабрҳои худ берун баромада ба Ерусалим, шаҳри муқаддас даромаданду бисёр касон онҳоро диданд.

⁵⁴Вақте сардори лашкар ва ҳамроҳонаш, ки Исоро назорат мекарданд, заминҷунбию дигар ҳодисаҳоро диданд, саҳт тарсида гуфтанд, ки Исо дар ҳақиқат Писари Худо будааст.

⁵⁵Бисёр заноне, ки дар Ҷалил ба Исо ҳамроҳ шуда ба Ӯ хизмат мекарданд, низ дар ҳамон ҷо буданд. Онҳо дар масофае истода, ба ҳамаи ин нигоҳ мекарданд. ⁵⁶Дар байни онҳо Маряи Маҷдалия, Маряи модари Ёқубу Юсуф ва боз ҳамсари Забдой буданд.

Дафни Исо

⁵⁷Бо фаро расидани шом аз шаҳри Аромот як марди сарватманде бо номи Юсуф омад. Ӯ ҳам шогирди Исо буд. ⁵⁸Юсуф пеши Пилотус рафта, хоҳиш кард, ки ҷасади Исоро ба ӯ диҳанд. Пилотус фармон дод, ки ҷасадро ба ӯ диҳанд. ⁵⁹Юсуф Вайро гирифта ба кафани тоза печонд ⁶⁰ва ба қабри худ, ки навакад дар ғоре сохта шуда буд, гузошт. Баъд санги калонеро ба дари қабр ғелонда, аз он ҷо рафт. ⁶¹Дар рӯ ба рӯи он қабр Маряи Маҷдалия ва дигар Марям нишаста буданд.

Посбонӣ кардани қабр

⁶²Рӯзи дигар, ки рӯзи истироҳат буд, сардорони рӯхонӣ ва фарисиён ҷамъ шуданду пеши Пилотус рафта ⁶³ба ӯ гуфтанд: «Тақсир, ба хоҳири мо омад, ки он фиребгар ҳанӯз дар қайди ҳаёт буданаш гуфта буд, ки дар рӯзи сеюм баъд аз маргаш аз нав зинда мешавад. ⁶⁴Бинобар ин фармон диҳед, ки қабри Ӯро то рӯзи сеюм посбонӣ кунанд, мабодо шогирдонаш омада ҷасадашро дузданду ба халқ овоза паҳн кунанд, ки Ӯ аз байни мурдагон зинда шудааст. Он гоҳ ин дурӯғ аз дурӯғи аввал дида бадтар мешавад». ⁶⁵Пилотус ба онҳо гуфт: «Посбонро гиреду рафта, ба чи тарз ки тавонед, қабрро ниғаҳбонӣ кунед».

⁶⁶Инак, онҳо рафта, санги дари қабрро мӯҳр карданду барои ниғаҳбонии он посбонон гузоштанд.

Аз нав зинда шудани Исо

28 Фардои рӯзи истироҳат, офтоб ҳанӯз набаромада, Маряи Маҷдалия ва дигар Марям барои хабар гирифтани қабр ба роҳ баромаданд. ²Ногаҳон заминҷунбии саҳт ба вучуд омад, ҷунки фариштаи

Худованд аз осмон поён фаромада, санги дари қабрро як тараф ғелонда, бар болояш нишаст. ³ Намуди вай барқ барин буду либосаш монанди барф сап-сафед. ⁴ Посбонон аз тарси ӯ дарақ-дарақ ларзида мурда барин ба рӯи замин дароз кашиданд.

⁵ Фаришта бошад, ба он занон гуфт: «Натарсед, ман медонам, ки шумо Исои ба салиб меҳкӯбшударо ҷустуҷӯ карда истодаед. ⁶ Лекин Ӯ дар ин ҷо нест. Чунон ки Ӯ гуфта буд, айнан ҳамон тавр Вай зинда шуд. Ана омада ҷоеро, ки Ӯ гузошта шуда буд, бубинед. ⁷ Акнун, зуд назди шогирдонаш рафта бигӯед, ки Исо аз байни мурдагон зинда шуда, акнун пешопеши онҳо ба Ҷалил меравад. Онҳо Ӯро дар он ҷо хоҳанд дид. Ана ин буд хабаре, ки ман ба шумо гуфтани будам».

⁸ Пас, он занон бо тарс, вале шодикунон саросема аз назди қабр сӯи шогирдон давида рафтанд, то ки ба онҳо нақл кунанд.

⁹ Банохост Исо бо онҳо вохӯрда саломашон дод. Онҳо ба Вай наздик омаданду сачда кардани шуда аз пойҳояш дошта гирифтанд. ¹⁰ Исо ба онҳо гуфт, ки натарсанд, балки рафта ба бародаронаш гӯянд, ки онҳо ба Ҷалил раванд ва Ӯро дар он ҷо хоҳанд дид.

Хабари посбонон

¹¹ Занон ба роҳ баромада буданд, ки баъзе аз посбонон ба шаҳр

рафта тамоми воқеаи рӯйдодаро ба сардорони рӯҳонӣ ҳикоят карданд. ¹² Сардорони рӯҳонӣ барои маслиҳат кардан бо пирони қавм вохӯрданд ва баъд аз маслиҳат ба посбонон пули калон дода ¹³ гуфтанд: «Рафта ба мардум гӯед, ки шабона шогирдони Исо омаданду аз фурсати хоб буданатон истифода бурда, ҷасади Ӯро дузда рафтанд. ¹⁴ Агар ин хабар то ба гӯши ҳоким рафта расад, ғам нахӯред; мо ба ӯ гапамонро маъқул мекунонем».

¹⁵ Посбонон пулро гирифтанду рафта, чунон ки онҳоро ёд доданд, ҳамон тавр карданд. Бинобар ҳамин яҳудиён ин ҳикояро то ба имрӯз мегуфтагӣ шуданд.

Зоҳиршавии Исо

¹⁶ Инак, он ёздаҳ шогирд ба Ҷалил рафта ба кӯҳе, ки Исо ба онҳо гуфта буд, баромаданд. ¹⁷ Онҳо Ӯро дидан замон ба Ӯ сачда карданд, аммо баъзеашон шубҳа доштанд. ¹⁸ Исо ба шогирдонаш наздик шуда гуфт: «Тамоми ҳукму қудрат дар заминро осмон ба ихтиёри Ман дода шудааст. ¹⁹ Пас, равед ва ҳамаи халқҳои рӯи заминро ба Ман шогирд созед: онҳоро аз номи Падар, Писар ва Рӯҳи Муқаддас таъмид диҳед ²⁰ ва иҷро кардани ҳама чизеро, ки ба шумо фармудаам, ёд диҳед. Инак, Ман ҳамеша то охири замон бо шумо мемонам».

Хушхабар аз

Марқӯс Пешгуфтор

Ин Хушхабарро яке аз имондорони аввал ба номи Юҳаннои Марқӯс аз рӯи гуфтаҳои Петрус, шогирди Исои Масеҳ навиштааст. Аз рӯи замони навишташуданашон Хушхабар аз Марқӯс пештар аз се Хушхабари дигар навишта шудааст.

Азбаски дар китоби Марқӯс калимаҳои зиёди арамей ва расму оинҳои яҳудӣ шарҳ дода шудаанд, бинобар ин фаҳмида мешавад, ки Хушхабар аз Марқӯс барои халқҳои ғайрияҳудӣ навишта шудааст. Муаллиф бо нақли худ дар дили хонандаҳо боварӣ ҳосил кардан мехоҳад, ки Исо боқудрат аст, ки одамро аз рӯҳҳои нопок, касалиҳо ва марг халос кунад. Инчунин муаллиф хотиррасон кардан мехоҳад, ки пайрави Исо будан осон нест, чунки пайрав бояд монанди Исо ба дигарон хизмат кунад ва ба ранчу азоб кашидан тайёр бошад.

Дар байни чор Хушхабари Аҳди Нав ин китоби Хушхабар аз рӯи ҳаҷмаш кӯтоҳтарин мебошад. Дар вақти нақл кардани аз ҳаёт ва таълимоти Исо муаллиф бештар ба ҳодисаҳои аҷибу мӯъҷизаовар диққати хонандаро ҷалб мекунад. Бинобар ин нақли воқеаҳо аз оғози хизмати Исо сар мешавад ва аллакай аз боби аввалин мо дар бораи мӯъҷизаҳои бузурги Ӯ меҳонем, ки: Ӯ баъд аз интиҳоби чор шогирдаш дарҳол мардеро, ки гирифтори рӯҳи нопок буд шифо медиҳад; хушдомани Шимъӯнро, тӯдаи одамони беморро ва инчунин марди махавро шифо медиҳад. Гаштаю баргашта Марқӯс аз мӯъҷизаҳои шифобахши Исо нақл

мекунад ва аз ин нақлҳо маълум мешавад, ки Исо бо қудрати Худо шифо меод.

Дар айни ҳол роҳбарони динӣ Исоро қабул намекарданд ва низоъ ба миён оварда, роҳи куштани Исоро мечустанд. Дар сурате ки девҳо дар пеши қудрати Исо сарҳам мешуданд ва медонистанд, ки Ӯ Начотдиҳанда аз тарафи Худо аст, вале Исо ба онҳо иҷозат намедод, ки инро ба дигарон гӯянд. Ин китоб пур аз тасвири мӯъҷизотест, ки ҳам одамони оддӣ ва ҳам пайравони Исоро ба ҳайрат меоварданд. Аммо, мувофиқи китоби Марқӯс, мӯъҷизаи калонтарини Исо ин буд, ки чӣ тавр Ӯ ранчу азоби зиёд кашид ва ҷони худро фидо кард. Аввалин шуда ин мӯъҷизаро сардори лашкарҳои румӣ фаҳмид. Вай тарзи дар солиб ҷон додани Исоро дида, гуфт: «Ин одам дар ҳақиқат Писари Худо буд» (Марқӯс 15:39).

Таълимоти Яҳеи Таъмиддиҳанда

1 Хушхабар дар бораи Исои Масеҳ, ки Писари Худо аст, чунин сар мешавад: ²Дар китоби Ишаё пайғамбар суханони Худо омадаанд: «Ана, Ман пешопеши Ту як одамамо мефиристам,

то ба омаданат роҳ тайёр кунад.

³Касе дар биёбон фарёд зада мегӯяд: „Барои Худованд роҳ тайёр кунед!

Онро рост намоед!“».

⁴Ин шахс Яҳе пайғамбар буд, ки ба биёбон омада, ба эълон кардан даромад, ки мардум барои бахшида шудани гуноҳояшон бояд тавба карда, аз гуноҳояшон даст кашанд ва таъмид бигиранд.

⁵Аҳолии шаҳри Ерусалим ва мардуми тамоми сарзамини Яҳудия пеши Яҳе ба биёбон меоманд. Онҳо ба гуноҳҳои худ иқрор мешуданд ва

Яҳё онҳоро дар дарёи Урдун таъмид медод.

⁶ Яҳё либосе аз пашми шутур ва камарбанди чармӣ дошт. Хӯрокаш малаху асали сахрой буд. ⁷ Ӯ ба мардум эълон карда мегуфт: «Аз паси ман як нафаре меояд, ки аз ман тавонотар аст. Вай он қадар тавонот, ки ман ҳатто сазовори ҳам шуда кушодани банди пойафзоли Ӯ нестам. ⁸ Ман шуморо бо об таъмид медиҳам, вале Ӯ шуморо бо Рӯҳи Муқаддас таъмид медиҳад».

Таъмиди Исо

⁹ Рӯзе Исо аз шаҳри Носира, ки дар сарзамини Ҷалил буд, ба назди Яҳё рафт ва Яҳё Ӯро дар дарёи Урдун таъмид дод. ¹⁰ Вақти аз об баромадан Исо дид, ки осмон кушода шуд ва Рӯҳи Муқаддас ба сурати кабӯтаре поён фаромада, дар болои Вай қарор гирифт. ¹¹ Сипас аз осмон овозе садо дод: «Ту Писари азизи Ман ҳастӣ ва Ман аз Ту хушнудам».

¹² Рӯҳи Муқаддас фавран Исоро ба биёбон равона кунонд. ¹³ Ӯ дар он ҷо чил рӯз монд ва иблис Ӯро меозмуд. Дар биёбон Исо дар байни ҳайвоноти ваҳшӣ буд ва фариштагон ба Ӯ хизмат мекарданд.

Оғози хизмати Исо

¹⁴ Пас аз дастгир шудани Яҳё Исо ба сарзамини Ҷалил омад, то ки хушхабари Худоро ба мардум эълон бикунанд. ¹⁵ Ӯ мегуфт: «Вақт фаро расид ва подшоҳии Худо наздик аст. Тавба карда, аз гуноҳхоятон даст кашед ва ба ин хушхабар имон оваред».

¹⁶ Рӯзе Исо аз назди кӯли Ҷалил мегузашт, ки ба об тӯр андохта истодани Шимъун ва бародари ӯ Андриёсро дид, чунки онҳо моҳигир буданд. ¹⁷ Исо ба онҳо гуфт: «Омада

Маро пайравӣ кунед, то ба ҷои моҳӣ чамъ кардани мардумро ба шумо омӯзам». ¹⁸ Дарҳол онҳо тӯрҳои худро монда, Ӯро пайравӣ карданд.

¹⁹ Каме дуртар рафта Исо писарони Забдойро дид, ки Ёқуб ва Юҳанно ном доштанд. Онҳо дар қайқи худ тӯрҳои моҳигириро таъмир мекарданд. ²⁰ Дарҳол онҳоро даъват намуд ва онҳо падарашон Забдойро бо мардикорон дар қайқ монда, Ӯро пайравӣ карданд.

Шифои марди девона

²¹ Сипас онҳо ба шаҳри Кафарнаҳум омада, дар рӯзи истироҳат, ба ибодатхона рафтанд. Дар он ҷо Исо ба таълим додани мардум оғоз намуд. ²² Мардум аз таълими Ӯ қоил монданд, чунки Ӯ бо қудрат таълим медод, ки шариатдонон ин тавр набуданд.

²³ Айнан ҳамон вақт марде гирифтори рӯҳи нопок, ки дар ибодатхона буд, фарёд зад: ²⁴ «Эй Исои Носирӣ, Ту ба мо чӣ кор дорӣ?! Магар барои нобуд кардани мо омадаӣ?! Туро медонам! Ту Шаҳси муқаддаси Худо ҳастӣ!»

²⁵ Вале Исо рӯҳи нопокро сарзаниш карда фармуд, ки хомӯш шавад ва аз даруни он одам берун барояд. ²⁶ Рӯҳи нопок ӯро ба замин афтонда, бо овози баланд фарёд заду аз вай берун шуд. ²⁷ Ҳама дар ҳайрат монданд ва ба якдигар мегуфтанд: «Ин чист? Ин як таълимоти навест! Ӯ ҳатто ба рӯҳҳои нопок чунон боқудратона амр медиҳад, ки онҳо ба Вай итоат мекунанд?» ²⁸ Овозаи Исо зуд дар тамоми гӯшаву канори сарзамини Ҷалил паҳн шуд.

Исо беморонро шифо медиҳад

²⁹ Ҳамин ки Исо аз ибодатхона баромад бо ҳамроҳии Ёқуб ва Юҳанно

ба хонаи Шимъуну Андриёс рафт. ³⁰Вақте ба он чо расиданд, ба Исо зуд хабар доданд, ки хушдомани Шимъун таб карда, дар бистар хобидааст. ³¹Вай назди бемор омад ва аз дасташ гирифта, ўро бархезонд. Таби бемор паст шуд ва ў машғули меҳмоннавозӣ гардид.

³²Ҳамон беғоҳ, ҳангоми нишастии офтоб мардум ҳамаи беморону девонагнро ба назди Исо оварданд. ³³Тамони аҳолии шаҳр ҳам назди дари хонаи онҳо ҳам омаданд. ³⁴Ў одамони зиёдро аз бемориҳои гуногун шифо дод, бисёр девҳоро берун кард ва нагузошт, ки девҳо чизе биғъянд, зеро онҳо кӣ будани Ўро медонистанд.

Дуои Исо дар хилватгоҳ

³⁵Саҳарии барвақт, ҳанӯз субҳи надамида, Исо бархесту ба ҷои хилвате рафта, дуо кард. ³⁶Шимъун ва ҳамроҳонаш бошанд, ба ҷустуҷӯи Исо баромаданд. ³⁷Ўро ёфта, ба Вай гуфтанд: «Ҳама Шуморо ҷустуҷӯ мекунанд». ³⁸Вале Исо гуфт: «Биёед, ба шаҳру деҳоти гирду атроф низ биравем, то ки Ман ба мардуми он чо ҳам хушхабарро эълон наоям, чунки барои иҷрои ҳамин кор Ман омадаам».

³⁹Баъд Ў ба тамоми гӯшаву канори сарзамини Ҷалил сафар карда, дар ибодатхонаҳо мардумро таълим меод ва девҳоро аз одамон берун мекард.

Покшавии марди маҳав

⁴⁰Рӯзе ба назди Исо марди маҳав омад. Вай ба зону нишаста зорӣ карда гуфт: «Агар хоҳед, метавонед маро пок созед». ⁴¹Дили Исо ба ҳоли мард сӯхт ва дасташро ба вай расонда гуфт: «Албатта, меҳоҳам! Пок шав!»

⁴²Фавран касалии мард нест шуда, баданаш пок гашт.

⁴³Исо ўро зуд ҷавоб дода таъкидкунон ⁴⁴гуфт: «Дар ин бора зинҳор ба ҳеҷ кас нагӯй, балки рост назди рӯхонӣ рафта, худро нишон деҳ ва барои пок шудани худ, ҳамоно тавре ки Мӯсо фармудааст, қурбонӣ бикун, то ба онҳо шаҳодате гардад». ⁴⁵Вале он мард берун баромада ошкоро ин хабари хушро паҳн мекард. Барои ҳамин Исо дигар озодона ба шаҳр даромада натавонист, балки дар саҳро монд. Бо вучуди ин, мардум аз ҳама чо ба назди Ў меомаданд.

Шифо ёфтани марди шал

2 Пас аз чанд рӯз Исо ба шаҳри Кафарнаҳум баргашт ва овозаи дар хона буданаш зуд дар ҳама чо паҳн шуд. ²Хона ва беруни он чунон пуродам шуд, ки ҳатто ҷои сӯзан афтодан намонда буд. Исо ба онҳо каломи Худоро таълим меод. ³Ҳамин вақт боз одамоне омаданд, ки чор нафаре аз онҳо шалеро бо ҷойгаҳаш бардошта назди Исо меоварданд. ⁴Вале аз бисёрии мардум ба Ў наздик шуда натавониста, боми хонаро аз болои сари Исо кушоданд ва дар он шикофе карда, шалро якҷоя бо ҷойгаҳаш поён фароварданд. ⁵Исо имони онҳоро дида, ба шал гуфт: «Додар, гуноҳхоя бахшида шуданд!»

⁶Баъзе аз шариатдононе, ки дар он чо нишаста буданд, аз дили худ чунин фикрҳо мегузаронданд: ⁷«Ў чаро чунин суханони кофирона мегӯяд! Ҳеҷ кас ба ғайр аз Худо гуноҳи инсонро бахшида наметавонад».

⁸Исо ҳамоно лаҳза дар дилаш фикри онҳоро фаҳмида гуфт: «Чаро чунин фикрҳо доред? ⁹Қадамаш

осонтар аст: ба шал гуфтани он ки „гуноҳҳои ту бахшида шуданд“ ё ки „бархез, ҷойгаҳатро бардошта роҳ гارد?“¹⁰ Пас, Ман ба шумо исбот мекунам, ки Фарзанди Инсон дар рӯи замин қудрати бахшидани гуноҳоро дорад». Сипас ба шал нигариста гуфт: ¹¹ «Ба ту мегӯям, бархез, ҷойгаҳатро бардошта ба хонаат рав».

¹² Он мард аз ҷояш хеста, фавран ҷойгаҳашро ҷамъ карду дар пеши назари мардуми дарҳайратмонда равона шуд. Ҳама Худоро ситоиш карда, ба яқдигар мегуфтанд: «То ҳол монанди ин чизе надида будем!»

Шогирди Исо шудани Левӣ

¹³ Исо боз ба соҳили кӯл рафт. Мардум дар гирди Ӯ ҷамъ омаданд ва Ӯ онҳоро таълим дод. ¹⁴ Ҳангоме Исо роҳашро давом дод Левии писари Ҳалфино дид, ки ба ҷамъовариҳои андозу хироч машғул буд, ба ӯ гуфт: «Биё, пайрави Ман шав». Левӣ бархест ва аз паси Ӯ равона шуд.

¹⁵ Вақте ки Исо бо шогирдонаш дар хонаи Левӣ таом меҳӯрд, бисёр андозгирон ва онҳое, ки гунаҳкор ҳисоб мешуданд, низ дар сари он дастархон буданд, чунки бисёриҳо аз пайи Исо мерафтанд.

¹⁶ Баъзе шариятдонон, ки фарисӣ буданд, Исоро бо «гунаҳкорону» андозгирон дар сари як дастархон дида, ба шогирдони Ӯ гуфтанд: «Чаро Ӯ бо андозгирону гунаҳкорон аз як дастархон хӯрок меҳӯрад?»

¹⁷ Исо инро шунида, ба онҳо гуфт: «Ба табиб на одамони солим, балки беморон мӯҳтоҷанд. Ман ҳам барои он омадаам, ки на нақӯкорон, балки гунаҳкоронро даъват намоям».

Савол дар бораи рӯза

¹⁸ Дар он айём ҳам пайравони Яҳё ва ҳам фарисӣён рӯза гирифта

буданд. Баъзе касон назди Исо омада пурсиданд: «Чаро пайравони Яҳё ва пайравони фарисӣён рӯза мегиранду шогирдони Шумо намегиранд?»

¹⁹ Исо ба онҳо гуфт: «Оё дӯстони домод дар ҷашни арӯсӣ, ки домод ҳанӯз ҳамроҳашон аст, рӯза мегиранд? То домод бо онҳост, онҳо рӯза гирифта наметавонанд?»²⁰ Вале вақте мерасад, ки домод аз байнашон гирифта мешавад ва он рӯз онҳо низ рӯза мегиранд.

²¹ Касе аз матои нав ба либоси кӯҳна ямоқ намекунад. Чун кунад ямоқи нав аз либоси кӯҳна ҷудо шуда, ҷои даридани он боз ҳам аёнтар мешавад. ²² Инчунин касе шароби навтайёршударо ба машки ҷармини кӯҳна намерезад, чун бирезад ҳангоми ба ҷӯш омадани шароб машк дарида, ҳам шароб мерезад ва ҳам худӣ машк аз кор мебарояд. Бинобар ин шароби навтайёршударо ба машки нав мерезанд».

Савол дар бораи рӯзи истироҳат

²³ Як рӯзи истироҳат Исо ва шогирдонаш аз киштзори гандум мегузаштанд ва дар аснои роҳ шогирдон хӯшаҳои гандумро мечиданд. ²⁴ Баъзе аз фарисӣён ба Исо гуфтанд: «Барои ҷӣ онҳо кори дар рӯзи истироҳат раво набударо мекунанд?»

²⁵ Исо дар ҷавоб гуфт: «Магар дар навиштаҷот нахондаед, ки шоҳ Довуд вақте ки бо ҳамроҳонаш гурусна монд ва эҳтиёҷ дошт, ҷӣ кор кард?»

²⁶ Вақте ки Абётар сарвари рӯҳониён буд, Довуд ба хонае, ки ҳузури Худоро дошт, даромада, нони ба Худо тақдимшударо гирифта хӯрд ва ба ҳамроҳонаш низ дод. Ҳол он ки аз рӯи шарият фақат рӯҳониён ҳақ доштанд он нонро бихӯранд».

²⁷ Боз давом дод: «Рӯзи истироҳат барои инсон офарида шудааст, на инсон барои рӯзи истироҳат. ²⁸ Бинобар ин Фарзанди Инсон соҳиби ҳатто рӯзи истироҳат аст».

Шифо додан дар рӯзи истироҳат

3 Бори дигар Исо ба ибодатхона рафт ва дар он ҷо марди дасташ хушкшудае буд. ² Баъзе одамон Исоро мушоҳида мекарданд, ки оё он мардро дар рӯзи истироҳат шифо мебахшад ё не. Агар шифо бахшад, Ӯро айбдор кунанд. ³ Исо ба он марди дасташ хушкшудае гуфт, ки дар назди ҳама рост истад.

⁴ Сипас ба тарафи онҳо нигоҳ карда гуфт: «Ба фикри шумо дар рӯзи истироҳат чӣ равост: некӣ ё бадӣ кардан; наҷот додани ҷон ё нобуд кардани он?» Аммо онҳо хомӯш буданд. ⁵ Исо бо ғазаб ба онҳо нигоҳ карду аз якравиашон ғамгин гашт ва ба он мард гуфт: «Дастатро дароз кун!» Вай дасташро дароз карду дасташ сиҳат шуд. ⁶ Фарисиён аз ибодатхона баромада, зуд бо аъзоёни хизби хиродиён муҳокима карда, нақшаи куштани Исоро кашиданд.

Мардум аз пайи Исо мераванд

⁷ Ҳангоме ки Исо бо шогирдонаш ба тарафи кӯл равона шуд, мардуми бисёре аз сарзамини Ҷалилу Яҳудия, ⁸ аз шаҳри Ерусалим, инчунин аз сарзамини Адӯму атрофи дарёи Урдун ва аз Суру Сидун аз паси Ӯ мерафтанд. Мардуми зиёд дар бораи корҳои Исо шунида, ба гирди Ӯ чамъ меомаданд. ⁹ Аз сабаби бисёрии мардум Исо ба шогирдонаш фармуд, ки барояш қайқе тайёр кунанд, то ки одамон Ӯро пахш накунанд. ¹⁰ Азбаски Исо беморони зиёдеро шифо бахшида буд, ҳамаи беморон аз ҳар тараф Ӯро пахш мекарданд,

то дасташон ба Ӯ расаду шифо ёбанд. ¹¹ Рӯҳҳои нопок баробари дидани Ӯ худро дар наздаш ба замин мепартофтанд ва фарёдзанон мегуфтанд: «Ту Писари Худо ҳастӣ!» ¹² Вале Исо бо таъкиди қатъӣ ба онҳо амр мекард, ки Ӯро маълум накунонанд.

Интиҳоби дувоздаҳ вакил

¹³ Сипас Исо ба баландие баромада, онҳоро ки мехост, ба наздаш даъват кард ва онҳо омаданд. ¹⁴ Баъд аз байни онҳо дувоздаҳ нафарро вакил таъин намуд, ки доимо бо Ӯ бошанд, то ки онҳоро барои ба мардум эълон кардани хушхабари Худо фириштад ¹⁵ ва онҳо қудрати берун кардани девҳоро дошта бошанд.

¹⁶ Он дувоздаҳ нафар инҳоянд: Шимъун, ки Исо ӯро Петрус меномид, ¹⁷ Ёқуб ва Юҳанно, ки писарони Забдой буданд ва Исо онҳоро «писарони раъд» меномид, ¹⁸ Андриёс, Филиппус, Барталмо, Матто, Тумо, Ёқуб, ки писари Ҳалфӣ буд, Таддо, Шимъуни Ватандӯст ¹⁹ ва Яҳудои Исқарют, ки баъдтар ба Исо хиёнат мекунад.

Тўҳмат дар ҳаққи Исо

Баъд Исо ба хона рафт. ²⁰ Мардуми зиёде боз чамъ омаданд, ки Ӯ ва шогирдонаш ҳатто фурсати хўрок хўрдан наёфтанд. ²¹ Бо шунидани ин хабар аҳли оилаи Исо ба наздаш омада, хошанд Ӯро бо худ баранд, зеро одамон мегуфтанд, ки Ӯ аз ақл бегона шудааст. ²² Гурӯҳе аз шариатдонон, ки аз Ерусалим омада буданд, чунин мегуфтанд: «Ӯ дар худ Баал-Забул, сардори девҳоро дорад ва бо қудрати вай девҳоро берун мекунад».

²³ Исо онҳоро ба наздаш даъват карда, бо масал гуфт: «Чӣ тавр

шайтон худаширо берун карда метавонад? ²⁴ Давлате, ки дар дохили худ аз ҳам чудо шуда чанг мекунад, устувор наместонад. ²⁵ Хонаводае, ки байни аъзоёнаш ҷудой афтодааст, устувор наместонад. ²⁶ Агар шайтон бар зидди худаш бичангад ва дар худ ҷудой дошта бошад, устувор наместонад, балки нобуд мешавад.

²⁷ Ҳеч кас наместавонад ба хонаи шахси пурзӯр зада даромада, молу мулкашро гирифта барад, то аввал дасту пои шахси пурзӯрро набандад, ана баъд хонаширо ғорат карда метавонад.

²⁸ Ба рости ба шумо мегӯям, ҳар гуноҳе, ки инсон мекунад ва ҳар сухани кофиронае, ки мегӯяд, бахшида мешавад. ²⁹ Вале агар касе бар зидди Рӯҳи Муқаддас сухани кофирона гӯяд, ҳаргиз бахшида намешавад ва ин гуноҳаш то абад хоҳад монд». ³⁰ Ин суханонро Исо ба хотири он гуфт, ки баъзеҳо дар борааш «Ӯ дар худ рӯҳи нопок дорад» мегуфтанд.

Модар ва бародарони Исо

³¹ Он гоҳ модар ва бародарони Исо омада, дар берун истода, шахсиро фиристоданд, ки Ӯро даъват кунад. ³² Исо дар байни мардум нишаста буд, ки онҳо ба Ӯ гуфтанд: «Модар ва бародарону хоҳаронатон дар берун истодаанд ва Шуморо мепурсанд». ³³ Ӯ дар ҷавоб гуфт: «Модар ва бародарони Ман кистанд? — ³⁴ ва ба атрофиёнаш нигоҳе карду давом дод, — Ана, инҳо модар ва бародарони Ман ҳастанд. ³⁵ Ҳар кӣ хости Худоро ба ҷо орад, бародар, хоҳар ва модари Ман аст».

Масал дар бораи деҳқон

4 Бори дигар Исо дар канори кӯл ба мардум таълим медод ва

тӯда-тӯдаи одамон дар гирдаш чамъ омаданд. Бинобар ин Ӯ маҷбур шуд, ки ба қайқ нишаста, аз кӯл ба мардуме, ки дар соҳил буд, сухан гӯяд. ² Ӯ таълим додани бисёр чизхоро ба онҳо бо масалҳо сар кард. Ӯ гуфт:

³ «Гӯш кунед! Рӯзе як деҳқон барои кишт кардан мебарояд. ⁴ Вақте ки дона мепошад, як миқдори он ба пайраҳа меафтад ва паррандаҳо омада, онро аз замин чида пок-покиза меҳӯранд. ⁵ Миқдори дигари он ба замини санглоху камхок меафтад. Аз сабаби чуқур набудани хоки замин он зуд месабзад. ⁶ Вале бо баромади офтоб майсаи навхез пажмурда шуда, аз сабаби решаи мустаҳкам надоштан хушк мешавад. ⁷ Як миқдори дигараш ба миёни хорҳо меафтад ва хорҳо қад кашида майсаи баромадаро пахш мекунанду намегузоранд, ки он ҳосил диҳад. ⁸ Лекин як ҳиссаи донаҳо ба замини хуби ҳосилхез афтода, месабзад ва қад кашида сӣ, шаст ва сад баробар зиёдтар ҳосил медиҳад».

⁹ Боз гуфт: «Пас ҳар кӣ Маро мешунавад, бигзор гӯш кунад!»

¹⁰ Вақте ки Ӯ танҳо буд, он дувоздаҳ нафар ва пайравонаш аз Ӯ маънои масалро пурсиданд. ¹¹ Исо ҷавоб дод: «Худо ба шумо сирру асрори подшоҳии худро ошкор кардааст. Вале барои онҳое, ки бо мо нестанд, ҳама чиз бо мақолу масалҳо таълим дода мешавад, ¹² то ки онҳо „бо чашмони худ нигоҳ кунанду набинанд, бо гӯшҳои худ шунаванду нафаҳманд ва сӯи Худо рӯ нагардонанд, то Худо гуноҳояшонро бубахшад“».

Маънидод кардани масал дар бораи деҳқон

¹³Баъд аз онҳо пурсид: «Магар маънои ин масалро нафаҳмидед? Пас ҳамаи масалҳои дигарро чӣ тавр мефаҳмед?

¹⁴Деҳқон каломи Худоро мекорад. ¹⁵Он ҳиссаи донаҳо, ки ба пайраҳа меафтанд, монанди он аст, ки баъзе касон каломро мешунаванд, вале шайтон зуд омада, каломи дар дили онҳо кошта шударо медуздад. ¹⁶Донаҳои ба замини санглох афтада касоне мебошанд, ки каломро шунида, якбора бо хушқоли онро қабул мекунанд, ¹⁷вале азбаски реша надоранд, муддати кӯтоҳ бардошт мекунанд. Баъд вақте ки аз барои калом ба душворӣ ва азоб дучор мешаванд, зуд имони худро аз даст медиҳанд. ¹⁸Донаҳое, ки ба замини хорзор меафтанд, монанди он аст, ки баъзе касон каломро мешунаванд, ¹⁹аммо ғаму ташвиши зиндагӣ, орзуи бойигарӣ ва майлу рағбат ба чизҳои дигар фикру хаёлашонро ба худ банд карда, каломро пахш менамоянд ва дар натиҷа онҳо ҳеҷ ҳосиле намеоранд. ²⁰Вале донаҳое, ки ба замини ҳосилхез меафтанд, монанди он аст, ки баъзе касон каломро мешунаванду қабул мекунанд ва сӣ, шаст ва сад баробар бештар ҳосил медиҳанд».

Дар бораи чароғ

²¹Баъд аз онҳо пурсид: «Магар чароғро барои он меоранд, ки зери тағора ё кате гузоранд? Оё онро ба чароғпоя намегузоранд? ²²Ҳамин тавр, ҳар чӣ пинҳон ва пӯшида аст, ошкор ва равшан мегардад. ²³Пас,

ҳар кӣ Маро мешунавад, бигзор гӯш кунад!

²⁴Суханони мешунидаатонро бо диққат мулоҳиза намоед. Бо кадом санги тарозу шумо баркашед, бо ҳамон санги тарозу ва ҳатто зиёдтар аз он ба шумо баркашида мешавад. ²⁵Зеро ҳар кӣ чизе дорад, ба ӯ боз ҳам зиёдтар дода мешавад ва касе, ки надорад, ҳатто он андаке, ки дорад, аз ӯ кашида гирифта мешавад».

Масал дар бораи сабзиши дона

²⁶Исо суханони худро давом дода гуфт: «Подшоҳии Худо монанди он аст, ки шахсе ба замин донаҳо мепошад ²⁷ва шабҳо хоб меравду рӯзҳо бедор мешавад, донаҳо бошанд, сабзида нашъунамо меёбанд. Вале он шахс намедонад, ки сабзиш чӣ тавр сурат мегирад. ²⁸Чунки худи замин донаҳоро месабзонад. Аввал дона сабзида қад мекашад, баъд хӯша пайдо шуда, аз дона пур мешавад. ²⁹Ҳамин ки хӯшаҳо пухта мерасанд, вай бо дос меояд, чунки мавсими ҳосил расидааст».

Масал дар бораи донаи хардал*

³⁰Инчунин Исо гуфт: «Подшоҳии Худоро ба чӣ монанд кунем? Бо кадом масал онро шарҳ диҳем? ³¹Вай монанди донаи хардалест, ки ҳангоми коштан аз ҳамаи донаҳои рӯи замин майдатарин мебошад, ³²вале баъд аз кошта шудан, калон мешаваду аз ҳама гиёҳҳо баландтар мегардад ва шоҳақояш то андозае баланд мешаванд, ки паррандаҳо дар сояш лона месозанд».

³³Ҳамин тавр, ба қадре ки мардум фаҳмида метавонист, Ӯ каломи Худоро ба тариқи чунин масалҳои

* 4:29 4:30 Хардал — (горчитса) гиёҳе, ки баландиаш аз 120 см. то ба чору ним метр рафта мерасад, донаш бошад, аз ҳамаи донаҳо ва тухмҳои растаниҳои дигар хурдтар аст.

зиёд баён мекард. ³⁴ Исо ба онҳо ҳама чизро бо масал таълим меод, вале маънои масалҳоро ба шогирдонаш дар танҳои мефаҳмонд.

Исо тӯфонро ором мекунад

³⁵ Бегоҳии ҳамон рӯз \bar{U} ба шогирдонаш гуфт: «Биёед, ба канори дигари кӯл гузарем». ³⁶ Сипас, онҳо мардуми дар соҳил ҷамъомадаро тарк карданд ва ба қайқе, ки Исо дар он нишаста буд, савор шуда, ба роҳ даромаданд. Бо \bar{U} қайқҳои дигар ҳам равона шуданд.

³⁷ Ногаҳон тӯфони сахте сар шуд. Мавҷҳо бо зарб ба қайқ бармехӯрданд ва оқибат қайқ аз об пур шуд. ³⁸ Аммо Исо дар қафои қайқ сарашро ба болишт гузошта мехобид. Шогирдонаш \bar{U} ро бедор карда гуфтанд: «Устод! Магар парво надоред, ки мо мемирим?!»

³⁹ \bar{U} бархест ва бодро таъна зада, ба кӯл фармон дод: «Хомӯш шав! Ором бош!» Ҳамон лаҳза бод аз вазидан бозмонд ва дар ҳама ҷо оромии том хукмфармо шуд.

⁴⁰ Исо ба шогирдонаш гуфт: «Чаро ин қадар тарсидед? Оё ҳоло ҳам боварӣ надоред?» ⁴¹ Вале онҳо, дар ҳолате ки тарсу ҳарос тамоми вучудашонро фаро гирифта буд, ба якдигар мегуфтанд: «Ин кӣ аст, ки ҳатто бод ва кӯл ба \bar{U} итоат мекунанд!»

Исо девонаро шифо медиҳад

5 Ҳамин тавр, Исо ва шогирдонаш ба тарафи дигари кӯл, ба сарзамини Ҷадариён расиданд. ² Ҳангоми ба соҳил фаромадани Исо, якбора як шахсе, ки гирифтори рӯҳи нопок буд, аз қабристон берун баромада, ба тарафи \bar{U} давид. ³ Ин мард дар қабристон зиндагӣ мекард ва ҳеч кас \bar{U} ро бо занҷир ҳам баста,

нигоҳ дошта наметавонист. ⁴ Борҳо дасту пояшро бо занҷирҳо баста ва завлона карда буданд, вале \bar{U} завлонаҳоро шикаста, занҷирҳоро пора-пора мекард. Касе барои ром кардани вай қувват надошт. ⁵ \bar{U} шабу рӯз доимо дар қабристон ва теппаҳо дод зада мегашту худро бо санғҳо зада, маҷрӯҳ мекард.

⁶ Вақте ки \bar{U} Исоро аз дур дид, давон-давон ба наздаш омада сачда кард. ⁷⁻⁸⁻⁷⁻⁸ Исо ба вай фармон дод: «Эй рӯҳи нопок, аз ин мард берун шав». Вай бошад, бо тамоми овозаш фарёд зада гуфт: «Эй Исо, Писари Худои Таоло, ба ман чӣ кор дорӣ? Аз барои Худо маро азоб надеҳ!»

⁹ Исо аз \bar{U} пурсид: «Номат чист?» \bar{U} ҷавоб дод: «Номам Лашкар аст, чунки мо бисёрем». ¹⁰ Вай аз Исо зорию тавалло кард, ки онҳоро аз он маҳалла берун накунад.

¹¹ Ҳамин вақт як галаи калони хукон дар болои теппае мечарид. ¹² Рӯҳҳои нопок аз Исо хоҳиш карда гуфтанд: «Моро ба мобайни хукҳо фирист ва иҷозат дех, ки ба онҳо дохил шавем». ¹³ Исо ба онҳо иҷозат дод. Он гоҳ рӯҳҳои нопок аз он мард берун баромада, дохили хукҳо шуданд. Тамоми галаи хукон, ки тақрибан ду ҳазор сар буд, аз баландӣ ҷаста худро ба кӯл партофта ғарқ шуданд.

¹⁴ Хукбонҳо бошанд, ба шаҳру деҳоти атроф гурехта, дар ҳама ҷо ин ҳодисаро ба мардум нақл карданд. Мардум берун баромаданд, то бубинанд, ки чӣ ҳодиса рӯй додааст. ¹⁵ Пас онҳо дар гирди Исо ҷамъ омада, диданд, ки ҳамон девонае, ки гирифтори лашкари девҳо буд, акнун дар тан либос дораду бо ақли солим нишастааст ва хеле тарсиданд. ¹⁶ Шоҳидони ин воқеа, ҳодисаи бо девонаву хукҳо рӯйдодаро нақл

мекарданд. ¹⁷ Он гоҳ мардум аз Исо хоҳиш карданд, ки аз сарзаминашон биравад.

¹⁸ Ҳангоме ки Исо ба қайқ савор мешуд, марде, ки пештар гирифтори девҳо буд, аз Вай илтимос кард, ки ўро ҳам бо худ бубарад. ¹⁹ Аммо Исо хоҳиши ўро рад карда гуфт: «Ба хонаат баргард ва ба хешу таборат нақл кун, ки Худованд дар ҳаққи ту чӣ кор ва чӣ ғамхории бузурге кард». ²⁰ Ў низ равона шуд ва дар тамоми гўшаву канори Даҳ Шаҳр ба ҳама эълон карда мегуфт, ки Исо барояш чӣ кори бузурге кардааст ва ҳама аз шунидани ин дар ҳайрат мемонданд.

Духтари Ёир ва шифо ёфтани зани бемор

²¹ Исо ба қайқ савор шуда, ба тарафи дигари кўл рафт. Вақте ки ба соҳил расид, мардуми зиёде назди Ў чамъ омаданд. ²² Дар ҳамин вақт марде бо номи Ёир, ки яке аз сардорони ибодатхонаи он шаҳр буд, омада Исоро дидан замон, худро пеши пойҳои Ў партофт. ²³ Ў зорикунон гуфт: «Духтарам дар дами марг аст. Аз Шумо хоҳиш мекунам, ки биёед ва дастатонро бар ў бигузored, то шифо ёбаду зинда монад». ²⁴ Исо бо ў ба роҳ даромад ва аз паси онҳо мардуми бешуморе ҳам равона шуданд, ки аз ҳар тараф Исоро фишор медоданд.

²⁵ Дар он чо як зане буд, ки дувоздаҳ сол боз касалии хунравӣ дошт. ²⁶ Ҳарчанд вай аз муолиҷаи табибони зиёд дард кашида, тамоми дороияшро сарф карда буд, саломатиаш хуб намешуд. Баръакс, аҳволаш торафт бадтар мешуд.

²⁷⁻²⁸ Вақте ки ў дар бораи Исо шунид, аз дилаш гузаронд: «Агар ақаллан ба либосаш даст расонам, шифо меёбам». Барои ҳамин он зан

аз байни тўдаи одамон гузашта, аз ақиб ба Исо наздик шуду ба чомааш даст расонд. ²⁹ Худи ҳамон лаҳза хунравиаш бозмонд ва ў ҳис кард, ки шифо ёфтааст.

³⁰ Ҳамон лаҳза Исо низ ҳис кард, ки аз Ў қуввае берун рафт ва ба мардуми гирду атрофаш нигоҳ карда пурсид: «Кӣ ба чомаам даст расонд?»

³¹ Шогирдонаш ба Ў гуфтанд: «Мебинед, ки ба Шумо аз ҳар тараф фишор меоранд ва боз мепурсед, ки ба Шумо кӣ даст расонд?»

³² Вале Исо ба атрофиён нигоҳ мекард, то касеро, ки ба чомааш даст расонда буд, пайдо кунад. ³³ Зане, ки аз шифоёбиаш огоҳ буд, чуръат карда, тарсону ларзон ба Исо наздик омад ва худро пеши пойҳои Ў партофта, ҳақиқати ҳолро нақл кард. ³⁴ Исо ба ў гуфт: «Эй зан, туро имонат шифо дод! Рав ва дар амон бошу саломат гард!»

³⁵ Ҳанўз ки Ў гап мезад, чанд нафар аз хонаи Ёир хабар оварда, гуфтанд: «Духтаратон гузашт. Ба заҳмат додани устод дигар ҳоҷате нест».

³⁶ Исо инро шунида, ба сардори ибодатхона гуфт: «Натарс! Фақат имон дошта бош». ³⁷ Инро гуфт ва ба ғайр аз Петрус, Ёқуб ва бародари ў Юҳанно ба дигарон иҷозат наод, ки ҳамроҳаш бираванд.

³⁸ Вақте ба хонаи Ёир расиданд, диданд, ки одамони зиёде бо шўру ғавғо гираву нола мекарданд. ³⁹ Исо ба хона даромада ба онҳо гуфт: «Чаро шўру ғавғо бардошта, гираву мекунед? Духтар намурдааст, фақат хобидааст».

⁴⁰ Бо шунидани ин суханон мардум ба ҳолаш хандиданд. Вале Исо ҳамаро берун карда, бо падару модари духтар ва ҳамроҳонаш ба хонае, ки духтар хобида буд, даромад. ⁴¹ Исо дасти беморро гирифта гуфт: «Талита куми!»,

ки маънояш «Эй духтар, бархез!» аст. ⁴²Он духтар, ки дувоздаҳсола буд, зуд бархест ва ба роҳ гаштан даромад. Онҳо аз дидани ин дар ҳайрат монданд. ⁴³Исо онҳоро чиддӣ таъкид карда гуфт, ки ин воқеаро ба касе нагуянд ва хоҳиш кард, ки ба духтар хӯрок бидиҳанд.

Халқи Носира Исоро рад карданд

БИсо бо шогирдонаш аз он ҷо баромада, ба шаҳри Носира, ки дар он ҷо ба воя расида буд, баргашт. ²Рӯзи истироҳат ӯ дар ибодатхона ба таълим додани мардум шурӯъ кард. Бисёр касоне, ки ӯро мешуниданд, ба ҳайрат афтода, чунин мегуфтанд: «Аз кучо Вай ҳамаи ин чизхоро дорад? Ин чӣ ҳикмате ба ӯ дода шудааст? Чӣ хел мӯъҷизаҳои бузург бо дастони ӯ иҷро шудаанд?» ³Магар ӯ ҳамон дуредгар нест, ки модараш Марям, бародаронаш Ёқуб, Юшо, Яҳудо ва Шимъӯн ҳастанд ва хоҳаронаш ҳам дар байни мо зиндагӣ мекунанд?» Пас ӯро рад карданд.

⁴Исо ба онҳо гуфт: «Пайғамбар беифтихор намешавад, магар ин ки дар диёр, байни хешон ва хонадони худ қадр надорад».

⁵Бинобар ин Исо дар он шаҳр мӯъҷизаи бузурге нишон дода нагавонист, танҳо ба чанд бемор даст расонда, онҳоро шифо дод. ⁶ӯ аз беимонии онҳо дар ҳайрат буд.

Исо дувоздаҳ вакилашро мефиристад

Исо ба деҳоти атроф рафта, мардумро таълим меод. ⁷Вай дувоздаҳ вакилашро ба пешаш даъват кард ва ба онҳо қудрати ба рӯҳҳои нопок амр карданро дода,

чуфт-чуфт ба ҳар тараф фиристод. ⁸⁻⁹ӯ ба онҳо фармуд: «Ба ғайр аз асо ҳамроҳи худ чизе нагиред: на хӯрок, на борхалта, на ҳамени пул ва на либоси иловагӣ. Танҳо пойафзоли оддӣ бипӯшед. ¹⁰Ба ҳар ҷое, ки расидед, то вақти рафтанидон фақат дар як хона бимонед ва онро иваз накунад. ¹¹Агар дар он ҷо шуморо қабул накунанд ва ба суҳанони шумо гӯш надиҳанд, аз он ҷо биравед ва чанги он ҷойро аз пойҳои худ биафшонед, то шаҳодати айбдор будани онҳо гардад».

¹²Пас онҳо рафта, эълон мекарданд, ки ҳама бояд тавба карда ба Худованд рӯй оваранд. ¹³Онҳо девҳои зиёдеро берун карда, бисёр беморонро бо молидани равшан шифо бахшиданд.

Марги Яҳеи Таъмиддиҳанда

¹⁴Шоҳ Ҷиродус[†] аз ин корҳо бохабар шуд, чунки номи Исо дар ҳама ҷо шӯҳрат меёфт. Баъзеҳо дар бораи Исо мегуфтанд, ки ин Яҳеи Таъмиддиҳанда зинда шудааст ва барои ҳамин ҳам чунин қудрати мӯъҷизакорӣ дар ҳаёташ амал мекунад. ¹⁵Баъзеи дигарон мегуфтанд, ки ин Илès пайғамбар аст. Қисми дигари одамон мегуфтанд, ки ӯ яке аз пайғамбарони давраҳои қадим аст.

¹⁶Аммо вақте Ҷиродус инро шунид, гуфт: «Ин Яҳе аст, ки ман сарашро аз танаш ҷудо карда будам ва ҳоло ӯ аз нав зинда шудааст».

¹⁷⁻¹⁸Зеро чунин ҳодиса рӯй дода буд: Ҷиродус ба занӣ Ҷиродияро, ки зани бародараш Филиппус буд, гирифт. Барои ҳамин Яҳе ба Ҷиродус мегуфт:

[†]6:14 6:14 Шоҳ Ҷиродус — дар ин ҷо Ҷиродус Антипас мебошад, ки ҳокими сарзамини Ҷалил буд.

«Хонадоршавии шумо бо Ҳиродия, ки зани бародаратон аст, раво нест». Аз ин рӯ, Ҳиродус як даста одамнро барои дастгир кардани Яҳё фиристод. Онҳо ўро дастгир карда, баста ба ҳабс андохтанд.

¹⁹ Дар дили Ҳиродия зидди Яҳё кина пайдо шуд ва ӯ хост, ки Яҳёро бикушад, лекин ин корро карда наметавонист, ²⁰ чунки Ҳиродус аз Яҳё метарсид. Вай медонист, ки Яҳё марди худотарс ва муқаддас аст, барои ҳамин ҳам ўро эҳтиёт мекард. Гарчанде суханони Яҳё ўро нороҳат мекарданд, ба ҳар ҳол онҳоро гӯш кардан барояш маъқул буд.

²¹ Рӯзе барои Ҳиродия фурсати муносибе фаро расид: Ҳиродус дар рӯзи таваллуди худ зиёфате ороста, ҳамаи мансабдорон, сарлашкарон ва мардуми баобрӯи сарзамини Ҷалилро даъват намуд. ²² Вақте ки духтари Ҳиродия ба базм омада рақсид, ӯ Ҳиродус ва меҳмононашро мафтун кард. Аз ин рӯ, Ҳиродус ба вай гуфт: «Ҳар чӣ аз ман талаб кунӣ, бароят медиҳам». ²³ Подшоҳ Ҳиродус қасам хӯрда гуфт: «Ҳар чӣ ки пурсӣ медиҳам, то ҳатто нисфи мамлакатамро».

²⁴ Духтар рафта аз модараш маслиҳат пурсид, ки чӣ талаб кунад. Ҳиродия ҷавоб дод: «Сари Яҳёи Таъмиддихандаро талаб кун».

²⁵ Духтар базудӣ назди шоҳ омада гуфт: «Меҳоҳам, ки худи ҳозир сари Яҳёи Таъмиддихандаро дар рӯи табақе ба ман ҳада кунед».

²⁶ Шоҳ хеле ғамгин шуд, вале аз барои қасами хӯрдааш ва меҳмононаш хоҳиши духтарро рад кардан нахост. ²⁷ Бинобар ин шоҳ даррав ба ҷаллод фармуд, ки сари

Яҳёро барояш гирифта биёрад. Ҷаллод ба ҳабсхона рафта, сари Яҳёро аз танаш ҷудо карду ²⁸ рӯи табақ гузошта ба духтар оварда дод. Духтар бошад, онро ба модараш дод.

²⁹ Ҳангоме ки шогирдони Яҳё аз ин хабар ёфтанд, омада, ҷасади ўро гирифтанду бурда гӯронданд.

Бо панҷ нону ду моҳӣ сер кардани зиёда аз панҷ ҳазор кас

³⁰ Вакилон ба назди Исо баргашта кори кардашон ва ба мардум чизи таълим додашонро нақл карданд.

³¹ Азбаски рафтуомади мардум чунон зиёд буд, ки Исо ва вакилонаш ҳатто фурсати хӯрок хӯрдан нашоштанд, Исо ба онҳо гуфт: «Танҳо худатон биеед, ки ҷои хилвате биравам ва каме истироҳат кунед». ³² Пас, ба қайқ савор шуда, худашон танҳо ба ҷои хилвате рафтанд.

³³ Бисёр одамон рафтани онҳоро диданд ва онҳоро шинохта, аз ҳар қишлоқ пиёда аз пасашон шитофтанду пеш аз онҳо ба он маҳал омада расиданд. ³⁴ Вақте ки Исо ба соҳил фаромад, мардуми зиёдеро дида, ба ҳолашон раҳмаш омад, зеро ки онҳо монанди гӯсфандони бе ҷӯпон буданд ва ба онҳо таълим додани чизҳои зиёдеро сар кард.

³⁵ Беғоҳӣ шогирдон назди Исо омада гуфтанд: «Ин як ҷои беодам аст, вақт ҳам дер шуд. ³⁶ Мардумро фиристед, ки ба деҳоту қишлоқҳои атроф рафта, барои худ хӯрдани харанд». ³⁷ Вале Исо гуфт: «Шумо ба онҳо хӯрок диҳед». Шогирдон пурсиданд: «Ба фикри шумо, мо бояд рафта ба дусад динор[‡] нон харида, ба онҳо диҳем?» ³⁸ Исо гуфт: «Рафта бинед, ки шумо чӣ қадар нон доред».

[‡]6:37 6:37 Динор — дар ин ҷо тангаи румӣ мебошад, ки арзишаш ба маоши якрӯзаи коргар баробар буд.

Онҳо фаҳмида омада ба Ў гуфтанд: «Ҳамагӣ панҷ нону ду моҳӣ ҳаст».

³⁹ Он гоҳ Исо фармуд, ки шогирдонаш мардумро гурӯҳ-гурӯҳ рӯи сабза шинонанд. ⁴⁰ Одамон бо гурӯҳҳо панҷоҳ ва саднафарӣ нишастанд. ⁴¹ Исо он панҷ нон ва ду моҳиро ба дасташ гирифта, ба осмон нигаристу аз Худо баракат талабид ва нонҳоро пора карда, бо моҳӣ ба шогирдонаш дод, онҳо бошанд, ба мардум тақсим карданд. ⁴² Ҳама то сер шудан хӯрданду ⁴³ шогирдон аз нонпора ва моҳиҳои боқимонда боз дувоздаҳ сабадро пур карданд. ⁴⁴ Шумораи мардоне, ки нон хӯрданд, панҷ ҳазор нафар буд.

Дар рӯи об роҳ рафтани Исо

⁴⁵ Баъд аз он Исо зуд ба шогирдонаш фармуд, ки ба қайқ савор шуда, пешопеш ба сӯи Байт-Сайдо раҳсипор шаванд, то ҳудаш мардумро ҷавоб диҳад. ⁴⁶ Пас аз ҷавоб додани мардум Исо барои дуо кардан ба кӯҳ баромад.

⁴⁷ Шомгоҳон қайқ ба миёни кӯл расид, Исо бошад, дар соҳил танҳо монда буд. ⁴⁸ Вақте Исо дид, ки шогирдонаш бо азоб зидди боди муҳолиф шино мекунанд, субҳидам рӯ-рӯи об қадамзанон ба тарафи онҳо равона шуд. Вай аз назди онҳо гузашта рафтани буд, ⁴⁹ вале шогирдон дар рӯи об роҳ рафтани Ўро дида, фикр карданд, ки ин арвоҳ аст ва аз тарс фарёд заданд.

⁵⁰ Азбаски ҳама Ўро дида тарсиданд, Исо фавран ба онҳо гуфт: «Натарсед! Ин Манам. Ором шавед». ⁵¹ Баъд ба қайқ савор шуд ва ҳамон замон бод аз вазидан монд. Шогирдон бениҳоят ҳайрон монданд, ⁵² чунки аз сабаби якравияшон ҳанӯз ҳодисаи зиёд шудани нонро нафаҳмиданд.

Шифоёфтани беморон

⁵³ Онҳо ба соҳили дигар расида, дар сарзамини Чинесор қарор гирифтанд. ⁵⁴ Ҳамин ки онҳо аз қайқ фароманданд одамон Исоро шинохтанд. ⁵⁵ Онҳо зуд ба тамоми гирду атроф рафта, беморонро, ҳатто бо ҷойгаҳашон бардошта, ба ҳар ҷое, ки мешуниданд Исо буд, меоварданд. ⁵⁶ Ба ҳар ҷое, ки Исо мерафт, чи дар деҳоту чи дар шаҳроҳ, одамон беморонро сари роҳи Ў гузошта, илтимос мекарданд, ки ақаллан ба лаби доманаш даст расонанд ва ҳар касе ки даст мерасонд, шифо меёфт.

Поку нопок

7 Рӯзе чанд нафар аз фарисиён ва шариатдонон аз Ерусалим ба назди Исо омаданд. Онҳо гирди Ў чамъ омада ² диданд, ки баъзе шогирдонаш бо дасти «бетаҳорат», яъне ношуста хӯрок мехӯранд.

³ Ҳол он ки яҳудиён, махсусан фирқаи фарисиён, то даме ки дастҳояшонро мувофиқи урфу одатҳои ачдодон нашӯянд, ҳаргиз хӯрок намехӯрданд. ⁴ Инчунин ҳеч чизро аз бозор то нашӯянд намехӯрданд. Боз бисёр урфу одатҳои дигарро риоя мекарданд, монанди шустани пиёла ва дегу табақҳои биринҷӣ.

⁵ Фарисиён ва шариатдонон аз Исо пурсиданд: «Барои чӣ шогирдони Шумо урфу одатҳои ачдодони моро риоя накарда, бо дастҳои бетаҳорат хӯрок мехӯранд?»

⁶ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ҳақ буд Ишаё пайғамбар, вақте оид ба шумо, дурӯяҳо пешгӯӣ карда гуфта буд:

„Худо мегӯяд:

«Ин одамон бо суханонашон Маро таъриф мекунанд, вале дилашон аз Ман дур аст.

⁷ Онҳо Маро бефоида парастииш мекунанд, чунки қонуни қоидаҳои инсониро „қонуни Худо“ гуфта таълим медиҳанд!»⁴

⁸ Шумо фармуदाҳои Худоро як тараф гузошта, ба урфу одатҳои инсонӣ пайравӣ мекунад. ⁹ Шумо барои нигоҳ доштани урфу одатҳои худ шуда моҳирона фармуदाҳои Худоро безътибор мемонед.

¹⁰ Масалан, Худо ба воситаи Мӯсо фармудааст: „Падару модари худро эҳтиром кунед“ ва „ҳар кӣ дар ҳаққи падар ё модараш сухани қабех гӯяд, ҷазояш марг аст“.¹¹ Шумо бошед, таълим медиҳед, ки агар касе ба падару модараш бо чизе ёрӣ расонда тавонад, вале ёрӣ нарасонда гӯяд, ки ман инро ба Худо мебахшам,¹² шумо дигар намегузored, ки вай ба падару модараш ягон кӯмаке кунад.¹³ Ҳамин тавр шумо суханони Худоро бо урфу одатҳои худ барҳам дода, насл ба насл инро ёд медиҳед ва бисёр корҳои мисли ин мекунад».

¹⁴ Исо мардумро боз наздаш даъват намуда гуфт: «Ҳамаатон Маро гӯш карда, бифаҳмед.

¹⁵⁻¹⁶ 15-16 Ҳар чизе ки аз берун ба даруни одам медарояд, вайро ҳаром карда наметавонад, аммо он чизе, ки аз даруни одам берун мебарояд, вайро ҳаром мекунад^f».

¹⁷ Вақте ки Исо аз назди мардум рафта, ба хона даромад, шогирдонаш аз ӯ маъноӣ ин масалро пурсиданд.

¹⁸ Вай ба онҳо гуфт: «Наход шумо ҳам инро нафаҳмида бошед? Магар намедонед, ки он ҷӣ ба даруни одам аз берун медарояд, ӯро ҳаром карда наметавонад? ¹⁹ Чунки хӯрок ба дили шумо дохил намешавад,

балки аз меъдаи шумо гузашта, берун мебарояд» (бо ин суханон Исо эълон кард, ки ҳар гуна хӯрок ҳалол аст).

²⁰ Баъд илова кард: «Он чизе, ки аз даруни худи инсон мебарояд, ӯро ҳаром мекунад.²¹⁻²² 21-22 Чунки маҳз аз дохил, аз дили инсон ниятҳои бад берун меоянд, ба монанди алоқаи беникоҳ, дуздиву одамкуши ва бахили, фиребу найранг, бадкориву бадахлоқӣ, ҳасаду тӯҳматкунӣ, мағрурӣ ва бефаросатӣ.²³ Ҳамаи ин бадихо аз даруни инсон берун баромада, ӯро ҳаром мекунанд».

Имони як зан

²⁴ Аз он ҷо Исо ба шаҳри Сур рафт. ӯ ба хонае даромад ва нахост, ки касе омаданаширо фаҳмад. Вале ин кор ба ӯ муяссар нашуд.

²⁵ Зане, ки духтари хурдсолаш гирифтори рӯҳи нопок буд, аз омадани Исо зуд бохабар шуда, ба назди ӯ омад ва ба пеши пойҳояш афтод.²⁶ Вай зани юнонӣ, зодаи Финиқияи Сурия буд. ӯ илтимои кард, ки Исо девро аз духтараш берун кунад.

²⁷ Исо ба ӯ гуфт: «Бигзор аввал фарзандон сер шаванд, чунки нони фарзандонро гирифта ба сагон додан нодуруст аст».

²⁸ Вале зан ҷавоб дод: «Дуруст аст, хоҷаам, вале сагон ҳам нонпораҳои аз дастархони кӯдакон афтодаро чида меҳӯранд».

²⁹ Он гоҳ Исо ба зан гуфт: «Барои чунин ҷавобат метавонӣ ба хонаат баргардӣ, ки дев аз духтарат дур шудааст».

³⁰ Зан ба хонааш омада дид, ки дев аз духтараш берун шуда, вай ором хобидааст.

^f7:15-16 7:15-16 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дохил шудааст: «Пас ҳар кӣ Маро мешунавад, бигзор гӯш кунад».

Шифо ёфтани марди кар

³¹ Сипас, Исо аз Сур баромада, бо роҳи Сидун ба тарафи кӯли Ҷалил ба ноҳияи Даҳ Шаҳр равона шуд. ³² Дар он ҷо ба наздаш мардеро оварданд, ки кар буду забонаш мегирифт. Онҳо илтимос карданд, ки Исо бар ӯ даст гузошта, шифояш диҳад.

³³ Исо ӯро аз байни мардум ба як тараф бурда, ангуштонашро ба гӯши вай гузошт ва туф карда, ангуштонашро ба забони мард расонд. ³⁴ Баъд ба осмон нигариста оҳе кашиду гуфт: «Ифатаҳ!», ки маънояш «Кушода шав!» мебошад. ³⁵ Он мард зуд шифо ёфта, гӯшҳояш кушода шуданд, забонаш озод гашт ва ӯ бурро гап зада метавонистагӣ шуд.

³⁶ Исо ба онҳо гуфт, ки ба касе чизе нагӯянд, вале ҳар қадар бештар онҳоро таъкид мекард, онҳо ҳамон қадар зиёдтар овозаҳо паҳн мекарданд. ³⁷ Мардум қоил шуда, ба якдигар мегуфтанд: «Ҳар коре, ки мекунад, хуб аст. Ӯ ҳатто карҳоро шунаво мекунаду забони гунгҳоро мекушояд».

Сер кардани тақрибан чор ҳазор кас

8 Дар яке аз ҳамин рӯзҳо боз тӯда-тӯдаи одамон ба назди Исо чамъ омаданд ва чизи хӯрдание надоштанд. Исо шогирдонашро ба наздаш даъват карда гуфт: ² «Ба ин одамон раҳмам меояд, онҳо се рӯз боз бо Ман ҳастанд ва ҳеч хӯрдание надоранд. ³ Агар онҳоро гурусна ба хонаҳояшон фиристам, дар роҳ аз ҳол мераванд ва баъзеи онҳо аз роҳи дур омадаанд».

⁴ Шогирдонаш гуфтанд: «Магар касе метавонад дар ин биёбон ин қадар одамро аз нон сер кунад?»

⁵ Исо пурсид: «Шумо чанд нон доред?» Гуфтанд: «Ҳафтто».

⁶ Ӯ ба мардум фармуд, ки ба рӯи замин шинанд. Баъд он ҳафт нонро гирифта, ба Худо шукр гуфт ва онро пора карда, ба шогирдонаш дод, ки тақсим кунанд ва онҳо нонро ба мардум тақсим карданд. ⁷ Онҳо инчунин чанд моҳии майда ҳам доштанд. Исо Худоро барои онҳо шукр гуфта, фармуд, ки он моҳиҳо низ байни мардум тақсим шаванд. ⁸ Мардум хӯрда сер шуданд ва аз хӯроки боқимонда ҳафт сабади калонро пур карданд. ⁹ Дар он ҷо қариб чор ҳазор нафар буданд ва Исо онҳоро ҷавоб дод.

¹⁰ Баъд якбора Ӯ бо шогирдонаш ба қайқ савор шуда, ба ноҳияи Далмонуро раҳсипор гашт.

Фарисиён нишона талаб мекунанд

¹¹ Сипас чанд нафаре аз фарисиён назди Исо омада, бо Ӯ баҳсу мунозираро сар карданд ва Ӯро озмуданӣ шуда, талаб намуданд, ки ба онҳо ягон нишонае аз ҷониби Худо диҳад.

¹² Исо аз дилаш оҳи вазнине кашида гуфт: «Барои чӣ ин насл нишонае талаб мекунад? Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ба ин насл ягон нишона дода намешавад».

¹³ Пас онҳоро монда, ба қайқ савор шуду ба тарафи дигари кӯл рафт.

Хамиртуруши фарисиён ва Ҳиродус

¹⁴ Шогирдони Исо фаромӯш карданд, ки ба қайқ бо худ нон бигиранд ва ҳоло фақат як нон доштанд. ¹⁵ Исо ба онҳо гуфт: «Хушёр бошед! Худро аз хамиртуруши шоҳ Ҳиродусу фарисиён эҳтиёт кунед».

¹⁶ Шогирдон бо якдигар муҳокима карда мегуфтанд: «Ӯ аз сабаби нон

надоштанамон инро гуфт». ¹⁷ Вале Исо аз суханони онҳо дарак дошта гуфт: «Чаро муҳокима мекунед, ки нон надоред? Магар то ҳол дарк намекунед ва нафаҳмидед? Ё гарданшах шудаед? ¹⁸ Шумо, ки чашм доред, чаро намебинед? Гӯш дореду чаро намешунавед? Оё фаромӯш кардед? ¹⁹ Ҳангоми панҷ ҳазор мардро бо панҷ нон сер карданам чанд сабадро аз нонпораҳо пур кардед?» Ҷавоб доданд: «Дувоздаҳ сабад».

²⁰ Гуфт: «Вақте ки бо ҳафт нон чор ҳазор нафарро сер кардам, чанд сабадро аз нонпораҳо пур кардед?» Гуфтанд: «Ҳафт сабад!» ²¹ Ба онҳо гуфт: «Оё то ҳол намефаҳмед?»

Шифо ёфтани кӯр

²² Вақте ки онҳо ба Байт-Сайдо расиданд, чанд нафаре марди кӯреро ба назди Исо оварда, хоҳиш карданд, ки ба вай даст расонда шифо диҳад. ²³ Исо дасти он мардро гирифта аз деҳа берун бурд. Баъд оби даҳонашро ба чашмони мард молида, дастонашро бар Ё гузошту пурсид: «Ягон чиз мебинӣ?»

²⁴ Мард боло нигариста гуфт: «Мардумро мисли дарахтоне мебинам, ки роҳ мераванд». ²⁵ Исо бори дигар дастонашро ба чашмони он мард гузошт. Ин дафъа мард бо диққат нигоҳ кард ва чашмонаш шифо ёфтанду ӯ ҳама чизро хуб дид. ²⁶ Исо ӯро ба хонааш фиристода таъкид кард, ки ба деҳа барнагардад.

Фикри Петрус дар бораи Исо

²⁷ Исо бо шогирдонаш ба деҳаҳои атрофи шаҳраки Қайсарияи Филиппус сафарашро давом дод. Дар роҳ аз шогирдонаш пурсид: «Одамоне дар бораи кӣ будани Ман чӣ мегӯянд?»

²⁸ Онҳо ҷавоб доданд: «Баъзеҳо мегӯянд, ки Шумо Яҳёи Таъмиддиханда ҳастед, дигарон, ки Илёс пайғамбаред, қисми дигари одамоне мегӯянд, ки Шумо яке аз пайғамбарони гузашта ҳастед».

²⁹ Он гоҳ Исо пурсид: «Шумо чӣ? Шумо Маро кӣ мешуморед?» Петрус гуфт: «Ту Масеҳ, яъне Таъиншудаи Худо ҳастӣ». ³⁰ Исо онҳоро таъкид кард, ки дар ин бора ба касе чизе нагӯянд.

Пешгӯии Исо дар бораи марги худ

³¹ Баъд Исо ба шогирдонаш таълим додани онро сар кард, ки Фарзанди Инсон бояд ранҷу азоби зиёде кашад ва пирони қавм, сардорони рӯҳонӣ ва шариатдонон аз Вай рӯ мегардонанд ва Ё кушта мешавад, вале баъд аз се рӯз аз нав зинда мегардад.

³² Исо ин суханонро кушоду равшан гуфт, вале Петрус Ёро ба як сӯ кашида, ба сарзаниш кардан даромад. ³³ Лекин Исо рӯяшро гардонда ба шогирдонаш нигоҳ карду Петрусро сарзаниш намуда гуфт: «Дур шав аз Ман, шайтон! Ту фикри Худоро надорӣ, балки фикри инсонӣ мекунӣ».

³⁴ Баъд Исо шогирдон ва мардумро ба наздаш ҷамъ карда гуфт: «Ҳар касе аз шумо, ки мехоҳад пайрави Ман бошад, бояд аз манфиатҳои худ даст кашида, солиби азобу маргашро бардошта барад, он гоҳ Маро пайравӣ кунад. ³⁵ Ҳар кас, ки ҳаёташро нигоҳ доштан мехоҳад, онро аз даст медиҳад, вале ҳар кас, ки ба хотири Ман ва ин хушхабар аз баҳри ҳаёти худаш мегузарад, онро нигоҳ медорад. ³⁶ Ба одам чӣ фоидае дорад, ки тамоми дунёро ба даст овараду ҷонашро аз даст диҳад? ³⁷ Одамизод бар ивази ҷони худ ҳеҷ товоне дода наметавонад. ³⁸ Касе,

ки дар ин рӯзгори пур аз гуноҳу беимонӣ аз Ман ва суханонам шарм кунад, Фарзанди Инсон низ, ҳангоме ки бо шӯҳрату ҷалоли Падараш, ҳамроҳи фариштаҳои муқаддас меояд, аз ӯ шарм хоҳад кард».

9 Исо ба онҳо боз ин тавр гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, чанд нафароне, ки дар ин ҷо ҳастанд, ҳанӯз дар қайди ҳаёт буданашон бо тамоми қудрат омадани подшоҳии Худоро мебинанд».

Дигаргун шудани Исо

²Пас аз шаш рӯз Исо танҳо Петрус, Ёқуб ва Юҳанноро ҳамроҳаш гирифта, ба болои кӯҳи баланд баромад. Дар он ҷо рангу рӯи Исо дар пеши назари шогирдонаш дигаргун шуд. ³Либоси ӯ дурахшида, аз барф ҳам сафедтар гашт, то ба дараҷае, ки дар рӯи замин ҳеҷ кас аз он сафедтар карда наметавонад. ⁴Он гоҳ барояшон Илès ва Мӯсо намудор шуданд, ки бо Исо сӯҳбат мекарданд.

⁵Он гоҳ Петрус ба Исо гуфт: «Устод, бароямон хуб аст, ки ин ҷо бошем. Биёед се хаймае месозем, яке барои Шумо, дигаре ба Мӯсо ва боз ба Илès». ⁶Петрус намедонист, ки чӣ гӯяд, чунки ҳамаи онҳо саҳт тарсида буданд. ⁷Баъд абре пайдо шуда, онҳоро бо сояш фаро гирифт ва овозе аз он шунида шуд: «Ин Писари азизи Ман аст, суханони ӯро гӯш кунед». ⁸Ногаҳон онҳо ба атроф назар андохта, ғайр аз Исо касеро надиданд.

⁹Вақте ки аз кӯҳ мефароманд, Исо онҳоро таъкид кард, ки то аз нав зинда шудани Фарзанди Инсон аз он чӣ дидаанд, ба касе чизе нагӯянд. ¹⁰Барои ҳамин онҳо ба касе дар ин бобат даҳон намекушоданд, агарчи дар байни худ маънои иборай

«аз нав зинда шудан»-ро муҳокима мекарданд.

¹¹Шогирдон аз Исо пурсиданд: «Чаро шариатдонон мегӯянд, ки пеш аз Масеҳ бояд Илès биёяд?»

¹²Исо ҷавоб дод: «Дуруст, аввал Илès омада, ҳама чизро барқарор мекунад. Вале Фарзанди Инсон, чунон ки дар борааш навишта шудааст, азоб кашида, хору зор мегардад. ¹³Аммо дар бораи Илès мегӯям, ки ӯ омада буд ва айнан ҳамон тавре, ки дар бораи ӯ навишта шуда буд, дар ҳаққи ӯ ҳар чӣ ки хостанд, карданд».

Аз рӯҳи нопок шифо ёфтани писарбача

¹⁴Вақте ки онҳо ба назди шогирдони дигар омаданд, диданд, ки мардуми зиёде дар гирди онҳо ҷамъ шудаанд ва чанд нафар аз шариатдонон бо онҳо баҳсу мунозирадоранд. ¹⁵Ҳамин ки мардум Исоро диданд, хеле ҳайрон шуда, давон-давон ба истиқболаш рафтанд.

¹⁶Исо пурсид: «Дар бораи чӣ бо онҳо баҳс мекунед?» ¹⁷Марде аз байни мардум ҷавоб дод: «Устод, писарамро назди Шумо овардам. Ӯ гап зада наметавонад, зеро гирифтори рӯҳи нопок аст. ¹⁸Ҳар гоҳ ки рӯҳи нопок писарамро бигирад, ӯро бар замин мезанад ва даҳонаш кафк мекунад, дандонҳояш ба якдигар мечаспанд ва баданаш мисли чӯб карахт мешавад. Аз шогирдони Шумо хоҳиш кардам, ки рӯҳи нопокро аз ӯ берун кунанд, вале онҳо натавонистанд».

¹⁹Исо гуфт: «Эй насли беимон! То кай ҳамроҳи шумо бошам ва то кай ҳамаи шуморо тоқат кунам? Писарро пеши Ман биёред».

²⁰Пас ӯро оварданд ва ҳамин ки рӯҳ Исоро дид, писарро саҳт ларзонд.

Бача ба рӯи замин ғалтида ғел мезад ва аз даҳонаш кафк мебаромад.²¹ Исо аз падари ӯ пурсид: «Ў кай боз ба ин дард гирифта аст?» Ҷавоб дод: «Аз бачагиаш.²² Рӯҳи нопок борҳо ӯро ба обу оташ андохта, мехост нобудаш кунад. Ба мо раҳм кунед ва агар илоҷашро ёбед ба мо мадад кунед».

²³ Исо ба мард гуфт: «Чӣ? „Агар илоҷашро ёбам“? Ба касе, ки имон дорад, ҳама чиз имконпазир аст».
²⁴ Падари бача дарҳол нидо кард: «Бале, имон дорам, вале ёрӣ диҳед, ки имонам қавитар гардад».

²⁵ Вақте Исо дид, ки мардуми зиёд давон омада чамъ мешаванд, бо сарзаниш ба рӯҳи нопок амр кард: «Эй рӯҳи кариву гунгӣ! Ба ту мегӯям, аз ин бача берун баро ва дигар ба ӯ надаро!»²⁶ Рӯҳи нопок наърае зада, бори дигар бачаро сахт ларзонда, аз ӯ берун шуд. Ранги бача монанди мурда шуд, барои ҳамин бисёриҳо «Вай мурдааст» гуфтанд.²⁷ Вале Исо дасти ӯро гирифта, аз ҷояш хезонд ва бача ба пояш истод.

²⁸ Баъдтар, вақте ки Исо ба хона даромад шогирдон дар танҳой аз ӯ пурсиданд: «Чаро мо рӯҳи нопокро берун карда натавонистем?»

²⁹ Исо гуфт: «Ин зот танҳо бо дуо[§] берун карда мешавад».

Исо бори дигар дар бораи маргаш нақл мекунад

³⁰ Исо ҳамроҳи шогирдонаш он ҷоро монда, аз Ҷалил гузашта рафт. Вай намехост, ки касе аз ин боҳабар шавад,³¹ чунки ӯ шогирдонашро таълим дода мегуфт: «Фарзанди Инсон ба дасти одамон супорида мешавад ва онҳо ӯро мекушанд, вале баъд аз се рӯз Вай аз нав зинда мешавад».

³² Вале онҳо маънои суханони ӯро нафаҳмиданду аз пурсидан тарсиданд.

Кӣ аз ҳама бузургтар аст?

³³ Онҳо ба шаҳри Кафарнаҳум расида, ба хонае даромаданд ва Исо аз шогирдонаш пурсид: «Дар роҳ бо якдигар дар бораи чӣ баҳс мекардед?»³⁴ Онҳо хомӯш буданд, зеро дар роҳ баҳс мекарданд, ки кӣ аз ҳама бузургтар аст.³⁵ Пас, Исо нишасту дувоздаҳ шогирдро чамъ карда гуфт: «Ҷар кӣ дар сафи пеш шудан хоҳад, бояд аз ҳама ақиб ва дар хизмати ҳама бошад».

³⁶ Баъд кӯдакero гирифта дар байни онҳо гузошт. Сипас, ӯро ба бағал гирифта, ба шогирдонаш гуфт:
³⁷ «Ҷар касе ки чунин кӯдакро ба хотири Ман қабул мекунад, дар асл Маро қабул мекунад. Ҷар касе, ки Маро қабул мекунад, на Маро, балки фиристандаи Маро қабул мекунад».

Касе, ки бар зидди мо нест, тарафдори мост

³⁸ Сипас Юҳанно ба Исо гуфт: «Устод, мардеро дидем, ки аз номи Шумо девҳоро берун мекард, вале азбаски ӯ бо мо набуд, кӯшиш кардем, ки ӯро аз ин кор боздорем».

³⁹ Аммо Исо гуфт: «Ўро аз ин кор бознадоред! Ҷар касе, ки аз номи Ман мӯъҷиза мекунад, наметавонад баъд аз фурсате дар бораи Ман сухани баде бигӯяд.⁴⁰ Зеро касе ки бар зидди мо нест, тарафдори мост.⁴¹ Ба ростӣ ба шумо мегӯям, агар касе ба шумо фақат ба хотири он, ки шогирди Масеҳ ҳастед, ақаллан як пиёла об диҳад, ҳаргиз бе мукофот нахоҳад монд».

[§]9:29 9:29 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот «бо дуо ва рӯза» омадааст.

Он чизе, ки моро гирифтори гуноҳ мекунад

⁴² «Вале агар шахсе сабабгори он гардад, ки яке аз ин пайравони хурди Ман гумроҳ шавад, беҳтар аст, ки ба гардани он шахс санги осиебро баста, ба бахр партоянд.

^{43-44 43-44} Агар дастат туро ба гуноҳ кардан водор созад, онро бурида парто, зеро бароят беҳтар аст, ки бе як даст буда, соҳиби ҳаёт шавӣ, аз он ки ду даст дошта бошию ба оташи дӯзах афтӣ. **

^{45-46 45-46} Агар поят туро ба гуноҳ кардан водор созад, онро бурида парто, зеро бароят беҳтар аст, ки бе як по буда, соҳиби ҳаёт шавӣ, аз он ки ду по дошта бошию ба дӯзах партофта шавӣ. ††

⁴⁷ Агар чашмат туро ба гуноҳ кардан водор созад, онро канда парто, зеро бароят беҳтар аст, ки як чашм дошта бошию ба подшоҳии Худо дарой, аз он ки ду чашм дошта бошиву ба дӯзах партофта шавӣ, ⁴⁸ „ки дар он чо кирмҳо ҳаргиз намемиранд ва оташ ҳеч гоҳ хомӯш намегардад“.

⁴⁹ Чун ҳар кас бо оташ намакин мешавад. †† ⁵⁰ Намак чизи хуб аст, вале агар сифаташро гум кунад, бо чӣ онро намакин карда метавонед? Пас шумо низ дар худ намак дошта бошед ва бо якдигар дар сулҳу салоҳ зиндагӣ кунед».

Таълими Исо дар бораи талоқ

10 Исо он чоро монда, ба тарафи сарзамини Яҳудия ва қисми шарқии дарёи Урдун рафт. Боз мардуми зиёде дар он чо чамъ омаданд ва Ӯ низ аз рӯи одат ба таълими онҳо шурӯъ кард.

² Он гоҳ чанд нафар фарисиеён омада, Ӯро озмуданӣ шуда, савол доданд: «Оё аз рӯи шариат мумкин аст, ки мард аз занаш чудо шавад?»

³ Исо ҳам аз онҳо пурсид: «Мӯсо дар ин бора чӣ фармудааст?» ⁴ Чавоб доданд: «Мӯсо иҷозат додааст, ки мард талоқномае навишта, аз занаш чудо шавад». ⁵ Исо бошад, ба онҳо гуфт: «Мӯсо аз сабаби гарданшахӣ шумо бароятон чунин иҷозатро навишта буд. ⁶ Вале аз ибтидои офариниши ин дунё Худо „онҳоро мард ва зан офаридааст“.

^{7-8 7-8} „Бинобар ин мард аз падару модараш чудо шуда, бо ҳамсараш мепайвандад, то ки на ду нафар, балки як тан шаванд“. Акнун онҳо на ду тан, балки якто ҳастанд. ⁹ Пас, он чиро ки Худо бо ҳам пайваستاаст, инсон набояд чудо кунад».

¹⁰ Вақте ки онҳо ба хона баргаштанд, шогирдонаш дар ин бора аз Исо пурсиданд. ¹¹ Исо ба онҳо гуфт: «Ҳар марде, ки аз занаш чудо шуда, зани дигар мегирад, нисбат ба ҳамсари аввалааш гунаҳкор дар алоқаи беникоҳ ҳисоб мешавад. ¹² Ҳамчунин агар зан аз шавҳараш чудо шуда, ба марди дигар ба шавҳар

**9:43-44 9:43-44 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дохил шудааст: «ки дар он чо кирмҳо ҳаргиз намемиранд ва оташ ҳеч гоҳ хомӯш намегардад» (Ниг. ояти 48).

††9:45-46 9:45-46 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дохил шудааст: «ки дар он чо кирмҳо ҳаргиз намемиранд ва оташ ҳеч гоҳ хомӯш намегардад» (Ниг. ояти 48).

††9:49 9:49 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дохил шудааст: «ва ҳар қурбонӣ бо намак намакин карда мешавад».

барояд, гунаҳкор дар алоқаи беникоҳ ҳисоб мешавад».

Исо кўдаконро баракат медиҳад

¹³ Рўзе одамон фарзандонашонро назди Исо оварданд, то ки Ў ба онҳо даст гузошта, баракат диҳад. Вале шогирдон онҳоро сарзаниш қарданд.

¹⁴ Исо рафтори шогирдонашро диду ба ғазаб омада гуфт: «Монед, ки кўдакон назди Ман оянд ва пеши роҳи онҳоро нагиред, зеро Худо дар ҳаёти онҳое подшоҳӣ мекунад, ки мисли ин кўдакон ҳастанд. ¹⁵ Ба ростӣ ба шумо мегўям, ҳар касе, ки подшоҳии Худоро монанди кўдак қабул накунад, ҳеч гоҳ ба ин подшоҳӣ дохил намешавад».

¹⁶ Баъд кўдаконро ба оғўш гирифт ва ба болои сарашон даст гузошта, онҳоро баракат дод.

Марди сарватманд

¹⁷ Вақте ки Исо ба роҳ баромад, марде ба наздаш давида омада дар пешаш ба зону афтод ва пурсид: «Эй устои нек! Чӣ кор бояд бикунам, ки ҳаёти абадӣ насибам гардад?»

¹⁸ Исо гуфт: «Чаро Маро нек мегўӣ? Ғайр аз Худо каси нек нест. ¹⁹ Худат фармоиши Худоро медонӣ: одамкушӣ нақун, алоқаи беникоҳ нақун, дуздӣ нақун, шаҳодати бардурӯғ надех, касеро фиреб надех ва падару модаратро хурмату эҳтиром намо».

²⁰ Мард ҷавоб дод: «Эй устод! Ҳамаи ин фармоишҳоро аз хурдсолиам риоя қардаам».

²¹ Исо ба ӯ бо нигоҳи гарму пурмеҳр гуфт: «Ба ту фақат як чиз намерасад: бирав, ҳар чӣ, ки дорӣ, бифурӯш ва пулашро ба бечорагон тақсим бикун, он гоҳ соҳиби ганчинаи осмонӣ мегардӣ. Баъд омада, Маро пайравӣ намо».

²² Вале он мард, ки бойигарии зиёде дошт, аз шунидани чунин суханон рӯҳафтода шуду ғамгин ба хонааш баргашт.

²³ Исо ба гирду атроф нигоҳ қарда, ба шогирдонаш гуфт: «Ба подшоҳии Худо дохил шудани одамони бой чӣ душвор аст». ²⁴ Шогирдон аз суханони Исо ба ҳайрат афтоданд. Пас Исо такрор қарда гуфт: «Эй фарзандонам! Ба подшоҳии Худо дохил шудан чӣ душвор аст. ²⁵ Аз сўроҳи сўзан гузаштани шугур осонтар аз он, ки шахси сарватманд ба подшоҳии Худо дохил шавад».

²⁶ Шогирдон беш аз пеш дар ҳайрат монда, ба якдигар мегуфтанд: «Пас кӣ наҷот ёфта метавонад?» ²⁷ Исо ба шогирдонаш нигоҳ қарда гуфт: «Ба инсон ин корро қардан ғайриимкон аст, вале на ба Худо; бо Худо аз ўҳдаи ҳар кор баромадан мумкин аст».

²⁸ Он вақт Петрус ба Исо гуфт: «Ана, мо аз баҳри ҳама чиз баромада, Шуморо пайравӣ қардем». ²⁹ Исо ҷавоб дод: «Ба ростӣ ба шумо мегўям, агар касе ба хотири Ман ва ин хушхабар аз баҳри хона, бародарон ё хоҳарон, падар ё модар, фарзандон ё заминҳояш гузашта бошад, ³⁰ ҳоло дар вақти ҳозира сад баробар зиёдтар хонаҳо, бародарону хоҳарон, модарону фарзандон, заминҳо ва баробари ҳамаи ин азобҳо низ пайдо мекунад ва дар оянда ҳаёти абадӣ низ насибаш мегардад».

³¹ Лекин бисёри онҳое, ки ҳоло дар сафи пеш ҳастанд, дар сафи ақиб мешаванд ва онҳое, ки дар сафи ақиб ҳастанд, дар сафи пеш мешаванд».

Исо бори сеюм дар бораи марги худ нақл мекунад

³² Онҳо ба сўи Ерусалим раҳсипор шуданд. Исо пешопеш мерафт. Шогирдони дарҳайратмонда ва

одамон бо тарс аз паси Ҷ қадам мезаданд. Исо дувоздаҳ шогирдашро ба як тарафе бурда, бори дигар гуфт, ки дар Ерусалим Ҷро чӣ сарнавиште интизор аст. ³³ Ҷ гуфт: «Мо ба Ерусалим рафта истодаем, ки дар он ҷо Фарзанди Инсон ба дасти сардорони рӯхонӣ ва шариатдонон фурухта мешавад. Онҳо Ҷро ба марг маҳкум мекунанд баъд ба дасти беимонон месупоранд. ³⁴ Беимонон бошанд, Ҷро масҳара карда, ба Вай гуфт мекунанд ва латуқуб карда ба қатл мерасонанд, вале Ҷ пас аз се рӯз аз нав зинда мешавад».

Хоҳиши Ӯкуб ва Юҳанно

³⁵ Ӯкубу Юҳаннои писарони Забдой пеши Исо омада гуфтанд: «Устод, мо мехоҳем, ки хоҳишамонро бароямон иҷро кунед».

³⁶ Исо пурсид: «Чӣ хоҳиш доред? Бароятон чӣ кор кунам?» ³⁷ Гуфтанд: «Вақте ки Шумо бо шӯхрату ҷалол подшоҳӣ мекунад, иҷозат диҳед, яке аз дасти рост ва дигаре аз дасти чапатоно бишинем».

³⁸ Исо ҷавоб дод: «Шумо намефаҳмед, ки чиро талаб карда истодаед. Магар аз он косае, ки Ман бояд бинӯшам, нӯшида метавонед ва магар бо он азоби марговаре, ки Ман таъмид мегирам, шумо ҳам таъмид гирифта метавонед?»

³⁹ Ҷавоб доданд: «Бале, метавонем». Аммо Исо ба онҳо гуфт: «Хӯш, аз косаи Ман хоҳед нӯшид ва бо азобе, ки Ман таъмид мегирам, шумо ҳам таъмид хоҳед гирифт. ⁴⁰ Аммо ба интиҳоб кардани касоне, ки аз дасти чапу рости Ман мешинанд, Ман ҳақ надорам. Ба ин ҷойҳо касоне мешинанд, ки Худо онҳоро пешакӣ таъин кардааст».

⁴¹ Даҳ шогирди дигар инро шунида, ба Ӯкубу Юҳанно саҳт қаҳрашон

омад. ⁴² Пас, Исо ҳамаи онҳоро гирд оварда гуфт: «Шумо хуб медонед, ки подшоҳон ва бузургони халқҳо ба мардуми худ зӯрварӣ мекунанд ва ҳукмашонро ба онҳо мегузaronанд. ⁴³ Лекин дар байни шумо набояд ин тавр бошад. Баръакс, ҳар кас ки дар байни шумо бузург будан мехоҳад, бояд хизматгори шумо бошад ⁴⁴ ва ҳар касе, ки мехоҳад дар сафи пеш истад, бояд ғуломи ҳама бошад».

⁴⁵ Ҳатто Фарзанди Инсон барои он наомадааст, ки касе ба Ӯ хизмат кунад, балки омад, то ки ба дигарон хизмат кунад ва барои нархи начоти бисёр одамонро супоридан ҷонашро фидо кунад».

Шифо ёфтани нобино

⁴⁶ Баъд онҳо ба Ериҳӯ омада расиданд. Вақте ки Исо бо шогирдонаш ва мардуми зиёде аз ин шаҳр берун мерафтанд, дар канори роҳ Бартимай ном нобиное, ки писари Тимай буд, нишаста садақа мепурсид.

⁴⁷ Чун Бартимай шунид, ки Исои Носирӣ аз он роҳ мегузарад, фарёд зада гуфт: «Эй Исои насли Довуд, ба ман раҳм кунед!» ⁴⁸ Бисёриҳо ӯро сарзаниш карда гуфтанд, ки хомӯш шавад. Вале ӯ овозашро боз ҳам баландтар карда фарёд мезад: «Эй Насли Довуд, ба ман раҳм кунед!»

⁴⁹ Исо аз роҳаш бозистода гуфт: «Ба вай бигӯед, ки ин ҷо биёяд». Мардум нобиноро ҷег зада гуфтанд: «Аз ҷояш хез, нагарс, зеро Ӯ туро ба наздаш ҷег мезанад».

⁵⁰ Бартимай ҷомаашро кашида, аз ҷояш парида хест ва назди Исо омад. ⁵¹ Исо аз вай пурсид: «Ту чӣ мехоҳӣ? Бароят чӣ кор кунам?» Нобино гуфт: «Устод, мехоҳам бино шавам». ⁵² Исо ба ӯ гуфт: «Бирав, имонат туро шифо

дод». Он мард ҳамон лаҳза бино шуд ва аз паси Исо рафт.

Ба Ерусалим омадани Исо

11 Баъд Исо ва шогирдонаш ба наздикии Ерусалим, ба деҳаҳои Байт-Фочӣ ва Байт-Ҳинӣ, ки дар доманаи теппаи Зайтун ҷойгир шудаанд, рафта расиданд. Ҷу ду шогирдашро пешопеши худ фиристода, ²ба онҳо гуфт: «Ба қишлоқи дар пешистода равед. Ҳамин ки ба он ҷо мерасед, харкурраи бастаеро мебинед, ки ҳанӯз ба он касе савор нашудааст. Бандашро кушода, онро ба ин ҷо биёред. ³Агар касе бипурсад, ки чаро ин корро мекунед, бигӯед, ки вай ба Худованд даркор шуд ва Ӯ ба зудӣ онро ба ҷояш бармегардонад.

⁴Он ду шогирд рафта, харкурраеро, ки дар канори кӯча, дар назди дарвозае баста шуда буд, ёфтанд. Вақте банди онро мекушоданд ⁵баъзе аз одамони он ҷо истода пурсиданд: «Чӣ кор карда истодаед? Чаро банди харкурраро мекушоед?» ⁶Шогирдон суханони Исоро такрор карданд ва одамон ба онҳо иҷозат доданд.

⁷Пас онҳо харкурраро ба назди Исо оварда, ҷомаҳояшонро ба болои харкурра партофтанд ва Исо ба он савор шуд. ⁸Бисёр одамон ҷомаҳои худро сари роҳи Ӯ пойандоз мекарданд, дигарон бошанд, навдаҳои сербарги аз саҳро буридаашонро пеши роҳи Ӯ мегузоштанд.

⁹Мардуме, ки аз пешу қафои Ӯ мерафтанд, фарёд мезаданд: «Шаъну шараф ба Худо!

Баракат ёбад касе, ки аз номи Худованд меояд!

¹⁰Муборак бошад подшоҳии аҷдоди мо Довуд, ки наздик омада истодааст!

Шаъну шараф ба Худо дар осмон!»

¹¹Ҳамин тавр, Исо ба Ерусалим омада, ба Хонаи Худо рафт ва ҳама чизро аз назар гузаронд. Азбаски бевақт шуда буд, бо дувоздаҳ шогирди худ ба Байт-Ҳинӣ равона шуд.

Исо дарахти анҷирро лаънат мекунад

¹²Рӯзи дигар, вақте ки онҳо аз Байт-Ҳинӣ мерафтанд, Исо гурусна монд. ¹³Каме дуртар дарахти сербарги анҷирро дид, ба сӯяш рафт. Ӯ мехост анҷире пайдо кунад, вале ба он наздик омада дид, ки дар шоҳаҳояш ғайр аз барг чизи дигаре набуд, чунки ҳанӯз вақти анҷир набуд. ¹⁴Сипас, Исо дарахти анҷирро лаънат карда гуфт: «Аз ин пас касе ҳаргиз аз ту дигар мева нахӯрад». Ва шогирдонаш инро шуниданд.

Исо Хонаи Худоро тоза мекунад

¹⁵Ҳангоме ки ба Ерусалим даромаданд, Исо ба Хонаи Худо рафт ва онҳоро, ки дар он ҷо машғули хариду фурӯш буданд, берун ронда, мизҳои пуливазкунандагон ва курсиҳои кабутарфурӯшонро чаппа кард. ¹⁶Вай нагузошт, ки касе чизеро барои савдо аз саҳни Хонаи Худо гузаронад.

¹⁷Сипас мардумро таълим дода гуфт: «Оё навишта нашудааст, ки „хонаи Ман ҷои дуоғӯй барои тамоми халқҳо номида мешавад“? Шумо бошед, онро ба лонаи дуздон табдил додаед.

¹⁸Чун шариятдонон ва сардорони рӯҳонӣ ин суханонро шуниданд, роҳи ҷӣ тавр ба қатл расондани Исоро ҷустуҷӯ карданд. Онҳо аз Исо тарсиданд, зеро тамоми мардум аз таълимоти Ӯ дар ҳайрат монда буданд.

¹⁹ Худи ҳамон бегоҳ Исо бо шогирдонаш аз шаҳр берун рафт.

Дарахти хушкидаи анҷир

²⁰ Саҳарии рӯзи дигар онҳо дар роҳ ҳамон дарахти анҷирро диданд, ки аз решааш хушк шудааст. ²¹ Петрус ҳодисаи рӯзи гузаштаро ба ёд оварда гуфт: «Устод, нигоҳ кунед! Дарахти анҷир, ки онро лаънат кардед, хушк шудааст!»

²² Исо дар ҷавоб гуфт: «Ба Худо имон дошта бошед. ²³ Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки агар касе ба ин кӯҳ фармон дода гӯяд: „Бархезу ба баҳр биафт“ ва дар дилаш шубҳае надошта бошад, балки бовар кунад, ки он ҷӣ мегӯяд, ҳамон тавр мешавад, он гоҳ ҳамон чиз барояш рӯй медиҳад. ²⁴ Барои ҳамин ҳам ба шумо мегӯям, ҳар ҷӣ дар дуо талаб мекунед, бовар кунед, ки аллақай онро гирифтаед ва он аз они шумо мешавад. ²⁵⁻²⁶ 25-26 Вале ҳангоми дуо кардан, агар аз касе хафагӣ дошта бошед, ўро бубахшед, то ки Падари осмонӣ низ гуноҳоятонро ба шумо бахшида тавонад».[¶]

Саволуҷавоб дар бораи ҳуқуқи Исо

²⁷ Онҳо боз ба Ерусалим омаданд. Вақте ки Исо дар саҳни Хонаи Худо рафтуо мекард, сардорони рӯҳонӣ, шариатдонон ва пирони қавм назди Ў омада ²⁸ пурсиданд: «Ту бо кадом ҳуқуқ ин корҳоро мекунӣ? Ин ҳуқуқро ба Ту кӣ додааст?»

²⁹ Исо дар ҷавоб гуфт: «Ман ба шумо саволе медиҳам. Агар ҷавоб диҳед, Ман ҳам ба шумо мегӯям, ки бо кадом ҳуқуқ ин корҳоро мекунам. ³⁰ Ба Ман бигӯед, ки ҳуқуқи таъмиддиҳиро ба Яҳё Худо ё инсон дода буд?»

³¹ Онҳо ба яқдигар гуфтанд: «Агар бигӯем, ки Худо дода буд, Ў мегӯяд: „Пас чаро ба ў бовар накардед?“

³² Агар бигӯем: „Инсон“...», (онҳо аз мардум метарсиданд, зеро ҳамаи мардум имон доштанд, ки Яҳё пайғамбари Худост).

³³ Оқибат, онҳо ба Исо «намедонем» гуфта ҷавоб доданд. Исо низ ба онҳо гуфт: «Пас, Ман ҳам ба шумо намегӯям, ки бо кадом ҳуқуқ ин корҳоро мекунам».

Масал дар бораи иҷоракорони бераҳм

12 Баъд Исо ба мардум бо масалҳо гап заданро сар кард: «Марде тоқзоре бунёд карда, атрофи онро девор гирифт. Барои фишурдани ангур ҳавзчае тайёр карда, дидбонгоҳе сохт ва тоқзорро ба деҳқонон иҷора дода ба сафар баромад.

² Дар мавсими ҳосилғундорӣ соҳиби тоқзор хизматгори назди иҷоракорон фиристод, то ки ҳаққашро аз ҳосили боғ бигирад. ³ Вале онҳо он хизматгорро гирифта заданду бо дасти холи баргардонданд. ⁴ Соҳиби тоқзор хизматгори дигареро фиристод, вале онҳо ба сари вай зада, бо ў беномусона рафтор карданд. ⁵ Баъд боз хизматгори дигареро фиристод, лекин ўро куштанд. Бисёр хизматгорони дигареро ҳам, ки мефиристод, ё мезаданд, ё мекуштанд.

⁶ Ҳамин тавр, дар хонаи соҳиби тоқзор ба ғайр аз писари азизаш каси дигаре намонд. Оқибат, „писарамро ҳатман иззату эҳтиром мекунанд“ гуфта, писарашро фиристод. ⁷ Вале

[¶]11:25-26 11:25-26 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дохил шудааст: «Аммо агар шумо дигаронро набахшед, Падари осмонӣ низ гуноҳҳои шуморо намебахшад».

иҷоракорон ба якдигар гуфтанд: „Вай меросхӯр аст! Биёед, ўро мекушем ва тоқзор аз они мо мешавад!“

⁸ Сипас, ўро дастгир карда куштанд ва ҷасадашро берун аз тоқзор партофтанд.

⁹ Акнун соҳиби тоқзор чӣ кор мекунад? Мераваду он иҷоракоронро мекушад ва тоқзорро ба дигарон медиҳад.

¹⁰ Оё шумо дар навиштаҷот нахондаед:

„Он сангеро, ки бинокорон нодаркор ҳисоб карда, як сӯ партофтанд, санги асосии таҳкурсии бино гардид.

¹¹ Ин кори Худованд аст ва ба назарамон аҷиб менамояд“.

¹² Азбаски роҳбарони халқ фаҳмиданд, ки Исо бо ин масал онҳоро мисол овардааст, хостанд Ўро дастгир кунанд, вале аз мардум метарсиданд, бинобар ин Ўро ба ҳоли худ гузошта рафтанд.

Савол дар бораи супоридани андозу хироҷ

¹³ Дертар чанд нафар аз фарисиён ва ҳиродиён ба назди Исо фиристода шуданд, то ки Ўро бо сухан ба дом афтонанд. ¹⁴ Онҳо омада гуфтанд: «Устод, мо медонем, ки Шумо ростқавл ҳастед ва хушомадгӯи мардум нестед, чунки ба мавқею дараҷаи онҳо эътибор намедиҳед, балки роҳҳои Худоро аз рӯи ҳақиқат таълим медиҳед. Ҳоло бигӯед, оё раво аст, ки мо ба императори Рум андозу хироҷ супорем ё не? ¹⁵ Мо бояд онро супорем ё не?» Исо аз дурӯягии онҳо бохабар буда чунин гуфт: «Чаро мехоҳед Маро ба дом афтонед? Ба Ман динореро биёред, ки бубинам».

¹⁶ Вақте динорро ба Ў доданд, пурсид: «Дар рӯи ин акс ва номи

киро мебинед?» Онҳо ҷавоб доданд: «Императорро».

¹⁷ Он гоҳ Исо ба онҳо гуфт: «Он чи аз они император аст, ба император бидиҳед ва он чи аз они Худоист, ба Худо». Онҳо аз ҷавоби Исо дар ҳайрат монданд.

Савол дар бораи аз нав зиндашавӣ

¹⁸ Баъд баъзе аз саддуқиён (онҳо аз нав зиндашавиро инкор мекарданд) ба назди Исо омада пурсиданд: ¹⁹ «Устод, Мӯсо дар шарият ба мо чунин навиштааст, ки агар бародари касе фарзанд наёфта бимирад, бигзор вай зани ўро ба никоҳи худ дарорад ва фарзандони ба дунё омадаро ҳамчун насли бародари марҳумаш бидонад. ²⁰ Инак, ҳафт бародар буданд. Бародари калонӣ зан гирифт ва бефарзанд мурд.

²¹ Баъд бародари дуюм ҳамсари ўро ба занӣ гирифта, ў ҳам бефарзанд мурд. Бо бародари сеюм ҳам ҳамин тавр рӯй дод. ²² Бо ҳамин сурат ҳамаи ҳафт бародарон бефарзанд вафот карданд. Баъд аз ҳама он зан ҳам аз дунё гузашт. ²³ Пас, рӯзе, ки мурдаҳо аз нав зинда мешаванд, вай зани кадоме аз онҳо мешавад? Охир ҳамаи ҳафт бародарон ўро ба занӣ гирифта буданд!»

²⁴ Исо ҷавоб дод: «Хатои шумо дар он аст, ки на мазмуни навиштаҷотро медонеду на қудрати Худоро. ²⁵ Вақте ки мурдаҳо зинда мешаванд, дигар на зан мегиранд ва на шавҳар мекунанд, балки мисли фариштаҳои осмон мегарданд. ²⁶ Вале дар бораи зинда шудани мурдаҳо магар аз китоби Мӯсо дар бораи ҳодиса бо бутта нахондаед, ки чӣ тавр Худо ба Мӯсо гуфтааст: „Ман Худои Иброҳим, Худои Исҳоқ ва Худои Ёқуб ҳастам“. ²⁷ Ў на Худои мурдагон, балки Худои

зиндагон аст. Шумо хатои калон мекунед».

Муҳимтарин қонуни Худо

²⁸ Яке аз шариатдонон ба назди онҳо омада баҳсу мунозираашонро шунид. Вақте ӯ дид, ки Исо ба онҳо чӣ ҷавоби хубе дод, пурсид: «Аз тамоми фармоишҳои Худо кадомаш аз ҳама муҳимтар аст?»

²⁹ Исо ҷавоб дод: «Аввалин фармоиши муҳим ин аст: „Эй қавми Исроил, гӯш кунед! Худованд Худои мо Худованди яккаву ягона аст. ³⁰ Худованд Худои худро бо тамоми дилу ҷонатон, бо тамоми ақлу ҳушатон ва бо тамоми қуввати худ дӯст бидоред“. ³¹ Дуюмаш чунин мебошад: „Ҳар шахсеро, ки наздики шумост, мисли худ дӯст бидоред“. Ҳеҷ фармоише аз ҳардуи ин бузургтаре нест».

³² Шариатдон гуфт: «Устод, ҳақ ба ҷониби Шумост. Шумо бисёр хуб гуфтед, ки фақат як Худо вучуд дорад ва ғайр аз Ӯ Худои дигаре нест.

³³ Инчунин, Худоро аз таҳти дил, бо тамоми ақлу ҳуш ва қуввати худ дӯст доштан ва шахси наздики худ бударо ҳам мисли худ дӯст доштан муҳимтар аз қурбон кардани ҷонвар ва дигар намудҳои қурбонӣ мебошад».

³⁴ Исо дид, ки шариатдон оқилона суҳан меронад, бинобар ин ба ӯ гуфт: «Шумо ба подшоҳии Худо наздик ҳастед». Пас аз он дигар ҳеҷ кас чуръат накард, ки ба Исо саволе диҳад.

Масеҳ аз кадом насл аст?

³⁵ Вақте Исо дар Хонаи Худо ба мардум таълим медод, аз онҳо пурсид: «Барои чӣ шариатдонон мегӯянд, ки Масеҳ, яъне Таъиншудаи

Худо аз насли Довуд аст? ³⁶ Дар ҳоле ки худи Довуд бо таъсири Рӯҳи Муқаддас чунин гуфта буд:

„Худованд ба Худованди ман фармуд: «То вақте ки душманонатро зери поят нагузорам, аз дасти ростам бишин»“.

³⁷ Худи Довуд Таъиншудаи Худоро „Худованд“ номид, пас чӣ тавр Вай аз насли Довуд шуда метавонад?»

Мардуми зиёде суҳанони Ӯро бо хушнудӣ гӯш мекарданд.

³⁸ Сипас Исо онҳоро таълим дода гуфт: «Аз шариатдонон эҳтиёт бошед. Ба онҳо маъқул аст, ки либосҳои қимат пӯшида гарданд ва мардум дар бозорҳо ба онҳо салом диҳанд. ³⁹ Онҳо дӯст медоранд, ки дар ҷойҳои беҳтарини ибодатхонаҳо бишинанд ва дар тӯю зиёфатҳо бологузар бошанд. ⁴⁰ Онҳо намоишкорона дуру дароз дуо мехонанд, вале дар асл молу мулки бевазанонро хӯрда ғорат мекунанд! Онҳо ҷазои саҳттар мебинанд».

Хайрияи бевазани бечора

⁴¹ Баъд Исо рӯ ба рӯи сандуқи хайрия нишаста, ба сандуқ пул андохтани мардумро тамошо мекард. Баъзеҳо, ки бою бадавлат буданд, пули зиёде хайр мекарданд.

⁴² Ҳамин вақт як бевазани бечора ҳам омада, ду тангаи хурди мисинро, ки арзиши кам дошт, ба сандуқ андохт. ⁴³ Исо шогирдонашро ба наздаш даъват карда гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ин бевазани бечора аз ҳамаи дигарон дида зиёдтар хайрот кард. ⁴⁴ Чунки онҳо аз зиёдатии бойигариашон хайрия карданд, вай бошад, ҳамаи он чизеро, ки дошт, тамоми ризқу рӯзиашро хайрия кард».

Вайроншавии Хонаи Худо

13 Вақте Исо аз Хонаи Худо мебаромад, яке аз шогирдонаш гуфт: «Устод, бинед, ин биноҳои Хонаи Худо чӣ қадар боҳашамат ҳастанд! Чӣ сангҳои бузурге доранд!»

² Исо ҷавоб дод: «Шумо ҳоло ин биноҳои бузургро мебинед? Санг бар болои сангаш намонда, ҳамааш ба замин яксон мешавад.»

Азобу шиканчаҳо

³ Вақте Исо дар болои тепшаи Зайтун, рӯ ба рӯи Хонаи Худо менишаст, Петрус, Ёқуб, Юҳанно ва Андриёс дар танҳои аз Ҷ пурсиданд:

⁴ «Ба мо бигӯед, ки ҳамаи ин воқеаҳо кай рӯй медиҳанд ва ичро шудани ҳамаи инро аз кадом нишона мефаҳмем?»

⁵ Исо ҷавоб дод: «Эҳтиёт шавед, ки мабодо касе шуморо гумроҳ накунад. ⁶ Зеро бисёр касоне пайдо мешаванд, ки гӯё аз номи Ман омада бошанду „Ман ҳамонам“ мегӯянд ва бисёр одамонро гумроҳ мекунанд. ⁷ Вақте ки садоҳо ва овозаҳои ҷангҳо мешунавед, ба воҳима наафгед. Чунин ҳодисаҳо бояд рӯй диҳанд, вале ин маънои фаро расидани охирзамонро надорад. ⁸ Як халқ бо халқи дигар ҷанг мекунад ва як давлат ба давлати дигар ҳучум мекунад. Дар бисёр ҷойҳо заминчунбӣ рӯй дода, қаҳтию гуруснагӣ меояд. Ҳамаи ин монанди саршавии дарди зоидан аст.

⁹ Худатонро эҳтиёт кунед, зеро шуморо ба назди қозӣ бурда, дар ибодатхонаҳо қамчинкорӣ мекунанд ва ба сабаби Маро пайравӣ карданатон шумо дар назди ҳокимону подшоҳон истода шаҳодат хоҳед дод. ¹⁰ Пеш аз ҳама хушхабар

бояд ба тамоми халқиятҳо эълон карда шавад.

¹¹ Вақте шуморо дастгир карда ба ҷавобгарӣ мекашанд, ташвиш накашед, ки чӣ бояд бигӯед. Ҳар чӣ ҳамон лаҳза ба дилатон андохта мешавад, бигӯед, чунки он вақт на шумо, балки Рӯҳи Муқаддас ба воситаи шумо сухан меронад.

¹² Бародар бародари худро ба қатл мефиристад ва инчунин падар фарзандони худро. Фарзандон ба падару модари худ муқобил мебароянд ва онҳоро ба дасти марг месупоранд. ¹³ Ба сабаби Маро пайравӣ карданатон ҳама шуморо бад мебинанд. Вале касе, ки то ба охир истодагарӣ намояд, наҷот хоҳад ёфт.

Ғаму андӯҳи бузург

¹⁴ Аммо вақте ки харобазори нафратангезеро дар ҷое мебинед, ки он набояд бошад (бигзор хонанда бифаҳмад, ки ин чӣ маъно дорад), он гоҳ онҳое, ки дар Яҳудия ҳастанд, бояд ба кӯҳистон гурезанд. ¹⁵ Агар касе дар болои бом бошад, барои гирифтани чизе поён нафарояд ва ба хона надарояд. ¹⁶ Агар касе дар саҳро бошад, барои гирифтани ҷома ҳам барнагардад. ¹⁷ Вой бар ҳоли заноне, ки он рӯзҳо ҳомиладор хоҳанд буд ва модароне, ки кӯдаки ширхор хоҳанд дошт!

¹⁸ Пас дуо кунед, ки ин ҳодиса ба зимистон рост наояд. ¹⁹ Зеро дар он айём чунон мусибате рӯй медиҳад, ки аз замони дунёро офаридани Худо то ба ҳол чунин нашуда буд ва дигар ҳаргиз нахоҳад шуд. ²⁰ Агар Худованд он рӯзҳои мусибатро кӯтоҳ намекард, дар рӯи замин ягон инсон зинда намемонд. Вале ба хотири интиҳобкарданатон Худованд он рӯзҳоро кӯтоҳ кардааст.

²¹ Агар ҳамон вақт касе ба шумо гӯяд, ки „Ана, Таъиншудаи Худо дар ин ҷост“ ва ё „Нигоҳ кунед, Ӯ дар он ҷост“, ба суханонаш бовар накунад. ²² Зеро одамоне пайдо мешаванд, ки худро бардурӯғ Таъиншудаи Худо ва пайғамбар меноманд ва чунин мӯъҷизаҳову аҷоибот нишон медиҳанд, то ки агар шавад интихобшудагони Худоро гумроҳ кунанд. ²³ Инак, бохабар бошад. Ана Ман ҳамаашро ба шумо пешаки гуфтам.

Омадани Фарзанди Инсон

²⁴ Дар ҳамон рӯзҳо, баъд аз он мусибатҳо,

офтоб тира мегардад ва моҳ дигар равшанӣ намедиҳад,

²⁵ ситораҳо аз осмон поён меафтанд ва ҳама чиз дар осмон ба чунбиш меояд.

²⁶ Он вақт мардум Фарзанди Инсонро мебинанд, ки болои абрҳо бо қудрату ҷалоли бузург меояд.

²⁷ Ӯ фариштаҳояшро мефиристад, то интихобкардагонашро аз чор тарафи дунё ва аз тамоми гӯшаву канори заминро осмон гирд оваранд.

Масал дар бораи дарахти анҷир

²⁸ Аз дарахти анҷир ибрат гиред. Ҳамин ки шоҳаҳояш муғча карда барг бароварданро сар кунанд, шумо аниқ медонед, ки ба қарибӣ тобистон меояд. ²⁹ Ҳамин тавр, вақте мебинед, ки ин ҳодисаҳо ба амал меоянд, донед, ки вақт наздик, дар дами остона аст. ³⁰ Ба ростӣ ба шумо меғӯям, ки ҳанӯз одамони ин насл аз олам нагузашта, ҳамаи ин ҳодисаҳо ба амал меоянд. ³¹ Заминаро осмон нест мешаванд, аммо гуфтаҳои Ман то абад мемонанд.

Маълум набудани рӯзу соати омадани Фарзанди Инсон

³² Лекин кай фаро расидани он рӯз ё он соатро ғайр аз Падар касе намедонад: на фариштаҳои осмон на Писар.

³³ Пас, ҳушёр бохабар бошед, зеро намедонед, ки он вақт кай фаро мерасад. ³⁴ Ин монанди он аст, ки марде ба сафар рафта, барои ҳар як хизматгори худ вазифаи махсусе медиҳад ва ба дарвозабон мефармояд, ки посбонӣ кунад.

³⁵ Пас шумо низ ҳушёр бошед, чун намедонед, ки соҳиби хона кай бармегардад, бегоҳӣ ё нимаи шаб, вақти ҷегзани хурӯс ё бомдодон.

³⁶ Мабодо ӯ ногаҳон баргашта шуморо дар хоб наёбад. ³⁷ Он чӣ ба шумо меғӯям ба ҳама дахл дорад: ҳушёр бошед!»

Нақшаи куштани Исо

14 То иди Балогардон ва иди Фатир ду рӯз монда буд. Сардорони рӯҳонӣ ва шариатдонон роҳи бо ҳила дастгир карда, ба қатл расондани Исоро ҷустуҷӯ мекарданд. ² Онҳо мегуфтанд: «Дар рӯзҳои ид ин корро кардан мумкин нест. Шояд одамон шӯриш мебардоранд».

Аз рӯи ҳурмат рехтани атри қиматбаҳо

³ Исо дар Байт-Ҳинӣ, дар хонаи Шимъун ном маҳав меҳмон шуда буд. Дар вақти таомхӯрӣ зане омад ва як кӯзаҷаи сангини гаронбаҳоро пур аз атри қиматбаҳо оварда, онро шикасту ба сари Исо рехт.

⁴ Баъзеҳо аз ин кори зан ба ғазаб омада, ба яқдигар гуфтанд: «Чаро ӯ ин атри пурқиматро исроф кард?» ⁵ Ин атро ба маблағи зиёда аз

сесад дино^{§§} фурӯхта, пулашро ба камбағалон тақсим кардан мумкин буд». Ва занро саҳт сарзаниш мекарданд.

⁶ Вале Исо гуфт: «Ҷӯро ба ҳолаш гузored, чаро ӯро ташвиш медиҳед? Вай бароям кори калон кард. ⁷ Камбағалон ҳамеша бо шумо ҳастанд ва ҳар вақт, ки хоҳед, шумо метавонед ба онҳо ёри кунед, вале Ман бо шумо ҳамеша наместонам.

⁸ Ин зан ҳар чӣ аз дасташ омад, кард. Ӯ атро ба баданам реҳт, то онро барои гӯронидан тайёр намояд.

⁹ Ба ростӣ ба шумо мегӯям, дар ҳар гӯшаву канори дунё, ки хушхабар эълон карда мешавад, кори кардаи ин занро барои ба ёд овардани ӯ нақл хоҳанд кард».

Хиёнати Яҳудо

¹⁰ Он гоҳ яке аз дувоздаҳ шогирдони Исо, ки номаш Яҳудои Исқарют буд, ба назди сардорони рӯхонӣ рафт, то Исоро ба онҳо таслим кунад. ¹¹ Онҳо аз шунидани ин хеле хушҳол шуда, ба ӯ пул ваъда карданд. Пас, Яҳудо фурсати қулай меҷуст, то ки Исоро ба дасти онҳо бисупорад.

Охирин хӯроки идонаи Исо бо шогирдон

¹² Рӯзи аввали иди Фатир, ки мардум барраи балоғардонро қурбонӣ мекарданд, шогирдон аз Исо пурсиданд: «Дар кучо меҳоҳед, ки мо рафта бароятон дастархони иди Балоғардонро тайёр намоём?»

¹³ Исо ду нафар шогирдашро фиристода гуфт: «Ба шаҳр равед ва мардеро мебинед, ки кӯзаи об мебарад. Аз паси ӯ биравед. ¹⁴ Ба ҳамон хонае, ки он мард мебарояд, шумо ҳам дароед ва ба соҳиби

хона бигӯед: „Устод мепурсад, ки кучост меҳмонхонаи ӯ, ки дар он ҳамроҳи шогирдонаш хӯроки иди Балоғардонро хӯрда тавонад?“ ¹⁵ Вай ба шумо болохонаи калонеро нишон медиҳад, ки аллакай ғундошта ба тартиб оварда шудааст ва шумо дар ҳамон ҷо бароямон дастархон тайёр кунед».

¹⁶ Пас шогирдон ба шаҳр рафтанд ҳамон тавре, ки Исо гуфта буд, шуд ва онҳо хӯроки иди Балоғардонро тайёр намуданд.

¹⁷ Бегоҳирӯзи Исо бо дувоздаҳ шогирдаш омад. ¹⁸ Вақте ки дар гирди дастархон нишаста хӯрок меҳӯрданд, Исо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, яке аз шумо, ки ҳоло бо Ман хӯрок хӯрда истодааст, ба Ман хиёнат мекунад».

¹⁹ Онҳо хеле ғамгин шуда, пайдарҳам ба пурсидан дароманд: «Мабодо ин ман набошам?» ²⁰ Исо ҷавоб дод: «Ин корро яке аз дувоздаҳ нафари шумо мекунад, ки луқмаи нонашро бо Ман дар як коса тар карда истодааст.

²¹ Бо Фарзанди Инсон он чӣ дар навиштаҷот дар борааш навишта шудааст, рӯй медиҳад. Аммо вой бар ҳоли он касе, ки ба Фарзанди Инсон хиёнат мекунад. Барои вай беҳтар мешуд, ки ҳаргиз ба дунё наояд».

Таоми шои Худованд

²² Ҳангоме ки онҳо меҳӯрданд Исо онро ба даст гирифта, шукри Худоро карду онро пора карда ба онҳо тақсим намуду гуфт: «Бигиред, ки ин бадани Ман аст».

²³ Пас косаро гирифта, шукри Худоро карду онро ба шогирдонаш дод ва ҳамаи онҳо аз он нӯшиданд. ²⁴ Исо ба онҳо гуфт: «Ин хуни Ман

§§14:5 14:5 Динор — ниг. 6:37.

аст, ки барои тасдиқ кардани аҳди Худо ба хотири одамони зиёде рехта мешавад. ²⁵Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки акнун Ман аз меваи нави токи ангур фақат дар подшоҳии Худо хоҳам нӯшид, лекин то он рӯз ҳаргиз наменӯшам».

²⁶Баъд онҳо Худоро ҳамду саногӯён ба теппаи Зайтун равона шуданд.

Исо инкори Петрусро пешгӯӣ мекунад

²⁷Пас Исо ба шогирдон гуфт: «Ҳамаи шумо пайравӣ кардани Маро бас мекунед, чунки дар навиштаҷот пешгӯиҳои Худо омадааст: „Чӯпонро мекушам ва гӯсфандони рама пароканда мешаванд“. ²⁸Аммо, вақте ки аз нав зинда мешавам, пешопеши шумо ба вилояти Ҷалил меравам».

²⁹Петрус гуфт: «Ҳарчанд ки ҳама пайравӣ кардани Шуморо бас кунанд ҳам, ман ин корро намекунам».

³⁰Исо ба вай гуфт: «Ба ростӣ ба ту мегӯям, имрӯз, худи ҳамин шаб, ҳанӯз хурӯс ду бор ҷеғ назада, ту се бор Маро инкор мекунӣ».

³¹Вале Петрус бо қатъият гуфт: «Ҳатто агар ҳамроҳи Шумо ҷон додан лозим ояд, ҳаргиз Шуморо инкор намекунам». Дигарон низ чунин гуфтанд.

Охирин дуо дар боғи Ҷатсамонӣ

³²Онҳо ба ҷое рафтанд, ки Ҷатсамон ном дошт ва Ӯ ба шогирдонаш гуфт: «Шумо дар ин ҷо бошед, Ман рафта дуо мекунам». ³³Ӯ бо худ Петрус, Ёқуб ва Юҳанноро бурд. Ғаму аламаш саҳт шиддат меёфт ва ³⁴Ӯ ба онҳо гуфт: «Аз шиддати ғаму ғусса ҷонам ба лаб расидааст. Ин ҷо бимонеду бедор бошед».

³⁵Инро гуфта Исо каме дуртар рафт ва худро рӯи замин партофта

дуо кард, ки агар шавад он вақти азоб ба сараш наояд. ³⁶Сипас гуфт: «Эй Падарҷон, бароят ҳама чиз имконпазир аст. Ин косаи азобро аз сари Ман дур кун. Аммо на хости Ман, хости Ту шавад».

³⁷Баъд баргашта дид, ки шогирдонаш хобидаанд. Ӯ ба Петрус гуфт: «Шимъун, ту хобидай? Магар як соат бедор истода натавонистӣ? ³⁸Бедор бимонед ва дуо кунед, то ки ба васваса наафтед. Чунки рӯҳатон ба ин тайёр аст, аммо табиати инсониятон нотавон».

³⁹Пас, боз рафта бо ҳамон суханони пештарааш дуо кард. ⁴⁰Бори дигар баргашта омаду онҳоро боз дар хоб дид, чунки онҳо саҳт хоболуд буданд ва намедонистанд, ки ба Исо чӣ ҷавоб диҳанд.

⁴¹Вай бори сеюм баргашта, ба онҳо гуфт: «Шумо ҳанӯз хоб рафта дам мегиред? Бас, акнун соати он расидааст, ки Фарзанди Инсон ба дасти гунаҳкорон таслим карда мешавад. ⁴²Биёед, бархезед, меравем. Нигоҳ кунед, ана таслимкунандаи Ман ҳам наздик омад».

Дастгир кардани Исо

⁴³Якбора, ҳанӯз Ӯ суханаширо тамои накарда, Яҳудо, яке аз дувоздаҳ шогирдаш расида омад ва ҳамроҳаш як тӯда одамони чӯбу шамшер дар даст аз ҷониби сардорони рӯҳонӣ, шариатдонон ва пирони қавм буданд. ⁴⁴Инак, хиёнаткор ба онҳо пешакӣ чунин шарт карда буд: «Бидонед, касеро, ки бӯсидам, ҳамон шахсест, ки бояд дастгир кунеду таҳти назорат гирифта баред».

⁴⁵Яҳудо дарҳол ба Исо наздик шуду «Устод!» гуфта, Ӯро бӯсид. ⁴⁶Пас онҳо Исоро дастгир карданд. ⁴⁷Ҳамон

замон як нафар аз ҳозирон шамшерро аз ғилоф кашиду ба сӯи ғуломи сарвари рӯҳониён ҳамла карда, гӯши вайро бурида партофт.

⁴⁸ Он гоҳ Исо ба онҳо гуфт: «Шумо магар Маро роҳзан гумон мебаред, ки барои дастгир карданам бо чӯбу шамшерҳо омадаед? ⁴⁹ Ман ҳар рӯз бо шумо дар Хонаи Худо будам ва таълим меодам, аммо шумо Маро дастгир намекардед. Вале, бигзор гуфтаҳои навиштаҷот ба амал оянд». ⁵⁰ Ҳамон вақт ҳамаи шогирдонаш Ӯро танҳо гузошта гурехтанд.

⁵¹ Як ҷавоне аз паси Исо рафт, ки дар танаш ҳеҷ чиз надошту фақат бо матои катонӣ худро печонда буд. Вақте сарбозон Ӯро дастгир карданд, ⁵² вай халос хӯрду матои катонӣ дар дасти онҳо монд, худаш тани бараҳна гурехт.

Исо дар ҳузури шӯро

⁵³ Исоро ба хонаи сарвари рӯҳониён бурданд. Ҳамаи сардорони рӯҳонӣ, шариатдонон ва пирони қавм дар он ҷо ҷамъ шуданд. ⁵⁴ Петрус ҳам, ки дуртар аз паси онҳо меомад, ба ҳавлии сарвари рӯҳониён даромада, дар назди хизматгорон нишаст, то ки дар оташи гулхан гарм шавад.

⁵⁵ Сардорони рӯҳонӣ ва ҳамаи аъзоёни шӯро кӯшиш мекарданд, ки бар зидди Исо далеле ба даст оварда, Ӯро ба қатл расонанд, вале ҳеҷ далеле пайдо накарданд. ⁵⁶ Бисёриҳо бар зидди Исо шаҳодати дурӯғ доданд, аммо гуфтаҳояшон ба ҳам мувофиқ намеомад. ⁵⁷ Баъзеҳо аз ҷо бархеста, ба Исо чунин тӯҳматҳо карданд: ⁵⁸ «Мо шунидем, ки Ӯ мегуфт: „Ман ин Хонаи Худоро, ки бо дасти инсон сохта шудааст, вайрон

мекунам ва баъд аз се рӯз дигаре бе кӯмаки инсон месозам“». ⁵⁹ Вале шаҳодати онҳо бар хилофи яқдигар буд.

⁶⁰ Он вақт сарвари рӯҳониён дар ҳузури ҳама бархеста, аз Исо пурсид: «Ин чӣ айбномаҳое, ки бар зидди Ту шаҳодат медиҳанд? Чаро Ту ҳеҷ ҷавобе намедихӣ?» ⁶¹ Аммо Исо хомӯш истода, ҳеҷ ҷавобе надод. Сарвари рӯҳониён боз пурсид: «Магар Ту Таъиншуда ва Писари Худо ҳастӣ, ки ба Ӯ ҳамду сано мехонем?»

⁶² Исо гуфт: «Ҳастам* ва рӯзе Фарзанди Инсонро мебинед, ки аз тарафи ростии Худои Пурқудрат нишаста дар рӯи абрҳои осмон меояд».

⁶³ Он гоҳ сарвари рӯҳониён либосашро дарронда гуфт: «Дигар ба мо ҳеҷ шоҳиде лозим ҳам нест! ⁶⁴ Худатон шунидед, ки Ӯ суханони кофирона гуфт. Ба чӣ қарор меоед?» Пас ҳамаи онҳо Ӯро айбдор карда, ба марг маҳкум намуданд.

⁶⁵ Баъд баъзеҳо ба туф кардан ба Исо даромаданд. Онҳо чашмони Ӯро баста, ба рӯяш торсаки зада мепурсиданд: «Агар пайғамбар бошӣ, бигӯй, ки Туро кӣ зад?» ва сарбозон ҳам Ӯро бурда заданд.

Исоро инкор кардани Петрус

⁶⁶⁻⁶⁷ ⁶⁶⁻⁶⁷ Петрус ҳоло ҳам дар ҳавли назди гулхан нишаста, худро гарм мекард. Ҳамин вақт яке аз канизакони сарвари рӯҳониён ӯро дид ва ба ӯ бо диққат нигоҳ карда гуфт: «Ту ҳам ҳамроҳи Исои Носирӣ будӣ!»

⁶⁸ Петрус инро инкор карду «Намедонам ва намефаҳмам, ки чӣ

*14:62 14:62 «Ман ҳастам» — ин номест, ки Худо бо он худро номида буд (ниг. Хуруҷ 3:14).

меғӯй» гуфта, ба тарафи дигари ҳавлӣ гузашт.[†]

⁶⁹Канизак Петрусро бори дигар дид ва ба ҳозирбудагон гуфт: «Ин мард ҳам яке аз шарикони Исо аст!»
⁷⁰Петрус инро боз инкор кард. Дертар ҳозирбудагон ба Петрус гуфтанд: «Аниқ ту шарики онҳой, чунки ҷалилӣ ҳастӣ!»

⁷¹Петрус бошад, ба сараш лаънатҳо хонда, қасам хӯрда гуфт: «Ин одамеро, ки дар борааш меғӯед, намешиносам».

⁷²Худи ҳамон лаҳза хурӯс бори дуюм ҷеғ зад ва Петрус суханони Исоро ба ёд овард, ки гуфта буд: «Пеш аз он ки хурӯс ду бор ҷеғ занад, ту се бор Маро инкор мекунӣ». Он гоҳ Петрус худро дошта натавониста ба гирия даромад.

Исо дар ҳузури Пилотус

15 Саҳарии барвақт сардорони рӯҳонӣ, пирони қавм бо шариатдонон ва тамоми аъзоёни шӯро дар маҷлис ба як қарор омаданд. Онҳо Исоро баста, ба назди ҳокими румӣ Пилотус фиристоданд ва ба дасти ӯ супориданд.

²Пилотус аз Исо пурсид: «Оё Ту Шоҳи Яҳудиён ҳастӣ?» Исо ҷавоб дод: «Ҳамон тавре ки худатон меғӯед».

³Сардорони рӯҳонӣ Исоро аз бисёр ҷиҳат айбдор мекарданд. ⁴Пилотус аз ӯ пурсид: «Чаро ҷавоб намедихӣ? Бубин, Туро чӣ қадар айбдор мекунанд». ⁵Вале Исо боз ҳам чизе нагуфт ва Пилотус дар ҳайрат монд.

⁶Аз рӯи одат Пилотус дар ҳар ҷашнгирии ин ид як нафар маҳбусро, ки мардум талаб мекард, озод менамуд. ⁷Дар он вақт Бараббос ном марде, ки бо шариконаш дар

шаҳр шӯриш бардошта одам кушта буд, дар ҷабс менишаст. ⁸Мардум хоҳиш карданд, ки Пилотус мисли ҳарсола як нафар маҳбусро озод кунад. ⁹Пилотус пурсид: «Меҳоҳед, ки Шоҳи Яҳудиёнро бароятон озод кунам?» ¹⁰Чун мефаҳмид, ки сардорони рӯҳонӣ Исоро аз рӯи ҳасад ба дасти ӯ супорида буданд.

¹¹Вале сардорони рӯҳонӣ мардумро ба ошӯб оварданд, то ба ивази Исо озод кардани Бараббосро талаб кунанд. ¹²Пилотус боз аз онҳо пурсид: «Пас, бо он касе, ки шумо ӯро Шоҳи Яҳудиён меномед, чӣ кор кунам?»

¹³Онҳо фарёд заданд: «Ба салиб меҳкӯб кунед!»

¹⁴Пилотус гуфт: «Чаро? Охир Вай чӣ бадие кардааст?» Лекин онҳо боз баландтар фарёд заданд: «ӯро меҳкӯб кунед!»

¹⁵Пилотус танҳо барои қонё гардондани талаботи халқ Бараббосро барояшон озод карда, фармон дод, ки Исоро қамчинкорӣ намуда, ба салиб меҳкӯб кунанд.

Сарбозон Исоро масҳара мекунанд

¹⁶Сарбозон Исоро ба ҳавлии дарбор бурда, аскарони зиёдро ҷамъ карданд. ¹⁷Баъд ба Исо чомаи бунафшранг пӯшонданд ва аз хор тоҷе бофта, ба сараш гузоштанд. ¹⁸Ба ӯ таъзим карда фарёд мезаданд: «Зинда бод Шоҳи Яҳудиён!» ¹⁹Онҳо бо ҷӯб ба сараш мезаданд, ба ӯ туф мекарданд ва дар наздаш ба зону истода, ба ӯ сачда менамуданд. ²⁰Вақте ки онҳо масҳара додани ӯро бас карданд, чомаи бунафшрангро аз танаш кашида, либоси худашро

[†]14:68 14:68 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дохил шудааст: «Ҳамон замон хурӯс ҷеғ зад».

пӯшонданд ва барои ба салиб мехкӯб кардан Ӯро аз он ҷо берун бурданд.

Ба салиб мехкӯб шудани Исо

²¹ Дар роҳ онҳо бо як роҳгузари куриние вохӯрданд, ки аз сахро бармегашт. Он мард Шимъун ном дошт ва падари Искандару Руфис буд. Сарбозон ӯро маҷбур карданд, ки ҷӯби салиби Исоро бардошта барад. ²² Баъд Исоро ба ҷое оварданд, ки Ҷолҷото, яъне «Ҷои косахонаи сар» ном дошт. ²³ Сарбозон ба Ӯ майи бо мӯр[‡] омехтаро доданд, вале Ӯ онро қабул накард. ²⁴ Он гоҳ Исоро ба рӯи салиб мехкӯб карданду либосашро байни худ тақсим кардани шуда, бо партофтани куръа соҳибшавандаи онро муайян карданд. ²⁵ Соати нӯҳи саҳар буд, ки Ӯро рӯи салиб мехкӯб карданд. ²⁶ Дар лавҳаи айбнома бар зидди Исо навиштанд: «Шоҳи Яҳудиён».

²⁷⁻²⁸ 27-28 Ҷамроҳи Исо боз ду дуздҳо аз тарафи чапу росташ ба салибҳои дигар мехкӯб карданд.[¶]

²⁹ Одамоне, ки аз он ҷо мегузаштанд, сар ҷунбонда Исоро мазоқ карда мегуфтанд: «Ту-ку мехостӣ Хонаи Худоро вайрон карда, дар муддати се рӯз онро аз нав сози, ³⁰ пас, ҳоло аз салиб поён фаромада, худатро наҷот деҳ?»

³¹ Сардорони рӯҳонӣ ва шариатдонон низ Ӯро масхаракунон ба якдигар мегуфтанд: «Дигаронро наҷот медоду худашро наҷот дода наметавонад. ³² Бигузур Таъиншудаи Худо, ки Шоҳи Яҳудиён аст, акнун аз салиб поён фарояд, то мо инро

дида, имон оварем!» Ҳатто онҳое, ки ҳамроҳаш мехкӯб шуда буданд, Ӯро таҳқир мекарданд.

Марги Исо

³³ Нисфирӯзӣ ҳама ҷоро ториқӣ фаро гирифт ва он то соати се давом кард. ³⁴ Дар соати се Исо бо садои баланд фарёд зад: «Элла! Элла! Лама сабақтани?», яъне «Эй Худои Ман! Эй Худои Ман! Ҷаро Маро тарк кардӣ?» ³⁵ Баъзе аз ҳозирон инро шунида, гуфтанд, ки Исо Илёс пайғамбарро садо мекунад. ³⁶ Сипас як нафар давида латгаеро ба сирко тар кард ва ба сари як ҷӯб гузошту барои нӯшидан ба Исо дароз кард ва гуфт: «Истед, бинем-чи, оё Илёс омада, Ӯро аз салиб гирифта поён мефарорад ё не?!» ³⁷ Баъд Исо нолаи баланде карда ҷон дод.

³⁸ Худи ҳамин вақт пардае, ки ҷои муқаддастарини Хонаи Худоро ҷудо мекард, аз боло то ба поёнаш дарида, ду пора шуд. ³⁹ Вақте сардори лашкари румии дар рӯ ба рӯи салибистода дид, ки Исо ҷӣ тавр фарёд зада ҷон дод, гуфт: «Дар ҳақиқат ин мард Писари Худо буд!»

⁴⁰ Чанд зан ҳам он ҷо буданд, ки аз дур ин ҳодисаҳоро медиданд. Дар байни онҳо Маряма Маҷдалия, Салӯмит ва Марям, ки модари Ёкуби хурдсол ва Юшо буд, низ ҳузур доштанд. ⁴¹ Онҳо дар Ҷалил Исоро пайравӣ мекарданд ва дар эҳтиёҷаш кӯмак мерасонданд. Бисёр заводи дигар низ, ки ҳамроҳи Ӯ ба Ерусалим омаданд, дар он ҷо буданд.

[‡]15:23 15:23 Мӯр — моддаи равшан монанди зардранг, ки аз бутта гирифта мешавад ва аз он доруворӣ барои сабук кардани дард гайёр мекунад.

[¶]15:27-28 15:27-28 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дохил шудааст: «Ин ҳам дар навиштаҷот пешгӯӣ шуда буд: „Ӯ низ ба қатори ҷинояткорон дохил мешавад“».

Гӯронидани Исо

⁴²Шом шуд ва мардум ба рӯзи истироҳат тайёри миданд. ⁴³Юсуф ном шахс аз шаҳри Аромот, ки аъзои обрӯманди шӯро буд ва омадани подшоҳии Худоро интизорӣ мекашид, боҷуръат ба назди Пилотус рафт ва ҷасади Исоро талаб кард. ⁴⁴Пилотус ҳайрон шуд, ки Исо ба ин зудӣ мурдааст, бинобар ин сардори лашкарро даъват карда, аз ӯ пурсид, ки оё Исо аллакай мурдааст.

⁴⁵Вақте он сардори лашкар тасдиқ кард, Пилотус ҷасади Исоро ба Юсуф супорид. ⁴⁶Юсуф суфи сафед харид ва ҷасадро аз салиб поён фароварда, кафанпеч карду ба даруни қабре, ки дар ғоре канда шуда буд, гузошт. Баъд санги калонеро ба даромади қабр ғелонда, онро маҳкам кард. ⁴⁷Маряма Маҷдалия ва Марям, модари Юшо диданд, ки ҷасад ба кучо гузошта шуд.

Зиндашавии Исо

16 Вақте ки рӯзи истироҳат ба охир расид, Маряма Маҷдалия, Марям, ки модари Ёқуб буд ва Салӯмит рафта, рағғани хушбӯй хариданд, то ки ба бадани Исо бимоланд. ²Ва саҳарии барвакти рӯзи якшанбе, баъд аз баромадани офтоб ба сӯи қабр раҳсипор шуданд.

³Дар роҳ ба якдигар мегуфтанд: «Кӣ санги калонро аз даромади қабр барои мо мебардорад?» ⁴Вақте ки назди қабр расиданд, диданд, ки он санги бениҳоят калони қабр як сӯ ғелонда шудааст.

⁵Пас ба даруни қабр даромада диданд, ки як ҷавоне бо либоси сафед дар тарафи рост нишастааст. Занон ба ҳайрат афтоданд.

⁶Вале ҷавон ба онҳо гуфт: «Ҳайрон нашавед! Шумо Исои Носирии ба

салиб меҳкӯбшударо меҷӯед. Вай аз нав зинда шуд ва дар ин ҷо нест! Ба ҷое, ки ҷасадашро гузошта буданд, нигоҳ кунед! ⁷Ҳоло рафта, ба шогирдонаш ва ба Петрус бигӯед, ки Исо пешопеши шумо ба Ҷалил меравад, то шуморо дар он ҷо бубинад, чунон ки ба шумо гуфта буд».

⁸Занҳо тарсону ларзон берун баромада, аз назди қабр гурехтанд ва ба касе чизе нагуфтанд, чунки дар ҳарос буданд.

Зоҳиршавии Исо ба шогирдонаш

[⁹Исо субҳи рӯзи якшанбе аз нав зинда шуд ва аввал ба Маряма Маҷдалия, ки аз вучуди ӯ ҳафт девро берун карда буд, худро зоҳир кард. ¹⁰Марям назди шогирдони гирёну мотамзада рафта ин хабарро гуфт. ¹¹Вале онҳо суханони ӯро шунида, бовар накарданд, ки Исо зинда асту Марям ӯро дидааст.

¹²Баъд Исо худро дар сурати дигар ба ду шогирдаш, ки ба деҳа мерафтанд, зоҳир кард. ¹³Онҳо баргашта, инро ба дигарон нақл намуданд, аммо ҳеҷ кас ба суханони онҳо бовар накард.

¹⁴Дар охир Исо ба он ёздаҳ шогирдаш, дар вақти хӯрок хӯрданашон, зоҳир шуд ва онҳоро ба сабаби беимонӣ ва якравиашон сарзаниш кард, зеро ба суханони касоне, ки ӯро баъд аз марг зинда дида буданд, бовар накарданд.

¹⁵Баъд ба онҳо гуфт: «Ба тамоми дунё рафта, хушхабарро ба ҳама эълон бикунед!» ¹⁶Касоне, ки имон биоваранд ва таъмид бигиранд, наҷот меёбанд, вале касоне, ки имон наоваранд, маҳкум мешаванд. ¹⁷Дар ҳаёти касоне, ки имон меоваранд, чунин аломатҳо пайдо мешаванд: онҳо бо номи Ман девҳоро меронанд

ва бо забонҳои нав суҳан мегӯянд;
¹⁸ онҳо морҳоро бо даст мегиранд ва
 агар захр хӯранд, зараре намебинанд;
 даст бар беморон мегузоранд ва онҳо
 шифо меёбанд».

¹⁹ Вақте ки сӯҳбати Исои Худованд
 бо онҳо тамоми шуд, Вай ба сӯи

осмон бурда шуд ва аз тарафи рости
 Худо нишаст. ²⁰ Шогирдон рафта,
 хушхабарро дар ҳама ҷо эълон
 мекарданд. Худованд ҳам мададгори
 онҳо буд ва бо мӯъҷизаҳои, ки онҳо
 нишон медоданд, гуфтаҳои онро
 тасдиқ мекард. Омин.[§]]

§16:20 16:9–20 Ин оятҳо на дар ҳамаи нусхаҳои қадими навиштаҷот дохил шудаанд.

Хушхабар аз

Луқо

Пешгуфтор

Луқо, ки муаллифи ин китоб мебошад, аз рӯи касбаш духтур буд. Дар байни ҳамаи муаллифони китоби Аҳди Нав ӯ ягона муаллифест, ки ғайрияҳудӣ буд. Азбаски Луқо худ шоҳиди зиндагии Исо набуд, аз ин рӯ ҳангоми тартиб додани ин Хушхабар ба бисёр навиштаҳои дигарон дар бораи ҳаёт ва фаъолияти Исои Масеҳ мувоҷиҳат кардааст. Баъдтар тамоми маълумоти гирифтаашро ботартиб ҷо ба ҷо карда, китоби Хушхабарро барои як нафари баоброӣ ғайрияҳудӣ ба номи Теофилус менависад. Тахмин аст, ки ин Хушхабар тақрибан дар соли 75-и мелодӣ навишта шудааст ва маълумоти бештари он аз Хушхабар аз Маркӯс, ки пештар навишта шуда буд, гирифта шудааст. Бинобар ин Хушхабар аз Луқо бо Хушхабар аз Маркӯс бисёр монандӣ дорад.

Муаллиф воқеаҳои зиндагии Исро дар сахнаи ҳодисаҳои таърихӣ ҳамоно замон баён намудааст, то нишон диҳад, ки имони масеҳиён ба он воқеаҳо аст, ки дар асоси таърихӣ низ исбот доранд. Ҳамчунон ӯ қайд мекунад, ки зиндагии заминии Масеҳ ҳиссаи бисёр муҳимро дар таърихӣ тамоми башар гузоштааст.

Дар ин китоб Луқо ба чанд мавзӯ аҳамияти махсус медиҳад: яке ин аст, ки Исо барои наҷоти ҳамаи одамон ба замин омадааст: чи яҳудӣ чи ғайрияҳуд, чи сарватманду чи камбағал, чи диндору чи беимонон! Дигаре ин аст, ки дар зиндагии Исо дуо ҷи аҳамият дошт. Исо бисёр дуо мекард: баъд аз он ки дар об таъмид

гирифт, пеш аз интиҳоб кардани шогирдонаш, пеш аз пурсиш кардани шогирдонаш, ки Ӯро кӣ мешуморанд ва пеш аз дар салиб ҷон доданаш. Ҳамчунин аз ин Хушхабар мо се ҳикояи Исро ёд мегирем, ки дар бораи дуо гуфтааст.

Чанд масалҳои беҳтарине, ки Исо барои таълим додан дар бораи муҳаббати Худо истифода бурдааст, танҳо дар Хушхабар аз Луқо нақл шудаанд: масал дар бораи сомариҳои нақор, масал дар бораи гӯсфанди гумшуда ва масал дар бораи писари гумроҳшуда.

Луқо боз дар китоби худ ғамхориҳои Худоро нисбат ба камбағалону бечорагон нишон медиҳад: хабари хуш ба камбағалону бечорагон бояд расонда шавад, онҳо соҳиби баракати Худо мебошанд, онҳо ба базми бузург даъват ҳастанд.

Дар бобҳои охирини китоб Луқо дар бораи зинда шудани Исои Масеҳ ба тавре баён мекунад, то хонанда боварӣ ҳосил кунад, ки ба пеши шогирдон арвоҳи Исо не, балки Худи Исо дар бадани худ зинда шуда омада буд. Ӯ зинда буд, ки луқмае аз моҳӣ хӯрд. Луқо нишон додан меҳост, ки зиндашавии Исои Масеҳ тасаввуроти ҳаёлии касе набуда, балки воқеаи ҳақиқӣ мебошад.

Дар хотимаи китоби худ Луқо дар бораи ба осмон рафтани Исо нақл мекунад. Аммо пеш аз ин ки ба осмон равад, Ӯ ба шогирдонаш гуфтааст: «Мувофиқи гуфтаҳои навиштаҷот Таъиншудаи Худо бояд азоб кашад ва дар рӯзи сеюм аз мурдагон зинда шавад.

Ба номи Ӯ аз Ерусалим сар карда ба ҳамаи халқҳо тавба ва бахшоиши гуноҳҳо эълон карда мешавад ва шумо шоҳидони ҳамаи ин воқеаҳо ҳастед» (Луқо 24:46–48).

Пешгуфтор

1^{1-3 1-3} Теофилуси мўхтарам!
Бисёр касон ботартиб навиштани воқеаҳоеро сар карданд, ки дар байни мо ба амал омада буданд. Онҳо аз рӯи нақлҳои тартиб медиҳанд, ки шоҳидону хизматчиёни аввалини Хушхабар ба мо расонданд. Аз ин рӯ, ман ҳам ин воқеаҳоеро аз аввал бодикқат тадқиқ карда, дуруст донистам, ки онҳоро як-як ба шумо бинависам, ⁴то дуруст будани таълимотеро, ки аз он хабар ёфтаед, бидонед.

Хабар дар бораи Яҳёи Таъмиддиҳанда

⁵Дар замони ҳукмронии Ҳиродус ном подшоҳи сарзамини Яҳудия рӯҳоние зиндагӣ мекард, ки аз авлоди Абиёи рӯҳонӣ буд. Вай Закарё ном дошт ва занашро, ки аз авлоди Ҳоруни рӯҳонӣ буд, Элисобат меномиданд. ⁶Ин зану шавҳар дар назари Худо беайб буданд ва тамоми фармону қонунҳои Худовандро пурра ба ҷо меоварданд. ⁷Онҳо ягон фарзанд надоштанд, чунки Элисобат зани нозой буд, ғайр аз ин ҳардуяшон аллақай пир шуда буданд.

⁸Рӯзе навбати хизмат ба гурӯҳи Закарё расид ва ӯ ҳамчун рӯҳонӣ дар пеши Худо машғули иҷрои вазифааш шуд. ⁹Барои муайян кардани касе, ки мувофиқи расми рӯҳониён ба Хонаи Худованд даромада, ширеши хушбӯйро месӯзонад, қуръа партофта шуд ва он ба номи Закарё афтид. ¹⁰Вақте ки Закарё машғули сӯзондани ширеши хушбӯй буд, тамоми мардум дар берун истода дуо мекарданд.

¹¹Баногоҳ ба Закарё фариштаи Худованд зоҳир шуд, ки дар тарафи рости қурбонгоҳи ширеши хушбӯй

меистод. ¹²Ҳамин ки Закарё ӯро дид, беқарор шуд ва вучудастро воҳима зер кард. ¹³Аммо фаришта ба ӯ гуфт: «Ҳой Закарё, натарс. Дуоят ба даргоҳи Худо қабул шуд. Ҳамсарат Элисобат писаре хоҳад зоид ва ту ӯро Яҳё ном хоҳӣ гузошт. ¹⁴Шодиву хурсандӣ насибат мегардад ва таваллуди ин кӯдак боиси хушнудии бисёриҳо мешавад, ¹⁵зеро ӯ дар назари Худованд бузург хоҳад шуд. Ӯ бояд ҳеч шаробу май нанӯшад. Кӯдак ҳанӯз пеш аз таваллуд шуданаш аз Рӯҳи Муқаддас пур шуда, ¹⁶аз байни халқи Исроил бисёр касонро ба сӯи Худованд Худои онҳо бармегардонад. ¹⁷Вай ҳам мисли Илёс пайғамбар дар рӯҳ ва қудрат пешопеши Худованд қадам мезанад, то ки дилҳои падаронро ба фарзандонашон наздик карда, саркашонро ба ҳикмати нақӯкорон орад ва бо ин роҳ барои Худованд халқро тайёр кунад».

¹⁸Закарё аз фаришта пурсид: «Аз кучо мефаҳмам, ки ин мешавад? Охир ману занам пир шудаем»
¹⁹Фаришта ба ӯ ҷавоб дод: «Ман Ҷаброил ҳастам ва дар ҳузурӣ Худо меистам. Ӯ маро фиристод, то ки бо ту гап зада, ин хабари хушро ба ту бирасонам. ²⁰Вале чун ба суханонам, ки дар вақти муайяншуда иҷро хоҳанд шуд, бовар накардӣ, ҳоло гунг мешавӣ ва то он рӯзе, ки ҳамаи гуфтаҳоям ба амал наоянд, сухане гуфта наметавонӣ».

²¹Мардуме, ки интизори Закарё буданд, ҳайрон шуданд, ки чаро ӯ вақти зиёде дар Хонаи Худо мемонад. ²²Ҳангоме ки Закарё берун омад, ҳеч сухан гуфта наметавонист ва онҳо фаҳмиданд, ки дар Хонаи Худо ба вай чизе аён шудааст. Ӯ гунг шуда буд, аз ин сабаб бо одамон бо имову ишора гап мезад. ²³Ҳамин ки вақти хизмати

Закарё ба охир расид, вай ба хонааш баргашт.

²⁴Баъд аз ин зани вай Элисобат ҳомиладор шуд ва аз ин рӯ, панҷ моҳ аз хона намебаромад. Ӯ гуфт: ²⁵«Ин кори Худованд аст, ки ҳоло ба ман назар андохта, нанги маро аз миёни мардум бардоштааст».

Хабар дар бораи таваллуди Исо

²⁶Дар моҳи шашум Худо фаришта Ҷаброилро ба шаҳри Носираи сарзамини Ҷалил фиристод. ²⁷Ӯ ба назди Марям ном духтаре омад. Марям номзади Юсуф, як марде аз авлоди шоҳ Довуд буд. ²⁸Фаришта пеши Марям омада, гуфт: «Салом, эй назаркардаи Худо. Худо бо туст».* ²⁹Марям аз ин суханони фаришта безобита шуда, худ ба худ фикр мекард, ки чаро ӯ ба ман чунин салом дод. ³⁰Фаришта бошад, ба ӯ гуфт: «Натарс, Марям, зеро Худо бар ту назар кардааст; ³¹ҳоло ту ҳомиладор шуда, писаре таваллуд мекунӣ ва номашро Исо мегузорӣ. ³²Ӯ бузург мегардад ва Писари Худои Таоло хонда мешавад. Худованд Худо Ӯро ба тахти аҷдоди Ӯ Довуд мешинонад. ³³Ӯ то абад бар халқи Ёқуб фармонфармой мекунаду подшоҳиаш ҳеч гоҳ ба охир намерасад».

³⁴Марям ба фаришта гуфт: «Ман то ҳол бо ягон мард наздикӣ надоштам, пас чӣ тавр ҳомиладор шуда метавонам?» ³⁵Фаришта ба ӯ ҷавоб дод: «Рӯҳи Муқаддас бар ту мефурияд ва кудрати Худои Таоло дар ту амал мекунад. Аз ин сабаб он кӯдаке, ки ту таваллуд мекунӣ, муқаддас ва Писари Худо номида хоҳад шуд. ³⁶Охир ҳеши ту Элисобат

ҳам дар пиронсолӣ писаре дар шикам дорад ва ҳоло аз ҳомиладор шуданаш шаш моҳ гузаштааст, ҳарчанд нозой шуморида шуда буд. ³⁷Бидон, ки барои Худо ҳеч чизи ғайриимкон нест». ³⁸Марям гуфт: «Ман бандаи Худованд ҳастам ва бигзор ҳар чизе, ки шумо гуфтед, ба амал ояд». Сипас, фаришта аз пеши ӯ рафт.

Воҳӯрии Марям бо Элисобат

³⁹Баъд аз ин Марям бошито ба шаҳре, ки дар кӯҳистони Яхудия воқеъ буд, равона шуд. ⁴⁰Вақте ки ба он ҷо расид, ба хонаи Закарё даромада, бо Элисобат салом кард. ⁴¹Саломи Марямро шунидан замон тифл дар шиками Элисобат ба ҷунбиш омад ва Элисобат аз Рӯҳи Муқаддас пур шуда, ⁴²бо овози баланд хитоб намуд: «Ту пурфайзтарин зани дунё ҳастӣ ва хушбахт аст он кӯдаке, ки дар шикам дорӣ! ⁴³Ман кӣ ҳастам, ки модари Худовандам ба диданам омадааст? ⁴⁴Нигоҳ кун! Ҳамин ки саломи ту ба гӯшам расид, аз шодӣ бача дар шикамам ба ҷунбиш омад. ⁴⁵Хушбахт ҳастӣ ту, ки ба иҷро шудани гуфтаҳои Худованд бовар кардӣ».

Таронаи Марям

⁴⁶Марям гуфт:
«Ҷони ман Худовандро ситоиш мекунад
⁴⁷ва рӯҳам аз Худои Начотдиҳандаам шод аст,
⁴⁸чунки Худо ба ман барин бандаи хокиаш назар андохтааст.
Баъд аз ин ҳамаи наслҳо маро хушбахт хоҳанд хонд,

** 1:28 1:28 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дохил шудааст: «Ту хушбахтарин дар байни занон ҳастӣ».

⁴⁹зеро Худои Пурқудрат, ки номаш муқаддас аст, бароям корҳои бузурге кардааст.

⁵⁰Вай насл ба насли касоне, ки худотарс ҳастанд, марҳамати худро нишон медиҳад.

⁵¹ӯ бо дасташ корҳои боқудрат нишон дод ва онҳоро, ки дилашон мағрур буд, ба ҳар сӯ парешон сохт.

⁵²Ҳокимонро аз тахтҳояшон ба зер афканд, вале одамони хоксорро сарбаланд кард;

⁵³гурӯнагонро аз нозу неъматҳояш сер намуда, сарватмандонро аз пешаш бо дасти холи фиристод;

⁵⁴⁻⁵⁵⁵⁴⁻⁵⁵ ба хотири марҳаматаш, ҳамон тавре ки ба аҷдодони мо, яъне ба Иброҳим ва авлоди ӯ то ба абад ваъда дода буд, ба бандаи худ Исроил ёри расонд».

⁵⁶Марям қариб се моҳ дар назди Элисобат монд ва баъд ба хонаи худ баргашт.

Таваллуди Яҳё

⁵⁷Вақти таваллуд кардани Элисобат фаро расид ва ӯ писаре зоид. ⁵⁸Ҳамсояҳо ва хешовандонаш фаҳмиданд, ки Худованд дар ҳақиқи вай марҳамати бузурге кардааст ва ба шодии ӯ шарик шуданд.

⁵⁹Вақте ки кӯдак ҳаштрӯза шуд, ҳамаи онҳо чамъ шуданд, то дар рӯзи хатнаи кӯдак иштирок кунанд ва хостанд ӯро монанди падараш Закарё ном гузоранд. ⁶⁰Вале модараш гуфт: «Не, номи ӯ Яҳё мешавад». ⁶¹Онҳо ба ӯ гуфтанд: «Охир, дар байни хешонат ҳеч кас ин хел ном надорад». ⁶²Баъд бо имову ишора аз Закарё пурсиданд, ки ӯ кӯдакро чӣ ном мондан мехоҳад?

⁶³Вай тахтачаеро талаб карда, ба рӯи он навишт «Номи ӯ Яҳё аст» ва

ҳама ҳайрон шуданд. ⁶⁴Ҳамин вақт забони Закарё кушода шуду ӯ ба гап даромада Худоро ҳамду сано хонд.

⁶⁵Ҳамаи ҳамсояҳо ба тарс афтоданд ва ин воқеахоро дар сар то сари кӯҳистони Яҳудия нақл мекарданд. ⁶⁶Онҳое, ки нақлашонро мешуниданд, дар дили худ чунин мегуфтанд: «Хӯш, ин кӯдак кӣ мешуда бошад?» Худованд бошад, дар ҳақиқат кӯдакро дастгирӣ мекард.

Пешгӯи Закарё

⁶⁷Падари кӯдак Закарё аз Рӯҳи Муқаддас пур шуду пешгӯӣ карда, чунин мегуфт:

⁶⁸«Шаъну шараф ба Худованд Худои Исроил!

Зеро ӯ ба ёрии халқи худ омада, онро озод кард.

⁶⁹ӯ барои мо аз авлоди бандааш Довуд

Начотдихандаи пурқудратро пайдо кард,

⁷⁰чун аз қадим бо забони пайғамбарони муқаддаси худ гуфта буд,

⁷¹ки моро аз душманонамон ва аз дасти ҳамаи онҳое, ки моро бад мебинанд, начот медиҳад.

⁷²⁻⁷³⁷²⁻⁷³ Ҳамин тавр Вай аз рӯи ваъдае, ки ба аҷдодонамон дода буд, ба мо раҳм нишон дод.

Инчунин он аҳду паймони муқаддаси худро аз хотир набаровард,

ки бо авлоди гузаштаи мо Иброҳим баста, қасам дод, ки ⁷⁴⁻⁷⁵⁷⁴⁻⁷⁵

моро аз дасти душманонамон раҳой медиҳад,

то ки тамоми умрамон бе тарсу ҳарос, дар покиву накӯкорӣ

ба ӯ хизмат карда тавонем.

⁷⁶Пас ту, эй фарзанд, пайғамбари Худои Таоло номида мешавӣ,

чунки барои тайёр кардани роҳи
Худованд пешопеши Ӯ қадам
мезанӣ

⁷⁷ ва ба халқи Ӯ мефаҳмонӣ, ки
ба воситаи бахшида шудани
гуноҳхояшон
онҳо наҷот меёбанд.

⁷⁸ Зеро аз раҳму шафқати Худои мо
офтоби субҳгоҳӣ аз осмон бар мо
нурафшонӣ мекунад,

⁷⁹ то бар касоне, ки дар торикию сояи
марг мешинанд, равшани кунад
ва қадамҳои моро ба роҳи сулҳу
осоиштагӣ ҳидоят намояд».

⁸⁰ Кӯдак бошад, калон шуда, рӯҳаш
қавӣ мегашт ва то рӯзи ба халқи
Исроил зоҳир гардиданаш дар биёбон
зиндагӣ мекард.

Таваллуди Исо

2 Дар он вақтҳо император
Августус фармон баровард, ки
дар саросари империя саршумории
аҳоли гузаронида шавад. ² Ин
аввалин саршуморӣ буд, ки дар
замони ҳукмронии Киринийус дар
Сурия гузаронида мешуд. ³ Ҳар кас
барои ба қайд гирифта шудани
номаш бояд ба шаҳри худ мерафт.
⁴ Юсуф низ аз шаҳри Носира, ки дар
сарзамини Ҷалил воқеъ гаштааст,
ба сарзамини Яхудия сафар кард.
Азбаски ӯ аз авлоди шоҳ Довуд буд,
бояд номаш дар шаҳри Байт-Лаҳм,
ки ҷои таваллуди Довуд аст, ба қайд
гирифта мешуд. ⁵ Ӯ Марямро низ,
ки номзадаш ва ҳамон вақт аллакай
ҳомиладор буд, бо худ бурд, то ки
номи ӯ ҳам ба қайд гирифта шавад.

⁶ Ҳангоме ки онҳо дар Байт-Лаҳм
буданд, вақти таваллуди кӯдак фаро
расид. ⁷ Азбаски дар меҳмонхона
барои онҳо ҷое ёфт нашуд, Марям
фарзанди аввалинашро, ки писар
буд, таваллуд карда, парпеч намуда,
дар охур хобонд.

Чӯпонҳо ва фариштаҳо

⁸ Дар он сарзамин чӯпонҳое
буданд, ки шабона дар ҳавои кушод
рамаи худро посбонӣ мекарданд.
⁹ Як фариштаи Худованд бар онҳо
зоҳир гардид ва шӯҳрату ҷалоли
Худованд дар атрофшон дурахшид.
Чӯпонҳо саҳт тарсиданд. ¹⁰ Аммо
фаришта ба онҳо гуфт: «Натарсед,
ман ба шумо хушхабареро овардаам,
ки аз шунидани он тамоми мардум
беҳад шод мегарданд. ¹¹ Зеро имрӯз
барои шумо дар шаҳри шоҳ Довуд
Наҷотдиҳандае ба дунё омад, ки Ӯ
Таъиншудаи Худо ва Худованд аст.
¹² Ба шумо ҳамин нишона мешавад,
ки тифли парпечшударо дар охур
хобида меёбед». ¹³ Ногаҳон бо он
фаришта дар осмон ҳазор-ҳазор
фариштаҳои дигар пайдо шуданд, ки
Худоро ҳамду сано хонда, мегуфтанд:
¹⁴ «Бигзор номи Худо дар осмонҳо
шӯҳрату ҷалол ёбад
ва дар байни онҳое, ки дар рӯи замин
писандидаи Ӯ ҳастанд,
сулҳу осоиштагӣ бошад!»

¹⁵ Баъд фариштагон аз назди
онҳо дур шуда, дар осмон нопадид
гаштанд ва чӯпонҳо ба якдигар
мегуфтанд: «Биёед, ба Байт-Лаҳм
биравем ва он ҳодисаҳои рӯйдодаро,
ки Худованд ба мо гуфт, бубинем».
¹⁶ Пас бошитоб рафта, Марямю Юсуф
ва он кӯдакро, ки дар охур хобида
буд, ёфтанд. ¹⁷ Вақте ки кӯдакро
диданд, ҳар он чизеро, ки дар
борааш шунида буданд, ба ҳама нақл
карданд. ¹⁸ Ҳамаи шунавандагон
аз нақли чӯпонҳо ҳайрон шуданд.
¹⁹ Вале Марям чизи шунидаашро дар
дили худ нигоҳ дошта, дар борааш
фиқру мулоҳизаҳои зиёде мекард.

²⁰ Чӯпонҳо баргашта, барои чизҳои
шунудаи дидашон Худоро ситоиш
намуда, ба Ӯ ҳамду сано мехонданд,

зеро ҳамаи он чизе, ки ба онҳо гуфта шуда буд, ичро шуд.

Ба Хонаи Худо оварда шудани Исо

²¹ Баъд аз ҳашт рӯз вақти хатнаи кӯдак фаро расид ва Ӯро Исо номиданд. Ба Ӯ ҳамон номеро гузоштанд, ки фаришта ҳанӯз пеш аз дар шикам пайдо шудани Ӯ гуфта буд.

²² Ҳамин ки вақти покшавии онҳо фаро расид, Юсуфу Марям мувофиқи шариати Мӯсо кӯдакро ба Ерусалим оварданд, то ки ба Худованд пешкаш намоянд. ²³ Чунон ки дар шариати Худованд навишта шудааст: «Ҳар писари аввалин бояд ба Худо бахшида шавад» ²⁴ ва аз рӯи қонун падару модари кӯдак бояд ҳатман як чуфт мусича ва ё ду чӯҷаи кабутарро қурбонӣ кунанд.

²⁵ Дар Ерусалим Шимъун ном марде зиндагӣ мекард, ки худотарсу наққор буд. Вай вақти тасаллӣ ёфтани халқи Исроилро интизор буд. Рӯҳи Муқаддас бо Шимъун буд ²⁶ ва аз он Рӯҳ бар ӯ маълум шуд, ки то Шимъун Таъиншудаи Худованд, яъне Масеҳро набинад, намемирад. ²⁷ Он Рӯҳ ба Шимъун илҳом бахшид ва ӯ ба Хонаи Худо рафт. Худи ҳамон рӯз падару модари Исо ҳам кӯдакро барои ичро намудани маросими шариат ба он ҷо оварданд.

²⁸ Шимъун кӯдакро ба оғӯш гирифт ва Худоро ҳамду сано хонда гуфт:

²⁹ «Ҳоло, эй Худованд, бандатро аз рӯи ваъдаи худ

бо сулҳу саломатӣ ҷавоб дех,

³⁰ зеро чашмонам наҷотеро диданд, ки аз тарафи Ту меояд.

³¹ Ту онро дар ҳузури ҳамаи халқҳо муҳайё сохтӣ.

³² Вай нурест, ки барои ғайрияҳудиён роҳи Туро равшан мекунад

ва ба халқи Исроилат шӯҳрат меорад».

³³ Падару модари Исо аз чунин суханони дар бораи кӯдак гуфташуда ҳайрон шуданд. ³⁴ Шимъун онҳоро баракат дода, ба Марям, модари Исо гуфт:

«Ин кӯдак дар Исроил барои нобуд сохтан ва наҷот додани бисёриҳо таъин шудааст.

Ӯ нишонае аз Худо мешавад, ки бар зиддаш сухан хоҳанд гуфт,

³⁵ то ки фикрҳои дили бисёриҳо ошкор шавад ва ту ҳам бисёр азоб мекашӣ».

³⁶ Дар Хонаи Худо Ҳано ном пайғамбарзане буд, ки падараш Фануил ном дошт. Онҳо аз авлоди Ошер буданд. Ҳано хеле пир шуда буд. Вай баъд аз ба шавҳар баромадан ҳамагӣ ҳафт сол бо ҳамсараш зиндагӣ карда буд. ³⁷ Ин зани ҳаштоду чорсола, ки бева монда буд, ҳеҷ вақт аз Хонаи Худо берун намерафт ва шабу рӯз бо дуову рӯза хизмату ибодат мекард. ³⁸ Вай ҳам якбора пеш омаду Худоро шукргӯён ба ҳамаи онҳое, ки интизори озод шудани Ерусалим буданд, дар бораи он кӯдак нақлҳои зиёде кард.

Бозгашт ба Носира

³⁹ Баъд аз он ки Юсуф ва Марям ҳамаи корҳоро аз рӯи шариати Худованд ичро карданд, ба шаҳри худ, ки Носираи Ҷалил аст, баргаштанд.

⁴⁰ Кӯдак калон шуда, қувват мегирифт ва пур аз ҳикмат мешуд. Ӯ писандидаи Худо буд.

Исои наврас дар Хонаи Худо

⁴¹ Ҳар сол падару модари Исо барои қайд кардани иди Балогардон ба Ерусалим мерафтанд. ⁴² Вақте ки Исо дувоздаҳсола шуд, онҳо

аз рӯи одат ҳамроҳи ӯ ба он чо рафтанд. ⁴³Баъд аз он ки рӯзҳои ид ба охир расиданд, онҳо ба шаҳри худ раҳсипор гаштанд, вале Исои наврас дар Ерусалим монд. Падару модараш аз ин беҳабар буданд. ⁴⁴Онҳо гумон доштанд, ки ӯ ҳамроҳи дигарон равона аст ва тамоми рӯз сафарашонро давом доданд. Дертар ӯро дар миёни дӯстону хешони худ ҷустуҷӯ карданд ⁴⁵ва чун наёфтанд, ба Ерусалим барои ҷустуҷӯяш баргаштанд. ⁴⁶Баъд аз се рӯз ӯро дар Хонаи Худо ёфтанд, ки дар байни муаллимон нишаста, суҳанонашонро гӯш мекард ва ба онҳо савол меод. ⁴⁷Ҳамаи шунавандагон аз барои доноӣ ва ҷавобҳои ҳайрон монданд. ⁴⁸Падару модараш ӯро дида, ҳайрон шуданд ва Марям ба Вай гуфт: «Писарам, чаро бо мо чунин рафтор кардӣ? Ману падарат дар ҷустуҷӯи Ту бисёр азоб кашидем». ⁴⁹Исо гуфт: «Чаро Маро ҷустуҷӯ кардед? Магар шумо намедонистед, ки Ман бояд дар хонаи Падарам бошам?» ⁵⁰Вале онҳо маънои суҳанони ӯро нафаҳмиданд. ⁵¹ӯ бо падару модараш ба Носира баргашт ва аз гуфтаи онҳо берун намебаромад. Марям бошад, ҳамаи инро дар дили худ нигоҳ меодшт. ⁵²Исо сол ба сол дар ҳикмат ва қомат бузург шуда, торафт бештар писандидаи Худову мардум мегашт.

Паёми Яҳё

3^{1-2 1-2} Дар замони сарвари рӯҳониён будани Ҷонон ва Қаёфо каломи Худо дар биёбон ба гӯши Яҳёи писари Закарё расид. Ин воқеа дар соли понздаҳуми ҳукмронии император Тибариус рӯй дод. Дар он айём Понтиус Пилотус фармонравои Яҳудия ва Ҳиродус ҳокими Ҷалил буданд. Бародари Ҳиродус Филиппус бошад, дар Итурияву вилояти

Тархонитус ҳукмронӣ мекард ва Лисонийус ҳокими Абилин буд.

³Яҳё тамоми ноҳияҳои атрофи дарёи Урдунро тай намуда, эълон мекард, ки мардум барои баҳшида шудани гуноҳояшон бояд тавба карда, аз гуноҳояшон даст кашанд ва таъмид бигиранд. ⁴Дар бораи вай дар китоби Ишаё пайғамбар чунин навишта шудааст:

«Касе дар биёбон фарёд зада мегӯяд:
„Барои Худованд роҳ тайёр кунед!
Онро рост намоед!

⁵Бигзор ҳар водӣ баланд шавад,
ҳар кӯҳу теппа ба ҳамворӣ мубаддал гардад.

Бигзор роҳҳои печ дар печ рост шуда,
роҳҳои пасту баланд ҳамвор шаванд,

⁶он гоҳ ҳар як ҷони зинда начоти
Худоро мебинад!“»

⁷Мардуми зиёде назди Яҳё меомаданд, то аз дасти ӯ таъмид бигиранд ва ӯ ба онҳо мегуфт: «Эй морони маккор! Кӣ ба шумо гуфт, ки аз ҷазои дарпешистодаи Худо гурехта метавонед? ⁸Асло фикр накунед, ки ба сабаби аз насли Иброҳим буданатон ҷазо намебинед. Зеро ба шумо мегӯям, ки Худо аз ҳамин сангҳо барои Иброҳим насл ба вучуд оварда метавонад. Пас, чун дарахти мевадоре, ки меваи хуб медиҳад, дар амал нишон диҳед, ки ҳақиқатан тавба кардаед. ⁹Теша аллақай бар решаи дарахтон гузошта шудааст ва ҳар дарахте, ки меваи хуб намеоварад, бурида ба оташ партофта мешавад».

¹⁰Мардум аз ӯ мепурсиданд: «Пас, мо чӣ кор кунем?» ¹¹Яҳё ҷавоб дод: «Касе, ки ду чома дорад, яктоашро ба касе диҳад, ки ба он мӯҳтоҷ аст ва ҳар кӣ хӯрок дорад, низ чунин бикунад». ¹²Андозгирон ҳам, ки барои таъмид гирифта омада

буданд, аз ӯ пурсиданд: «Устод, мо чӣ кор кунем?»¹³ Ба онҳо гуфт: «Бештар аз он андозе, ки бароятон муайян карда шудааст, аз мардум наситонед». ¹⁴ Сарбозон низ аз ӯ пурсиданд: «Пас, мо чӣ кор кунем?» Яҳё гуфт: «Касеро бо зӯриву тӯхмати ноҳақ ғорат накунед ва ба маоши худ қаноат намоед».

¹⁵ Мардум интизори омадани Масех, яъне Табиншудаи Худо буданд ва баъд аз шунидани гуфтаҳои Яҳё худ ба худ фикр мекарданд, ки шояд Яҳё Табиншудаи Худо аст. ¹⁶ Яҳё бошад, ба онҳо гуфт: «Ман шуморо бо об таъмид медиҳам, вале тавонотаре аз ман меояд, ки ман ҳатто сазовори кушодани банди пойафзоли Ӯ нестам. Ӯ шуморо бо Рӯҳи Муқаддас ва оташ таъмид хоҳад дод. ¹⁷ Дар дасти Ӯ бел барои бод кардани гандум тайёр аст. Вай бо он хирмани худро тоза карда, гандумро дар анбораш чамъ мекунад, вале қахро дар оташи хомӯшнашаванда месӯзонад».

¹⁸ Ҳамин тавр Яҳё мардумро панду насиҳат карда, ба онҳо хушхабарро мерасонд.

¹⁹ Яҳё ҳоким Ҳиродусро ҳам барои он ки ҳамсари бародари худаш Ҳиродияро ба занӣ гирифта буд ва барои ҳамаи корҳои бадаш сарзаниш мекард. ²⁰ Бинобар ин Ҳиродус, бар замми ҳамаи кирдори бадаш, боз Яҳёро ба ҳабс андохт.

Таъмиди Исо

²¹ Инак, вақте ки ҳамаи мардум таъмид гирифта буданд, Исо низ таъмид гирифт ба дуогӯй машғул шуд. Дар ҳамин вақт осмон кушода шуда, ²² Рӯҳи Муқаддас дар шакли кабӯтаре фаромада, дар болои Ӯ қарор гирифт ва садое аз осмон

баромад, ки мегуфт: «Ту Писари азизи Ман ҳастӣ ва Ман аз Ту хушнудам!»

Авлоду аҷдодони Исо

²³ Вақте ки Исо ба хизмати худ шуруъ намуд, тақрибан сисола буд ва ҳама гумон мекарданд, ки Ӯ писари Юсуф аст. Юсуф бошад, писари Элӣ, ²⁴ Элӣ писари Маттот, Маттот писари Левӣ, Левӣ писари Малкӣ, Малкӣ писари Яннай, Яннай писари Юсуф, ²⁵ Юсуф писари Матитё, Матитё писари Омӯс, Омӯс писари Наҳум, Наҳум писари Ҳеслӣ, Ҳеслӣ писари Начҷой, ²⁶ Начҷой писари Маҳат, Маҳат писари Матитё, Матитё писари Шимъӣ, Шимъӣ писари Юсуф, Юсуф писари Юдо, ²⁷ Юдо писари Юҳонон, Юҳонон писари Ресо, Ресо писари Зарубобил, Зарубобил писари Шаалтиил, Шаалтиил писари Нерӣ, ²⁸ Нерӣ писари Малкӣ, Малкӣ писари Аддӣ, Аддӣ писари Қӯсом, Қӯсом писари Элмадом, Элмадом писари Эр, ²⁹ Эр писари Юсе, Юсе писари Элизер, Элизер писари Юрим, Юрим писари Маттот, Маттот писари Левӣ, ³⁰ Левӣ писари Шимъӯн, Шимъӯн писари Яҳудо, Яҳудо писари Юсуф, Юсуф писари Юном, Юном писари Элёқим, ³¹ Элёқим писари Малё, Малё писари Мино, Мино писари Матато, Матато писари Натан, Натан писари Довуд, ³² Довуд писари Ёисой, Ёисой писари Убид, Убид писари Бӯаз, Бӯаз писари Салмӯн, Салмӯн писари Наҳшӯн, ³³ Наҳшӯн писари Аминодоб, Аминодоб писари Адамин, Адамин писари Ҳорнӣ, Ҳорнӣ писари Ҳесрӯн, Ҳесрӯн писари Форас, Форас писари Яҳудо, ³⁴ Яҳудо писари Ёқуб, Ёқуб писари Исҳоқ, Исҳоқ писари Иброҳим, Иброҳим писари Тораҳ, Тораҳ писари Нохӯр, ³⁵ Нохӯр писари Саруч, Саруч писари Рау, Рау писари Фолач,

Фолаҷ писари Эбар, Эбар писари Шолаҳ, ³⁶Шолаҳ писари Қенон, Қенон писари Арфакшад, Арфакшад писари Сом, Сом писари Нӯҳ, Нӯҳ писари Ломак, ³⁷Ломак писари Матушолаҳ, Матушолаҳ писари Ҳанӯҳ, Ҳанӯҳ писари Ёрад, Ёрад писари Маҳалалғил, Маҳалалғил писари Қенон, ³⁸Қенон писари Анӯш, Анӯш писари Шет, Шет писари Одам ва Одам писари Худо буданд.

Аз озмоиш гузаштани Исо

4 Исо аз Рӯҳи Муқаддас пур шуда, аз соҳили дарёи Урдун баргашт ва ин Рӯҳ Ӯро ба биебон бурд. ²Он ҷо иблис дар муддати чил шабу чил рӯз Ӯро меозмоид. Ҳамон рӯзҳо Исо ҳеҷ чиз намехӯрд ва оқибат хеле гурусна монд.

³Иблис ба Ӯ гуфт: «Ту Писари Худо ҳастӣ-ку, пас, ба ин санг фармон деҳ, ки нон шавад». ⁴Исо ҷавоб дод: «Не, зеро дар навиштаҷот гуфта шудааст, ки инсон на фақат бо хӯрдани нон зинда аст». ⁵Баъд иблис Вайро ба баландӣ бурда, аз он ҷо дар як лаҳза тамоми мамлакатҳои дунёро ба Ӯ нишон дода, ⁶⁻⁷⁶⁻⁷ гуфт: «Агар Ту ба ман сачда кунӣ, ман тамоми ихтиёри ҳукмронӣ кардан ва ҳамаи шӯҳрату ҷалолӣ онҳоро ба Ту месупорам, зеро он ба ман дода шудааст ва ман метавонам онро ба касе, ки хоҳам, тӯхфа бикунам». ⁸Исо ба вай ҷавоб дод: «Дар навиштаҷот гуфта шудааст, ки

„мо бояд Худованд Худои худро бипарастем ва фақат ба Ӯ хизмат кунем“».

⁹Баъд иблис Ӯро ба Ерусалим бурд ва ба нуқтаи баландтарини Хонаи Худо гузошта гуфт: «Ту Писари Худо ҳастӣ-ку, пас, худро аз ин ҷо ба поён парто. ¹⁰Охир дар навиштаҷот гуфта шудааст, ки

„Худо ба фариштагони худ фармон медиҳад, ки Туро муҳофизат кунанд

¹¹ва онҳо Туро бар болои дастонашон хоҳанд бардошт, то ки поят ба санге назананд“».

¹²Исо ҷавоб дод: «Не, ҳамчунин гуфта шудааст, ки набояд Худованд Худои худро бисанҷем». ¹³Баъд аз ин иблис васвасаҳои худро бас кард ва то пайдо шудани лаҳзаи мувофиқ аз Исо дур шуд.

Хизматгузори Исо дар Ҷалил ва Носира

¹⁴Исо бо қудрати Рӯҳи Муқаддас ба Ҷалил баргашт ва ин хабар дар сар то сари он ноҳия паҳн шуд. ¹⁵Ӯ дар ибодатхонаҳо мардумро таълим меод ва ҳама Исоро ситоиш мекарданд.

¹⁶Ҳамин тавр Ӯ ба шаҳри Носира омад, ки дар он ҷо ба воя расида буд. Вай дар рӯзи истироҳат аз рӯи одат ба ибодатхона даромада, барои бо овози баланд хондани навиштаҷот аз ҷояш бархест. ¹⁷Ба Ӯ китоби Ишаё пайғамбарро доданд ва Исо онро кушода, ҷоеро ёфт, ки чунин навишта шуда буд:

¹⁸«Рӯҳи Худованд дар Ман аст, зеро Ӯ Маро таъин намудааст, ки ба бенавоён хушхабарро бирасонам. Ӯ Маро фиристодааст, то озодии асирон, бино шудани кӯрон ва раҳони ситамдидагону

¹⁹соли файзбахши Худовандро эълон намоям».

²⁰Баъд Вай китобро пӯшида, ба ходим дод ва ба ҷои худ нишаст. Дар ибодатхона ҳама бо диққат ба Ӯ нигоҳ мекарданд ²¹ва Ӯ ба сухан оғоз намуд: «Он навиштаҷоеро, ки ҳоло шунидед, имрӯз амалӣ гаштанд».

²²Ҳама Исоро таъриф мекарданд ва аз суханони файзбахши Ӯ дар тааҷҷуб

монда, мегуфтанд: «Магар Ҷ писари Юсуф нест?»

²³ Ҷ ба онҳо гуфт: «Медонам, ки дар бораи Ман чунин масалро хоҳед гуфт: „Эй табиб! Худатро шифо деҳ ва дар ватани худ низ мӯъҷизаҳоеро бикун, ки шундаем дар шаҳри Кафарнаҳум кардай“». ²⁴ Баъд суҳанашро давом дод: «Ба ростӣ мегӯям, ки ягон пайғамбар дар диёраш қадр надорад. ²⁵ Ҳақиқатан ҳам, дар замони Илёс пайғамбар, вақте ки дар муддати сеvu ним сол борон наборид ва дар рӯи замин гуруснагии сахте ба вучуд омад, дар Исроил бевазанони бисёре буданд, ²⁶ вале Илёс назди ҳеҷ яке аз онҳо фиристода нашуд. Ҷ танҳо ба назди як бевазани фиристода шуд, ки дар Сорфато ном шаҳри Сидун зиндагӣ мекард. ²⁷ Дар замони Элишо пайғамбар ҳам дар Исроил махавиёни зиёде буданд, вале ба ғайр аз Наамони суриёни ҳеҷ кадоме аз онҳо шифо наёфтанд».

²⁸ Онҳое, ки дар ибодатхона буданд, аз шунидани чунин суҳанҳо ба ғазаб омаданд. ²⁹ Баъд аз ҷояшон бархеста, Исоро аз шаҳр берун карда, ба болои теппае бурданд, ки шаҳр он ҷо сохта шуда буд ва хостанд аз лаби ҷарӣ Ҷро партоянд. ³⁰ Аммо Ҷ аз миёни онҳо гузашта, бо роҳи худ равона шуд.

Аз рӯҳи нопок озод шудани мард

³¹ Исо ба шаҳри Кафарнаҳум, ки дар Ҷалил аст, омада, дар рӯзи истироҳат мардумро таълим медод. ³² Одамон аз таълимоти Ҷ қоилад меконданд, чунки суҳанонаш боқудрат буданд. ³³ Дар ибодатхона марде ҳузур дошт, ки дар вучудаш рӯҳи нопок, яъне дев ҷойгир шуда буд. Ҷ бо овози баланд фарёд зада гуфт: ³⁴ «Моро ба ҳоламон гузор! Ту ба мо чӣ кор дорӣ, эй Исои Носирӣ? Магар барои нобуд

кардани мо омадаӣ?! Туро медонам! Ту Шаҳси муқаддаси Худо ҳастӣ!» ³⁵ Вале Исо рӯҳи нопокро сарзаниш карда фармуд, ки хомӯш шавад ва аз даруни он одам берун барояд. Дев мардро дар пеши назари ҳама ба замин партофт ва ба он мард ҳеҷ зараре нарасонда, аз вай берун баромад. ³⁶ Ҳама ҳайрон шуда ба якдигар мегуфтанд: «Ин чӣ суҳанест, ки Ҷ бо қудрати қувват ба рӯҳҳои нопок амр мефармояд ва онҳо берун мебароянд?»

³⁷ Овози Исо дар тамоми он ноҳия паҳн мешуд.

Шифои ёфтани бисёр дардмандон

³⁸ Исо аз ибодатхона баромада, ба хонаи Шимъун рафт. Хушдомани Шимъун ба табларзайи сахте гирифторм буд ва аз Исо хоҳиш карданд, ки ба ин зан ёрӣ диҳад. ³⁹ Исо болои сари ӯ ҳам шуда, табларзаро манъ кард ва он тамоман нест шуд. Зан дарҳол бархеста, ба меҳмоннавозӣ машғул шуд.

⁴⁰ Вақти ғуруби офтоб ҳамаи онҳое, ки ба касалиҳои гуногун гирифторм буданд, ба назди Исо меоварданд. Ҷ дастӣ худро болои сари ҳар яке аз онҳо мегузошту шифояшон медод. ⁴¹ Ҳамчунон девҳо «Ту писари Худо ҳастӣ!» гуфта, фарёдзанон аз бисёр касон берун мебаромаданд, чунки онҳо медонистанд, ки Ҷ Таъиншудаи Худо аст. Аммо Ҷ ба онҳо иҷозати гап заданро намедод.

Дар ибодатхонаҳо таълим додани Исо

⁴² Вақте ки субҳ дамид, Исо берун баромада, ба ҷои хилвате рафт. Вале мардум Ҷро ҷустуҷӯ карда, ба наздаш омаданд ва намегузаштанд, ки аз пешашон биравад. ⁴³ Ҷ бошад,

ба онҳо гуфт: «Ман бояд хушхабари подшоҳии Худоро ба шаҳрҳои дигар ҳам бирасонам, чунки бо ҳамин мақсад Ман фиристода шудаам».

⁴⁴Ва Ӯ дар ибодатхонаҳои тамоми сарзамини Яҳудия хушхабарро эълон мекард.

Интихоби шогирдони аввал

5 Як рӯз Исо дар канори кӯли Чинесор меистод ва мардуми бисёре, ки мехостанд каломи Худоро бишнаванд, аз ҳар тараф ба Ӯ фишор меоварданд. ²Исо ду қаикеро дид, ки дар соҳили кӯл гузошта шуда буданд ва моҳигирон аз онҳо берун омада, тӯрҳои моҳидориро мешустанд. ³Ӯ ба яке аз қаикҳо, ки соҳибаш Шимъӯн буд, савор шуда, аз ӯ хоҳиш кард, ки қаикро аз соҳил каме дуртар ронад. Баъд нишаста, аз қаик мардумро таълим меод. ⁴Дар охири суханаш Ӯ ба Шимъӯн гуфт: «Қаикро ба мобайни кӯл бирон ва барои сайд тӯрҳояшонро ба об андозед». ⁵Шимъӯн ҷавоб дод: «Устод! Мо тамоми шаб заҳмат кашидем ва чизе сайд накардем, вале азбаски шумо мефармоед, ҳоло тӯрро ба об меандозем». ⁶Вақте ин корро карданд, он қадар моҳи сайд шуд, ки қариб буд тӯрҳояшон канда шаванд. ⁷Пас, Шимъӯн ва рафиқонаш ба шарикони худ, ки дар қаики дигар буданд, ишорае карданд, то ба ёриашон биёянд. Онҳо омада, ҳар ду қаикро то дараҷае аз моҳи пур карданд, ки қариб ғарқ мешуданд.

⁸Шимъӯни Петрус ин ҳолатро дида, пеши пойҳои Исо афтада гуфт: «Худовандо! Аз пеши ман бирав, чунки ман одами гунаҳкор ҳастам». ⁹Ӯ инро барои он гуфт, ки худаш ва ҳамроҳонаш аз сайди бешумори ба дастовардашон ба ҳайрат афтада буданд. ¹⁰Ёкубу Юҳанно низ, ки писарони Забдой ва шарикони

Шимъӯн буданд, ҳайрон шуданд. Вале Исо ба Шимъӯн гуфт: «Натарс, баъд аз ин одамонро монанди моҳи ҷамъ хоҳӣ кард».

¹¹Сипас моҳигирон қаикҳоро ба соҳил бароварданд ва ҳамаи корҳояшонро як сӯ гузошта, Исоро пайравӣ карданд.

Шифо ёфтани марди махав

¹²Исо дар шаҳре буд, ки дар он ҷо марди гирифтори касалии махав буд. Он махав Исоро дида, сар ба пой Ӯ ниҳоду илтимос кард: «Худовандо, агар хоҳӣ, метавонӣ маро пок созӣ».

¹³Исо дасташро ба ӯ расонда гуфт: «Албатта, меҳоҳам, пок шав!» ва касалии махав нест шуд.

¹⁴Баъд Исо ба ӯ таъкид карда гуфт: «Дар бораи ин воқеа ба касе нагӯӣ, балки рост назди рӯҳонӣ рафта, худро нишон деҳ ва барои пок шудани худ, ҳамон тавре ки Мӯсо фармудааст, қурбонӣ бикун, то ба мардум шаҳодате гардад». ¹⁵Аммо ба ин нигоҳ накарда, овозаи Ӯ торафт паҳн мешуд. Барои шифо ёфтан аз бемориҳо ва шунидани сухани Ӯ шумораи зиёди мардум дар атрофи Исо ҷамъ меомаданд.

¹⁶Исо бошад, барои дуо кардан ба ҷои хилват мерафт.

Шифо ёфтани марди шал

¹⁷Рӯзе Исо машғули таълим буд. Фарисиён ва шариятдононе, ки аз тамоми деҳоти Ҷалил, аз Яҳудия ва аз Ерусалим омада буданд, дар назди Ӯ нишастанд. Қудрати Худованд барои шифо додан бо Исо буд. ¹⁸Ҳамин вақт чанд нафаре марди шалеро бо ҷойгаҳаш бардошта оварданд. Онҳо кӯшиш мекарданд, ки ӯро ба даруни хона дароварда, дар пеши Исо гузоранд, ¹⁹вале аз сабаби бисёр будани мардум барои

даровардани \bar{y} роҳе наёфтанд. Бинобар ин ба болои хона баромада, аз миёни сафолҳои бом шалро бо ҷойгаҳаш ба даруни хона, ба миёни мардум, пеши Исо фароварданд. ²⁰ Исо имони онҳоро дида, ба он шал гуфт: «Дўстам! Гуноҳхоят бахшида шуданд».

²¹ Вале шариатдонону фарисиён ба якдигар мегуфтанд: «Ин кист, ки суханони кофирона мегӯяд? Ғайр аз Худо кӣ гуноҳхоро бахшида метавонад?» ²² Исо бошад, аз фикри онҳо дарак ёфта ҷавоб дод: «Чаро дар дилхоятон чунин фикрҳо доред? ²³ Қадомаш осонтар аст: гуфтани он, ки „гуноҳҳои ту бахшида шуданд“ ё гуфтани он, ки „бархез ва роҳ гард“? ²⁴ Пас, Ман ба шумо исбот мекунам, ки Фарзанди Инсон дар рӯи замин қудрати бахшидани гуноҳхоро дорад». Сипас ба шал нигариста гуфт: «Ба ту мегӯям, бархез, ҷойгаҳатро бардошта ба хонаат рав». ²⁵ Он мард дар пеши ҳама дарҳол аз ҷояш бархест ва ҷойгаҳашро, ки дар рӯи он хобида буд, бардошта, Худоро шукргӯён ба хонааш равона шуд.

²⁶ Ҳама ба ҳайрат афтада, Худоро ситоиш мекарданд ва дар ҳолате, ки пур аз гарсу ҳарос буданд, мегуфтанд: «Имрӯз чизҳои аҷоибро дидем».

Даъват шудани Левӣ

²⁷ Баъд аз ин Исо берун рафт ва Левӣ ном андозгиреро дид, ки дар ҷои қораш нишаста буд. Исо ба вай гуфт: «Биё, пайрави Ман шав». ²⁸ Левӣ бархест ва ҳама чизашро монда, аз паси \bar{y} равона шуд.

²⁹ Левӣ дар хонаи худ барои Исо зиёфати калон орошт. Шумораи зиёди андозгирон ва одамони дигар ҳамроҳашон дар гирди як дастархон менишастанд. ³⁰ Фарисиён ва шариатдонон ба шогирдони

Исо шикоят карда мегуфтанд: «Чаро шумо ҳамроҳи андозгирону гунаҳкорон аз як дастархон меҳуреду менӯшед?» ³¹ Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ба табиб на одамони солим, балки беморон мӯҳтоҷанд. ³² Ман ҳам барои он омадаам, ки на нақӯкорон, балки гунаҳкоронро ба тавба даъват намоям».

Савол дар бораи рӯза

³³ Ба Исо гуфтанд: «Чаро шогирдони Яҳё зуд-зуд рӯза мегиранду дуо мехонанд, шогирдони фарисиён низ чунин мекунанд, вале шогирдони Шумо меҳӯранд ва менӯшанд?» ³⁴ Исо ба онҳо гуфт: «Оё метавонед дўстони домодро, модоме ки \bar{y} бо онҳост, маҷбур созед, ки рӯза бигиранд? ³⁵ Вале вақте мерасад, ки домод аз байнашон гирифта мешавад ва он гоҳ онҳо низ рӯза мегиранд».

³⁶ Баъд ба онҳо ин масалро гуфт: «Ҳеҷ кас аз ҷомаи нав пораеро қанда, ҷомаи кӯҳнаро ямоқ намекунад, чунки ҳам ҷомаи нав ҳайф мешавад ва ҳам ямоқи нав ба ҷомаи кӯҳна мувофиқ намеояд. ³⁷ Ҳамчунин ҳеҷ кас шароби навтайёршударо ба машки чармини кӯҳна намерезад, чунки шароб мечӯшаду машкро дарронда, ҳам худ мерезад ва ҳам машк бекора мешавад. ³⁸ Пас, шароби нав бояд ба машки нав рехта шавад. ³⁹ Ҳеҷ кас баъд аз нӯшидани шароби кӯҳна шароби навро талаб намекунад, зеро мегӯяд, ки шароби кӯҳна хуб аст».

Савол дар бораи рӯзи истироҳат

6 Яке аз рӯзҳои истироҳат Исо аз миёни киштзорҳои гандум мегузашт. Шогирдонаш хӯшаҳоро чида, бо кафи дасташон молида меҳӯрданд. ² Баъзе аз фарисиён гуфтанд: «Чаро шумо қореро

мекунад, ки кардани он дар рӯзи истироҳат раво нест?»³ Исо ҷавоб дод: «Магар шумо дар навиштаҷот нахондаед, ки шоҳ Довуд, вақте ки бо ҳамроҳонаш гурусна монд, чӣ кор карда буд? ⁴ Ӯ ба хонае, ки хузури Худоро дошт, даромада, нони ба Худо тақдимшударо гирифта хӯрд ва ба ҳамроҳонаш низ дод. Ҳол он ки аз рӯи шариат фақат рӯҳониён ҳақ доштанд он наонро бихӯранд». ⁵ Баъд ба онҳо гуфт: «Фарзанди Инсон соҳиби рӯзи истироҳат аст».

Шифо ёфтани марди дасташ хушкшуда

⁶ Боз як рӯзи истироҳат Исо ба ибодатхона рафта, машғули таълим шуд. Дар он ҷо як марде хузур дошт, ки дасти росташ хушк шуда буд. ⁷ Шариатдонон ва фарисиён мехостанд бинанд, ки Исо дар рӯзи истироҳат касеро шифо медиҳад ё не, то тавонанд Ӯро дар ин кор айбдор бикунанд. ⁸ Аммо Исо фикри онҳоро медонист ва ба марди дасташ хушкшуда гуфт: «Бархез ва дар миёнҷо исто». Он мард бархесту истод. ⁹ Исо ба онҳо гуфт: «Ба шумо саволе медиҳам: оё дар рӯзи шанбе некӣ кардан равост ё бадӣ? Ҷони касеро наҷот ё барбод додан?» ¹⁰ Баъд ба ҳамаи онҳо нигоҳ карда, ба он мард гуфт: «Дастатро дароз кун». Вай дасташро дароз карду дасташ сиҳат шуд. ¹¹ Аммо шариатдонон ва фарисиён дар ғазаб шуда, бо ҳамдигар маслиҳат мекарданд, ки бар зидди Исо чӣ коре карда метавонанд.

Интиҳоб шудани дувоздаҳ вакили Исо

¹² Дар он рӯзҳо Исо барои дуо кардан ба кӯҳ баромад ва тамоми шабро бо дуои Худо

гузаронид. ¹³ Вақте ки субҳ дамид, шогирдонашро ба наздаш ҷеғ зада, аз миёнашон дувоздаҳ нафарро интиҳоб кард ва онҳоро вакил номид, ки инҳоянд: ¹⁴ Шимъӯн, ки Исо ӯро Петрус номид ва бародари Шимъӯн Андриёс, Ёқуб ва Юҳанно, Филиппус ва Барталмо, ¹⁵ Матто ва Тумо, Ёкуби писари Ҳалфӣ ва Шимъӯн, ки ба ӯ лақаби Ватандӯстро гузошта буданд, ¹⁶ Яхудои писари Ёқуб ва Яхудои Исқарют, ки оқибат хиёнаткор мешавад.

Исо дар хизмати мардум

¹⁷ Исо ва вакилонаш аз кӯҳ поён фаромада, дар ҳамворие ҷой гирифтанд. Шумораи зиёди пайравонаш ва мардуми бешуморе аз тамоми гирду атрофи сарзаминҳои Яҳудия, Ерусалим ва аз ноҳияҳои назди баҳрии Суру Сидун ҷамъ омаданд, ¹⁸ то ки Исоро бишнаванд ва аз бемориҳо шифо ёбанд. Касоне, ки аз рӯҳи нопок азоб мекашиданд, низ шифо ёфтанд. ¹⁹ Бинобар ин ҳама кӯшиш мекарданд, ки дасти худро ба Исо бирасонанд, чун қуввае, ки аз Ӯ берун меомад, ҳамаро шифо мебахшид.

Одамони хушбахт ва бадбахт

²⁰ Исо ба шогирдонаш чашм дӯхта гуфт: «Хушбахтед шумо, ки ҳоло бечораед, чунки Худо дар ҳаётатон подшоҳӣ мекунад. ²¹ Хушбахтед шумо, ки ҳоло гуруснаед, чунки сер хоҳед шуд. Хушбахтед шумо, ки ҳоло гиря мекунад, зеро хандон мешавад.

²² Хушбахтед шумо, вақте ки мардум ба хотири Фарзанди Инсон аз шумо нафрат мекунанд, шуморо аз байнашон меронанд, дашном

медиҳанд ва номатонро ба бадӣ бароварда аз шумо рӯй мегардонанд.

²³ Дар он рӯз хурсанд бошед ва аз шодӣ бирақседу бидонед, ки Худо дар осмон бароятон мукофоти калон дорад. Зеро авлоди гузаштаи ин одамон низ бо пайғамбарон ҳамин тавр рафтор мекарданд.

²⁴ Лекин вой бар ҳоли шумо, эй сарватмандон, зеро аллақай тасаллии дили худро ёфтаед.

²⁵ Вой бар ҳоли шумо, ки ҳоло сер ҳастед, чунки гурусна хоҳед монд.

Вой бар ҳоли шумо, ки ҳоло механдед, зеро гирёну нолон хоҳед шуд.

²⁶ Вой бар ҳоли шумо, вақте ки ҳама шуморо таърифу тавсиф мекунанд, чунки авлоди гузаштаи ин одамон низ бо пайғамбарони бардурӯғ ҳамин тавр рафтор мекарданд.

Дӯст доштани душманон

²⁷ Аммо ба шумо, ки ҳоло сухани Маро мешунавед, мегӯям: душманонатонро дӯст доред ва ба онҳое, ки шуморо бад мебинанд, некӣ кунед, ²⁸ барои онҳое, ки шуморо лаънат мехонанд, баракат талабед ва барои онҳое, ки шуморо дашном медиҳанд, дуои хайр гӯед.

²⁹ Агар касе ба як тарафи рӯятон торсақӣ занад, тарафи дигари рӯятонро бар ӯ бигардонед ва агар касе чомаатонро кашада гирад, монед, ки куртаатонро ҳам бигирад.

³⁰ Ҳар кӣ аз шумо чизе талаб кунад, ба ӯ бидиҳед ва ҳар кӣ чизи шуморо бигирад, баргардондани онро талаб накунад.

³¹ Пас, чӣ гуна рафторро аз дигарон нисбати худ дидан хоҳед, ҳамоно тавр аввал худ шумо нисбати онҳо рафтор кунед.

³² Агар танҳо онҳоеро дӯст доред, ки шуморо дӯст медоранд, чӣ фоида ба даст меоред? Зеро гунаҳкорон ҳам дӯстдорандагони худро дӯст медоранд.

³³ Агар фақат ба касоне, ки ба шумо некӣ мекунанд, некӣ кунед, шумо чӣ ифтихоре доред? Зеро гунаҳкорон низ чунин мекунанд.

³⁴ Агар ба касе қарз диҳеду умеди пас гирифтани онро дошта бошед, чӣ фоида дорад? Зеро гунаҳкорон низ ба гунаҳкорон қарз дода, интизори пас гирифтани он ҳастанд. ³⁵ Вале шумо душманонатонро дӯст доред, некӣ кунед ва қарз диҳеду интизори пас гардонда гирифтани он наشاءед. Он гоҳ мукофоти бузурге насибатон гашта, фарзандони Худои Таоло хоҳед буд. Зеро Худо ба одамони хасис ва кӯрнамак ҳам меҳрубонӣ мекунад. ³⁶ Пас, ҳамоно тавре ки Падари шумо раҳмдил аст, шумо низ раҳмдил бошед.

Айбдор кардани дигарон

³⁷ Ҳукм накунад ва ба ҳукм дучор намешавад. Касеро айбдор накунад ва шумо низ айбдор карда намешавад. Ҳамаро бубахшед ва шумо низ бахшида мешавад. ³⁸ Бидиҳед ва ба шумо низ дода мешавад: ба андозаи хуби чунбонидаю фишурдашуда ва лабрезшуда ба доманатон меандозанд, зеро бо кадом санги тарозу баркашед, бо ҳамоно санг ба шумо баркашида мешавад.

³⁹ Ҳамчунин Ӯ масалеро ба онҳо гуфт: «Оё як кӯр ба кӯри дигар роҳ нишон дода метавонад? Магар ҳардуяшон ба чоҳ намеафтанд? ⁴⁰ Шогирд аз устодаш болотар нест. Аммо вақте ки донишашро пурра мекунад, ба устодаш баробар мешавад.

⁴¹Чаро шумо хасро дар чашми бародаратон мебинеду чӯберо, ки дар чашми худатон ҳаст, ҳис намекунед?

⁴²Чӣ тавр метавонед ба бародаратон бигӯед: „Эй бародар, иҷозат деҳ хасро аз чашмат барорам“, вақте ки чӯбро дар чашми худ намебинед? Эй дурӯяҳо! Аввал чӯбро аз чашми худатон дур кунед, он гоҳ дурустгар дида метавонед, ки чӣ хел хасро аз чашми бародаратон бароред.

Дарахт ва меваи он

⁴³Ҳаргиз дарахти хуб меваи бад ва ё дарахти бад меваи хуб ба бор намеоварад, ⁴⁴чунки ҳар дарахт аз мевааш шинохта мешавад. Аз буттаҳои хор анҷир намечинанд ва ё ҳосили ангур намегиранд. ⁴⁵Шахси нек аз хазинаи неки дилаш некиро ва шахси бад аз хазинаи бади дилаш бади ро берун меорад, зеро он чи дилашро пур мекунад, баъд лабрес шуда, аз забонаш берун меояд.

Бинокори дурандешу бинокори беақл

⁴⁶Чаро ба Ман „Худовандо! Худовандо!“ мегӯед, вале гуфтаҳои мо иҷро намекунед?

⁴⁷Ҳоло ба шумо ба кӣ монанд будани касеро мефаҳмонам, ки пеши Ман омада, сухани Маро мешунавад ва аз рӯи он амал мекунад. ⁴⁸Ӯ ба одаме монанд аст, ки барои сохтани хонааш заминро чуқур қанда, пойдеворашро болои санге мегузорад. Ҳангоме ки сел меояду оби пурталотумаш хонаро зер мекунад, ба он ҳеҷ осебе намерасад, чунки пойдевораш мустақкам сохта шудааст. ⁴⁹Аммо касе, ки сухани Маро шунида, аз рӯи он амал намекунад, ба одаме монанд аст, ки хонашро бе пойдевор болои хок сохтааст. Пас, вақте ки сел омада, оби пурталотумаш хонаро

зер мекунад, он ба зудӣ фуру рафта несту нобуд мешавад».

Шифо ёфтани хизматгори сардори лашкар

7Баъд аз он ки Исо тамоми суханҳояшро ба мардум гуфта шуд, воридаи шаҳри Кафарнаҳум гашт. ²Дар он ҷо як сардори лашкар хизматгори дошт, ки барояш азиз буд. Ин хизматгор бемор шуда, дар бистари марг меҳобид. ³Он сардори лашкар овози Исоро шунида, пирони яҳуди ро пеши Ӯ фиристод, то илтимос қунанд, ки омада хизматгориашро шифо диҳад. ⁴Онҳо назди Исо омаданд ва бисёр илтимос қарда гуфтанд: «Ин сардори лашкар сазовори он аст, ки барояш чунин қорро бикунед, ⁵чунки вай халқи моро дӯст медорад ва барои мо ибодатхонае сохтааст».

⁶Исо ҳамроҳи онҳо рафт. Ҳангоме ки ба хона наздик мешуд, сардори лашкар дӯстонашро фиристод, ки аз номи вай ба Исо чунин бигӯянд: «Ҳоҷа! Аз ин зиёд захира нақашед, зеро ман лоиқи он нестам, ки аз остонаи дарам гузаред. ⁷Ба ҳамин сабаб худро муносиб надонистам, ки назди шумо биёям. Танҳо як амр кунед ва хизматгори ман шифо меёбад. ⁸Охир ман як фармонбардор ҳастам ва дар зери итоати худ низ сарбозонро дорам. Вақте ки ба яке „бирив“ мегӯям, меравад, ба дигаре „биё“ мегӯям, меояд ва агар ба хизматгорам „фалон қорро бикун“ гӯям, ӯ албатта он қорро иҷро мекунад».

⁹Исо инро шунида бисёр ҳайрон шуд ва ба мардуми бешуморе, ки аз паси Ӯ меомаданд, рӯ оварда гуфт: «Ба шумо мегӯям, ки ҳатто дар байни исроилиён касеро надидам, ки чунин имони саҳт дошта бошад».

¹⁰Фиристодагони сардори лашкар ба хона баргашта, диданд, ки хизматгор сиҳат шудааст.

Зинда шудани писари бевазан

¹¹Дере нагузашта Исо ҳамроҳи шогирдон ва шумораи зиёди мардум ба шаҳри Ноин рафт. ¹²Ӯ ба дарвозаи шаҳр наздик шуда, дид, ки мурдаеро мебароранд. Он мурда писари ягонаи бевазани буд ва сокинони зиёди шаҳр ҳамроҳи он зан равона буданд. ¹³Худованд он занро дида, дилаш ба ҳоли вай сӯхт ва ба ӯ гуфт: «Гиря накун». ¹⁴Баъд наздик омада, дасти худро рӯи тобут гузошт ва тобутбардорон аз роҳ бозистоданд. Сипас Ӯ гуфт: «Эй бародар! Ба ту меғӯям, бархез». ¹⁵Мурда аз ҷояш бархеста нишасту ба сухан даромад ва Исо ӯро ба модараш супорид.

¹⁶Ҳамаро тарсу ҳарос фаро гирифт ва мардум Худоро ҳамду санохонон мегуфтанд: «Худо ба халқи худ назар андохт ва дар байни мо пайғамбари бузурге пайдо шуд». ¹⁷Одамон дар тамоми Яҳудия ва гирду атрофи он дар бораи Исо нақл мекарданд.

Омадани шогирдони Яҳё

¹⁸Шогирдони Яҳё низ ба устодашон ҳамаи воқеаҳоро нақл карданд. Яҳё ду нафар аз шогирдонашро ҷеғ зада, ¹⁹ба назди Худованд Исо фиристод, то бипурсанд: «Оё Шумо ҳамон шахсе ҳастед, ки омаданашро пешгӯӣ карда буданд ё мо бояд мунтазири каси дигар бошем?» ²⁰Онҳо ба назди Исо омада, гуфтанд: «Яҳёи Таъмиддиханда моро пеши Шумо фиристод, то бипурсем, ки оё Шумо ҳамон шахсе ҳастед, ки омаданашро пешгӯӣ карда буданд ё мо бояд мунтазири каси дигар бошем?»

²¹Ин ҳамон вақте буд, ки Исо мардуми зиёдеро аз бемориҳо, дарду

азоб ва рӯҳҳои нопок шифо бахшида, чашми нобиноёни зиёдеро бино мекард.

²²Ӯ ба онҳо ҷавоб дод: «Ҳар чиро, ки дидаеду шунидаед, рафта, ба Яҳё нақл бикунед. Яъне бигӯед, ки чашмони кӯрон бино мешаванду лангон роҳ мегарданд, махавиён пок мешаванду карҳо мешунаванд, мурдаҳо аз нав зинда мешаванд ва ба бенавоён хушбар эълон карда мешавад. ²³Пас, хушбахт аст касе, ки дар ҳаққи Ман шакку шубҳа намекунад».

Шаҳодати Исо дар бораи Яҳё

²⁴Баъд аз рафтани фиристодагони Яҳё Исо ба мардум дар бораи Яҳё суханашро оғоз кард: «Назди Яҳё ба биёбон барои дидани ҷӣ рафта будед? Барои дидани қамише, ки аз вазидани бод мечунбад? ²⁵Агар не, пас барои дидани ҷӣ рафта будед? Магар барои дидани одаме, ки либоси қимат мепӯшад? Охир онҳое, ки либоси зебо мепӯшанд ва ҳаёти пур аз айшу ишрат доранд, дар қасрҳои подшоҳӣ зиндагӣ мекунанд. ²⁶Пас, киро дидани ӯ будед? Пайғамбарро? Дуруст, аммо ба шумо меғӯям, ки шумо каси бузургтар аз пайғамбарро дидаед. ²⁷Яҳё ҳамон як одамест, ки Худо дар борааш дар навиштаҷот гуфта буд:

„Ана, Ман пешопеши Ту як одамавро мефиристам,
то ба омаданат роҳ гайёр кунад“.

²⁸Ҳоло ба шумо меғӯям, ки дар байни ҳамаи онҳое, ки аз модар ба дунё омадаанд, бузургтар аз Яҳё касе пайдо нашудааст. Аммо шахси хурдтарин дар подшоҳии Худо бузургтар аз Яҳё аст».

²⁹Тамоми мардум ва андозгирон низ суханони ӯро шунида, дуруст будани роҳи Худоро тасдиқ

менамуданд ва аз ин сабаб аз дасти Яҳё таъмид гирифта буданд.³⁰ Вале азбаски фарисиён ва қонуншиносон таъмиди Яҳёро нагирифта буданд, аз нияте, ки Худо нисбаташон дошт, рӯй гардонданд.

³¹ Исо суҳанашро давом дода гуфт: «Одамони ин наслро бо кӣ муқоиса кунам? Онҳо ба кӣ монанди доранд?

³² Онҳо монанди кӯдаконе ҳастанд, ки дар кӯча нишаста, якдигарро ҷеғ мезананд ва мегӯянд:

„Мо бароятон карнай навохтем, аммо шумо рақс накардед!

Суруди могам хондем, вале гирия накардед“.

³³ Ҳоло Яҳёи Таъмиддиханда омадааст, ки нон намехӯраду шароб наменӯшад ва шумо мегӯед, ки ӯ дев дорад.³⁴ Фарзанди Инсон омадааст, ки ҳам мехӯраду ҳам менӯшад ва шумо мегӯед: „Ана марди пурхӯр ва бадмаст дӯсти андозгирону гунаҳкорон аст“.³⁵ Вале дуруст будани ҳикмати Худо ба воситаи корҳои тамоми фарзандонаш исбот мешавад».

Исо дар хонаи Шимъӯни фарисӣ

³⁶ Яке аз фарисиён Исоро ба меҳмонӣ даъват намуд ва ӯ ба хонаи он фарисӣ рафта, дар назди дастархон паҳлӯ зада нишаст.

³⁷ Дар он шаҳр як зани пургуноҳе буд. Чун ӯ фаҳмид, ки Исо дар хонаи он фарисӣ хӯрок мехӯрад, кӯзачаи сангини гаронбаҳоро, ки равғани хушбӯй дошт, гирифта ба он ҷо омад.³⁸ Вай аз пушт, назди пойҳои Исо истода мегирист ва ашқояш ба пойҳои Исо мечаканд. Зан бо мӯйҳояш пойҳои ӯро мехушконид, бо эҳтиром онҳоро мебӯсид ва ба онҳо равғани хушбӯйро мемолид.³⁹ Инро дида, фарисие, ки Исоро

даъват карда буд, чунин фикрро аз дил гузаронд: «Агар ин мард дар ҳақиқат пайғамбар мебуд, мефаҳмид, ки ин зан ҷи гуна аст. Чун зане, ки ҳоло ба ӯ даст мерасонад, гунаҳкор аст!»⁴⁰ Вале Исо ба ӯ гуфт: «Шимъӯн! Меҳоҳам ба ту чизе бигӯям». Гуфт: «Марҳамат, устод».

⁴¹ Пас Исо суҳанашро давом дода гуфт: «Ду кас аз як одам пул қарз гирифтанд. Яке аз ӯ панҷсад ва дигаре панҷоҳ тангаи нуқра қарздор буд.⁴² Азбаски онҳо барои баргардондани қарз чизе надоштанд, он одам қарзи ҳардуро бахшид. Ҳоло бигӯ, кадоме аз онҳо ӯро бештар дӯст медорад?»⁴³ Шимъӯн дар ҷавоб гуфт: «Ба гумонам он касе, ки ба ӯ қарзи зиёдтаре бахшида шудааст». Исо гуфт: «Дуруст фаҳмидӣ». ⁴⁴ Баъд ба он зан рӯ оварда, ба Шимъӯн гуфт: «Ин занро мебинӣ? Ман дар хонаи ту меҳмон шудам, вале барои пойҳоям об наовардӣ; ин зан бошад, пойҳои Маро бо ашқояш шуст ва бо мӯйҳояш тоза кард.⁴⁵ Ту Маро ҳатто набӯсидӣ; ин зан бошад, аз вақти омаданам то ҳол бӯсидани пойҳоямро бас намекунад.⁴⁶ Ту ба сарам ҳатто равғани оддиро намолидӣ; вай бошад, равғани қиматбаҳои хушбӯйро ба пойҳоям молид.⁴⁷ Бинобар ин ба ту мегӯям, азбаски гуноҳҳои зиёди вай бахшида шудаанд, ӯ чунин муҳаббати зиёд дорад ва агар ба касе гуноҳи камтар бахшида шавад, муҳаббаташ низ камтар аст».⁴⁸ Баъд ба он зан гуфт: «Гуноҳҳоят бахшида шуданд».⁴⁹ Онҳое, ки бо ӯ дар сари як дастархон нишаста буданд, худ ба худ мегуфтанд: «Вай кист, ки гуноҳҳоро мебахшад ҳам?»⁵⁰ Вале Исо ба зан гуфт: «Туро имонат наҷот додааст. Рав ва дар амон бош!»

Занҳое, ки пайрави Исо буданд

8 Баъд аз ин Исо шаҳр ба шаҳру деҳа ба деҳа гашта, ба мардум хабари хуши подшоҳии Худоро мерасонд. Дар ин қор Ёро дувоздаҳ шоғирд ² ва якчанд зан, ки аз рӯхҳои нопок ва бемориҳо шифо ёфта буданд, ҳамроҳӣ мекарданд. Яке аз он занҳо Марям буд, ки Маҷдалия номида мешуду аз ӯ ҳафт дев берун рафта буд. ³ Дигаре Юҳона буд, ки шавҳараш Кузо ном дошту дар дарбори Ҳиродус вазифаи назоратчиро иҷро мекард. Ҳамчунин Сусан ва бисёр дигарон, ки бо пулу молашон онҳоро дастгирӣ мекарданд.

Масал дар бораи деҳқон

⁴ Вақте ки мардуми бисёре аз шаҳрҳои гирду атроф чамъ шуда, ба назди Исо омаданд, Ё масалеро гуфт: ⁵ «Рӯзе як деҳқон барои киштани донаҳои худ мебарояд. Вақте ки дона мепошад, миқдоре аз онҳо ба пайраҳа афтада поймол мешавад ва паррандаҳо омада, онҳоро аз замин чида пок-покиза меҳӯранд. ⁶ Миқдори дигари донаҳо ба замини санглох афтада месабзанд, вале аз беоби хушк мешаванд. ⁷ Боз як миқдори донаҳо ба миёни хорҳо афтада месабзанд, вале хорҳо қад кашида онҳоро пахш мекунанд. ⁸ Аммо қисми донаҳои, ки ба замини хуби ҳосилхез меафтанд, сабзида, сад баробар зиёдтар ҳосил медиҳанд». Инро гуфту хитоб кард: «Ҳар кӣ Маро мешунавад, бигзор гӯш кунад!»

Маънидод кардани масал дар бораи деҳқон

⁹ Шоғирдон аз Исо маънои ин масалро пурсиданд ¹⁰ ва Ё гуфт: «Худо ба шумо имконияти

фаҳмидани сирру асрори подшоҳии худро додааст, аммо ба дигарон бо масалҳо мегӯям, то ки „онҳо нигоҳ кунанду набинанд, гӯш кунанду нашунавад“.

¹¹ Маънои масал ин аст: дона — каломи Худост. ¹² Донаҳои, ки ба пайраҳа афтадаанд, онҳое мебошанд, ки каломро мешунавад, вале иблис онро аз дилашон медуздад, то ки имон наоваранд ва наҷот наёбанд. ¹³ Донаҳои, ки ба замини санглох афтадаанд, онҳое мебошанд, ки каломро шунида, онро бо шодӣ қабул мекунанд, вале азбаски реша надоранд, муддати кӯтоҳе имондор буда, дар вақти озмоиш зуд аз имони худ мегарданд. ¹⁴ Донаҳои, ки ба миёни хорҳо афтадаанд, онҳое мебошанд, ки каломро мешунавад, вале ташвишу бойигарӣ ва кайфу сафои зиндагӣ онҳоро пахш мекунад ва онҳо ҳеҷ самаре ба бор намеоваранд. ¹⁵ Аммо донаҳои ба замини ҳосилхез афтада онҳоянд, ки каломро мешунавад ва онро дар дили неку самимиашон нигоҳ дошта, бо сабру тоқат самар ба бор меоваранд.

Масал дар бораи чароғ

¹⁶ Ҳеҷ кас чароғро даргиронда, онро бо косае намеғузорад. Баръакс, онро ба чароғпоя мегузорад, то ҳар кӣ дарояд, равшаниашро бубинад. ¹⁷ Зеро ҳеҷ чизи махфие нест, ки ошкор шавад ва чизи пинҳоне нест, ки маълум ва равшан нагардад. ¹⁸ Пас, аҳамият диҳед, ки суханони Маро чӣ хел гӯш мекунед, зеро ҳар кӣ чизе дорад, ба ӯ боз зиёд дода мешавад, аммо аз он касе, ки надорад, ҳатто он чизе, ки ба гумони худ дорад, аз вай кашида гирифта мешавад».

Модар ва бародарони Исо

¹⁹ Ҳамин вақт модару бародарони Исо ба наздаш омаданд, аммо аз сабаби бисёрии мардум ба Ӯ наздик шуда натавонистанд. ²⁰ Ба Исо гуфтанд: «Модар ва бародаронатон дар берун истодаанду мехоҳанд Шуморо бубинанд». ²¹ Ӯ ҷавоб дод: «Модар ва бародарони Ман онҳое ҳастанд, ки каломи Худоро мешунаванд ва онро ба ҷо меоранд».

Ором шудани тӯфон

²² Рӯзе аз рӯзҳо Исо бо шогирдонаш ба қайқ савор шуда ба онҳо гуфт: «Биёед, ба он тарафи кӯл мегузарем». Онҳо равон шуданду ²³ дар аснои роҳ Исоро хоб бурд. Баногоҳ дар кӯл тӯфони сахте бархест ва қайқ аз об пур мешуду ҷони одамон дар хатар мемонд. ²⁴ Шогирдон пеши Исо омада, бо суханони «Устод! Устод! Ҳалок мешавем!» Ӯро бедор карданд. Ӯ аз хоб хеста, боду мавҷҳои пурталотумро таъна зад, баъд тӯфон хомӯш шуда, ҳама ҷоро оромӣ фаро гирифт. ²⁵ Сипас Вай ба шогирдонаш гуфт: «Имонатон кучост?!» Шогирдон бо тарсу ҳарос ва тааҷҷуб ба якдигар мегуфтанд: «Ин кист, ки ҳатто ба боду об фармон медиҳад ва онҳо ба Ӯ итоат мекунанд?»

Шифо ёфтани марди девона

²⁶ Баъд аз ин онҳо ба сарзамини Ҷадариён, ки дар рӯ ба рӯи ноҳияи Ҷалил воқеъ аст, омада расиданд. ²⁷ Вақте ки Исо ба соҳил фаромад, бо марде аз ақли он шаҳр вохӯрд, ки гирифтори девҳо буд. Ӯ дер боз дар танаш либос надошт ва на дар хона, балки дар қабрҳо зиндагӣ мекард. ²⁸ Ҳамин ки Ӯ Исоро дид, бо доду фиғон ба пеши пойҳои Ӯ афтид ва бо овози баланд гуфт: «Эй Исо,

Писари Худои Таоло, ба ман чӣ кор дорӣ? Илтимос мекунам, маро азоб надох». ²⁹ Ӯ инро гуфт, чунки Исо аллакай ба рӯҳи нопок фармон дода буд, ки аз он мард берун барояд. Дар гузашта дев чандин бор ба он мард ҳамла меовард ва ҳарчанд девонаро асир намуда, бо занчиру бандҳо мебастанд, мард онҳоро пора-пора мекард ва дев ӯро ба биёбон мебурд. ³⁰ Исо аз ӯ пурсид: «Номи ту чист?» Ӯ гуфт: «Лашкар», чунки девҳои бисёре ба даруни он мард дохил шуда буданд. ³¹ Девҳо аз Исо илтимос мекарданд, ки онҳоро ҷазо дода, ба ҷохи бепоён нафиристанд. ³² Ҳамон ҷо, дар болои теппа галаи калони хукҳо мечарид. Девҳо аз Исо хоҳиш карданд, ки ба даруни хукҳо ҷо шаванд ва Ӯ ба онҳо иҷозат дод. ³³ Девҳо аз он мард берун шуда, ба даруни хукҳо даромаданд ва он гала аз баландӣ давон-давон худро ба кӯл партофта, ғарқ шуд.

³⁴ Хукбонон инро дида гурехтанд ва ҳамаи воқеаро дар шаҳру деҳот овоза карданд.

³⁵ Мардум барои дидани ин воқеа ба назди Исо рафтанд ва омада, мардеро диданд, ки девҳо аз ӯ берун рафта буданд. Вай дар тан либос дошту бо ақли солим дар пеши пой Исо менишаст. Ҳамаро тарс фаро гирифт. ³⁶ Шоҳидони ин воқеа ба одамон чӣ гуна шифо ёфтани девонаро нақл карданд. ³⁷ Баъд аз ин тамоми мардуми сарзамини Ҷадариён аз Исо хоҳиш карданд, ки аз пеши онҳо биравад, зеро онҳоро тарсу ваҳм фаро гирифта буд ва Ӯ барои баргаштан боз ба қайқ савор шуд. ³⁸ Марде, ки девҳо аз ӯ берун шуда буданд, илтимос кард, ки Исо ӯро бо худ бубарад. Вале Исо ӯро ҷавоб дода гуфт: ³⁹ «Ба хонаат баргард ва аз чунин кори бузурге, ки

Худо дар ҳаққи ту кардааст, нақл кун».

Ў рафта дар тамоми шаҳр дар бораи он кори бузурге, ки Исо барояш карда буд, эълон кард.

Шифо ёфтани зан ва аз нав зиндашавии духтар

⁴⁰Вақти баргаштани Исо мардуми зиёде, ки Ўро интизор буданд, ба пешвозаш баромаданд. ⁴¹Ҳамон вақт Ёир ном марде, ки сардори ибодатхона буд, назди Исо омада ба пеши пойҳояш афтид ва аз Ў илтимос кард, ки ба хонаи вай биравад, ⁴²зеро духтари ягонааш, ки тақрибан дувоздаҳсола буд, дар бистари марг мехобид. Исо ҳамроҳи Ёир мерафт ва мардуми бисёре аз ҳар тараф ба Ў фишор меоварданд.

⁴³Як зан дар давоми дувоздаҳ сол гирифтори касалии хунравӣ буд. Вай тамоми буду шудастро ба табибон сарф кард, вале ҳеҷ кас ўро шифо дода натавонист. ⁴⁴Он зан аз ақиб ба Исо наздик шуду ба домани ҷомаи Ў даст расонд ва ҳамон замон хунравиаш бозмонд. ⁴⁵Исо пурсид: «Кӣ ба Ман даст расонд?» Вақте ки ҳама инкор карданд, Петрус ба Ў гуфт: «Устод! Мардуми зиёде Туро ихота карда, аз ҳар тараф фишор меоранд». ⁴⁶Аммо Исо гуфт: «Касе ба Ман даст расонд, зеро Ман ҳис кардам, ки қуввае аз Ман берун рафт». ⁴⁷Вақте он зан дид, ки дигар пинҳон монда наметавонад, тарсону ларзон омада пеши пой Исо афтид ва дар хузури ҳамаи мардум ба Ў иқроп шуд, ки чаро ба Ў даст расонд ва чӣ тавр зуд шифо ёфт. ⁴⁸Исо ба ў гуфт: «Эй зан, туро имонат шифо дод. Рав ва дар амон бош».

⁴⁹Ҳанӯз ки Ў гап мезад, як нафаре аз хонаи Ёир хабар оварда, гуфт: «Духтаратон гузашт, дигар устодро

заҳмат надихед». ⁵⁰Вале Исо инро шунида, гуфт: «Натарс, фақат имон дошта бош ва ў шифо меёбад». ⁵¹Вақте ки Исо ба назди хонаи Ёир омада расид, ба ғайр аз Петрус, Юханно, Ёкуб ва падару модари он духтар ба каси дигаре иҷозат наод, ки бо Ў ба хона дарояд. ⁵²Ҳама барои он духтар гираву нола мекарданд, вале Исо гуфт: «Дигар гирия накунед, ў намурдааст, балки хобидааст». ⁵³Одамон писханде намуданд, зеро аниқ медонистанд, ки духтар мурдааст. ⁵⁴Аммо Исо дасти духтарро гирифта гуфт: «Эй духтарак, барҳез!» ⁵⁵Вай аз нав зинда шуд ва зуд аз ҷояш барҳест. Исо фармуд, ки ба ў хӯрок диҳанд. ⁵⁶Падару модари вай дар ҳайрат монданд, Исо бошад, ба онҳо фармуд, ки ин воқеаро ба касе нагӯянд.

Дувоздаҳ вакилро фиристодани Исо

9 Исо дувоздаҳ вакилонастро ҷеғ зада, ба онҳо қуввату қудрати берун кардани ҳамаи девҳо ва аз ҳар беморӣ шифо додани одамонро бахшид. ²Ў онҳоро фиристод, то дар бораи подшоҳии Худо эълон карда, беморонро шифо бахшанд. ³Исо ба онҳо гуфт: «Ба роҳ бо худ ҳеҷ чиз нагиред: на асо, на борхалта, на нон, на пул ва на либоси иловагӣ. ⁴Ба ҳар хонае, ки даромадед, то вақти боз ба роҳ баромадан дар ҳамон ҷо бимонед. ⁵Вале агар шуморо дар ҷое қабул накунанд, аз он шаҳр берун биравед ва чанги он шаҳрро аз пойҳои худ биафшонед, то шаҳодати айбдор будани онҳо гардад».

⁶Шогирдон аз он ҷо рафтанду деҳа ба деҳа гашта, хушхабарро эълон мекарданд ва дар ҳама ҷо мардумро шифо мебахшиданд.

Ҳайрати Ҳиродус

⁷Вақте ки ҳоким Ҳиродус ҳамаи инро шунид, ба як ҳолати ногувор афтод, зеро баъзеҳо мегуфтанд, ки ин Яҳё аз мурдагон зинда шудааст, ⁸дигарон бошанд, мегуфтанд, ки Илёс пайғамбар зоҳир гардидааст ва баъзеи дигарон мегуфтанд, ки яке аз пайғамбарони давраҳои қадим зинда шудааст. ⁹Вале Ҳиродус гуфт: «Охир ман сари Яҳёро аз танаш чудо кардам. Пас, ин кист, ки дар борааш чунин суханро мешунавам?» Вай хост Исоро бубинад.

Бо панҷ нону ду моҳӣ сер кардани зиёда аз панҷ ҳазор кас

¹⁰Вақте ки вакилон баргаштанд, тамоми корҳои иҷрокардаашонро ба Исо баён намуданд. ¹¹Онҳоро бо худ гирифта ба шаҳри Байт-Сайдо равона шуд, то ки бо шогирдонаш танҳо ба танҳо бимонад. ¹²Вале мардум аз ин бохабар шуда, аз пасаш рафтанд ва Исо онҳоро бо хушнудӣ қабул карда, ба онҳо дар бораи подшоҳии Худо нақл кард ва касонеро, ки ба шифо эҳтиёҷ доштанд, шифо дод.

¹³Рӯз бегоҳ мешуд ва он дувоздаҳ шогирд ба назди Исо омада гуфтанд: «Ин ҷо ҷои беодам аст. Мардумро ҷавоб намедихед, ки ба қишлоқҳо ва деҳоти гирду атроф рафта, барои худ ҷои хоб ва ҳӯроке пайдо кунанд?»

¹⁴Вале Вай ба онҳо гуфт: «Шумо ба онҳо ҳӯрок диҳед». Шогирдон гуфтанд: «Мо фақат панҷ нону ду моҳӣ дорем. Магар ин ки худамон рафта, барои тамоми мардум ҳӯрок бихарем».

¹⁵Дар он ҷо тақрибан панҷ ҳазор мард буд ва Исо ба шогирдонаш гуфт: «Онҳоро панҷоҳнафарӣ гурӯҳ-гурӯҳ шинонед». ¹⁶Онҳо гуфтаи Исоро ба ҷо оварда, ҳамаро шинонданд. ¹⁷Баъд Ӯ

он панҷ нону ду моҳиро ба дасташ гирифта, ба осмон нигаристу аз Худо баракат талабид ва нонҳоро пора карда, ба шогирдонаш дод, то ба мардум тақсим бикунанд.

¹⁸Ҳама то сер шудан хӯрданд ва аз пораҳои боқимонда боз дувоздах сабад пур шуд.

Кӣ будани Исоро эълон кардани Петрус

¹⁹Рӯзе, вақте ки Исо дар танҳои дуо мекарду дар наздаш фақат шогирдонаш буданд, аз онҳо пурсид: «Мардум дар бораи кӣ будани Ман чӣ мегӯянд?» ²⁰Дар ҷавоб гуфтанд: «Баъзеҳо мегӯянд, ки Шумо Яҳёи Таъмиддиханда ҳастед, баъзеи дигарашон фикр мекунанд, ки Шумо Илёс ҳастед ва дигарон мегӯянд, ки яке аз пайғамбарони қадим зинда шудааст». ²¹Ӯ аз онҳо пурсид: «Шумо чӣ? Шумо Маро кӣ мешуморед?» Петрус ҷавоб дод: «Ту Масеҳ, яъне Таъиншудаи Худо ҳастӣ». ²²Баъд Исо онҳоро таъкид карда фармон дод, ки дар ин бора ба касе чизе нагӯянд.

²³Сипас, суханашро давом дода гуфт: «Фарзанди Инсон бояд бисёр азоб кашад. Пирони қавм, сардорони рӯҳонӣ ва шариатдонон аз Вай рӯй мегардонанд. Ӯ кушта мешавад, вале баъд аз се рӯз аз нав зинда мегардад». ²⁴Пас аз он Исо ба ҳама гуфт: «Ҳар касе, ки аз байни шумо пайрави Ман шудан мехоҳад, бояд аз манфиатҳои худ даст кашида, ҳар рӯз салиби азобу маргашро бардошта барад, он гоҳ Маро пайравӣ кунад. ²⁵Зеро касе, ки ҳаёташро нигоҳ доштан мехоҳад, онро аз даст медиҳад, вале ҳар касе, ки ба хоҳири Ман ҳаёташро фидо мекунад, онро нигоҳ медорад. ²⁶Ба одам чӣ фоидае дорад, ки тамоми дунёро ба даст овараду ҷонашро аз даст диҳад ва

чазо бинад? ²⁶Зеро ҳар кӣ аз Ман ва аз суханонам шарм кунад, Фарзанди Инсон низ, ҳангоме ки дар дурахши чалоли худ, шўҳрату чалоли Падар ва фариштагони муқаддас меояд, аз ӯ шарм хоҳад кард. ²⁷Ба ростӣ ба шумо мегӯям, дар ин ҷо чанд касе ҳастанд, ки ҳанӯз дар қайди ҳаёт буданашон подшоҳии Худоро мебинанд».

Дигаргун шудани намуди зоҳирии Исо

²⁸Аз ин гуфтугӯ тақрибан ҳашт рӯз гузашт. Исо Петрус, Юҳанно ва Ёкубро бо худ гирифта, барои дуоғӯӣ ба болои кӯҳе баромад. ²⁹Вақте ки ӯ ба дуоғӯӣ машғул буд, чехрааш тағйир ёфта, либосаш сап-сафеди дурахшон шуд ³⁰⁻³¹ ³⁰⁻³¹ ва инак ду мард, Мӯсою Илès дар шўҳрату чалол зоҳир гардиданд. Онҳо бо Исо гуфтугӯ карда нақл мекарданд, ки ӯ дар Ерусалим бояд аз ин дунё равад ва бо ҳамин мақсадашро анҷом медиҳад. ³²Петрус ва ҳамроҳонашро хоб бурд ва ҳангоме ки бедор шуданд, шўҳрату чалоли Исо ва он ду мардро, ки бо ӯ меистоданд, диданд. ³³Вақте ки он ду нафар аз пеши Исо рафтани шуданд, Петрус гуфт: «Эй Устод! Чӣ хуб аст, ки мо ин ҷо ҳастем. Биёед, ҳоло се хайма месозем: яке — барои Шумо, дигаре — барои Мӯсо ва сеюм — барои Илès». Вай худаш намедонист, ки чӣ мегӯяд. ³⁴Петрус ҳанӯз суханашро тамом накарда, абре пайдо шуда, онҳоро бо сояаш фаро гирифт ва вақте ки Мӯсо ва Илès ба даруни абр даромаданд, шогирдон тарсиданд. ³⁵Ҳамин вақт аз абр овозе шунида шуд, ки мегуфт: «Ин Писари Ман аст, Ман Вайро интиҳоб кардаам. ӯро гӯш кунед». ³⁶Вақте ки овоз гум шуд, Исо боз танҳо монд. Шогирдон хомӯш монданд ва ҳамон вақт аз он ҷи дида буданд, ба касе чизе нагуфтанд.

Шифо ёфтани бачаи девона

³⁷Рӯзи дигар, вақте ки онҳо аз кӯҳ мефаромаданд, мардуми бисёре Исоро пешвоз гирифтанд. ³⁸Ногаҳон марде аз миёни мардум фарёд зад: «Устод! Аз Шумо илтимос мекунам, ки ба писарам як назар андозед, зеро ӯ фарзанди ягонаи ман аст. ³⁹Гоҳ-гоҳ ба вай рӯхе ҳамла мекунад ва ӯ якбора дод зада, беихтиёрона печутоб меҳӯраду аз даҳонаш кафк мебарояд. Он рӯҳ ӯро бисёр азоб дода, ба зӯрӣ аз ӯ даст мекашад. ⁴⁰Аз шогирдонатон илтимос кардам, ки он рӯхро берун кунанд, аммо онҳо натавонистанд». ⁴¹Исо дар ҷавоб гуфт: «Эй насли беимонону гумроҳон! То кай бо шумо бошам ва то кай шуморо тоқат кунам? Писаратро ин ҷо биёр!» ⁴²Вақте ки писар ба назди Исо меомад, дев ӯро ба замин ғалтонда, печутоб дод. Вале Исо рӯҳи нопокро манъ карду писарро шифо бахшида, ба падараш супорид ⁴³ва ҳама аз бузургии қудрати Худо дар ҳайрат монданд.

Пешгӯиҳои дуҷуми Исо дар бораи марги худ

Дар ҳоле, ки мардум аз тамоми қорҳои кардаи Исо дар таачҷуб буданд, Вай ба шогирдонаш гуфт: ⁴⁴«Он чизеро, ки ҳоло мегӯям, бишнавед ва дар ёд доред: Фарзанди Инсон ба дасти одамон супорида мешавад». ⁴⁵Вале шогирдон маънои ин суҳанонро нафаҳмиданд, чунки маънояш аз онҳо пӯшида монд, ба тавре ки онро дарк накарданд ва ҳам метарсиданд, ки дар ин бора аз Исо чизе бипурсанд.

Кӣ аз ҳама бузургтар аст?

⁴⁶Шогирдон байни худ баҳс мекарданд, ки кадоме аз онҳо бузургтар аст. ⁴⁷Исо медонист, ки

онҳо дар дили худ чӣ фикр доранд, бинобар ин кӯдакero гирифта, ба паҳлӯи худ гузошт ⁴⁸ ва ба онҳо гуфт: «Ҳар кӣ ба хотири Ман ин кӯдакро қабул кунад, дар асл Маро қабул мекунад, касero қабул мекунад, ки Маро фиристодааст. Зеро он касе, ки дар байни шумо аз ҳама хурдтарин аст, бузургтарин мебошад».

⁴⁹ Он вақт Юҳанно гуфт: «Ҳоча, мардero дидем, ки аз номи Шумо девҳоро берун мекард, аммо чун ӯ бо мо нест, кӯшиш кардем, ки ӯро аз ин кор боздорем». ⁵⁰ Исо ба ӯ гуфт: «Ӯро аз ин кор бознадоред! Зеро касе ки бар зидди шумо нест, тарафдори шумост».

Исоро қабул накардани сомариён

⁵¹ Азбаски то ба осмон бурда шудани Исо вақт кам монда буд, Ӯ қарори қатъӣ қабул кард, ки ба сӯи Ерусалим равона гардад. ⁵² Исо одамонашро пешопеши худ фиристод ва онҳо ба деҳаи сомариён даромада, барои омадани Ӯ ҳама чизро тайёр намуданд. ⁵³ Аммо сомариён Исоро қабул накарданд, зеро Ӯ ба Ерусалим равона буд. ⁵⁴ Шогирдонаш Ёқуб ва Юҳанно инро дида гуфтанд: «Худовандо! Биёед, мегӯем, ки аз осмон оташе борида онҳоро нобуд созад?» ⁵⁵⁻⁵⁶ Вале Исо ба Ёқубу Юҳанно рӯ оварда, онҳоро сарзаниш кард ва ҳама ба деҳаи дигаре равон шуданд.

Шарту шароити пайрави Исо шудан

⁵⁷ Онҳо сафарашонро давом медоданд ва дар роҳ марде ба Исо гуфт: «Ман дар ҳама ҷо Шуморо пайравӣ мекунам». ⁵⁸ Исо ба ӯ ҷавоб дод: «Рӯбоҳон хона ва мурғони ҳаво

лона доранд, аммо Фарзанди Инсон ҷое надорад, ки сарашро монда дам гирад» ⁵⁹ ва ба дигаре гуфт: «Аз паси Ман биё». Аммо ӯ ҷавоб дод: «Ҳочаам, иҷозат диҳед, ки аввал ба хонаам баргашта, падарамро ба хок супорам». ⁶⁰ Исо ба ӯ гуфт: «Бигзор мурдагон мурдаҳои худро ба хок супоранд, вале ту рафта, дар бораи подшоҳии Худо эълон бикун».

⁶¹ Шахси дигаре ба Исо гуфт: «Ҳочаам! Ман аз паят меравам, вале иҷозат деҳ, ки аввал бо аҳли хонаводаам хайрухуш кунам». ⁶² Исо ба вай гуфт: «Касе, ки ба шудгор кардан шурӯъ менамояду баъд ба ақиб нигоҳ мекунад, лоиқ нест, ки дар подшоҳии Худо бошад».

Ҳафтод шогирдашро фиристодани Исо

10 Баъд аз ин Худованд боз ҳафтод^{††} нафари дигарро интихоб намуда, онҳоро ҷуфт-ҷуфт пешопеши худ ба ҳар шаҳру деҳоте, ки рафтани буд, фиристод. ² Ӯ ба онҳо гуфт: «Ҳосили дарав фаровон аст, вале коргарон намерасанд. Аз ин рӯ, аз соҳиби ҳосил илтимос кунед, ки барои ғундоштани ҳосилаш коргаронро фиридад».

³ Биравед! Ҳоло шуморо мисли барра ба байни гургҳо мефиристам. ⁴ Бо худ ҳеҷ пул, борхалта ва ё пойафзоли иловагӣ нагиреду дар роҳ бо касе дурудароз саломуалейк накунед. ⁵ Ба ҳар хонае, ки мебароед, аввал бигӯед: „Сулҳ бод бар ин хонадон!“ ⁶ Агар дар он ҷо шахси сулҳпарваре бошад, сулҳи шумо бо ӯ мемонад вагарна, он ба сӯи шумо бармегардад. ⁷ Пас дар ба дар нагардеду дар ҳамон хона бимонед ва аз он чи ки доранд, бихӯреду

^{††}10:1 10:1 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот «ҳафтоду ду» омадааст.

бинӯшед, зеро коргар лоиқи он аст, ки музди корашро бигирад.

⁸Агар ба ягон шаҳр дароеду шуморо дар он ҷо қабул кунанд, ҳар хӯрокеро, ки пешатон гузоранд, бихӯред, ⁹беморони он шаҳрро шифо диҳед ва бигӯед: „Подшоҳии Худо ба шумо наздик омадааст“. ¹⁰Вале агар ба шаҳре дароеду шуморо қабул накунанд, дар кӯчаояш гашта, чунин бигӯед: ¹¹„Ҳатто чангу гӯбори шаҳри шуморо, ки бар пой мо ништааст, афшонда ба шумо бармегардонем, вале аниқ бидонед, ки подшоҳии Худо наздик омадааст“. ¹²Ба шумо мегӯям, ки дар ҳамон рӯз аҳволи шаҳрвандони бадқирдори Садӯм аз ҳоли он шаҳр сабуктар хоҳад буд.

Шаҳрҳои имон наоварда

¹³Эй аҳли Кӯрозину аҳли Байт-Сайдо, вой бар ҳоли шумо! Зеро агар он мӯъҷизоте, ки Ман дар байни шумо нишон додаам, дар шаҳрҳои Сур ва Сидун рӯй меоданд, одамони он кайҳо тавба карда, бар тан либоси дағал пӯшида, мӯйканон ништа нишон меоданд, ки онҳо аз гуноҳояшон даст кашидаанд. ¹⁴Бинобар ин дар рӯзи ҷазо аҳволи шаҳрвандони Суру Сидун аз ҳоли шумо сабуктар хоҳад буд. ¹⁵Инчунин шумо, эй аҳли Кафарнаҳум, гумон мекунед, ки саратон то ба осмон мерасад, аммо шумо ба дӯзах партофта мешавед. ¹⁶Ҳар кӣ шуморо, шогирдонам, гӯш кунад, Маро гӯш мекунад ва ҳар кӣ аз шумо рӯй гардонад, аз Ман рӯй мегардонад ва ҳар кӣ аз Ман рӯй гардонад, аз шахсе рӯй мегардонад, ки Маро фиристодааст».

Бозгашти ҳафтод шогирд

¹⁷Ҳафтод^{‡‡} нафар шогирдон бо хушҳолӣ баргашта, ба Исо гуфтанд: «Худовандо! Бо номи Ту ҳатто девҳо ба мо итоат мекунанд». ¹⁸Ӯ ба онҳо гуфт: «Ман дидам, ки сайтон барқвор аз осмон ба поён афтод; ¹⁹Ҳоло Ман ба шумо қудратеро додаам, ки морону каждumon ва тамоми қувваи душманро поймол кунед ва ба шумо ҳеҷ чиз зарар расонда наметавонад. ²⁰Вале на барои он шод бошед, ки рӯхҳо ба шумо итоат мекунанд, балки барои он шодӣ кунед, ки номҳоятон дар осмон навишта шудаанд».

Шодии Исо

²¹Худи ҳамон лаҳза Исо аз Рӯҳи Муқаддас пур шуда, бо хушҳолӣ гуфт: «Шукри Туро мекунам, эй Падарҷон, ҳокими замину осмон, ки ин чизҳоро аз оқилон ва хирадмандон пӯшида мондиву ба одамони оддӣ ошкор сохтӣ. Вале, Падар, хоҳиши неки Ту чунин буд.

²²Падарам ҳама чизро ба Ман додааст. Ҳеҷ кас ғайр аз Падар намедонад, ки Писар кист. Инчунин ғайр аз Писар ва онҳое, ки Писар интиҳоб кардааст, то Падарро барояшон зоҳир кунад, ҳеҷ кас намедонад, ки Падар кист».

²³Сипас, Исо ба шогирдонаш рӯ оварда, фақат ба онҳо гуфт: «Хушбахтанд чашмоне, ки чизи шумо мекунанд мебинанд! ²⁴Зеро ба шумо мегӯям, ки пайғамбарон ва подшоҳони бисёре мехостанд он чизро бубинанд ва бишнаванд, ки шумо мекунед ва мешунавед. Вале онҳо на диданду на шуниданд».

‡‡10:17 10:17 Дар баъзе нусаҳои қадими навиштаҷот «ҳафтоду ду» омадааст.

Масал дар бораи сомарию накӯкор

²⁵ Ҳамин вақт яке аз қонуншиносон бархест ва Исоро озмуданӣ шуда, ба Ӯ чунин савол дод: «Устод! Чӣ кор бояд бикунам, ки ҳаёти абадӣ насибам гардад?» ²⁶ Исо ҳам аз вай пурсид: «Дар шариат чӣ навишта шудааст? Шумо аз он ҷо чӣ мехонед?» ²⁷ Вай ҷавоб дод: «Худованд Худои худро бо тамоми дилу ҷонамон ва бо тамоми қуввати ақлу ҳушамон дӯст бидорем ва шахсеро, ки наздики мост, мисли худ дӯст бидорем». ²⁸ Исо гуфт: «Дуруст ҷавоб додӣ. Ҳамин тавр бикун ва ҳаёт хоҳӣ дошт». ²⁹ Вале ӯ худро сафед карданӣ шуда ба Исо гуфт: «Пас, шахси наздики ман кист?»

³⁰ Исо дар ҷавоб гуфт: «Марде, ки аз Ерусалим ба Ерихӯ мерафт, ба дасти роҳзанҳо афтид. Онҳо ӯро ғорат карда хуб заданд ва дар ҳолати ниммурда партофта рафтанд. ³¹ Тасодуфан аз ҳамон роҳ рӯҳоние мегузашт ва чун ӯро дид, аз тарафи дигари роҳ гузашта рафт. ³² Ҳамчунин марде аз тоифаи Левӣ аз он ҷо мегузашт ва марди захмдорро дидан замон, ӯ низ аз тарафи дигари роҳ гузашта рафт. ³³ Вале марди сомарие, ки аз он ҷо савора мегузашт, ба вай наздик шуда, ӯро дид ва дилаш ба ҳоли ӯ сӯхт. ³⁴ Сипас назди ӯ омада, захмояшро бо шароб тоза карду равшан молида баст. Баъд ӯро бардошта ба хараш савор карду ба меҳмонхонае овард ва дар ҳамон ҷо ӯро нигоҳубин намуд. ³⁵ Рӯзи дигар ба соҳиби меҳмонхона ду динор дода гуфт: „Ӯро нигоҳубин кун ва агар харҷат аз ин зиёдтар шавад, вақти баргаштанам онро ба ту бармегардонам“.

³⁶ Хӯш, ба фикри ту кадоме аз ин се нафар ба он марде, ки аз дасти роҳзанҳо ҷабр дида буд, шахси наздик ҳисоб мешавад?» ³⁷ «Он касе, ки ба ӯ раҳм кард», — ҷавоб дод шариатдон. «Пас, бирав ва монанди ӯ рафтор кун», — гуфт Исо.

Марто ва Марям

³⁸ Исо ва шогирдонаш сафарашонро давом дода, ба деҳае ворид гаштанд. Дар ҳамон ҷо Марто ном зане Ӯро дар хонаи худ меҳмондорӣ кард. ³⁹ Вай Марям ном хоҳаре дошт, ки пеши пой Исо нишаста ба суханони Ӯ гӯш меод. ⁴⁰ Марто, ки барои меҳмондорӣ намудан бисёр даводав мекард, ба назди Исо омада гуфт: «Хоҷаам! Шумо парвоя надоред, ки хоҷарам ҳамаи корро ба сари ман партофтааст? Охир, бигӯед, ки ба ман ёрӣ диҳад». ⁴¹ «Марто! Марто! — гуфт ба вай Худованд, — ту ғами бисёр чизхоро хӯрда, даводав мекунӣ. ⁴² Вале фақат як чиз лозим аст. Марям қисми хуберо интиҳоб намудааст ва онро аз ӯ ҳеч кас гирифта наметавонад».

Таълими Исо дар бораи тарзи дуогӯӣ

11 Рӯзе дар ҷое Исо машғули дуогӯӣ буд. Вақте ки дуояшро тамом кард, яке аз шогирдонаш ба Ӯ гуфт: «Худовандо! Ҳамон тавре ки Яҳё ба шогирдонаш ёд дода буд, Ту низ ба мо тарзи дуогӯйиро ёд деҳ». ² Исо ба онҳо гуфт: «Вақте ки дуо мекунед, чунин бигӯед: Эй Падар! Шаъну шараф бод ба номи муқаддаси Ту. Бигзор подшоҳии Ту биёяд;

³Ба мо ризқу рӯзии ҳаррӯзаамонро^{¶¶} бидеҳ

⁴ва гуноҳҳои моро бубахш, чунон ки мо онҳоеро мебахшем, ки бо мо нодуруст рафтор мекунанд ва моро ба озмоиш дучор нақун.

⁵Пас ба онҳо гуфт: «Фарз мекунем, ки яке аз шумо дӯсте дореду ними шаб ба хонаи ӯ рафта, мегӯед: „Эй дӯст, ба ман се дона нон қарз деҳ, ⁶чун яке аз дӯстонам, ки дар сафар буд, ба хонаам омадааст ва ман чизе надорам, ки пеши ӯ гузорам“. ⁷Вале ӯ аз даруни хона чунин ҷавоб медиҳад: „Маро ташвиш надеҳ, чунки дари хонаам баста аст ва ману бачаҳоям аллакай дар ҷойгаҳ хобидаем, ҳоло наметавонам хеста ба ту нон диҳам“.

⁸Ба шумо мегӯям, агар ӯ аз рӯи дӯстӣ хеста чизе надихад, азбаски беист талаб мекунад, маҷбур мешавад, ки хезаду он чизеро, ки талаб мекунад, ба шумо диҳад. ⁹Бинобар ин Ман ҳам ба шумо мегӯям: талаб кунед ва ба шумо дода мешавад; бичӯед ва пайдо мекунад; дарро бикӯбед ва он ба рӯятон кушода мешавад. ¹⁰Чун ҳар кӣ талаб мекунад, ба даст меорад; ҳар кӣ мечӯяд, пайдо мекунад; ва ҳар касе, ки дарро мекӯбад, он ба рӯяш кушода мешавад.

¹¹Оё дар байни шумо чунин падаре ёфт мешавад, ки агар писараш аз ӯ ^{§§}моҳӣ бипурсад, ба ҷои моҳӣ ба дасташ мори захрдор диҳад? ¹²Ё агар писараш тухм бипурсад, ба ҷояш каждум ба ӯ диҳад? ¹³Пас, агар шумо бо ҳамаи дилсиёҳиятон ба фарзандони худ чизҳои хуб дода тавонед, навод Падари осмонӣ Рӯҳи Муқаддасро чанд маротиба зиёдтар

ба онҳое надихад, ки аз ӯ талаб мекунанд».

Исо ва Баал-Забул

¹⁴Боре Исо деви як мардро берун кард. Ин дев, деви гунгӣ буд ва вақте ки ӯ берун баромад, марди гунг ба гап даромаду мардум ба ҳайрат афтоданд. ¹⁵Баъзеи одамон чунин мегуфтанд: «Исо девҳоро бо қудрати Баал-Забул, сардори девҳо берун мекунад». ¹⁶Дигарон бошанд, ӯро озмуданӣ шуда, талаб мекарданд, ки аз ҷониби Худо нишонае диҳад. ¹⁷Вале Исо, ки аз фикрҳои онҳо бохабар буд, гуфт: «Ҳар давлате, ки дар дохили худ аз ҳам ҷудо шуда ҷанг мекунад, ба зудӣ барҳам меҳӯрад ва ҳар хонае, ки дар байни аъзоёнаш ҷудой меафтад, вайрон мегардад. ¹⁸Инак, агар шайтон дар худ ба ду қисм ҷудо шавад, магар давлаташ устувор монда метавонад? Шумо мегӯед, ки Ман девҳоро ба воситаи Баал-Забул берун мекунам. ¹⁹Агар Ман девҳоро бо қудрати Баал-Забул берун мекарда бошам, пас, пайравони худатон-чи? Онҳо бо кадом қудрат берун мекунанд? Бигзор онҳо шуморо ҳукм кунанд. ²⁰Аммо, агар Ман бо қувваи Худо девҳоро берун мекарда бошам, аз ин бармеояд, ки подшоҳии Худо аллакай ба ҳаёти шумо омадааст.

²¹Вақте ки марди пурзӯру мусаллаҳ қасрашро посбонӣ мекунад, ба чизу чораи ӯ зараре намерасад. ²²Вале ҳангоме ки шахси аз вай пурзӯртар ба ӯ ҳамла карда, ғолиб мебарояд, аслиҳаеро, ки соҳиби хона ба он умед баста буд, аз вай кашида

^{¶¶}11:3 11:3 Ё «пагоҳиямонро»

^{§§}11:11 11:11 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дохил шудааст: «нон бипурсад, ба ҷои нон санг диҳад ё агар...»

мегираду чизи бадастовардаашро бо шариконаш тақсим мекунад.

²³ Касе, ки тарафдори Ман нест, дар асл муқобили Ман аст ва касе, ки дар ҷамъ овардани одамон ба Ман ёрӣ намедихад, дар асл онҳоро пароканда мекунад.

Бозгаштани рӯҳи нопок

²⁴ Фарз кардем, рӯҳи нопок аз шахсе берун карда мешавад. Баъд ин рӯҳ бо нияти пайдо кардани манзили зист ҷойҳои беоброе давр мезанаду онро наёфта, ба худ мегӯяд: „Э, ба хонаи пештараам бармегардам“, —

²⁵ ва баргашта мебинад, ки ин хона ба тартиб овардаву рӯбучиншуда аст. ²⁶ Пас, рӯҳи нопок рафта, ҳафт рӯҳи аз худаш ҳам бадтарро меорад ва ҳамаи онҳо ба он хона даромада зиндагӣ мекунанд. Дар натиҷа аҳволи он шахс аз ҳолати аввалааш ҳам бадтар хоҳад шуд».

Хушбахтии ҳақиқӣ

²⁷ Ҳангоме ки Исо ин суҳанонро мегуфт, зане аз миёни мардум хитоб кард: «Хушбахт аст он зане, ки Шуморо таваллуд карда шир додааст!» ²⁸ Исо бошад гуфт: «Вале онҳое, ки каломи Худоро мешунаванду аз рӯи он амал мекунанд, хушбахттаранд».

Мардум нишонаи осмонӣ талаб мекунанд

²⁹ Мардуми зиёде дар гирди Исо ҷамъ меомаданд ва Ӯ суҳан оғоз намуда гуфт: «Чӣ бад аст насли ҳозира, ки нишонаеро талаб мекунад, вале ғайр аз нишонаи Юнуси пайғамбар ба онҳо нишонаи дигаре дода намешавад. ³⁰ Зеро, ҳамон тавре ки Юнус бар мардуми шаҳри Нинве нишонае буд, Фарзанди Инсон низ бар ин насл нишонае

хоҳад шуд. ³¹ Дар рӯзи ҷазо маликаи сарзамини Сабо бархеста ин наслро айбдор мекунад, зеро ӯ аз як гӯшаи дунё барои шунидани ҳикмати шоҳ Сулаймон омада буд. Ҳол он ки каси бузургтар аз Сулаймон дар ин ҷост! ³² Дар рӯзи ҷазо бошад, шаҳрвандони Нинве бархеста, насли шуморо айбдор мекунанд, зеро онҳо бо шунидани пайғоми Юнус тавба карданду аз гуноҳояшон даст кашиданд. Ҳол он ки каси бузургтар аз Юнус дар ин ҷост!

Чароғи бадан

³³ Ҳеҷ кас чароғро даргиронда, ба ҷои чашмнорас ва ё ба тағи тағора намегузорад, баръакс, онро ба чароғпоёе мегузорад, то онҳое, ки ба хона мебароянд, равшаниро бубинанд. ³⁴ Чашм чароғи бадан аст. Чун чашм солим аст, бадани одам пур аз равшанӣ мегардад, вале агар солим набошад, одамро торикӣ фаро мегирад. ³⁵ Эҳтиёт бошед, то он нуре, ки дар шумост, боз торикӣ набошад! ³⁶ Пас, агар тамоми баданатон пур аз равшанӣ бошаду дар худ ҳеҷ торикие надошта бошед, ба монанди он чароғе, ки бо дурахши худ шуморо мунаввар месозад, тамоми баданатон равшан хоҳад буд».

Роҳбарони диниро таъна задани Исо

³⁷ Вақте ки Исо ин суҳанонро мегуфт, яке аз фарисиён Ӯро ба хонаи худ ба меҳмонӣ даъват намуд ва Исо ба хонаи ӯ даромада, ба сари дастархон нишаст. ³⁸ Фарисӣ ҳайрон шуд, ки Исо пеш аз хӯрдани хӯрок даст нахуст. ³⁹ Вале Худованд ба он фарисӣ гуфт: «Ҳамин шумо, фарисиён, беруни косаву табақи худро мешӯед, аммо дарунатон пур аз ҳасисию бадӣ аст. ⁴⁰ Эй беақлон!

Оё ҳамон як Офаранда тамоми чизеро, ки ҳам дар берун ва ҳам дар дарун аст, наофаридааст? ⁴¹Пас он чӣ дар даруни коса доред ба камбағалон садақа диҳед ва ҳама чиз бароятон пок мегардад.

⁴²Вой бар ҳоли шумо, эй фарисиён, ки аз ҳосили пудинаву кашнизу дигар намуди гиёҳҳо ҳиссаи даҳумро ба Худо месупоред, аммо таълимотро дар бораи адолат ва муҳаббати Худо беаҳамият мемонед. Шумо мебоист ин қонунҳоро риоя мекардеду қонунҳои дигарро низ безътибор наемондед.

⁴³Вой бар ҳолатон, эй фарисиён, шумо дӯст медоред, ки дар ибодатхонаҳо болонишин бошеду дар бозорҳо ба шумо салом диҳанд.

⁴⁴Вой бар ҳоли шумо, ки ба қабрҳои белавҳасанг монанд ҳастед ва мардум нафаҳмида онҳоро зеро по мекунанду ҳаром мешаванд».

⁴⁵Он гоҳ яке аз қонуншиносон ба Исо гуфт: «Устод! Шумо бо ин суханонатон моро ҳам таҳқир мекунед». ⁴⁶Вале Исо гуфт: «Вой бар ҳоли шумо низ, эй шариатдонон, ки бори бениҳоят вазнинро ба гардани мардум бор мекунеду дастатонро ҳам намечунбонед, ки ба онҳо ёрӣ диҳед.

⁴⁷Вой бар ҳоли шумо, ки барои пайғамбарон мақбараҳо месозед. Охир, ҳамон пайғамбаронро ачдодони шумо куштаанд. ⁴⁸Бо ин амалатон шумо тасдиқ мекунед, ки бо қорҳои ачдодонатон розӣ ҳастед, чунки онҳо пайғамбаронро мекуштанд, шумо бошед, барои пайғамбарон мақбараҳо месозед. ⁴⁹Барои ҳамин Ҳикмати Худо эълон мекунад: „Ба наздашон пайғамбарону вакилонро мефиристам ва онҳо баъзеашонро мекушанду баъзеи дигарашонро дунболагирӣ мекунанд“. ⁵⁰Пас мардуми ин насл

барои хуни тамоми пайғамбароне, ки аз аввали офариниши дунё рехта шудааст, чазо хоҳанд дид, ⁵¹яъне аз хуни Ҳобил сар карда, то хуни Закарё, ки дар байни қурбонгоҳу муқаддастарин ҷои Хонаи Худо кушта шуда буданд. Бале, бидонед, ки мардуми ин насл барои ҳамаи ин ҷавоб хоҳад дод.

⁵²Вой бар ҳоли шумо, эй қонуншиносон, ки калиди дарвозаи донишро бо худ бурда, ҳам худатон аз он надаромадед ва ҳам ба онҳое, ки мехоҳанд дароянд, монё мешавед».

⁵³Вақте Исо аз он ҷо мерафт, шариатдонон ва фарисиёни бағазабомада Ёро ба ҳолаш нагузошта, аз ҳар хусус саволборон мекарданд. ⁵⁴Онҳо мехостанд аз забони Исо сухани нолоиқеро шунида, ба Ё тўҳмат кунанд.

Ҳазар аз дурӯягии фарисиён

12 Дар ин миён ҳазор-ҳазор одамон ҷамъ омада, якдигарро тела медоданд ва Исо аввал ба шогирдони худ мурочиат карда гуфт: «Худро аз хамиртуруши фарисиён, ки дурӯягӣ аст, эҳтиёт кунед. ²Зеро ҳеч чизи пӯшидае нест, ки ошкор нашавад ва ҳеч чизи пинҳоне нест, ки маълум нагардад. ³Пас он чиро, ки дар торикӣ гуфта будед, дар рӯшноӣ хоҳанд шунид ва он чиро, ки шумо дар пинҳонӣ пичиррос карда гуфтед, аз болои бомҳо эълон хоҳанд кард.

⁴Ба шумо мегӯям: Эй дӯстонам, аз онҳое, ки ҷисमतонро мекушанд ва баъд аз он ҳеч кори дигаре карда наметавонанд, натарсед. ⁵Ман ба шумо мефаҳмонам, ки аз кӣ бояд тарсед. Аз он касе тарсед, ки баъд аз куштан шуморо ба дӯзах партофта метавонад. Бале, ба шумо мегӯям, ки аз Ё бояд битарсед.

⁶Магар ба ду танга панҷ гунчишк фурӯхта намешавад? Вале Худо ҳар як гунчишкро ҳам дар хотираш нигоҳ медорад ⁷ва ҳар тори мӯйи саратон ҳам ба ҳисоб гирифта шудааст. Бинобар ин натарсед, шумо аз бисёр гунчишкҳо ҳам қиматтар ҳастед.

⁸Ба шумо мегӯям: ҳар кӣ дар пеши мардум гӯяд, ки пайрави Ман аст, Фарзанди Инсон низ дар назди фариштагони Худо пайрави Ман будани ӯро тасдиқ мекунад. ⁹Лекин, ҳар кӣ дар пеши мардум Маро рад кунад, Фарзанди Инсон низ дар пеши фариштагони Худо ӯро рад мекунад.

¹⁰Ҳар кӣ бар зидди Фарзанди Инсон сухане бигӯяд, баҳшида мешавад, лекин касе, ки бар зидди Рӯҳи Муқаддас сухани кофирона бигӯяд, баҳшида нахоҳад шуд.

¹¹Вақте шуморо ба ибодатхонаҳо, ба назди сардорону ҳукуматдорон меоранд, ғам нахӯред, ки чӣ хел бояд ҷавоб диҳед ё чӣ бояд гӯед. ¹²Зеро Рӯҳи Муқаддас ба шумо ёд медиҳад, ки ҳамон лаҳза чӣ бояд бигӯед».

Масал дар бораи бойи нодон

¹³Марде аз байни мардум ба Исо гуфт: «Устод! Ба бародарам бигӯ, ки меросро бо ман тақсим кунад». ¹⁴Исо ҷавоб дод: «Эй мард, кӣ Маро бар шумо қозӣ ё довар таъин кардааст?» ¹⁵Сипас, ба ҳама мурочиат карда гуфт: «Аз ҳар гуна ҳирсу чашмгуруснагӣ ҳазар кунед, зеро ҳаёти одам аз зиёдатии бойигариаш иборат нест».

¹⁶Баъд ба онҳо масалеро гуфт: «Замини як марди бой ҳосили фаровоне ба бор овард. ¹⁷Вай худ ба худ фикр карда гуфт: „Чӣ

кор бояд кунам, охир барои чамъ кардани ҳосили худ чое надорам?“

¹⁸Баъд гуфт: „Ана чӣ кор мекунам — анборҳои худро вайрон карда, калонтарашро месозам ва тамоми ҳосилу бойигариамро ба он чо бурда, ¹⁹ба худ мегӯям: Акнун ту бойигарии бисёре дорӣ, ки барои солҳои зиёде мерасад. Истироҳат кун, бихӯр, бинӯш ва аз кайфу сафои зиндагӣ бебаҳра намон“. ²⁰Вале Худо ба вай гуфт: „Эй нодон! Ҳамин шаб ҷонат аз ту талаб карда мешавад. Пас, он чӣ захира кардай, насиби кӣ мегардад?“

²¹Ҳамин тавр бо ҳар касе мешавад, ки барои худ бойигарӣ чамъ мекунад, вале дар назари Худо бой нест».

Ғам нахӯрдан

²²Исо ба шогирдони худ гуфт: «Бинобар ин ба шумо мегӯям: на ташвиши онро кашед, ки дар зиндагиатон чӣ меҳӯред ва на ғами баданатонро хӯред, ки чӣ мепӯшед. ²³Охир зиндагӣ муҳимтар аз хӯрок ва бадан муҳимтар аз пӯшок аст. ²⁴Ба зоғҳо нигоҳ кунед, онҳо на мекоранд, на медараванд, на анбор доранду на каҳдон, вале Худо ризку рӯзиашонро мефиристад ва шумо нисбат ба паррандаҳо қадри баландтаре доред!

²⁵Кадоме аз шумо бо ғам хӯрдан метавонед умратонро ақаллан як соат дарозтар кунед? ²⁶Пас, агар шумо чунин як кори ночизро иҷро карда натавонед, чаро ғами чизҳои дигарро меҳӯред?

²⁷Ба нашъунамои гулҳои савсан нигоҳ кунед: Онҳо на меҳнат мекунанду на мересанд,[†] лекин ба шумо мегӯям, ки ҳатто шоҳ Сулаймон бо тамоми ҳашамату

*12:25 12:25 Ё «қадатонро баландтар кунед».

†12:27 12:27 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот омадааст: «Ба нашъунамои гулҳои савсан нигоҳ кунед: онҳо на мересанду на мебофанд».

бойигариаш мисли яке аз онҳо либоси зебое напӯшидааст. ²⁸Пас, агар Худо алафи сахроиро, ки имрӯз ҳасту пагоҳ ба оташ партофта мешавад, чунин пӯшонад, шуморо низ, эй сустимонҳо, пӯшонда метавонад! ²⁹Шумо ғам хӯрда, аз пайи он нашавед, ки чӣ мехӯреду чӣ менӯшед. ³⁰Ин ғами асосии тамоми халқҳои дигар аст, вале Падари шумо медонад, ки ҳамаи ин чизҳо ба шумо лозиманд. ³¹Танҳо подшоҳии Ӯро бичӯед ва Ӯ бар замми он ба шумо ин чизҳоро хоҳад дод.

³²Эй рамаи хурди гӯсфандон, натарсед! Зеро иродаи Падаратон чунин аст, ки подшоҳиро ба шумо диҳад. ³³Он чиро, ки доред, бифурӯшед ба камбағалон садақа диҳед. Ҳамёнҳое ба даст оред, ки ҳеч вақт намедаранд. Дар осмон бойигариеро чамъ кунед, ки ҳеч вақт тамом намешавад, чунки дасти дузд ба он чо намерасад ва куя онро намезанад. ³⁴Зеро ба он чое, ки бойигарӣ доред, дилатон кашол аст.

Хизматгорони хушёр

³⁵Ҳар яки шумо миёнатонро баста, чароғашро равшан нигоҳ доред. ³⁶Ба монанди хизматгороне бошед, ки интизори аз тӯй баргаштани соҳибашон ҳастанд, то ки вақти баргашта дарро кӯфтани соҳибашон, онро зуд ба рӯяш кушоянд.

³⁷Хушбахтанд хизматгороне, ки соҳибашон вақти баргашта омадан онҳоро бедор меёбад. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки худи соҳиб миёнашро баста, онҳоро ба сари дастархон мешинонад ва ба онҳо хизмат мекунад. ³⁸Хушбахтанд онҳое, ки соҳибашон хоҳ ними шаб,

хоҳ наздики субҳ баргашта, онҳоро бедор меёбад. ³⁹Бидонед, ки агар соҳибхона вақту соати омадани дузд донад, вай[‡] намегузорад, ки дузд ба хонааш зада дарояд. ⁴⁰Пас, шумо низ бояд ба омадани Фарзанди Инсон тайёр бошед, зеро Вай вақте меояд, ки интизораш нестед».

Хизматгорони бовафо ва бевафо

⁴¹Петрус гуфт: «Худовандо! Ин масалро танҳо барои мо ё барои ҳама гуфти?» ⁴²Худованд ҷавоб дод: «Монанди ҳамон хизматгори бовафову хирадманд бошед, ки соҳибаш дилшурона метавонад ӯро бар хизматгорони дигар назоратчӣ таъин кунад ва ба ӯ дар вақти муайяншуда додани хӯрду хӯроки онҳоро боварӣ намояд.

⁴³Хушо хизматгоре, ки ӯро соҳибаш ҳангоми баргаштан дар сари иҷрои вазифааш меёбад. ⁴⁴Ба ростӣ мегӯям, ки соҳибаш вайро бар тамоми молу мулкаш назоратчӣ таъин менамояд. ⁴⁵Вале агар он хизматгор фикр кунад, ки соҳибаш дер карда истодааст ва хизматгонро, марду занро фарқ накарда, латуқуб кунад ва ба хӯрдану нӯшидану мастигарӣ машғул шавад, ⁴⁶ана, он гоҳ дар вақту соате, ки хизматгор аз он беҳабару мунтазираш нест, соҳибаш бармегардад ва ӯро ду пора карда, насиби беимонро медиҳад. ⁴⁷Хизматгоре, ки хоҳиши соҳибашро медонад, вале онро иҷро намекунад ва иҷро кардани ӯ ҳам нест, саҳт лат карда мешавад. ⁴⁸Аммо хизматгоре, ки иродаи соҳибашро надониста, кори баде мекунад, ҷазои сабуктаре мебинад. Ба ҳар касе, ки зиёд дода шудааст, аз ӯ низ зиёд пурсида мешавад ва ба ҳар касе, ки

[‡]12:39 12:39 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дохил шудааст: «посбонӣ мекунад ва...»

чизи бисёре боварӣ карда шудааст, аз вай низ бисёртар талаб карда мешавад.

Чудой байни одамон

⁴⁹ Ман омадам, ки дар рӯи замин оташ даргирином ва бисёр меҳоҳам, ки он зудтар фурузон гардад. ⁵⁰ Ҳамон тавре ки одам дар вақти таъмид гирифта ба об ғӯта мезанад, Ман низ бояд ба азоби марговар ғӯтавар гардам ва то ба амал омадани ин кор нороҳат ҳастам. ⁵¹ Шумо гумон мекунед, ки Ман барои ба замин овардани сулҳ омадаам? Баръакс, на барои сулҳ, балки барои чудой андохтан омадаам. ⁵² Баъд аз ин агар дар хонае панҷ нафар бошанд, аз ҳам чудо хоҳанд шуд: се нафар ба ду нафар ва ду нафар ба се нафар зид мебароянд. ⁵³ Падар бар зидди писараш ва писар бар зидди падараш, модар бар зидди духтараш ва духтар бар зидди модараш, хушдоман бар зидди келинаш ва келин бар зидди хушдоманаш мебарояд».

Фаҳмидани замон

⁵⁴ Ҳамчунин ба мардум гуфт: «Вақте мебинед, ки аз ғарб абре пайдо мешавад, дарҳол мегӯед: „Бояд борон борад“ ва чунин мешавад. ⁵⁵ Ва ҳангоме ки боди ҷанубӣ мевазад, мегӯед: „Ҳаво гарм мешавад“ ва ҳамин тавр ҳам мешавад. ⁵⁶ Эй дурӯяҳо! Шумо нишонаҳои заминро осмонро дида чӣ гуна шудани ҳаворо фаҳмида метавонеду чаро фаҳмида наметавонед, ки ҳоло чӣ замоне фаро расидааст?»

Ошғӣ шудан бо даъвогар

⁵⁷ Барои чӣ худи шумо муайян карда наметавонед, ки чӣ бояд кунед? ⁵⁸ Охир, вақте ки бо даъвогар

ба пеши қозӣ меравед, бояд ҳаматарафа кӯшиш кунед, ки дар роҳ бо даъвогар ошғӣ шавед, вагарна ӯ шуморо ба назди қозӣ мебарад ва қозӣ шуморо ба дасти зиндонбон месупораду вай шуморо ба зиндон мепартояд. ⁵⁹ Росташро мегӯям, ки то тангаи охири қарзатонро надихед, ҳаргиз аз ҳабс намебароед».

Даъват ба тавба

13 Дар ин маврид баъзеҳо ба назди Исо омада, дар бораи ҷалилиёне нақл карданд, ки Пилотус онҳоро ҳангоми қурбонӣ карданашон кушт. ² Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ба гумонатон ин ҷалилиён аз ҷалилиёни дигар гунаҳкортар буданд, ки бо онҳо чунин ҳодиса рӯй дод? ³ Не, мегӯям ба шумо! Вале, агар тавба карда, аз гуноҳоятон даст накашед, ҳамаатон монанди онҳо нобуд мешавед. ⁴ Ё ба фикратон он ҳаждаҳ нафаре, ки манораи Шилӯаҳ ба боляшон чаппа шуда нобудашон кард, аз дигар сокинони Ерусалим гунаҳкортар буданд? ⁵ Не, мегӯям ба шумо! Вале, агар тавба карда, аз гуноҳоятон даст накашед, ҳамаатон монанди онҳо нобуд мешавед».

Масал дар бораи дарахти анҷири бемева

⁶ Исо чунин масалеро гуфт: «Дар тоқзори як мард дарахти анҷири шинонда шуда буд. Вай омада, аз он мева ҷустуҷӯ кард, вале чизе наёфт. ⁷ Пас, ба боғбон гуфт: „Се сол боз ман меоям, то аз ин дарахт мевае пайдо бикунам, вале чизе намеёбам. Онро бурида парто! Чаро заминро беҳуда банд мекунад?“ ⁸ Вале боғбон ҷавоб дод: „Ҳоҷа! Як соли дигар ҳам онро набуред. Ман гирдашро побел карда, ба замин пору меандозам. ⁹ Агар соли

оянда мева диҳад, хуб мешавад ва агар надиҳад, баъд бибуред“».

Шифо ёфтани зан дар рӯзи истироҳат

¹⁰ Дар яке аз рӯзҳои истироҳат Исо дар ибодатхона мардумро таълим медод. ¹¹ Дар он ҷо зане ҳузур дошт, ки ҳаждаҳ сол боз гирифтори рӯҳи нопок буд. Аз ин сабаб миёни зан ҳам гашта, ӯ ҳеҷ қоматашро рост карда наметавонист. ¹²⁻¹³ ¹²⁻¹³ Исо инро дида, ба наздаш даъват кард ва дастонашро бар ӯ гузошта, гуфт: «Эй зан! Ту аз бемориат раҳой ёфти». Қомати зан дарҳол рост шуда, вай Худоро ҳамду сано хонд.

¹⁴ Сардори ибодатхона, аз он ки Исо дар рӯзи истироҳат занро шифо бахшид, хашмгин шуда, ба мардум гуфт: «Барои кор кардан шаш рӯз ҳаст ва бояд на дар рӯзи истироҳат, балки дар яке аз ҳамина рӯзҳо омада, шифо ёбед». ¹⁵ Вале Худованд дар ҷавоб гуфт: «Эй дурӯягон! Магар ҳар яки шумо дар рӯзи истироҳат банди барзагов ё хари худро кушода онҳоро аз оғил берун намебароред, то рафта об бихӯранд? ¹⁶ Ҳол он ки ин зан аз авлоди Иброҳим аст ва шайтон ўро ҳаждаҳ сол боз дар бандҳои худ нигоҳ медошт! Пас, наҳод мумкин набошад, ки ӯ дар рӯзи истироҳат аз ин бандҳо озод шавад?!»

¹⁷ Бо ин суҳанонаш ӯ душманонашро шарманда кард ва тамоми мардум аз қорҳои аҷиб, ки ӯ мекард, шод мешуданд.

Масал дар бораи донани хардал ва хамиртуруш

¹⁸ Исо гуфт: «Подшоҳии Худо ба чӣ монанд аст? Ман онро ба чӣ ташбеҳ диҳам? ¹⁹ Он ба донани хардал монанд аст, ки шахсе гирифта, дар

боғи худ мекорад. Он рӯида, дарахти калоне шуду паррандаҳо дар миёни шоҳаҷояш лона гузоштанд».

²⁰ Боз гуфт: «Подшоҳии Худоро ба чӣ монанд кунам? ²¹ Вай монанди он аст, ки зане хамиртуруше мегираду бо як тағора орд омехта, хамир мекунад ва баъд тамоми хамир мерасад».

Дари танг

²² Исо дар шаҳру деҳаҳо гашта мардумро таълим медод. Вай ба сӯи Ерусалим равона буд. ²³ Шахсе аз ӯ пурсид: «Хоҷаам! Магар шумораи ками одамон наҷот меёбанд?» Вай ба мардум гуфт: ²⁴ «Саъю кӯшиш кунед, то аз дари танг дароед, зеро ба шумо меғӯям, ки бисёр қасон кӯшиш хоҳанд кард, ки аз он дар дароянд, вале ин ба онҳо муяссар нахоҳад шуд. ²⁵ Вақте ки соҳибхона хеста дарро маҳкам мекунад, шумо дар берун мемонед ва дарро кӯфта меғӯед: „Хоҷа! Дарро ба рӯи мо бикишо!“ Вале ӯ ба шумо чунин ҷавоб медиҳад: „Ман намедонам шумо аз кучо ҳастед!“ ²⁶ Он вақт шумо меғӯед: „Мо ҳамроҳи ту мехӯрдем, менӯшидем. Ту дар кӯчаҳои мо мардумро таълим медодӣ“. ²⁷ Вале ӯ ба шумо ҷавоб хоҳад дод: „Ман намедонам шумо аз кучо ҳастед, дур шавед аз ман, эй ҳамаи бадкорон!“ ²⁸ Ва вақте ки шумо дар подшоҳии Худо Иброҳим, Исҳок, Ёқуб ва тамоми пайғамбаронро мебинеду худатон аз он ҷо ронда мешавед, аз дард дандон ба дандон зада гиря мекунед.

²⁹ Мардум аз шарку ғарб ва шимолу ҷануб омада, дар гирди дастархони подшоҳии Худо менишинанд ³⁰ ва баъзе аз онҳое, ки ҳоло дар сафи ақиб ҳастанд, дар сафи пеш мешаванд ва баъзе аз онҳое, ки дар сафи пеш ҳастанд, дар сафи ақиб мешаванд».

Дилсӯзии Исо дар ҳаққи Ерусалим

³¹ Ҳамин вақт чанд нафар аз фарисиён ба назди Исо омада гуфтанд: «Ба шумо лозим аст, ки аз ин ҷо баромада раведо сафаратонро давом диҳед, зеро Ҳиродус мехоҳад шуморо бикушад». ³² Исо ба онҳо гуфт: «Рафта, ба он рӯбоҳ бигӯед, ки Ман имрӯзу пагоҳ девҳоро берун карда, мардумро шифо медиҳам ва рӯзи сеюм қорамро тамом мекунам. ³³ Вале Ман бояд имрӯз, пагоҳ ва ҳам баъд аз пагоҳ роҳамро давом диҳам, зеро ин хел шуданаш мумкин нест, ки пайгамбар берун аз Ерусалим ҳалок гардад.

³⁴ Эй Ерусалим, Ерусалим! Пайгамбаронро мекушиву онҳоеро, ки Худо ба наздат мефиристад, сангсор мекуни! Ман борҳо орзу доштам, мисли мурғе, ки ҷўчаояшро зери болҳояш ҷамъ мекунад, сокинонотро дар гирди худ ҷамъ оварам, вале ту роҳ надоди! ³⁵ Пас ҳоло хонаат бепарастор мемонад. Ба шумо мегӯям, ки то „Баракат ёбад касе, ки аз номи Худованд меояд!“ нагӯед, Маро нахоҳед дид».

Шифо ёфтани марди бемор

14 Боре, дар рӯзи истироҳат Исо барои хӯрдани хӯрок ба хонаи яке аз сардорони фарисиён рафт ва онҳо қорҳои Ӯро мушоҳида мекарданд. ² Дар рӯ ба рӯи Исо марде менишаст, ки баданаш варам карда буд. ³ Исо ба қонуншиносону фарисиён муроҷиат намуда гуфт: «Дар рӯзи истироҳат касеро шифо додан мумкин аст ё не?» ⁴ Онҳо хомӯш монданд, Ӯ бошад, ба бемор даст расонда шифо бахшиду ҷавоб дод. ⁵ Сипас ба онҳо гуфт: «Агар бача[¶]

ва ё барзагови яке аз шумо дар рӯзи истироҳат ба ҷоҳ афтад, магар онро зуд берун намебароред?» ⁶ Вале онҳо ба Ӯ ҷавобе дода натавонистанд.

Таълим дар бораи ҷойталабӣ

⁷ Исо мушоҳида мекард, ҷӣ тавр меҳмонон меҳостанд ҷойҳои болотарро ишғол кунанд, бинобар ин ба онҳо масалеро гуфт: ⁸ «Вақте ки ба тӯи арӯси даъват мешавӣ, аз боло гузашта нашин, чун шояд шахсе даъват шуда бошад, ки аз ту баобрӯтар аст. ⁹ Он гоҳ соҳибхонае, ки ҳардуи шуморо даъват кардааст, омада ба ту нагӯяд: „Ҷоятро ба ӯ бидех“. Он вақт шарм дошта, маҷбур мешавӣ, ки ба поён гузашта шинӣ. ¹⁰ Баръакс, вақте ки туро даъват мекунанд, омада дар ҷои поён бишин, то соҳибхона омада, ба ту бигӯяд: „Дӯстам, болотар бишин“. Он гоҳ иззату эҳтиромат дар пеши назари ҳамаи онҳое, ки дар гирди дастархон нишастаанд, ба ҷо оварда мешавад. ¹¹ Зеро ҳар кӣ худро қалон гирад, паст мешавад ва баръакс, ҳар касе, ки худро хоксор гирад, сарбаланд хоҳад шуд».

¹² Баъд ба соҳибхонае, ки Ӯро даъват карда буд, гуфт: «Вақте ки зиёфате ташкил мекуни, дӯстон, бародарон, хешон ва ҳамсоҳҳои бойи худро даъват накун, чунки онҳо низ туро даъват мекунанду некиатро бармегардонанд. ¹³ Беҳтараш вақти зиёфат оростан камбағалону маъҷубон ва шалҳову нобиноёнро даъват намо. ¹⁴ Он гоҳ хушбахт хоҳӣ шуд, чунки онҳо некиатро баргардонда наметавонанд, вале дар рӯзе, ки некон зинда мешаванд, Худо некиатро ба ту бармегардонад».

[¶]14:5 14:5 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот омадааст: «хар».

Масал дар бораи зиёфати калон

¹⁵ Инро шунида яке аз меҳмонон ба Исо гуфт: «Хушбахт аст он касе, ки дар подшоҳии Худо хӯрок бихӯрад!»

¹⁶ Аммо Исо ба ӯ гуфт: «Марде зиёфати калоне ораста, мардumi зиёдро даъват намуд. ¹⁷ Чун вақти хӯрдани хӯрок расид, хизматгорашро фиристод, то ба даъватшудагон биёяд: „Биёед, аллакай ҳама чиз тайёр аст“. ¹⁸ Ҳамин вақт ҳама, яке аз пайи дигар ба узрхоҳӣ дароманд. Якумаш гуфт: „Ман замин харидам ва бояд рафта, онро бубинам. Хоҳиш мекунам, маро бубахшед“. ¹⁹ Дигаре гуфт: „Ман панҷ чуфт барзагов харидам ва ҳоло барои санҷидани онҳо меравам. Илтимос мекунам, маро бубахшед“. ²⁰ Саввумӣ гуфт: „Ман зан гирифтам, бинобар ин рафта наметавонам“. ²¹ Хизматгор баргашта ин хабарро ба хоҷаш расонд. Он гоҳ хоҷа дар ғазаб шуда, ба хизматгораш фармон дод: „Зудтар ба кӯчаву тангкӯчаҳои шаҳр рафта, камбағалон, маъюбон, шалҳо ва нобиноёнро ба ин ҷо биёр“. ²² Хизматгор гуфт: „Хоҷаам! Фармонатонро иҷро намудам, вале боз ҳам ҷойҳои холи ҳастанд“. ²³ Сипас хоҷа ба хизматгор гуфт: „Қад-қади роҳҳои васеъву танг гашта, мардумро ба омадан маҷбур кун, то ки хонаам пур шавад.

²⁴ Ба шумо мегӯям, ҳеч нафаре, ки аз аввал даъват шуда буд, мазаи хӯроки идонаи маро нахоҳад чашид“».

Исоро пайравӣ намудан

²⁵ Ҳамроҳи Исо мардumi бисёре равона буданд ва ӯ ба онҳо рӯ оварда гуфт: ²⁶ «Касе, ки пеши Ман меояду

Маро бештар аз падару модараш, зану фарзандонаш, бародарону хоҳаронаш ва зиёдтар аз ҷони худ дӯст намедорад, шогирди Ман шуда наметавонад. ²⁷ Касе, ки салиби азобу маргашро бо худ набардошта аз пайи Ман ояд, шогирди Ман шуда наметавонад. ²⁸ Зеро кӣ аз байни шумо қалъае сохтани мешаваду аввал нишаста харҷи онро ҳисоб намекунад, то бифаҳмад, ки имконияти ба анҷом расондани сохтмонро дорад ё не? ²⁹ То мабодо баъд аз гузоштани пойдевор он сохтмонро ба охир расонда натавонад ва ҳамаи онҳое, ки инро мебинанд, писханд зада ³⁰ гӯянд: „Ин мард сохтмонро сар карду ба тамом кардани он қувваташ нарасид.“ ³¹ Ҳамчунин подшоҳе низ пеш аз ба ҷанги зидди подшоҳи дигар баромадан, аввал бояд нишаста, нағзакак фикр кунад, ки оё метавонад бо даҳ ҳазор сарбози худ ба подшоҳе, ки бо бист ҳазор сарбозаш бар зидди ӯ меояд, муқобилат нишон диҳад? ³² Пас, агар натавонад, ҳанӯз ки душманаш дур аст, сафиронашро барои сулҳ бастан мефиристад. ³³ Айнаи ҳамин тавр ҳеч яке аз шумо то аз тамоми чизу чораи худ даст накашед, наметавонед шогирди Ман бошед.

Сифати намак

³⁴ Шумо медонед, ки намак чизи хуб аст, вале агар намак сифаташро гум кунад, магар онро боз шӯр карда мешавад? ³⁵ Он вақт намак барои ҳеч чиз ба қор намеояд: на барои замин ва на барои пору. Онро бароварда мепартоянд.

Ҳар кӣ Маро мешунавад, бигзор гӯш кунад!»

**Масал дар бораи
гӯсфанди гумшуда**

15 Бисёр андозгирон ва дигар касоне, ки гунаҳкор ҳисоб мешуданд, барои шунидани суханони Исо ба наздаш меоманд. ²Вале фарисиён ва шариатдонон норозигии худро баён карда, мегуфтанд: «Ин мард гунаҳкорро қабул мекунад ва ҳамроҳашон хӯрок мехӯрад». ³Бинобар ин Исо ба онҳо чунин масалро гуфт: ⁴«Фарз мекунем, ки нафаре аз шумо сад сар гӯсфанд дораду якеашро гум мекунад. Магар наваду нӯхтоашро дар чарогоҳ гузошта, то ёфтани он гӯсфанди гумшуда аз пайи вай намеравад? ⁵Ва чун ёбад, бо хурсандӣ онро болои кифтонаш бардошта ⁶ба хонааш меояд ва дӯстону ҳамсоҳояшро ҷеғ зада мегӯяд: „Бо ман хурсандӣ кунед. Ман гӯсфанди гумшудаамро ёфтам“. ⁷Ба шумо мегӯям, дар осмон барои як гунаҳкоре, ки аз гуноҳ даст кашида, тавба мекунад, хурсандии зиёдтаре мешавад, назар ба он наваду нӯх нақӯкоре, ки ба тавба ҳеҷ эҳтиёҷ надоранд».

Масал дар бораи тангаи гумшуда

⁸Фарз мекунем, ки зане даҳ тангаи нуқра дораду якеашро гум мекунад. Магар вай чароғро даргиронда, хонаро рӯфта, бодикқат намекобад, то онро пайдо бикунанд? ⁹Ва чун ёбад, дугонаҳову ҳамсоҳогони худро ҷеғ зада мегӯяд: „Бо ман хурсандӣ кунед, чун тангаи гумкардаамро ёфтам“.

¹⁰Ба шумо мегӯям, фариштагони Худо ҳам барои як гунаҳкоре, ки аз гуноҳ даст кашида, тавба мекунад, айнан ҳамин тавр хурсандӣ мекунад».

Писари гумроҳшуда

¹¹Боз гуфт: «Марде ду писар дошт. ¹²Писари хурдӣ ба падараш гуфт: „Он қисми молу мулкero, ки насиби ман аст, ба ман бидеҳ“ ва падар ҳама чизero, ки дошт, ба ҳарду писараш тақсим кард. ¹³Баъд аз чанд рӯз писари хурдӣ чизу чораашро ҷамъ карда, ба кишвари дурдасте рафт. Дар он ҷо ӯ тамоми бойигариашро беҳуда ба айшу ишрат сарф кард. ¹⁴Баъд аз он ки ҳамаи бойигариашро барбод дод, дар он сарзамин қаҳтии сахте ба амал омад ва ӯ ба мӯҳтоҷӣ дучор шуд. ¹⁵Сипас рафта хизматгори яке аз сокинони он кишвар шуд ва он мард ӯро ба замини худ фиристод, то ки ҳуқбонӣ кунад. ¹⁶Азбаски ба ӯ чизи хӯрданӣ намедоданд, вай тайёр буд, шикамашро бо еме, ки ҳуққо мехӯрданд, пур кунад. ¹⁷Оқибат вай ба худ омада гуфт: „Падарам хизматгорони бисёре дорад ва ҳамаи онҳо нони фаровон ва ҳатто зиёдатӣ доранд, аммо ман дар ин ҷо аз гуруснагӣ мемирам! ¹⁸Рафта ба назди падарам бармегардаму ба вай мегӯям: «Падарҷон! Ман дар пеши Худову шумо гунаҳкорам ¹⁹ва дигар лоиқӣ он нестам, ки писари шумо бошам. Маро ҳамчун яке аз хизматгоронатон қабул кунед“». ²⁰Пас ӯ хеста ба хонаи падараш равона шуд. Вай ҳанӯз хеле дур буд, ки падараш ӯро дида, ба ҳоли писараш раҳмаш омад ва давида рафту фарзандашро ба оғӯшаш кашида, бӯса кард. ²¹Писар ба вай гуфт: „Падарҷон! Ман дар пеши Худову шумо гунаҳкорам ва дигар лоиқӣ он нестам, ки писари

шумо бошам⁸“. ²²Аммо падар ба хизматгоронаш гуфт: „Зудтар чомаи беҳтаринро оварда, ба ӯ пӯшонед. Ба дасташ ангуштарин ва ба пойҳояш пойафзол пӯшонед.“ ²³Гӯсолаи боникардари биёреду сар бибуред; меҳӯрему хурсандӣ мекунем! ²⁴Охир ин писарам мурда буд ва ҳоло зинда шуд, гумшуда буду ёфт шуд“. Пас онҳо қашне оростанд.

²⁵Ҳамин вақт писари калонӣ дар киштзор буд. Ҳангоми баргаштан вай ба хона наздик шуда, садои мусиқӣ ва рақсу бозиро шунид. ²⁶Пас яке аз хизматгоронро ҷеғ зада пурсид, ки дар он ҷо чӣ воқеа рӯй дода истодааст? ²⁷Хизматгор ба ӯ ҷавоб дод: „Бародаратон баргашт ва чун падаратон ӯро зиндаву саломат дид, гӯсолаи боникардари сар бурид“. ²⁸Бародари калонино чунон қаҳраш омад, ки нахост ба хона дарояд. Он гоҳ падараш берун баромада, ӯро розӣ кунонданӣ шуд. ²⁹Вай бошад, ба падараш чунин ҷавоб дод: „Чандин сол аст, ки ман ба шумо хизмат мекунам ва ҳеҷ вақт аз гуфтаатон берун набаромадаам, шумо бошед, ягон бор ба ман ҳатто бузғолачаеро ҳам надодед, ки бо дӯстонам хурсандӣ карда тавонам.“ ³⁰Вале ин писаратон, ки дороии шуморо ҳамроҳи фоҳишаҳо хӯрда тамои карду баргашт, шумо барои вай гӯсолаи боникардари сар буридед“. ³¹Аммо падар ба ӯ гуфт: „Писарам, ту ҳамеша бо ман ҳастӣ ва ҳар чизе, ки ман дорам, аз они туст.“ ³²Бояд шодиву хурсандӣ кунем, чунки бародарат мурда буду зинда шуд, гумшуда буду ёфт шуд“».

Назоратчи зирак

16 Ҳамчунин Исо ба шогирдонаш гуфт: «Марди сарватманде назоратчи дошт ва ба сарватманд шикоят карданд, ки назоратчиаш молу мулки ӯро беҳуда сарф мекунад. ²Хоҷааш вайро ҷеғ зада гуфт: „Ман дар бораи ту чиҳо мешунавам? Ба ман ҳисобот деҳ, ки чӣ корҳо кардай, чунки дигар назоратчи ман шуда наметавонӣ“. ³Он гоҳ назоратчи худ ба худ гуфт: „Чӣ кор кунам? Хоҷаам маро аз кор холи мекунад. Ман бел зада наметавонам ва аз гадоӣ кардан ҳам шарм мекунам.“ ⁴Ёфтам чӣ бояд кунам. Бояд коре бикунам, ки вақти бекор монданам одамон маро ба хонаҳояшон роҳ диҳанд“. ⁵Вай қарздорони хоҷаашро як-як ҷеғ зад ва якумашро пурсид: „Ту аз хоҷаам чӣ қадар қарздор ҳастӣ?“ ⁶Ҷавоб дод: „Сад хум равғани зайтун“. Назоратчи ба вай гуфт: „Ана забонхати ту, зуд нишаста, ба ҷои сад панҷоҳ навис“. ⁷Баъд аз дигаре пурсид: „Ту чӣ қадар қарздор ҳастӣ?“ Ӯ ҷавоб дод: „Сад халта гандум“. Назоратчи гуфт: „Ана забонхати ту, ба ҷои сад ҳаштод навис“. ⁸Вале хоҷааш назоратчи қаллобро таъриф кард, ки зиракиашро ба кор бурда, чунин кардааст. Охир одамони ин дунё дар муносибат бо онҳое, ки мисли худашон ҳастанд, назар ба одамони нур, ки аз они подшоҳии Худо ҳастанд, оқилтаранд.

⁹Пас, Ман ба шумо мегӯям: Пулу моли ин дунёро ба он сарф намоед, ки барои худ дӯстонро пайдо бикунед, то дар вақти тамои шудани бойигариатон онҳо шуморо

§15:21 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дохил шудааст: *Бигзор ман мисли яке аз хизматгоратон бошам.*

дар хонаҳои абадӣ қабул кунанд.
¹⁰Касе, ки дар иҷрои вазифаи майда вафодор бошад, дар иҷрои вазифаи калон ҳам вафодор мемонад. Ҳамчунин касе, ки дар иҷрои кори ночиз беинсоф бошад, дар иҷрои кори муҳим ҳам беинсофӣ мекунад.
¹¹Пас, агар ба шумо бойигарии ин дунёро боварӣ карда нашавад, кӣ ба шумо бойигарии ҳақиқиро боварӣ мекунад? ¹²Ва агар ба шумо бойигарии шахси бегонаро боварӣ карда нашавад, кӣ ба шумо меросатонро медиҳад?

¹³Ҳеҷ хизматгор якбора ба ду хоҷа хизмат карда наметавонад, чунки ё якеашро дӯст медораду дигарашро бад мебинад, ё ба яке вафодор мемонаду дигарашро писанд намекунад. Шумо низ наметавонед ҳам бандаи Худо бошед ҳам бандаи пул».

Баъзе гуфтаҳои Исо

¹⁴Фарисиён, ки пулпараст буданд, ҳамаи инро шунида, Исоро масхара карданд. ¹⁵Вале Ӯ ба онҳо гуфт: «Шумо ҳамон одамоне ҳастед, ки худро дар пеши мардум беайб нишон медиҳед, лекин Худо аз дилҳои шумо бохабар аст. Чизеро, ки одамони олидараҷа мешуморанд, дар назари Худо нафратовар аст.

¹⁶Шариати Мӯсо ва навиштаҳои пайғамбарон то замони Яҳеи Таъмиддиханда амал мекарданд. Аз вақти Яҳе сар карда подшоҳии Худо эълон карда мешаваду ҳама кӯшиш мекунанд, ки зӯр зада вориди он гарданд. ¹⁷Вале нест шудани заминро осмон осонтар аз он, ки ҳатто нуқтае аз ин қонун бекор карда шавад.

¹⁸Ҳар кӣ зани худро талоқ дода, дигареро ба занӣ гирад, гуноҳи алоқаи беникоҳро мекунад ва ҳар кӣ

зани талоқшударо ба занӣ гирад, низ ҳамон гуноҳро содир мекунад.

Сарватманд ва Лаъзор

¹⁹Як замонҳо марди сарватманде зиндагӣ мекард, ки либоси қиматбаҳо мепӯшиду ҳар рӯз хӯроки шоҳона мехӯрд. ²⁰Лаъзор ном камбағале, ки тамоми баданаш пур аз захмҳо буд, дар назди дарвозаи марди сарватманд дароз кашида мехобид. ²¹Ва ҳатто сағҳо омада, захмҳои ӯро мелесиданд. Вай орзу мекард, ки шикамашро бо пасмондаҳои хӯроке, ки ба берун партофта мешаванд, сер кунад. ²²Вақте ки Лаъзор мурд, фариштагон ӯро ба осмон бурда, ба паҳлӯи Иброҳим шинонданд. Марди сарватманд низ мурд ва ӯро гӯронданд. ²³Ҳангоме ки ӯ дар дӯзах азоб мекашид, ба боло нигоҳ кард ва аз дур Иброҳимро дид, ки Лаъзор дар паҳлӯяш менишаст. ²⁴Он сарватманд фарёд зада гуфт: „Эй аҷдодам Иброҳим! Ба ман раҳм кунед ва Лаъзорро бифириsted, то нӯги ангушташро ба об тар карда, забонамро камтар нам кунад. Ман дар ин оташ азоб мекашам“. ²⁵Вале Иброҳим чунин ҷавоб дод: „Ба хотир ор, писар, ту дар вақти зинда буданат аллақай ҳама чизи хубро ба даст оварда будӣ, вале насиби Лаъзор фақат чизи бад дид. Ҳоло бошад, дили вай дар ин ҷо тасаллӣ меёбаду ту азоб мекашӣ. ²⁶Илова бар ин, байни мову шумо чунон ҷарии бетаге вучуд дорад, ки агар касе аз ин тараф ба пеши шумо гузаштан хоҳад ҳам, наметавонад. Ҳамчунин аз он ҷо касе пеши мо гузашта наметавонад“. ²⁷Марди сарватманд гуфт: „Пас, эй аҷдод, аз шумо илтимос мекунам, ки Лаъзорро ба хонаи падари ман фириsted. ²⁸Охир

ман панҷ бародар дорам. Бигзор онҳоро таъкид кунад, то онҳо ҳам ба ин ҷои азоб наафтанд“. ²⁹Иброҳим ба ӯ гуфт: „Онҳо навиштаҳои Мӯсо ва дигар пайғамбаронро доранд. Бигзор ба суханони онҳо гӯш диҳанд“. ³⁰Аммо мард гуфт: „Не, ачдодам Иброҳим! Танҳо агар яке аз мурдагон назди онҳо биёяд, тавба хоҳанд кард“. ³¹Иброҳим ҷавоб дод: „Модоме ки онҳо ба суханони Мӯсою пайғамбарон гӯш намедиҳанд, ба ҳеч кас, ҳатто ба мурдае, ки зинда шудааст, низ бовар нахоҳанд кард“».

Баъзе гуфтаҳои Исо

17 Ба шогирдонаш бошад, Исо чунин гуфт: «Албатта васвасаҳои зиёд пайдо мешаванд, вале вай бар ҳоли он касе, ки ба воситаи вай васвасаҳо ба миён меоянд. ²Агар бар гардани вай санги осиебро овехта, ӯро ба баҳр мепартофтанд, барояш беҳтар аз он мебуд, ки ӯ яке аз пайравони хурдтаринро ба васвасаи гуноҳ андозад.

³Пас, эҳтиёт бошед! Агар бародаратон бар шумо гуноҳе бикунанд, ӯро таъкид кунед ва агар тавба карда, аз гуноҳ даст кашад, ӯро бубахшед. ⁴Агар рӯзе ҳафт бор гуноҳ кунад ва ҳафт маротиба „Тавба кардам“ гӯяд, бояд ӯро бубахшед».

⁵Вакилон ба Худованд гуфтанд: «Имони моро зиёдтар бикун». ⁶Худованд гуфт: «Агар имонатон донии хардал барин бошад, шумо ба ин дарахти тут „Решакан шаву ба баҳр шинонда шав“ гуфта метавонед ва вай ба шумо итоат мекунад.

⁷Фарз кардем, ки яке аз шумо хизматгоре дореду вай ба шудгори замин ва ё ба ҷўпонӣ машғул аст. Магар вақти аз киштзор баргаштанаш шумо ба вай мегӯед, ки зуд омада

назди дастархон бишинад? ⁸Магар ба ӯ чунин намегӯед: „Хўроки шомро тайёр кун ва то вақте ки ман мехўраму менўшам, миёнатро маҳкам баста, ба ман хизмат кун. Баъдтар худат мехўрӣ ва менўшӣ?“ ⁹Охир, шумо ба хизматгоратон барои иҷро кардани фармонҳоятон ташаккур намегӯед-ку? ¹⁰Пас, шумо низ, баъд аз он ки фармонҳои ба шумо додашударо иҷро мекунед, бигӯед: „Мо танҳо хизматгори ночиз ҳастему вазифаи худро иҷро кардем“».

Шифо ёфтани даҳ маҳав

¹¹Исо ба сӯи Ерусалим равона шуд. Вай қад-қади сарҳаде, ки байни Сомарияву Ҷалил буд, роҳ мерафт. ¹²Боре, вақте ки ӯ ба деҳае медаромад, бо даҳ одамони маҳав рӯ ба рӯ шуд. Онҳо каме дур истода ¹³дод мезаданд: «Эй Исо, хоҷа, ба мо раҳм кунед!» ¹⁴Исо онҳоро дида, гуфт: «Бираведу худро ба рӯҳониён нишон диҳед». Онҳо рафтанд ва дар аснои роҳ пок шуданд. ¹⁵Яке аз онҳо чун дид, ки шифо ёфтааст, бо овози баланд Худоро ситоиш намуда, баргашт ¹⁶ва худро пеши пойҳои Исо партофта, ба ӯ миннатдорӣ баён кард. ӯ марди сомарӣ буд. ¹⁷Исо пурсид: «Магар даҳ нафар пок нашудаанд? Нўҳ нафари дигар кучоянд? ¹⁸Пас, наход ғайр аз ин марди бегона ягон нафаре аз онҳо барнагашт, ки Худоро ҳамду сано хонад?» ¹⁹Баъд ба он мард гуфт: «Бархезу бирав, туро имонат шифо дод».

Омадани подшоҳии Худо

²⁰Фарисиён аз Исо пурсиданд, ки қай подшоҳии Худо фаро мерасад? ӯ ба онҳо ҷавоб дод: «Аз рӯи нишонаҳои намоён омадани

подшоҳии Худоро муайян кардан имконнопазир аст. ²¹Касе ба шумо намегӯяд: „Нигоҳ кунед, вай дар ин қост“ ва ё „Вай дар он қост!“ Охир, подшоҳии Худо аллакай дар байни шумо вучуд дорад».

²²Вале ба шогирдонаш гуфт: «Вақте мерасад, ки ба дидани Фарзанди Инсон зор мешавед, вале Ӯро намебинед. ²³Ба шумо мегӯянд: „Вай дар он қост!“ ё „Вай дар ин қост!“ Аз қоягон часта, аз қафояшон надавед. ²⁴Зеро Фарзанди Инсон дар рӯзи омаданаи монанди барқе, ки дурахшида осмонро аз як сӯ то сӯи дигар нурпошӣ мекунад, пайдо мешавад. ²⁵Вале аввал Ӯ бояд азоби бисёре кашида, аз тарафи насли ин замон рад карда шавад. ²⁶Чи тавре ки дар замони Нӯҳ пайғамбар буд, пеш аз омадани Фарзанди Инсон низ ҳамон тавр мешавад. ²⁷Зеро то рӯзи ба киштӣ даромадани Нӯҳ одамон мехӯрданд, менӯшиданд, зан мегирифтанд ва ба шавҳар мебаромаданд, вале баъд тӯфон бархоста, ҳамаро несту нобуд кард. ²⁸Ҳамчунин монанди замони Лут хоҳад буд, ки одамон мехӯрданду менӯшиданд, мехариданду мефурухтанд, мекоштанду иморат месохтанд. ²⁹Вале рӯзе, ки Лут аз шаҳри Садӯм баромад, ба рӯи замин оташу сулфур борида, ҳамаро нест кард. ³⁰Рӯзе, ки Фарзанди Инсон зоҳир мегардад, низ ҳамон тавр хоҳад буд. ³¹Агар касе он вақт дар болои бом бошаду чизу чорааш даруни хона, барои гирифтани онҳо поён нафарояд ва ҳар кӣ дар саҳро бошад, ба хонааш барнагардад. ³²Зани Лутро ба хотир оваред. ³³Ҳар кӣ чони худро эмин нигоҳ

доштанӣ аст, онро аз даст медиҳад ва ҳар кӣ чони худро фидо кунад, онро эмин нигоҳ хоҳад дошт. ³⁴Ба шумо мегӯям, ки дар он шаб аз ду нафаре, ки дар як ҷойгаҳ хобанд, якеаш гирифта мешаваду дигараш мемонад. ³⁵⁻³⁶35-36 Аз ду зане, ки дар як осиеб гандум орд мекунад, якеаш гирифта мешаваду дигараш мемонад».*

³⁷Он гоҳ шогирдонаш аз Ӯ пурсиданд: «Эй Худованд, ин дар кучо ба амал меояд?» Ӯ ба онҳо ҷавоб дод: «Ҳар ҷо ки ҷасади мурдае бошад, паррандаҳои лошахӯр дар он ҷо гирд меоянд».

Масал дар бораи қозии беадолат ва бевазан

18 Баъд Исо ба онҳо масалеро нақл кард, то бидонанд, ки бояд ҳамеша дуо бигӯянд ва ҳеҷ вақт рӯҳафтода нагарданд.

²Ӯ гуфт: «Дар як шаҳр қозие буд, ки на тарсе аз Худо дошту на шарме аз мардум. ³Дар он шаҳр бевазание низ буд, ки ҳамеша ба назди ӯ омада мегуфт: „Маро муҳофизат кунед, то бар душманам маълум гардад, ки ман ҳақ ҳастам“. ⁴Қозӣ муддати дуру дароз талаби ӯро рад мекард, вале дар охир худ ба худ гуфт: „Гарчанде ман на тарсе аз Худо дораму на шарме аз мардум, ⁵вале, азбаски ин бевазан маро ба ҳолаи намегузорад, ӯро ҳимоя мекунам, то ҳар гоҳ омада, маро безор накунад“». ⁶Сипас Худованд пурсид: «Шумо шунидед, ки ин қозии беадолат чӣ мегӯяд? ⁷Наход Худо интиҳобкардагони худро, ки шабу рӯз ба даргоҳаш зорию тавалло мекунад, муҳофизат накунад? Магар Ӯ дер мекунад?»

**17:35-36 17:35-36 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот ояти 36 дохил шудааст: «Аз ду касе, ки дар киштзор ҳастанд, яке гирифта мешаваду дигаре не».

⁸Ба шумо мегӯям, ки Худо онҳоро зуд муҳофизат мекунад. Вале оё Фарзанди Инсон вақти омаданаш дар рӯи замин имонро ёфта метавонад?»

Масал дар бораи фарисӣ ва андозгир

⁹Баъд Исо ба онҳое, ки дар беайб будани худ шубҳае надошта, аз дигарон ҳазар мекарданд, чунин масалеро нақл кард:

¹⁰«Ду кас барои дуоғӯй ба Хонаи Худо даромаданд. Яке фарисӣ буду дигаре андозгир. ¹¹Фарисӣ рост истода, дар дилаш чунин дуо мегуфт: „Худоё! Туро шукр мегӯям, ки мисли одамони дигар қаллобу золим нестам, алоқаи беникоҳ намекунам ва ҳам монанди ин андозгир нестам.

¹²Ман ҳар ҳафта ду бор рӯза мегирам ва аз ҳар даромаде, ки дорам, ҳиссаи даҳумашро месупорам“. ¹³Вале андозгир дуртар истода, ҳатто чуръат намекард, ки сарашро боло карда, ба осмон нигарад. Вай танҳо бар сандуқи синааш мушт зада мегуфт: „Худоё! Ба мани гунаҳкор раҳм кун!“

¹⁴Ба шумо мегӯям, ки на фарисӣ, балки ҳамин андозгир сафед шуда, ба хонааш баргашт. Зеро ҳар кӣ худро калон гирад, паст мешавад ва, баръакс, ҳар касе, ки худро хоксор гирад, сарбаланд мешавад».

Баракат ёфтани кӯдакон

¹⁵Ба назди Исо кӯдакони хурдсолро оварданд, то ки Ё бар сари онҳо даст гузорад. Вале шогирдон инро дида, мардумро сарзаниш карданд. ¹⁶Исо кӯдаконро ба наздаш чеғ зада гуфт: «Монед, ки кӯдакон назди Ман оянд, пеши роҳи онҳоро нагиред, зеро Худо дар ҳаёти онҳое подшоҳӣ мекунад, ки мисли ин кӯдакон ҳастанд. ¹⁷Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳар кӣ подшоҳии

Худоро мисли кӯдак қабул накунад, ба он дохил намешавад».

Сардори сарватманд

¹⁸Яке аз ҷумлаи сардорон аз Исо пурсид: «Эй устоди нек! Чӣ кор бояд бикунам, ки ҳаёти абадӣ насибам гардад?» ¹⁹Исо аз ӯ пурсид: «Чаро Маро нек мегӯӣ? Ҳеҷ кас ба ғайр аз Худои ягона нек нест. ²⁰Ту фармоишхоро медонӣ: алоқаи беникоҳ нақун, одамкушӣ нақун, дуздӣ нақун, шаҳодати бардурӯғ надех, падару модаратро ҳурмату эҳтиром намо». ²¹Вай ба Исо ҷавоб дод: «Ман аз айёми ҷавониям ҳамаи ин фармоишхоро риоя мекунам». ²²Исо инро шунида гуфт: «Ба ту фақат як чиз намерасад. Ҳар он чизеро, ки дорӣ, фурӯхта, ба бечорагон бидех. Он гоҳ соҳиби мукофоти осмонӣ мегардӣ. Баъд омада, Маро пайравӣ намо». ²³Вале он мард инро шунида бисёр ғамгин шуд, чунки хеле бой буд. ²⁴Исо ба вай нигоҳ карда гуфт: «Ба подшоҳии Худо дохил шудани одамони бой чӣ душвор аст. ²⁵Аз сӯроҳи сӯзан гузаштани шутур осонтар аз он, ки шахси бой ба подшоҳии Худо дохил шавад».

²⁶Онҳое, ки Ёро мешуниданд, пурсиданд: «Пас кӣ наҷот ёфта метавонад?» ²⁷Исо ҷавоб дод: «Ҳар чизе, ки барои одамон ғайринимкон бошад, барои Худо имконпазир аст».

²⁸Он гоҳ Петрус гуфт: «Ана, мо аз баҳри хонаҳои худ баромада, Шуморо пайравӣ кардем». ²⁹Исо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳар кӣ ба хотири подшоҳии Худо аз баҳри хона, зан, бародарон, падару модар ва фарзандонаш гузарад, ³⁰дар ин дунё ҳамаи инро чанд маротиба зиёдтар ба даст меораду дар он дунё ҳаёти абадӣ насибаш мегардад».

Пешгӯйии сеюмини Исо дар бораи марги худ

³¹ Исо он дуvozдаҳ нафарро як сӯ бурда, ба онҳо гуфт: «Ана, мо ба Ерусалим рафта истодаем. Дар он ҷо ҳар чизе ки пайғамбарон дар бораи Фарзанди Инсон навиштаанд, ба амал хоҳад омад. ³² Ёро ба дасти беимонон месупоранд. Онҳо Ёро масхара ва ҳақорат карда, туғборон ³³ ва қамчинкорӣ намуда ба қатл мерасонанд, вале Ё дар рӯзи сеюм аз нав зинда хоҳад шуд».

³⁴ Лекин шогирдон аз ин гуфтаҳо чизеро нафаҳмиданд. Маънои суханони Исо аз онҳо пӯшида монд ва онҳо намефаҳмиданд, ки Ё дар бораи ҷӣ сухан меронад.

Шифо ёфтани нобино

³⁵ Вақте ки Исо ба Ерихӯ наздик мешуд, нобиноеро дид, ки дар канори роҳ нишаста садақа мепурсид. ³⁶ Чун нобино шунид, ки аз наздаш мардуми зиёде мегузаранд, пурсид: «Худаш ҷӣ гап?» ³⁷ Ба вай гуфтанд, ки аз он ҷо Исои Носирӣ гузашта истодааст. ³⁸ Он нобино дод зада гуфт: «Эй Исои насли Довуд, ба ман раҳм кунед». ³⁹ Онҳое, ки пешопеш равона буданд, ёро сарзаниш карда мегуфтанд, ки хомӯш шавад. Аммо ӯ торафт баландтар дод зада мегуфт: «Эй насли Довуд, ба ман раҳм кунед». ⁴⁰ Исо аз роҳаш бозистода фармуд, ки он нобиноро ба наздаш биёранд. Вақте ки ӯ наздик омад, Исо аз вай пурсид: ⁴¹ «Ту ҷӣ мехоҳӣ? Бароят ҷӣ қор қунам?» Вай ҷавоб дод: «Худовандо! Мехоҳам бино шавам». ⁴² Исо гуфт: «Бино шав! Имонат туро шифо дод». ⁴³ Вай ҳамон замон бино шуд ва Худоро ситоишкунон аз паси Исо равона гашт. Тамоми

мардум инро дида, Худоро ҳамду сано мехонданд.

Имон овардани Заккай

19 Исо ба Ерихӯ ворид шуда, аз он ҷо мегузашт. ² Дар он шаҳр Заккай ном марди сарватманде буд, ки вазифаи сардори андозгиронро ба ӯҳда дошт. ³ Вай мехост бубинад, ки Исо кист. Вале, азбаски мардум зиёд буду Заккай қади паст дошт, Ёро дида натавонист. ⁴ Бинобар ин ӯ давида пеш гузашту ба болои дарахти анҷир баромад, то ки Исоро ҳангоми аз он ҷо гузаштанаш бубинад. ⁵ Исо ба он ҷо наздик шудан замон ба Заккай нигоҳ карда гуфт: «Заккай! Зудтар поён фаро! Ман бояд имрӯз дар хонаи ту бимонам». ⁶ Вай зуд поён фаромада, бо хурсандӣ Исоро меҳмондорӣ кард. ⁷ Инро дида, ҳама норозигии худро баён намуда мегуфтанд: «Ё дар хонаи марди гунаҳкор меҳмон шудааст». ⁸ Аммо Заккай рост истода ба Худованд гуфт: «Ана, Худованд, ман нисфи бойигариамро ба бечорагон медиҳам ва агар аз касе бо фиреб пул ситонда бошам, чор баробар зиёдтар бармегардонам». ⁹ Исо гуфт: «Имрӯз ба ин хона наҷот омад, чунки Заккай ҳам аз насли Иброҳим аст. ¹⁰ Зеро Фарзанди Инсон барои он омадааст, ки гумроҳшударо кофта ёбаду наҷот диҳад».

Масал дар бораи даҳ тангаи тилло

¹¹ Азбаски Исо аллақай дар наздикии Ерусалим буду шунавандагони Ё гумон доштанд, ки подшоҳии Худо ба зудӣ фаро мерасад, Вай масал гуфтанро давом дод:

¹² «Як шахси олимартаба ба кишвари дурдаст сафар дошт, то ҳуқуқи ба тахти подшоҳӣ

нишастанашро тасдиқ намуда, баргардад. ¹³Пеш аз рафтан вай даҳ нафар хизматгоронашро ба наздаш ҳеҷ зада, ба ҳар кадомаш як тангаи тилло доду гуфт: „Дар вақти набудани ман ин тангаҳоро ба муомилот дароред“. ¹⁴Аммо ҳамшаҳриҳояш, ки ба вай нафрат доштанд, аз паси вай сафиронашонро фиристоданд, то рафта чунин бигӯянд: „Мо намехоҳем, ки вай бар мо подшоҳӣ кунад“. ¹⁵Вақте ки ӯ тахти подшоҳиро соҳиб шуда баргашт, фармон дод, то ҳамон хизматгоронеро, ки ба онҳо пул дода буд, ба наздаш ҳеҷ зананд. Вай мехост бифаҳмад, ки ҳар яке аз онҳо чӣ қадар фоида ба даст овардааст? ¹⁶Аввалинаш омада, гуфт: „Хочаам, як тангаи тиллои шумо даҳ танга фоида овард“. ¹⁷Подшоҳ ба вай гуфт: „Офарин, хизматгори некам. Азбаски дар иҷрои вазифаи андаке вафодориатро нишон додӣ, туро ба даҳ шаҳр ҳоким таъин мекунам“. ¹⁸Дуюмин омада, гуфт: „Хочаам, як тангаи тиллои шумо панҷ танга фоида овард“. ¹⁹Подшоҳ ба вай гуфт: „Туро низ ба панҷ шаҳр ҳоким таъин мекунам“. ²⁰Сеюмин омада, гуфт: „Хочаам, ана ин ҳамон тангаи тиллои шумо. Ман онро ба рӯймолчае печонда, нигоҳ доштам, ²¹чунки аз шумо метарсидам. Охир шумо одами сахтгир ҳастед. Аз он чое, ки нагузоштаед, мегиред ва он чизеро, ки накоштаед, дарав мекунед“. ²²Подшоҳ ба вай гуфт: „Ту хизматгори бад будай! Аз рӯи он чизе ки гуфтӣ, ба ту ҳукм мебарорам! Охир ту медонистӣ, ки ман одами сахтгир ҳастам, аз он чое, ки нагузоштаам, мегирам ва он чизеро, ки накоштаам, дарав мекунам. ²³Пас, чаро пули маро ба муомилот нагузошти, то ки вақти

баргаштанам онро бо фоидааш бигирам?“ ²⁴Баъд ба онҳое, ки дар наздаш буданд, фармон дод: „Аз дасташ тангаи тиллоро гирифта, ба хизматгоре диҳед, ки даҳ танга дорад“. ²⁵Онҳо гуфтанд: „Хочаам, охир вай аллакай даҳ тангаи тилло дорад!“ ²⁶„Ман ба шумо мегӯям, ба ҳар касе, ки чизе дорад, боз ҳам зиёд дода мешавад. Лекин аз касе, ки ҳеҷ чиз надорад, ҳатто он чизи андаке, ки дорад, гирифта мешавад.

²⁷Ҳоло бошад, он душманонамро, ки намехостанд бар онҳо подшоҳӣ кунам, ба ин чо биёреду дар пеши назарам ба қатл расонед“».

Ба Ерусалим бо тантана ворид шудани Исо

²⁸Исо ин масалро нақл карда, роҳашро давом дод ва ба сӯи Ерусалим раҳсипор гашт.

²⁹Вақте ки онҳо ба деҳаҳои Байт-Фочӣ ва Байт-Ҳинӣ, ки дар домани теппаи Зайтун воқеъ гаштаанд, наздик шуданд, Исо ду шогирдашро фиристоданӣ шуда, ³⁰ба онҳо гуфт: «Ба қишлоқи дарпешистода биравед ва, ҳамин ки ворида он гаштед, харкурраи бастаеро мебинед, ки то ҳол касе ба он савор нашудааст. Бандашро кушода, онро ба ин чо биёред. ³¹Агар касе аз шумо пурсад, ки барои чӣ бандашро мекушоед, гӯед, ки вай ба Худованд даркор шуд».

³²Шогирдони фиристодашуда рафтанд ва, ҳамон тавре ки ӯ ба онҳо гуфта буд, дарёфтанд. ³³Вақте ки онҳо банди харкурраро мекушоданд, соҳибонаш аз онҳо пурсиданд: «Чаро банди харкурраро мекушоед?» ³⁴Онҳо ҷавоб доданд: «Вай ба Худованд лозим аст». ³⁵Пас онҳо харкурраро ба назди Исо оварда, ба

болояш чомаҳои худро партофтанду Исоро ба он савор карданд.

³⁶ Исо савора мерафту мардум чомаҳояшонро дар сари роҳи Вай пойандоз мекарданд. ³⁷ Вақте Исо ба роҳе наздик шуд, ки он аз болои теппаи Зайтун ба поён мебуд, тамоми гуруҳи шогирдонаш барои ҳамаи мӯъҷизаҳои, ки дида буданд, шодикунон бо овози баланд Худоро ҳамду сано хонда ³⁸ мегуфтанд:

«Баракат ёбад шоҳе,

ки аз номи Худованд меояд!

Сулҳ дар осмон

ва шӯҳрату ҷалол ба Худо дар осмон!»

³⁹ Баъзе фарисиён аз байни мардум ба Исо гуфтанд: «Эй устод, шогирдонатро ором кун!» ⁴⁰ Вай ҷавоб дод: «Бовар кунед, агар онҳо хомӯш шаванд, сангҳо дод мезананд».

Барои Ерусалим ғамгин шудани Исо

⁴¹ Вақте ки онҳо наздиктар омаданд, Исо шаҳро дида, дилаш ба ҳоли он сӯхта гири карду гуфт: ⁴² «Оҳ, кошки ақаллан ҳамин рӯз роҳеро, ки туро ба осоиштагӣ мебарад, мидиди! Вале ҳоло он роҳ аз чашмони ту ниҳон аст. ⁴³⁻⁴⁴ ⁴³⁻⁴⁴ Аз барои он ки ту ба наздат омадани Худовандро нафаҳмидӣ, ба сарат рӯзҳои саҳт хоҳанд омад. Душманонат туро бо хоктӯдаҳо иҳота карда, муҳосира хоҳанд намуд. Онҳо аз ҳар тараф фишор оварда, туву сокинонатро ба хок яксон хоҳанд кард ва аз ту санг бар санге нахоҳад монд».

Пок намудани Хонаи Худо

⁴⁵ Исо ба ҳавлии Хонаи Худо даромада, ба пеш кардани савдогарон даромад. ⁴⁶ Вай ба онҳо гуфт: «Дар навиштаҷот гуфтаҳои Худо омадаанд, ки „Хонаи Ман ҷои

дуогӯӣ мешавад“. Шумо бошед, онро ба паноҳгоҳи дуздон табдил додаед!»

⁴⁷ Ӯ ҳар рӯз дар ҳавлии Хонаи Худо мардумро таълим меод. Сардорони рӯҳонӣ, шариатдонон ва раисони халқи Исроил бошанд, дар фикри куштани Ӯ буданд. ⁴⁸ Вале илоҷи ин корро ёфта наметавонистанд, чунки тамоми мардум беист ва бодикқат ба ҳар як сухани Ӯ гӯш меоданд.

Савол дар бораи ҳуқуқи Исо

20 Рӯзе, вақте ки Исо дар ҳавлии Хонаи Худо мардумро таълим дода, хабари хушро эълон мекард, ба наздаш сардорони рӯҳонӣ, шариатдонон ва пирони қавм омада ² пурсиданд: «Ба мо бигӯй, Ту бо кадом ҳуқуқ ин корро мекуни? Кӣ ба Ту чунин ҳуқуқро додааст?» ³ Исо дар ҷавоб гуфт: «Ман ҳам ба шумо як савол медиҳам ва шумо ба Ман ҷавоб диҳед, ки ⁴ ба Яҳё кӣ ҳуқуқ дода буд, ки одамонро таъмир диҳад: Худо ё инсон?» ⁵ Онҳо бо ҳам муҳокима намуда, мегуфтанд: «Агар „Худо“ гӯем, Вай аз мо мепурсад: „Чаро ба Яҳё бовар накардед?“ ⁶ Агар „одамон“ гӯем, мардум моро сангсор мекунанд. Охир одамон боварии комил доранд, ки Яҳё пайғамбар буд». ⁷ Онҳо ҷавоб доданд, ки намедонанд. ⁸ «Пас, Ман ҳам ба шумо намегӯям, ки бо кадом ҳуқуқ ин корро мекунам», — гуфт Исо.

Масал дар бораи иҷоракорон

⁹ Баъд Исо ба халқ нақл кардани чунин масалро сар кард: «Шахсе тоқзоре бунёд карда, онро ба иҷоракорон ба иҷора дод ва худаш ба муддати дуру дароз ба кишвари дигар сафар кард. ¹⁰ Чун вақти ҳосилгундорӣ расид, ӯ хизматгореро ба назди иҷоракорон фиристод, то ҳаққи худро аз он тоқзор бигирад.

Вале ичоракорон ўро латуқўб карда, бо дасти холӣ баргардонданд. ¹¹ Он вақт ў хизматгори дигарашро фиристод. Вале онҳо ўро ҳам зада, шарманда карданду бо дасти холӣ баргардонданд. ¹² Ў боз хизматгори сеюмашро фиристод. Вайро низ маҷрўҳ намуда, берун партофтанд. ¹³ Он гоҳ соҳиби токзор гуфт: „Чӣ бояд бикунам? Писари азиямро мефиристам, шояд ўро эҳтиром кунанд“. ¹⁴ Вале ичоракорон писари ўро дида, ба якдигар гуфтанд: „Вай меросхўр аст! Биёед, ўро мекушем ва токзор аз они мо мешавад!“ ¹⁵ Ва ўро аз токзор берун бароварда куштанд.

Ба фикри шумо соҳиби токзор бо онҳо чӣ хел рафтор мекунад? ¹⁶ Вай баргашта, он ичоракоронро мекушаду токзорро ба дигарон медиҳад».

Онҳое, ки Исоро мешуниданд, гуфтанд: «Худо нигоҳ дорад!» ¹⁷ Ў ба онҳо нигоҳ карда гуфт: «Пас ин калимаҳои навиштаҷот чӣ маъно дорад:

„Он сангеро, ки бинокорон нодаркор ҳисоб карда, як сў партофтанд, санги асосии таҳкурсии бино гардид“.

¹⁸ Ҳар кӣ ба болои он санг ғалтад, шикаста майда-майда мешавад ва агар ин санг ба болои касе афтад, вайро маҷақ мекунад».

Вазифаи одамон дар назди ҳокимон ва Худо

¹⁹ Шариагдонону сардорони рўҳонӣ фаҳмиданд, ки ин масал бар зидди онҳо равона шуда буд ва хоستانд ҳамон замон Исоро дастгир кунанд, вале аз мардум метарсиданд. ²⁰ Онҳо якчанд нафарро барои аз пайи Исо пойдан фиристоданд, то ки худро ростқавл нишон дода, Ўро бо сухан ба дом афтонанду барои ҳукм шудан ба дасти ҳокими румӣ супоранд.

²¹ Онҳо аз Исо пурсиданд: «Устод! Мо медонем, ки суханону таълимоти Шумо аз рӯи ҳақиқат аст. Медонем, ки нисбати ҳеч кас рўйбинӣ надоред ва роҳҳои Худоро аз рӯи ҳақиқат таълим медиҳед. ²² Бигўед, оё раво аст, ки мо ба императори Рум андозу хироҷ супорем ё не?» ²³ Ў аз мақри онҳо пай бурда, ба онҳо гуфт: ²⁴ «Ба Ман динореро нишон диҳед. Дар он акс ва номи кӣ аст?» «Император», — ҷавоб доданд онҳо. ²⁵ Исо ба онҳо гуфт: «Пас, он чӣ аз они император аст, бояд ба император баргардонда шавад ва он чӣ аз они Худо, ба Худо».

²⁶ Онҳо натавонистанд Исоро пеши мардум бо сухан ба дом афтонанд ва аз ҷавоби Ў ба ҳайрат афтода, хомўш шуданд.

Савол дар бораи аз нав зиндашавӣ

²⁷ Чанд нафар аз саддуқиён (онҳо аз нав зиндашавиро инкор мекарданд) ба пеши Исо омаданду ²⁸ ба Вай чунин савол доданд: «Устод, Мўсо дар қонун ба мо навиштааст, ки агар бародари касе фарзанд наёфта бимирад, бигзор вай зани ўро ба никоҳи худ дарорад ва фарзандони ба дунё омадаро ҳамчун насли бародари марҳумаш бидонад.

²⁹ Инак, ҳафт бародар буданд. Бародари калонӣ зан гирифтӣ фарзанде ба дунё наоварда мурд. ³⁰⁻³¹ Бародари дуюм, сеюм ва ҳамин тавр ҳамаи ҳафт бародарон ўро ба занӣ мегирифтанд, вале ҳеч яке аз онҳо фарзанде ба дунё наоварда мурданд. ³² Оқибат зан ҳам аз дунё чашм пӯшид. ³³ Пас, рўзе, ки мурдаҳо аз нав зинда мешаванд, вай зани кадоме аз онҳо мешавад? Охир ҳамаи ҳафт бародарон ўро ба занӣ гирифта буданд!»

³⁴ Исо ҷавоб дод: «Одамони ин олам зан мегиранд ва ба шавҳар мебароянд. ³⁵ Вале онҳое, ки ба зинда

шудану дар олами оянда зиндагӣ кардан лоиқ дониста шудаанд, на зан мегиранд ва на ба шавҳар мебароянд. ³⁶ Онҳо дигар мурда наметавонанд, чунки мисли фариштаҳо мешаванд. Онҳо фарзандони Худо ҳастанд, охир Худо онҳоро аз мурдагон зинда кардааст. ³⁷ Дар бораи аз нав зинда шудани мурдагон бошад, худи Мӯсо ба воситаи бутгаи сӯхтаистода нақл карда, Худовандро Худои Иброҳим, Худои Исҳоқ ва Худои Ёқуб меномад. ³⁸ Ӯ на Худои мурдагон, балки Худои зиндагон аст. Барои Ӯ ҳама зинда ҳастанд». ³⁹ Он гоҳ баъзе аз шариатдонон гуфтанд: «Хуб гуфтӣ, устод!»

⁴⁰ Ва дигар ҳеч кас чуръат накард, ки ба Ӯ саволе диҳад.

Савол дар бораи Масех

⁴¹ Аммо Исо ба онҳо гуфт: «Чӣ тавр одамон гуфта метавонанд, ки Таъиншудаи Худо аз насли Довуд аст? ⁴²⁻⁴³ ⁴²⁻⁴³ Охир, худи Довуд дар китоби Забур мегӯяд:

„Худованд ба Худованди ман гуфт:
«То даме ки душманонатро зери
пойҳоят наандозам,
аз тарафи дасти рости Ман бишин»“.

⁴⁴ Довуд Ӯро „Худованд“ меномад. Пас, чӣ тавр Вай аз насли Довуд шуда метавонад?»

Огоҳӣ аз худнамоии роҳбарони динӣ

⁴⁵ Ҳангоме ки тамоми мардум ба суханони Вай гӯш мекарданд, Исо ба шогирдони худ гуфт: ⁴⁶ «Аз шариатдонон эҳтиёт шавед. Чун либосҳои қимат пӯшида мегарданд ва ба онҳо маъқул аст, ки мардум дар бозорҳо ба онҳо салом диҳанд. Онҳо дӯст медоранд, ки дар ҷойҳои беҳтарини ибодатхонаҳо бишинанд ва дар тӯю зиёфатҳо бологузар

бошанд. ⁴⁷ Онҳо намоишкорона дуру дароз дуо мехонанд, вале дар асл молу мулки бевазанонро хӯрда ғорат мекунанд! Барои ин қорашон ҷазои сахттар мебинанд».

Ду тангаи бевазан

21 Исо як назар андохта, бойҳоро дид, ки ба сандуқи хайрия ҳадяҳои худро меандохтанд. ² Ӯ бевазани камбағалеро низ дид, ки ба он ҷо ду тангаи хурди мисинро андохт. ³ Баъд гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ин бевазани бечора аз ҳама зиёдтар хайрот кард. ⁴ Чунки онҳо аз зиёдатии бойгариашон хайрия карданд, вай бошад, ҳамаи он ризку рӯзиашро, ки дошт, дод».

Азобу уқубатҳои дарпешистода

⁵ Вақте ки баъзеҳо дар бораи Хонаи Худо сухан меронданду таъриф мекарданд, ки он бо чӣ гуна сангҳои зебо ва ҳадяҳои қиматбаҳо оро дода шудааст, Исо гуфт: ⁶ «Рӯзҳое меоянд, ки аз ҳамаи ин чизҳои медидаатон санг бар болои сангаш намонда ба замин яксон мегардад». ⁷ Аз Ӯ пурсиданд: «Устод, пас ин ҳодиса кай рӯй медиҳад ва ба амал омадани онро аз кадом нишона мефаҳмем?» ⁸ Ӯ ҷавоб дод: «Эҳтиёт шавед, ки мабодо шуморо гумроҳ накунанд, зеро бисёр касоне пайдо мешаванд, ки гӯё аз номи Ман омада бошанду „Ман ҳамонам!“ ва ё „Вақташ расид!“ мегӯянд. Аз паси онҳо наравед! ⁹ Вақте ки овозаи ҷангҳои шӯришҳо ба гӯшатон мерасад, ба воҳима наафтед. Зеро аввал бояд ҳамаи ин воқеаҳо ба вучуд оянд, вале ин маънои якбора расидани охирзамонро надорад». ¹⁰ Баъд Исо ба онҳо гуфт: «Як халқ бо халқи дигар ҷанг мекунад ва як давлат ба давлати дигар ҳучум мекунад.

¹¹ Заминчунбиҳои саҳт ва дар ҷойҳои гуногун қаҳтиву гуруснагӣ ва вабо хоҳад шуд. Аз осмон ҳодисаҳои пурдаҳшат ва нишонаҳои бузург намоён хоҳанд гашт. ¹² Вале, пеш аз он ки ҳамаи ин ба амал ояд, шуморо дастгир карда, азоб хоҳанд дод ва ба ибодатхонаву зиндонҳо хоҳанд бурд. Аз барои номи Ман шуморо ба назди подшоҳону ҳокимон мебаранд. ¹³ Ин ҳамон вақтест, ки дар бораи Ман шаҳодат медиҳед. ¹⁴ Қарор диҳед, то пешакӣ ташвиш нақашед, ки дар ҷавоб ҷӣ бояд бигӯед. ¹⁵ Зеро Ман ба шумо чунон ҳикмат ва суҳанпардозиро ато мекунам, ки ҳеҷ яке аз душманонатон наметавонад бар он муқобилате нишон дода, норозигии худро баён кунад. ¹⁶ Ҳатто падару модарон, бародарон, хешон ва дӯстонатон шуморо таслим хоҳанд намуд ва баъзеи шумо кушта мешавед. ¹⁷ Аз барои Маро пайравӣ карданатон ҳама ба шумо бо чашми нафрат нигоҳ мекунад. ¹⁸ Вале як тори мӯйе ҳам аз сари шумо нахоҳад афтод. ¹⁹ Истодагарӣ намоед ва ҳаётро ба даст хоҳед овард.

Пешгӯи Исо дар бораи вайрон шудани Ерусалим

²⁰ Ҳамин ки Ерусалимро дар ихотаи аскарон дидед, бидонед, ки вақти вайрон шудани он наздик аст. ²¹ Он вақт, агар касе дар Яҳудия бошад, ба кӯхистон гурезад. Касе, ки дар Ерусалим бошад, аз он ҷо биравад ва касе, ки дар гирду атрофи шаҳр ҳаст, ба шаҳр барнагардад. ²² Чун он рӯзҳо, ҳамчун иҷрошавии гуфтаҳои навиштаҷот, рӯзҳои ҷазо мешаванд.

²³ Вой бар ҳоли заноне, ки он рӯзҳо ҳомиладор хоҳанд буд ва модароне, ки кӯдаки ширхор хоҳанд дошт, чунки дар замин мусибати бузурге ба амал меояду ин мардум гирифтори

ғазаб мешавад. ²⁴ Баъзеҳо аз дами шамшер ҳалок мегардану дигаронро ба мамлакатҳои гуногун асир карда мебаранд. Гайрияхудиён бошанд, то вақти ба охир расидани давраи онҳо Ерусалимро поймол мекунад.

Нишонаи омадани Фарзанди Инсон

²⁵ Дар офтоб, моҳ ва ситорагон нишонаҳои зоҳир мешаванд ва дар рӯи замин мардум ба ғаму андӯҳ печида, аз хуруши баҳру мавҷҳо ба ҳайрат меафтанд. ²⁶ Аз барои он ки ҳама чиз дар осмон ба чунбиш меояд, одамон аз наздик шудани мусибате, ки ба сари ҷаҳон меояд, тарсида беҳуш мешаванд. ²⁷ Дар он вақт одамон Фарзанди Инсонро мебинанд, ки дар болои абр бо қудрат ва шӯҳрату ҷалали бузурге меояд. ²⁸ Вақте ки ба амал омадани ин гуфтаҳо сар мешавад, қомататонро рост карда саратонро боло бардоред, чунки вақти харида гирифта шуданатон наздик аст».

Масал дар бораи дарахти анҷир

²⁹ Баъд Исо ба онҳо чунин масалеро нақл кард: «Ба дарахти анҷир ва дигар дарахтҳо нигоҳ кунед. ³⁰ Вақте мебинед, ки онҳо барг мебароранд, медонед, ки тобистон аллакай наздик аст. ³¹ Пас шумо ҳам вақте ки ба амал омадани ин чизҳоро мебинед, донед, ки подшоҳии Худо наздик аст. ³² Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ҳанӯз одамони ин насл аз олам нагузашта, ҳамаи ин ба амал меояд. ³³ Замину осмон нест мешавад, аммо гуфтаҳои Ман то абад мемонанд. ³⁴ Пас, боҳабар бошед, ки дилҳои шумо саргарми айшу ишрат, бадмастӣ ва ташвишҳои ин рӯзгор нашавад, ки, вагарна он рӯз ногаҳон, ³⁵ мисли дом барои шумо фаро хоҳад расид. Зеро он рӯз ба сари

тамоми сокинони рӯи замин хоҳад омад. ³⁶Ҳамеша бедор бошед ва дуо гӯед, то қувват дошта бошед, ки аз мусибатҳои омадаистода халосӣ ёбед ва дар назди Фарзанди Инсон истед».

³⁷Ҳар рӯз Исо дар ҳавлии Хонаи Худо таълим меод ва бо фарорасии бегоҳ ба теппаи Зайтун рафта, ҳамон ҷо шабро рӯз мекард. ³⁸Тамоми мардум бошанд, саҳари барвақт барои шунидани сухани Ӯ ба ҳавлии Хонаи Худо меомаданд.

Нақшаи куштани Исо

22 Иди Фатир, ки боз иди Балогардон ном дорад, наздик мешуд. ²Сардорони рӯхонӣ ва шариатдон аз мардум метарсиданд, бинобар ин роҳи пинҳонӣ ба қатл расондани Исоро чустуҷӯ мекарданд. ³Ҳамон вақт ба дили Яҳудои Исқарют, ки яке аз он дувоздаҳ шогирд буд, шайтон даромад. ⁴Яҳудо ба назди сардорони рӯхонӣ ва саркорони посбонони Хонаи Худо омада, бо онҳо маслиҳат кард, ки бо кадом роҳ метавонад Исоро ба онҳо таслим кунад. ⁵Онҳо шод гашта, розӣ шуданд, ки ба Яҳудо пул диҳанд. ⁶Яҳудо ҳам розӣ шуд ва фурсати қулай меҷуст, ки аз мардум пинҳонӣ Исоро ба онҳо таслим кунад.

Тайёрӣ ба ҳӯроки иди Балогардон

⁷Рӯзи иди Фатир ҳам фаро расид ва дар ин рӯз бояд барраи балогардонро қурбонӣ мекарданд. ⁸Исо Петрус ва Юҳанноро фиристода, гуфт: «Бираведу бароямон дастархони иди Балогардонро тайёр кунед». ⁹Онҳо аз Ӯ пурсиданд: «Дар кучо меҳоҳед, ки тайёр кунем?» ¹⁰Исо ба онҳо

дар ҷавоб гуфт: «Вақте ки ба шаҳр мебароед, шуморо марде пешвоз мегирад, ки кӯзаи об бардошта мебарад. Аз ақибаш то ба хонае, ки вай мебарояд, биравед. ¹¹Ба соҳиби он хона бигӯед: „Устод аз ту мепурсад, кучост меҳмонхонае, ки Ӯ дар он бо шогирдонаш ҳӯроки иди Балогардонро ҳӯрда метавонад?“ ¹²Ӯ ба шумо болохонаи калонеро нишон медиҳад, ки аллакай ба тартиб оварда шудааст. Дастархонро дар ҳамон ҷо андозед». ¹³Онҳо рафта, ҳамаро ҳамон тавре ки Исо гуфта буд, дарёфтанд ва ҳӯроки иди Балогардонро тайёр намуданд.

Таоми шом бо Худованд

¹⁴Ҳангоме ки вақту соаташ расид, вакилон ҳамроҳи Исо ба гирди дастархон нишастанд. ¹⁵Исо ба онҳо гуфт: «Бисёр мехостам, ки пеш аз азобу уқубатҳоям бо шумо ин ҳӯроки иди Балогардонро бихӯрам. ¹⁶Ба шумо мегӯям, аз он дигар нахоҳам ҳӯрд, то он вақте ки ба маънои пуррааш дар подшоҳии Худо ба амал наояд».

¹⁷Баъд косаи майро гирифта дуои шукрона карду гуфт: «Инро гиреду банавбат бинӯшед. ¹⁸Ба шумо мегӯям, минбаъд то вақти омадани подшоҳии Худо аз мевани ангур нахоҳам нӯшид». ¹⁹Сипас, онро гирифта, дуои шукрона намуд ва онро пора карда, ба вакилон доду гуфт: «Ин бадани Ман аст, ки аз барои шумо қурбонӣ карда мешавад. Ба хотираи Ман ҳамин тавр бикунед». ²⁰Ва айнан ҳамин тавр баъд аз ҳӯроки шом косаро гирифта гуфт: «Ин коса аҳди навест, ки дар хуни барои шумо мерехтаам, баста

шудааст.^{††} ²¹ Ҳоло нигоҳ кунед, касе, ки Маро таслим мекунад, бо Ман дар сари як дастархон нишастааст. ²² Вале, Фарзанди Инсон бо роҳе меравад, ки барояш муайян шудааст, вале вой бар ҳоли касе, ки ба Ё хиёнат мекунад!»

²³ Вакилон аз якдигар пурсидан гирифтанд, ки кадоме аз онҳо ин корро мекарда бошад.

Баҳсу мунозира дар бораи бузургӣ

²⁴ Дар байни шогирдон баҳсу мунозира ба амал омад, ки кадоме аз онҳо бояд бузургтар шумурда шавад. ²⁵ Исо бошад, ба онҳо гуфт: «Подшоҳони халқҳо ва ҳокимони онҳо ҳукмашонро бар зердастони худ мегузаронанд ва „эҳсонкор“ номида мешаванд. ²⁶ Аммо дар байни шумо набояд ин тавр бошад. Бигзор бузургтарин аз байни шумо мисли хурдтарин рафтор бикунанд ва сардор мисли хизматгор. ²⁷ Пас, кӣ бузургтар аст? Оне, ки дар сари дастархон нишастааст ва ё касе, ки ба вай хизмат мекунад? Магар на он касе, ки дар сари дастархон нишастааст? Вале Ман дар мобайни шумо мисли хизматгор ҳастам! ²⁸ Шумо ҳамроҳам аз озмоишҳои Ман гузаштед ²⁹ ва он подшоҳиеро, ки Падарам ба Ман ато намудааст, Ман низ ба шумо тӯҳфа мекунам, ³⁰ то ки шумо дар подшоҳии Ман аз дастархонам бихӯреду бинӯшед ва бар тахтҳо нишаста, ба дувоздаҳ қабилаи Исроил ҳукмронӣ кунед».

Пешгӯӣ дар бораи инкори Петрус

³¹ Исо гуфт: «Шимъун, Шимъун! Бидон, ки шайтон талабгори он шуд, ки ҳамаи шуморо монанди гандум

аз ғалбер гузаронад. ³² Вале Ман барои ту дуо кардам, то ки имонатро аз даст надихӣ ва вақти ба наздам баргаштанат бародарони худро устувор гардонӣ». ³³ Петрус ба Ё гуфт: «Худовандо! Ман тайёр ҳастам, ки бо Ту ҳам ба ҳабс ва ҳам ба мурдан биравам!» ³⁴ Вале Исо гуфт: «Ба ту мегӯям, ҳой Петрус! Худи ҳамин рӯз, пеш аз он ки хурӯс ҷег занад, ту се бор мегӯӣ, ки Маро намениноӣ».

³⁵ Исо аз шогирдон пурсид: «Вақте ки Ман шуморо бе пул, бе борхалта ва бе пойафзол фиристода будам, магар ба чизе мӯҳтоҷ шуда будед?» Онҳо ҷавоб доданд: «Ба ҳеч чиз». ³⁶ Ё гуфт: «Вале акнун, бигзор он касе, ки пул дорад, пулу борхалтаашро бо худ бигирад. Агар шамшер надошта бошад, бигзор чомаашро фурӯхта, онро бихарад.

³⁷ Ба шумо мегӯям, дар навиштаҷот гуфта шудааст: „Ўро ба қатори ҷинояткорон дароварданд“. Ин гуфтаҳо дар Ман бояд иҷро шаванд ва дар ҳақиқат ҳамаи он чизе, ки дар ҳаққи Ман навишта шудааст, иҷро шуда истодааст». ³⁸ Онҳо гуфтанд: «Худовандо! Ана дар ин ҷо ду шамшер ҳаст». Вай ҷавоб дод: «Кифоя аст!»

Исо дар боғи Ҷатсамонӣ

³⁹ Исо аз хона баромада, чун ҳарвақта ба теппаи Зайтун равона шуд. Шогирдон низ аз ақибӣ Ё рафтанд. ⁴⁰ Ба он ҷо расида, Исо ба онҳо гуфт: «Дуо кунед, то ки ба васваса наафтед». ⁴¹ Худаш бошад, ба масофаи партофтани санге аз онҳо дур шуд ва ба зону истода дуо кард:

⁴² «Эй Падар! Илтимос мекунам, ин косаи азобро аз Ман дур кун.

^{††} 22:20 22:20 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот қисми дуюми ояти 19 ва ояти 20 дохил нашудааст.

Вале бигзор на хости Ман, балки хости Ту ба амал ояд!»⁴³ Аз осмон фариштае зоҳир шуд ва ба Ӯ қувват бахшид.⁴⁴ Исо аз дарду сӯзиши зиёд бо ҷидду ҷаҳди бештаре дуо мекард ва арақ аз Ӯ мисли қатраҳои хун ба замин мечакид.⁴⁵ Баъд аз дуо Исо бархеста, ба назди шогирдон рафт ва дид, ки онҳо аз ғаму ғусса бемадор шуда хобидаанд.⁴⁶ Пас, ба онҳо гуфт: «Чаро хоб рафтаед? Бархеста дуо кунед, то ки ба васваса наафтаед».

Дастгир шудани Исо

⁴⁷ Ҳанӯз Ӯ суҳанашро тамои накарда, мардуми бисёре пайдо шуданд ва пешопеши онҳо касе меомад, ки Яҳудо ном дошту яке аз он дувоздаҳ шогирд буд. Вай ба Исо наздик шуд, то ки Ӯро бибӯсад.⁴⁸ Исо ба вай гуфт: «Яҳудо, магар бо ин бӯсаат Фарзанди Инсонро таслим мекунӣ?»⁴⁹ Пас шогирдоне, ки дар гирди Исо истода буданд, аз оқибати кор пай бурда гуфтанд: «Худовандо! Шояд шамшерҳоро ба кор барем?»⁵⁰ Ва яке аз онҳо ба ғуломи сарвари рӯҳониён ҳамла оварду гӯши росташро бурида партофт.⁵¹ «Бас кунед, бас!» — гуфт Исо ва ба гӯши ғулом даст расонда, ӯро шифо дод.⁵² Баъд ба сардорони рӯҳонӣ, саркорони посбонии Хонаи Худо ва пирони қавм, ки барои дастгир намудани Ӯ омада буданд, гуфт: «Шумо магар Маро роҳзан гумон мебаред, ки бо таёку шамшерҳо омадаед?»⁵³ Ҳар рӯз ҳамроҳатон дар Хонаи Худо будам ва шумо ба Ман даст боло намекардед. Ҳоло бошад, даври шумо, яъне вақти ҳукмронии зулмот фаро расидааст».

⁵⁴ Онҳо Исоро дастгир намуда, ба хонаи сарвари рӯҳониён бурданд. Петрус каме дуртар аз онҳо роҳ мерафт.

Исоро инкор намудани Петрус

⁵⁵ Дар мобайни ҳавлӣ гулхан даргиронданд ва одамон якҷоя нишастанд. Петрус ҳам бо онҳо нишаст.⁵⁶ Яке аз канизакон дид, ки вай дар равшани оташ нишастааст, бодикқат ба ӯ нигоҳ карда гуфт: «Ин одам ҳам бо Исо буд!»⁵⁷ Вале Петрус инкор карда гуфт: «Эй хоҳар! Ман Ӯро наменосам».⁵⁸ Баъд аз чанд муддат як одами дигар вайро дида гуфт: «Ту ҳам яке аз онҳо ҳастӣ». «Не охир, ака!» — гуфт Петрус.⁵⁹ Тахминан як соат гузашту боз як нафар бо боварии комил гуфт: «Аниқ ин кас ҳам бо Исо буд, чунки ӯ ҷалилӣ аст».⁶⁰ «Гӯш кун, ман намедонам, ту дар чӣ хусус гап мезанӣ», — гуфт Петрус. Вақте ки инро мегуфт, хурӯс ҷеғ зад.⁶¹ Ҳудованд ба Петрус рӯй оварда нигоҳ кард ва Петрус суҳанони Ҳудовандро ба ёдаш овард, ки гуфта буд: «Худи ҳамин рӯз, ҳанӯз хурӯс ҷеғ назада, ту се бор Маро инкор мекунӣ».⁶² Петрус аз ҳавлӣ берун баромада, зор-зор гиря кард.

Исо дар назди шӯро

⁶³ Одамоне, ки Исоро дастгир карда буданд, Ӯро таҳқир намуда мезаданд.⁶⁴ Чашмонашро баста, аз Ӯ мепурсиданд: «Ҳой пайғамбар! Кани, гӯй-чи Туро кӣ зад?»⁶⁵ Ва Ӯро бисёр ҳақорат мекарданд.

⁶⁶ Вақте ки рӯз шуд, ҷамоате аз пирони қавм, сардорони рӯҳонӣ ва

‡‡22:44 22:44 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот оятҳои 43 ва 44 дохил нашудаанд.

шариатдонон ҳамроҳ шуда, Исоро ба шӯрои худ оварданд.

⁶⁷ Онҳо гуфтанд: «Ба саволамон ҷавоб деҳ. Оё Ту Таъиншудаи Худо ҳастӣ?» Исо гуфт: «Агар Ман ба саволатон ҷавоб диҳам, шумо бовар намекунед ⁶⁸ ва агар худам савол диҳам, ҷавоб намегардонед. ⁶⁹ Вале минбаъд Фарзанди Инсон аз тарафи рости Худои Пурқудрат хоҳад нишаст». ⁷⁰ Ҳозирбудагон гуфтанд: «Пас, Ту-чи писари Худо ҳастӣ?» Ӯ ҷавоб дод: «Ҳастам, аз рӯи гуфти худатон». ⁷¹ Пас, онҳо гуфтанд: «Боз чӣ далеле ба мо лозим аст? Худи мо ҳама чизро аз забони Ӯ шунидем!»

Исо дар ҳузури Пилотус

23 Баъд тамоми аҳли маҷлиси онҳо аз ҷой бархеста, Исоро ба назди Пилотус бурданд ² ва ба айбдор кардани Ӯ шурӯъ намуда, гуфтанд: «Мо аниқ кардем, ки ин одам мардumi моро аз роҳ мезанад. Вай ба император супоридани андозро манъ мекунад ва ҳатто худро Таъиншудаи Худо, Подшоҳ меномад». ³ Пилотус аз Ӯ пурсид: «Магар Ту Шоҳи Яҳудиён ҳастӣ?» Исо ба вай ҷавоб дод: «Худатон ҳамин тавр мегӯед». ⁴ Пилотус ба сардорони рӯхонӣ ва мардум гуфт: «Ман дар Ӯ ҳеҷ айб наёфтам». ⁵ Вале онҳо дар гапи худ истода мегуфтанд: «Ӯ бо таълимоташ тамоми мардumi Яҳудияро ба шӯр меандозад. Аз Ҷалил сар карда то ин ҷо омад».

⁶ Пилотус инро шунида пурсид: «Ин одам аз Ҷалил аст?» ⁷ Ва чун фаҳмид, ки Исо аз вилояти дар зердасти Ҳиродус будааст, Ӯро ба назди Ҳиродус фиристод. Худи

Ҳиродус ҳамон вақт дар Ерусалим буд.

Исо дар ҳузури Ҳиродус

⁸ Ҳиродус Исоро дида, бисёр хурсанд шуд, зеро кайҳо боз Ӯро дидан мехост ва азбаски дар борааш бисёр чизхоро шунида буд, умед дошт, ки ягон мӯъҷизаи Исоро мебинад. ⁹ Вай ба Исо саволҳои бисёре дод, вале Ӯ дар ҷавоб ҳеҷ чиз нагуфт. ¹⁰ Сардорони рӯхонӣ ва шариатдонон бошанд, дар ҷои худ истода бо шиддати хашму ғазаб Ӯро айбдор менамуданд. ¹¹ Ҳиродус бо сарбозонаш Исоро таҳқир ва масхара кард. Баъд ба Ӯ ҷомаи шоҳона пӯшонда, боз ба назди Пилотус фиристод.

¹² Гарчанде пештар Ҳиродус ва Пилотус бо якдигар душман буданд, аз ҳамон рӯз сар карда бо ҳам дӯст шуданд.

Ба марг маҳкум шудани Исо

¹³ Пилотус сардорони рӯхонӣ, роҳбарон ва мардумро даъват карда, ¹⁴ ба онҳо гуфт: «Шумо ин одамро ҳамчун вайронкунандаи халқ ба назди ман овардед. Ман дар ҳузури шумо ба Вай савол дода фаҳмидам, ки ин одам дар ягон ҷинояте, ки шумо Ӯро гунаҳкор мекунед, айбдор нест. ¹⁵ Ҳиродус ҳам дар Ӯ ягон айбе наёфта, Ӯро боз ба назди мо фиристод. Пас ин одам ҳеҷ коре накардааст, ки сазовори марг бошад. ¹⁶⁻¹⁷ ¹⁶⁻¹⁷ Ман фармон медиҳам, ки Ӯро қамчинкорӣ карда, баъд ҷавоб диҳанд».^{¶¶} ¹⁸ Ҳамин вақт ҳама бо як овоз дод заданд: «Қатл кунед Ӯро! Барои мо Бараббосро озод кунед!» ¹⁹ (Бараббос одаме буд, ки аз барои

^{¶¶}23:16-17 23:16-17 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот ояти 17 дохил шудааст: «Ба ӯ лозим ҳам буд, ки ба муносибати ид барои мардум як нафарро аз ҳабс озод намояд».

бардоштани шӯриш дар шаҳр ва одамкушӣ ба ҳабс партофта шуда буд.)²⁰ Пилотус, ки Исоро озод кардан мехост, боз ба онҳо сухан гуфт.²¹ Вале онҳо дод мезаданд: «Ўро ба салиб мехкӯб кунед! Мехкӯб кунед!»²² Пилотус бори сеюм ҳам ба онҳо гуфт: «Чаро? Охир Вай чӣ бадие кардааст? Ман дар Ў ҳеҷ айбери намебинам, ки сазовори марг бошад. Ман Ўро қамчинкорӣ карда ҷавоб медиҳам».²³ Вале онҳо ду пойро ба як мӯза андохта, бо тамоми овоз дод мезаданду талаб мекарданд, ки Исо дар салиб мехкӯб карда шавад. Доду фарёди онҳо бар Пилотус ғалаба намуд²⁴ ва ӯ ҳамон ҳукмеро баровард, ки онҳо талаб мекарданд.²⁵ Мувофиқи хоҳиши онҳо вай шахсеро, ки барои шӯриш ва одамкушӣ ба ҳабс партофта шуда буд, озод намуд. Исоро бошад, ба ихтиёри онҳо супорид.

²⁶ Вақте ки сарбозон Исоро ба қатл мебурданд, бо Шимъун ном марди қуринӣ дучор шуданд, ки аз деҳа омада истода буд. Онҳо ўро дастгир карда ба болояш салибро бор карданд, ки онро аз ақиби Исо бардошта барад.

²⁷ Аз ақиби Исо одамони бешуморе мерафтанд ва дар байни онҳо заноне буданд, ки барои Ў бо оху нола навҳа мекарданд.

²⁸ Исо ба онҳо рӯ оварда гуфт: «Эй занҳои Ерусалим, ба ҳоли Ман гиря накумед! Ба ҳоли худ ва фарзандонатон гиря кунед.²⁹ Зеро рӯзҳое меоянд, ки одамон чунин меғоянд: „Хушбахтанд занҳое, ки нозой ҳастанд, таваллуд накардаанд ва фарзанд намаконидаанд“.³⁰ Он

вақт ба кӯҳҳо хоҳанд гуфт: „Ба сари мо биафтед!“ ва ба теппаҳо хоҳанд гуфт: „Моро пинҳон кунед!“³¹ Агар бо Ман, ки мисли дарахти сабз ҳастам, чунин рафтор кунанд, аҳволи онҳое, ки мисли дарахти хушк ҳастанд, чӣ мешуда бошад?»

³² Ҳамроҳи Исо боз ду ҷинойткорро ба қатл мебурданд.³³ Чун ба ҷое расиданд, ки «Косахонаи Сар» ном дорад, Исоро ба салиб мехкӯб карданд ва он ҷинойткорон низ, яке аз тарафи рост ва дигаре аз тарафи чапи Ў ба салибҳо мехкӯб карда шуданд.³⁴ Исо гуфт: «Эй Падар! Онҳоро бубахш, чун намефаҳманд, ки чӣ қор мекунанд!» Сипас сарбозон бо партофтани қуръа соҳибшавандаи либоси Исоро муайян намуда, онро байни ҳам тақсим карданд.^{§§}

³⁵ Мардум рост истода тамошо мекарданд. Роҳбарони халқ бошанд, ба ҳоли Исо хандида мегуфтанд: «Дигаронро наҷот меод, канӣ, агар Таъиншуда ва интихобшудаи Худо бошад, худро наҷот диҳад!»³⁶ Сарбозон низ Ўро таҳқир менамуданд. Онҳо ба Исо наздик мешуданд ва ба Ў майи туршшударо дароз карда,³⁷ мегуфтанд: «Агар Ту Шоҳи Яҳудиён бошӣ, худро наҷот деҳ!»³⁸ Ба лавҳае, ки болотар аз сари Исо зада шуда буд,* чунин навиштанд: «Ин Шоҳи Яҳудиён аст».

Имон овардани ҷинойткор

³⁹ Яке аз ҷинойткорони мехкӯбшуда ба сари Исо дод зада гуфт: «Магар Ту Таъиншудаи Худо нестӣ? Охир худату моро ҳам наҷот деҳ!»⁴⁰ Вале дуюмин ўро сарзаниш карда гуфт: «Магар аз Худо наметарсӣ? Охир, мо ҳам ба

§§23:34 23:34 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот ҷумлаи аввали ояти 34 дохил нашудааст.

*23:38 23:38 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дохил шудааст: «бо забонҳои юнони, латинӣ ва ибронӣ».

марг маҳқум шудаем. ⁴¹ Вале ҷазои мо аз рӯи адолат аст, зеро чиро сазовор шуда бошем, ҳамонро гирифтём. Вай бошад, ҳеч кори баде накардааст». ⁴² Баъд ӯ гуфт: «Исо, илтимос, вақте ки ба подшоҳиат дохил мешавӣ, маро ба ёдат биёр». ⁴³ Исо ба ӯ ҷавоб дод: «Ба ростӣ ба ту мегӯям, ки худи ҳамин рӯз бо Ман дар бихишт хоҳӣ буд».

Марги Исо

⁴⁴ Қариби нисфирӯзӣ буд, ки тамоми заминро ториқӣ фаро гирифт ва се соат давом ёфт. ⁴⁵ Офтоб рӯшноӣ намекард ва ҳамин вақт пардаи даромади ҷои муқаддастарини Хонаи Худо ба ду қисм пора шуд.

⁴⁶ Исо бо овози баланд нидо карда гуфт: «Эй Падар! Рӯҳи худро ба дасти Ту месупорам!» Инро гуфта, ҷон дод.

⁴⁷ Сардори лашкар ин ҳодисаро дида, Худоро ҳамду сано хонд ва гуфт: «Дар ҳақиқат ин одам бегуноҳ буд». ⁴⁸ Тамоми мардуме, ки ба тамошои ин ҳодиса ҷамъ омада буданд, инро дида, аз ғам мушт бар сина мезаданду ба хонаҳояшон бармегаштанд. ⁴⁹ Вале ҳамаи онҳое, ки Исо пештар мешинохтанд ва занҳое, ки бо Ӯ аз Ҷалил омада буданд, аз дур истода тамоми воқеаҳоро медиданд.

Гӯронидани Исо

⁵⁰⁻⁵¹ ⁵⁰⁻⁵¹ Як марди бо номи Юсуф аз шаҳри Аромоти яхуднишин буд, ки фаро расидани подшоҳии Худоро интизорӣ мекашид. Ӯ шахси хубу наққор буд ва гарчанд аъзои шӯро бошад ҳам, бо қору қарори баровардан шӯро розӣ набуд.

⁵² Юсуф ба назди Пилотус омада, хоҳиш кард, ки ҷасади Исо ба ӯ диҳанд. ⁵³ Ӯ онро аз салиб поён фароварда, ба суфи сафед кафанпеч намуду ба қабре гузошт, ки аз санг ба шакли ғор тарошида шуда буд. То ҳол ба он қабр касеро нагузошта буданд.

⁵⁴ Саршавии рӯзи истироҳат наздик буду мардум ба он тайёри медиданд. ⁵⁵ Занҳое, ки бо Исо аз Ҷалил омада буданд, аз ақиби Юсуф рафта, ҳам қабр ва ҳам тарзи гӯронда шудани ҷасади Исо дидаанд. ⁵⁶ Баъд онҳо ба хонаҳояшон баргашта, атрҳои хушбӯӣ ва молиданиҳоро тайёр намуданд.

Дар рӯзи истироҳат онҳо мувофиқи қонун истироҳат карданд.

Зинда шудани Исо

24 Рӯзи якшанбе, саҳарии барвақт занҳо атрҳои хушбӯйро гирифта, ба сӯи қабр равона шуданд. ² Вале омада дидаанд, ки санги даҳани қабр ба як тараф ғелонда шудааст. ³ Онҳо ба дарун даромада ҷасадро[†] наёфтанд. ⁴ Занҳо ҳайрон шуда меистоданд, ки баногоҳ дар пеши назарашон ду одам пайдо шуданд, ки дар тан либосҳои дурахшон доштанд. ⁵ Занҳо аз тарс худро рӯй ба замин партофтанд, вале он ду нафар ба онҳо гуфтанд: «Чаро зиндари дар байни мурдаҳо мекобед?»[‡] ⁶ Ба ёд оред, ки вақти дар Ҷалил буданаш Вай ба шумо чӣ гуфта буд? ⁷ Ӯ гуфта буд, ки Фарзанди Инсон бояд ба дасти гунаҳкорон супорида шавад ва онҳо бояд Ӯро ба салиб мекӯб кунанд, вале дар рӯзи сеюм Ӯ бояд зинда гардад». ⁸ Ва занҳо суханони Исо ба хотир оварданд. ⁹ Сипас он занҳо аз сари қабр баргашта, ҳамаи

[†]24:3 24:3 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дохил шудааст: «ҷасади Худованд Исо».

[‡]24:5 24:5 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот ин оят бо чунин ҷумла сар мешавад: «Ӯ дар ин ҷо нест, Ӯ зинда шудааст».

инро ба он ёздаҳ шогирд ва ҳамаи дигарон нақл намуданд. ¹⁰ Дар ин бора ба вакилон Маряма Мацдалия, Юҳона, Марям, ки модари Ёқуб буд ва занҳои дигар низ нақл карданд. ¹¹ Вале суханони онҳо ба назари вакилон ҳамчун сафсатаи бофташуда намуд ва онҳо ба гапи занҳо бовар накарданд. ¹² Петрус бошад, ҳамон замон ба сӯи қабр давида, ба даруни он нигоҳ кард, лекин танҳо кафани холиро диду аз ин ҳодиса ҳайрон шуда, ба хона баргашт.[¶]

Ба ду шогирд зоҳир гаштани Исо

¹³ Худи ҳамон рӯз ду нафар аз пайравони Исо ба Аммоус ном деҳае равона буданд, ки тақрибан 12 километр аз Ерусалим дур буд. ¹⁴ Роҳравон бо якдигар дар бораи ҳамаи ин воқеаҳо гуфтугӯ мекарданд. ¹⁵ Ҳангоми гуфтугӯю муҳокимашон худи Исо ба онҳо наздик шуда, ҳамроҳашон равона шуд. ¹⁶ Аммо чашмони он ду нафарро гӯё чизе гирифта бошад, ки Исоро мидиданду намешинохтанд. ¹⁷ Пас, Ӯ ба сухан даромада аз онҳо пурсид: «Шумо роҳравон чиро муҳокима мекунед?» Онҳо, ки чехраҳои ғамгин доштанд, бозистоданд ¹⁸ ва якеашон, ки Клеюпос ном дошт, ба саволи Исо бо савол ҷавоб дод: «Магар Шумо ягона мусофире дар Ерусалим ҳастед, ки аз воқеаи ҳамин рӯзҳо дар ин ҷо рӯйдода хабар надоред?» ¹⁹ Исо пурсид: «Аз кадом воқеа?» Онҳо гуфтанд: «Аз воқеае, ки бо Исои Носирӣ рӯй дод. Ӯ дар пеши Худову тамоми мардум пайғамбари дар гуфтору кирдор тавоно буд. ²⁰ Вале сардорони рӯҳонӣ ва аъзоёни шӯрои мо Ӯро ба дасти румиён супуриданд, то ба марг маҳкум

намоянд ва Ӯро ба салиб меҳкӯб карданд. ²¹ Мо бошем, умед доштем, ки Ӯ Исроилро озод мекунад. Ҳа, боз як чиз... Имрӯз се рӯз мешавад, ки ин воқеа рӯй дод ²² ва ҳоло занҳои гурӯҳамон моро ҳайрон карданд. Онҳо саҳари барвақт ба сари қабр рафта, ²³ ҷасади Исоро наёфтанд. Сипас баргашта, арз намуданд, ки ба онҳо фариштагон зоҳир шуда гуфтанд, ки Ӯ зинда аст. ²⁴ Чанд нафар аз гурӯҳи мо ба сари қабр рафта, ҳамон тавре ки занҳо гуфта буданд, дарёфтанд, вале худи Исоро надиданд». ²⁵ Исо ба он ду нафар гуфт: «Оҳ, чӣ хел шумо кундфаҳм ҳастед! Бо чӣ душворӣ ба ҳамаи он чизе, ки пайғамбарон гуфта буданд, имон меоваред! ²⁶ Магар Таъиншудаи Худо пеш аз соҳиби тамоми шӯҳрату ҷалолаш шудан набояд ҳамаи ин азобро аз сар мегузаронд?» ²⁷ Он гоҳ Ӯ аз навиштаҳои Мӯсо ва ҳамаи пайғамбарон сар карда ҳар як ҷои навиштаҷотро, ки дар борааш чизе гуфта шуда буд, ба онҳо фаҳмонд.

²⁸ Вақте он ду нафар ба деҳае, ки мерафтанд, наздик шуданд, ба назарашон намуд, ки Исо роҳашро давом додан меоҳад. ²⁹ Вале онҳо Ӯро бисёр хоҳиш карда гуфтанд: «Бо мо бимон. Рӯз ба охир расида истодаасту шом наздик аст». Исо ба хона даромада, бо он ду нафар монд. ³⁰ Ӯ бо онҳо дар сари дастархон нишаста, нонро ба даст гирифт ва дуои шукрона карду онро пора карда ба он ду нафар дод. ³¹ Ҳамин вақт гӯё пардае аз чашмони он ду нафар бардошта шуд ва онҳо Исоро шинохтанд, вале Ӯ аз назари онҳо нопадид гашт. ³² Онҳо ба якдигар мегуфтанд: «Вақте ки Ӯ дар роҳ бо мо сӯҳбат мекарду навиштаҷотро

¶24:12 24:12 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот ояти 12 дохил нашудааст.

мефаҳмонд, магар мо ба ҳаяҷон намеомадем?»

³³ Онҳо зуд аз ҷой бархеста, ба Ерусалим баргаштанду он ёздаҳ вакил ва пайравони дигари Исоро чамъ шуда ёфтанд, ³⁴ ки байни худ мегуфтанд: «Дар ҳақиқат Худованд аз мурдагон зинда шуд! Вай ба Шимъун зоҳир гардидааст». ³⁵ Баъд он ду нафар низ ба чамъшудагон нақл карданд, ки дар аснои роҳ ҷи воқеа рӯй дод ва ҷи хел онҳо Исоро дар вақти нон шикастанаш шинохтанд.

Ба ёздаҳ шогирд зоҳир шудани Исо

³⁶ Вақте ки шогирдон дар ин бора нақл мекарданд, баногоҳ дар мобайнашон Исо пайдо шуда ба онҳо гуфт: «Худо шуморо баракат диҳад!»[§] ³⁷ Онҳо ба тарсу ҳарос афтада, фикр мекарданд, ки арвохро мебинанд. ³⁸ Ё аз онҳо пурсид: «Чаро ин қадар метарсед ва барои ҷи дар дилатон шубҳае пайдо шуд? ³⁹ Ба дастонам ва пойҳоям нигоҳ кунед, ин Ман ҳастам. Ба Ман даст расонда бинед, ки Ман ҷисму устухон дорам, вале арвоҳ ин чизҳоро надорад». ⁴⁰ Инро гуфта, ба онҳо дастону пойҳои худро нишон дод.^{**} ⁴¹ Онҳо аз хурсандӣ ҳеч бовар карда наметавонистанду хеле ҳайрон буданд. Он гоҳ Ё аз онҳо пурсид: «Шумо дар ин ҷо ягон чизи хӯрдани доред?» ⁴² Онҳо ба Исо як бурда моҳии пухтагӣ доданд. ⁴³ Вай моҳиро гирифта, дар пеши назари

онҳо хӯрд. ⁴⁴ Баъд ба онҳо гуфт: «Суханҳоеро, ки ҳанӯз дар вақти бо шумо буданам ба шумо мегуфтам, чунин маъно доранд: ҳамаи он чизе, ки нисбати Ман дар шарияти Мӯсо, гуфтаҳои пайғамбарон ва дар Забур навишта шудааст, бояд иҷро шавад». ⁴⁵ Он гоҳ Исо хиради онҳоро равшан сохт, то ки маънои навиштаҷотро фаҳмида тавонанд.

⁴⁶ Баъд ба онҳо гуфт: «Мувофиқи гуфтаҳои навиштаҷот Таъиншудаи Худо бояд азоб кашад ва дар рӯзи сеюм аз мурдагон зинда шавад. ⁴⁷ Ба номи Ё аз Ерусалим сар карда ба ҳамаи халқҳо тавба ва бахшииши гуноҳҳо эълон карда мешавад ⁴⁸ ва шумо шоҳидони ҳамаи ин воқеаҳо ҳастед. ⁴⁹ Ман ба шумо чизи Падарам ваъдакардари мефиристам. Инак, шумо то вақти аз осмон қувват гирифтани он дар Ерусалим бимонед».

Ба осмон бурда шудани Исо

⁵⁰ Исо шогирдонро берун аз шаҳр бароварда, ҳамроҳашон то худи Байт-Ҳинӣ рафт ва дастонашро боло бардошта, онҳоро баракат дод. ⁵¹ Вақте ки баракат меод, аз онҳо ҷудо шуда, ба осмон бурда шуд^{††} ⁵² ва онҳо ба Ё сачда намуда,^{‡‡} бо шодии бепоён ба Ерусалим баргаштанд. ⁵³ Сипас, тамоми вақти худ дар ҳавлии Хонаи Худо монда, Худоро ҳамду сано мехонданд.

[§]24:36 24:36 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот «ба онҳо гуфт: „Худо шуморо баракат диҳад!“» дохил нашудааст.

^{**}24:40 24:40 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот ояти 40 дохил нашудааст.

^{††}24:51 24:51 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дохил нашудааст: «ба осмон бурда шуд».

^{‡‡}24:52 24:52 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дохил нашудааст: «ба Ё сачда намуда».

Хушхабар аз

Юҳанно

Пешгуфтор

Муаллифи ин Хушхабар Юҳанно яке аз дувоздаҳ шогирдони Исои Масеҳ буд ва аз рӯи навиштаҳои худ Юҳанно, ӯ шогирди бисёр наздик ва дӯстдоштаи Исо ба ҳисоб мерафт. Тахмин аст, ки Юҳанно ин Хушхабарро тақрибан дар охири асри аввал, байни солҳои 90–95 навиштааст, ҳангоме ки дар шаҳри Эфсӯси ҳозираи Туркия зиндагӣ мекард ва хизмати худро пеш мебурд.

Юҳанно мисли Матто ҳар чое, ки Исои Масеҳ мерафт, ӯро ҳамроҳӣ мекард ва шоҳиди тамоми хизмат ва мӯъҷизоти Исо буд. Дар замоне, ки дар бораи Исои Масеҳ ҳар гуна таълимоти хато пайдо шуданд, муаллиф дар пеши худ мақсад гузошт, ки бо навиштани ин Хушхабар ба имондорон дониши мустаҳкам дар бораи Исои Масеҳ диҳад, ки ӯ дар асл кӣ аст ва чӣ хислат дорад. Дар ҷамъбасти нақли худ Юҳанно мегӯяд: «Вале ҳамаи ин барои он навишта шудааст, ки шумо ба Таъиншуда ва Писари Худо будани Исо имон овареду ба воситаи имон ба ӯ ҳаёти абадӣ ёбед» (20:31).

Бинобар ин ҳам муаллиф нақли худро аз баён кардани он сар мекунад, ки Исои Масеҳ Калом абадии Худо буд ва ба ҳамин сабаб хислати Худоро низ дорад. Юҳанно дар ин китоб он воқеаҳо ва суҳанони Исоро бештар овардааст, ки дар Хушхабарҳои дигар наомадаанд. Масалан суҳаноне, ки Исо дар бораи Худ гуфтааст, ки ӯ роҳ, ростӣ, ҳаёт,

нони ҳаёт, ҷӯпони нек, токи ҳақиқӣ, нури ҷаҳон, оби ҳаёт ва ғайра аст.

Юҳанно ҳамчунон дигар як мавзӯи калонро баён мекунад, ки Исои Масеҳ нисбат ба ҳар шахс чи шогирдони худаш ва чи бегонаҳо меҳру муҳаббат ва ғамхорӣ нишон медод: ба зани сомарӣ оби ҳаётбахш пешниҳод кард, гуноҳи занеро, ки ҳангоми алоқаи ғайриникоҳ гирифта шуда буд, бахшид, дӯсташ Лаъзорро, ки дар тӯли чор рӯз мурда буд, зинда кард, ба шогирди худ Тумо, ки ба зинда шудани ӯ шубҳа кард, дастони Худро нишон дод.

Тарзи нақли Юҳанно дар бораи Исои Масеҳ аз се муаллифи дигари Хушхабар фарқ мекунад. Чун дар ин Хушхабар мо мебинем, ки чӣ тавр Исо бо одамони гуногун сӯҳбатҳои дароз дар бораи кӣ будану чӣ супорише аз тарафи Худо доштаниш мегузаронад. Аз ин сӯҳбатҳо дарсҳои зиёд ёд гирифтани мумкин аст, фарзи мисол аз сӯҳбати Исои Масеҳ бо роҳбари динӣ Ниқодимус мо мефаҳмем, ки зиндагии навро бо кӯшишу ҳаракати худамон ба даст оварда наметавонем, балки Худо одамони ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки наҷоти онҳоро ба таври тӯҳфа пешниҳод мекунад.

Каломии ҳаёт

1 Дар ибтидо Калом буд ва ин Калом бо Худо буд ва Калом Худо буд. ²Вай дар аввал бо Худо буд ³ва ҳама чиз ба воситаи ӯ офарида шуду бе ӯ ҳеҷ чизе аз офариниш пайдо нашуд. ⁴Дар ӯ ҳаёт буд ва ин ҳаёт барои одамон равшанӣ буд.

⁵Равшанӣ дар торикӣ медурахшад ва торикӣ онро фаро гирифта наметавонад.

⁶Марде бо номи Яҳё аз тарафи Худо фиристода мешавад, ⁷ки дар бораи равшанӣ шаҳодат диҳаду ҳама

ба воситаи Ҷ имон оваранд. ⁸ Яҳё худ равшанӣ набуд, вале барои он омад, ки дар бораи равшанӣ шаҳодат диҳад. ⁹ Он равшании ҳақиқие, ки ба ҳамаи одамон медурахшад, ба ҷаҳон омадани буд.

¹⁰ Калом дар ҷаҳон буд ва мардуми ҷаҳон ба воситаи Ҷ офарида шуда бошанд ҳам, Ӯро нашинохтанд. ¹¹ Вай ба назди қавмаш омад, вале онҳо Ӯро қабул накарданд. ¹² Аммо ба касоне, ки Ӯро қабул карданд ва ба Ҷ имон оварданд, ҳуқуқ дод, ки фарзандони Худо шаванд. ¹³ Онҳо на ба таври табиӣ ва на аз рӯи хоҳиши инсонӣ, балки аз Худо таваллуд ёфтаанд.

¹⁴ Инак, Калом инсон шуд ва дар миёни мо истиқомат дошт. Мо шӯҳрату ҷалоли Ӯро дидем, ки мисли ҷалоли фарзанди ягонаи Падар пур аз марҳамату ростӣ буд. ¹⁵ Яҳё дар бораи Ҷ шаҳодат доду бо овози баланд гуфт: «Ман Ӯро дар назар дошта ба шумо гуфта будам, ки баъд аз ман каси аз ман бузургтаре меояд, чунки Вай пеш аз ман вучуд дошт».

¹⁶ Аз фаровонии Ҷ имони Ҷ ҳамаи мо баракат аз паси баракат ёфтаем. ¹⁷ Худо шариятро ба воситаи Мӯсо додааст, вале Ҷ имонро ба воситаи Исои Масеҳ омад. ¹⁸ Худоро ҳеч гоҳ касе надидааст. Ӯро фақат Писари яккаву ягона, ки ҳамеша бо Падар аст, барои мо ошкор кардааст.

Шаҳодати Яҳёи Таъмиддиҳанда

¹⁹⁻²⁰ Вақте роҳбарони яҳудӣ аз Ерусалим ба назди Яҳё чанд нафар рӯҳонӣ ва левизодагонро фиристоданд, то аз ӯ кӣ буданашро бипурсанд, Яҳё аз ҷавоб рӯ нагардонду ошкоро эълон карда, чунин шаҳодат дод: «Ман Масеҳ, яъне Таъминшудаи Худо нестам». ²¹ Онҳо боз пурсиданд: «Пас, шумо кистед? Оё Илès пайғамбаред?» «Не», — ҷавоб

дод ӯ. «Ё ҳамон пайғамбаред, ки мунтазираш ҳастем?» «Не», — гуфт ӯ. ²² Онҳо пурсиши худро давом доданд: «Охир, шумо кистед? Мо бояд ба касоне, ки моро фиристодаанд, ҷавоб диҳем. Шумо дар бораи худ чӣ мегӯед?» ²³ Яҳё бо суханоне, ки Ишаъё пайғамбар гуфта буд, ҷавоб дод:

«Ман касе ҳастам, ки дар биёбон фарёд зада мегӯяд:

„Барои Худованд рохро рост намоед!“».

²⁴ Аз тарафи фарисиён низ фиристодашудагоне буданд, ²⁵ ки аз ӯ пурсиданд: «Модоме ки шумо на Таъминшудаи Худо, на Илès ва на ҳамон пайғамбаре ҳастед, ки дар мунтазираш ҳастем, пас чаро мардумро таъмид медиҳед?» ²⁶⁻²⁷ «Ман бо об таъмид медиҳам, — ҷавоб дод Яҳё. — Вале дар байни шумо шахсе ҳаст, ки баъд аз ман меояд ва ман ҳатто лоиқи он нестам, ки банди пойафзолашро кушоям. Шумо Ӯро намешиносед». ²⁸ Ҷамаи ин воқеа дар Байт-Ҷинӣ, дар соҳили дигари дарёи Урдун ба амал омад, ки Яҳё дар он ҷо мардумро таъмид меод.

Барраи Худо

²⁹ Рӯзи дигар Яҳё ба наздаш омада истодани Исоро дида, гуфт: «Ана ин аст Барраи Худо, ки гуноҳи ҷаҳонро мебардорад! ³⁰ Ман дар бораи Ӯ гуфта будам, ки аз паси ман касе меояд, ки аз ман бузургтар аст, зеро пеш аз ман вучуд дошт. ³¹ Худи ман Ӯро намешинохтам, вале барои ҳамин омада, бо об таъмид додам, ки Ӯ барои мардуми Исроил маълум гардад». ³² Баъд шаҳодат дода гуфт: «Ман дидам, ки Рӯҳи Муқаддас монанди кабудтар аз осмон фаромада, бар Ӯ қарор гирифт. ³³ Худи ман Ӯро

намешинохтам, вале Худо, ки маро барои бо об таъмид додан фиристод, ба ман гуфта буд: „Бар касе бинӣ, ки Рӯҳ бар Ў фаромада қарор мегирад, бидон, ки Вай ҳамон касест, ки бо Рӯҳи Муқаддас таъмид медиҳад“.³⁴ Ман инро дидам ва шаҳодат медиҳам, ки Ў Писари Худост».

Шогирдони аввалини Исо

³⁵ Рӯзи дигар Яҳё бо ду нафар шогирди худ боз дар ҳамон ҷо меистод ³⁶ ва Исои аз роҳ гузашта истодаро дида, гуфт: «Ана Ў Барраи Худо аст!»³⁷ Он ду шогирд суханонашро шунида, аз паси Исо равона шуданд.³⁸ Вақте Исо ба ақибаш нигоҳ карда дид, ки онҳо аз паси Ў меоянд, ба онҳо гуфт: «Шумо чиро мекобед?» Онҳо дар ҷавоб пурсиданд: «Раббӣ! Шумо дар кучо зиндагӣ мекунед? (Маънои калимаи „Раббӣ“ устод аст)».³⁹ Ў гуфт: «Рафтем, мебинед».

Вақте ки онҳо ҳамроҳаш рафта, ҷои истиқомати Ёро диданд, соат қариби чори бегоҳ буд ва онҳо ҳамон рӯз бо Ў монданд.

⁴⁰ Яке аз он ду нафар, ки суханони Яҳёро шунида, аз паси Исо равона шуд, Андриёс, бародари Шимъӯни Петрус буд.⁴¹ Ў аввал бародари худ Шимъӯнро ёфта ба ӯ гуфт: «Мо Масехро ёфтем» (Маънои калимаи «Масех» Тагиншудаи Худо аст).⁴² Андриёс Шимъӯни Петрусро ба назди Исо овард. Исо бо диққат ба ӯ нигоҳ карда гуфт: «Ту Шимъӯн, писари Юҳанно ҳастӣ. Аммо аз ин баъд Кифо номида мешавӣ» (Калимаи Петрус бо юнонӣ ва Кифо бо арамей — маънои ҳардуяш ҳам «санг» аст).

⁴³ Рӯзи дигар Исо қарор дод, ки ба Ҷалил биравад. Ў Филиппусро ёфта, гуфт, ки аз пасаш биёяд.

⁴⁴ Филиппус ҳам монанди Андриёс ва Петрус яке аз сокинони Байт-Сайдо буд.⁴⁵ Филиппус, дар навбати худ, Натаноилро ёфта, ба ӯ гуфт: «Мо он касеро ёфтем, ки дар борааш Мӯсо дар шариат ва пайғамбарон дар гуфтаҳои худ навишта буданд! Ин Исои писари Юсуф, аз аҳли Носира аст».⁴⁶ «Аз Носира? Магар аз Носира чизи хубе баромада метавонад?» — гуфт Натаноил. Филиппус ҷавоб дод: «Рафтем ва худат мебинӣ».

⁴⁷ Исо Натаноили ба наздаш омада истодаро дида, дар бораи ӯ гуфт: «Ана ин исроилии ҳақиқист, ки дар дил макре надорад».⁴⁸ «Ту маро аз кучо мешиносӣ?» — пурсид Натаноил. Исо ба ӯ ҷавоб дод: «Ҳанӯз, пеш аз он ки Филиппус туро фарёд кунад, Ман туро дар зери дарахти анҷир дидам».⁴⁹ «Устод, Ту Писари Худо ва Подшоҳи Исроил ҳастӣ!» — гуфт Натаноил.⁵⁰ Исо ҷавоб дод: «Магар ту барои он имон овардӣ, ки „туро дар зери дарахти анҷир дида будам“ гуфтам? Ту корҳои аз ин ҳам бузургтарро мебинӣ».⁵¹ Ба шумо рост мегӯям, ки баъд аз ин шумо осмонро кушода ва ба пеши Фарзанди Инсон фаромадану боло баромадани фариштагони Худоро хоҳед дид».

Тӯй дар Қанои Ҷалил

2 Рӯзи сеюм дар шаҳри Қанои Ҷалил тӯи арӯси буд ва модари Исо дар он ҷо иштирок дошт.² Исо низ бо шогирдони худ ба тӯй даъват шуда буд.³ Вақте ки шароб тамом шуд, модари Исо ба Вай гуфт: «Инҳо шароб надоранд».⁴ «Ин ба мо чӣ дахл дорад, модар! — ҷавоб дод ба ӯ Исо. — Вақту соати Ман ҳанӯз нарасидааст».⁵ Модари Ў ба хизматгорон гуфт: «Ҳар чӣ Вай ба шумо бигӯяд, бикунед».

⁶Дар он чо шаш кӯзаи сангин барои об буд, ки аз рӯи урфу одати яҳудиён онро барои расму таомули покшавӣ истифода мебуданд. Ҳар кадоми онҳо аз ҳафта то яксаду даҳ литр ғунҷоиш дошт. ⁷Исо ба хизматгорон гуфт: «Кӯзаҳоро аз об пур кунед». Хизматгорон онҳоро лабрз карданд. ⁸«Акнун аз он гирифта, ба роҳбари тӯй баред», — гуфт ба онҳо Исо. Онҳо бурданд. ⁹Роҳбари тӯй аз кучо будани шаробро намедонист, фақат хизматгороне, ки аз кӯза об гирифтанд, аз ин огоҳ буданд. Роҳбари тӯй оби ба шароб табдилшударо чашида, домодро ба назди худ даъват карду ¹⁰ба ӯ гуфт: «Ҳар кас аввал шароби хушсифатро оварда мегузораду баъд, вақте ки меҳмонон бисёр нӯшиданд, шароби пастсифатро меорад, аммо ту шароби хушсифатро то ҳол нигоҳ доштаӣ».

¹¹Ҳамин тавр Исо дар Қанои Ҷалил нишонаи аввалини шӯҳрату ҷалоли худро зоҳир кард ва шогирдонаш ба ӯ имон оварданд.

¹²Баъд аз он Исо ба шаҳри Кафарнаҳум рафт. Модари Исо, бародарон ва шогирдонаш ҳам ҳамроҳи ӯ буданд. Онҳо дар он чо якҷанд рӯз монданд.

Хонаи Худоро пок кардани Исо

¹³Рӯзи иди Балогардони яҳудиён наздик омад ва Исо ба Ерусалим рафт. ¹⁴ӯ дар Хонаи Худо шахсонеро дид, ки бо фуруши барзагов, гӯсфанд ва кабӯтар машғул буданд. Пуливазкунандагон низ дар сари мизҳои худ нишаста буданд. ¹⁵Исо аз таноб қамчин сохта, ҳамаи онҳоро бо барзагову гӯсфандонашон аз Хонаи Худо берун ронду мизҳои пуливазкунандагонро чаппа ва пулҳояшонро пароканда кард. ¹⁶Ба кабӯтарфурӯшон бошад, гуфт:

«Инҳоро аз ин чо бардошта дур кунед! Хонаи Падари Маро ба тижоратхона табдил надиҳед!»

¹⁷Шогирдони ӯ ба ёд оварданд, ки дар навиштаҷот чунин гуфта шудааст: «Оташи ҳавасмандӣ ба Хонаи Ту дар дилам аланга мезанад».

¹⁸Он гоҳ роҳбарони яҳудӣ аз ӯ пурсиданд: «Бо кадом нишона ҳақ будани ин рафторатро исбот мекуни?» ¹⁹Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ин Хонаи Худоро вайрон кунед ва Ман онро дар муддати се рӯз аз нав барпо мекунам». ²⁰«Ин Хонаи Худо дар давоми чилу шаш сол сохта шуда буд. Ту бошӣ, онро дар муддати се рӯз аз нав барпо кардан мехоҳӣ?» — гуфтанд онҳо.

²¹Аммо ӯ «Хонаи Худо» гуфта бадани худро дар назар дошт. ²²Аз ин рӯ, вақте ки ӯ аз мурдагон зинда шуд, шогирдонаш ин суҳанони ӯро ба хотир оварданд ва ба навиштаҷоту гуфтаҳои Исо имон оварданд.

²³Дар он рӯзҳои иди Балогардон, ки Исо дар Ерусалим буд, мардуми бисёре мӯъҷизаҳои ӯро дида ба ӯ имон оварданд. ²⁴Аммо худӣ Исо ба ҳеҷ кас дилашро накушод, чунки аз дили ҳамаи онҳо боҳабар буд. ²⁵Бинобар ин ӯ мӯҳтоҷи он набуд, ки касе ба ӯ дар бораи одамон шохидӣ диҳад. ӯ худ медонист, ки дар дили инсон чӣ ҳаст.

Сӯҳбати Исо бо Ниқодимус

3Дар байни роҳбарони қавми яҳудӣ аз фирқаи фарисиён Ниқодимус ном марде буд. ²ӯ шабона назди Исо омада гуфт: «Устод, мо медонем, ки Шумо аз тарафи Худо фиристодашуда ҳастед. Чунки, агар Худо бо касе набошад, ӯ чунин мӯъҷизаҳоеро, ки Шумо нишон додаед, ба амал оварда наметавонад». ³Исо дар

ҷавоб ба ӯ гуфт: «Ба ту рост мегӯям, то касе аз нав таваллуд наёбад, ҳаргиз подшоҳии Худоро дида наметавонад». ⁴«Чӣ тавр одами солхӯрда аз нав таваллуд ёфта метавонад? — пурсид аз Ӯ Ниқодимус. — Магар ӯ метавонад ба шиками модараш баргашта, дубора таваллуд шавад?»

⁵Исо ҷавоб дод: «Ба ту рост мегӯям, агар касе аз об ва Рӯҳ таваллуд нашавад, ба подшоҳии Худо дохил шуда наметавонад. ⁶Он чӣ аз ҷисм таваллуд мешавад, ҷисм аст ва он чӣ аз Рӯҳ таваллуд мешавад, рӯҳ аст. ⁷Аз он ки ба ту „Шумо бояд аз нав таваллуд ёбед“ гуфтам ҳайрон нашав. ⁸Бод[¶] ҳар ҷо ки хоҳад, мевазад. Ту садои онро мешунавӣ, аммо намедонӣ, ки аз кучо меояд ва ба кучо меравад. Бо ҳар касе, ки аз Рӯҳ таваллуд меёбад, ана ҳамин тавр мешавад». ⁹Ниқодимус пурсид: «Ин чӣ хел мешавад?»

¹⁰Исо дар ҷавоби ӯ гуфт: «Ту устои мардumi Исроил ҳастӣ ва магар ин чизҳоро намедонӣ?

¹¹Ба ту рост мегӯям, Ман чизи медонистагиамро мегӯям ва дар бораи чизи дидагиам шохидӣ медиҳам, аммо шумо шаҳодати Маро қабул намекунад. ¹²Агар шумо ба чизҳои заминие, ки дар бораашон ба шумо гуфтам, бовар накунед, пас, вақте ки дар бораи чизҳои осмонӣ мегӯям, ба Ман чӣ тавр бовар мекунад? ¹³Ғайр аз Фарзанди Инсон, ки аз осмон фаромадааст, ҳеҷ каси дигар ба осмон набаромадааст.

¹⁴Чӣ тавре ки Мӯсо дар биёбон морро боло бардошта буд, ҳамон тавр Фарзанди Инсон ҳам бояд боло бардошта шавад, ¹⁵то ҳар касе, ки ба Ӯ имон меоварад, ҳаёти абадӣ

ёбад. ¹⁶Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, намирад, балки ҳаёти абадӣ дошта бошад. ¹⁷Зеро Худо Писарро на барои ҳукм кардани ҷаҳон фиристод, балки барои он, ки ҷаҳон ба воситаи Ӯ начот ёбад.

¹⁸Ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳукм карда намешавад, аммо ҳар кӣ имон наоварад, аллакай ҳукм карда шудааст, чунки ба номи Писари ягонаи Худо имон наовардааст. ¹⁹Ана ҳукм аз чӣ иборат аст: равшанӣ ба ҷаҳон омад, вале мардум торикиро аз рӯшноӣ зиёдтар дӯст доштанд, чунки қорҳои онҳо бад аст. ²⁰Ҳар касе, ки кори бад мекунад, аз равшанӣ нафрат дорад ва барои он ки қорҳои бади ӯ ошкор нашавад, ба сӯи рӯшноӣ намеояд. ²¹Аммо ҳар касе ки кори дуруст мекунад, ба сӯи рӯшноӣ меояд, то қорҳои бо ёрии Худо қардаш ошкор шаванд».

Исо ва Яҳё

²²Баъд аз он Исо бо шогирдони худ ба сарзамини Яҳудия рафта, ҳамроҳи онҳо дар он ҷо монда, мардумро таъмид дод.

²³Яҳё бошад, ин вақт дар Энони наздики Солим, ки дар он ҷо об фаровон буд, ба таъмид додан машғул буд. Мардум ба назди ӯ меомаданду таъмид мегирифтанд. ²⁴Он вақт Яҳёро ҳанӯз ба зиндон наандохта буданд.

²⁵Боре дар байни шогирдони Яҳё ва як нафар аз яҳудиён дар бораи расму таомули покшавӣ баҳс барпо шуд. ²⁶Онҳо ба назди Яҳё омада, ба ӯ гуфтанд: «Устод, он касе, ки дар соҳили шарқии Урдун бо шумо буд ва шумо дар борааш шаҳодат дода

[¶]3:8 3:8 Ин калима дар забони юнонӣ ҳам бод ва ҳам рӯхро мефаҳмонад.

будед, Ҷ ҳам таъмид дода истодааст ва ҳама пеши Ҷ мераванд!»²⁷ Яҳё ҷавоб дод: «Инсон фақат он чизро дошта метавонад, ки аз осмон ба ӯ бахшида шудааст.²⁸ Шумо худатон тасдиқ карда метавонед, ки „Ман Масеҳ, яъне Таъиншудаи Худо нестам“ гуфта будам, аммо пеш аз Ҷ фиристода шудаам.²⁹ Домод соҳиби арӯс аст ва дӯсти домод бошад, дар паҳлӯи ӯ истода, овози домодро шунида хурсанд мешавад. Ҷамин тавр шодин ман пурра шуд.³⁰ Ҷ бояд боз ҳам бузургтар шавад, аммо ман боз ҳам хурдтар.

³¹Касе ки аз боло меояд, аз ҳама бузургтар аст. Касе ки аз замин аст, худ заминист ва чун замини сухан мегӯяд. Аммо, касе ки аз осмон меояд, аз ҳама болотар аст.³² Ҷ дар бораи он чӣ худ дидаасту шунидааст, шоҳидӣ медиҳад, аммо шоҳидии Ҷро ҳеҷ кас қабул намекунад.³³ Вале ҳар кас ки шоҳидии Ҷро қабул мекунад, бо ин тасдиқ мекунад, ки Худо ҳамеша ҳақ аст.³⁴ Фиристодашудаи Худо суханони Худоро мегӯяд, чунки Худо Рӯҳашро бе меъёр мебахшад.³⁵ Падар Писарро дӯст медорад ва ҳама чизро ба дасти Ҷ супоридааст.³⁶ Ҷар кӣ ба Писар имон меоварад, соҳиби ҳаёти абадӣ мешавад, аммо ҳар кӣ ба Писар итоат намекунад, ҳеҷ гоҳ ҳаёт нахоҳад дид ва гирифтори газаби Худо мегардад».

Сӯҳбати Исо бо зани сомарӣ

4 Вақте Исо фаҳмид, ки ба гӯши фарисиён хабар расидааст, ки Ҷ аз Яҳё бештар шогирд дорад ва бештар мардумро таъмид медиҳад,² ҳол он ки мардумро шогирдонаш таъмид медоданд,³ Ҷ Яхудияро тарк карда, боз ба сӯи Ҷалил раҳсипор шуд.⁴ Роҳи Ҷ аз вилояти Сомария мегузашт.⁵ Инак, Исо ба Суҳор ном

шаҳри Сомария омада расид, ки он дар наздикии заминест, ки Ёқуб ба писари худ Юсуф дода буд.⁶ Дар он ҷо чоҳи Ёқуб буд. Исо аз сафар монда шуда, барои дам гирифтандар канори чоҳ нишаст. Вақт қариби нисфирӯзӣ буд.⁷⁻⁸ Шогирдони Ҷ барои харидани хӯрокворӣ ба шаҳр рафтанд.

Ҷамин вақт як зани сомарӣ барои об ба сари чоҳ омад. Исо ба зан гуфт: «Барои нӯшиданам об деҳ». ⁹«Чӣ тавр Шумо, ки яҳудӣ ҳастед, аз мани сомарӣ об мепурсед?» — гуфт ба Ҷ зани сомарӣ. (Гап дар сари он аст, ки яҳудиён бо сомариён рафтуомад надоранд).¹⁰ Исо ҷавоб дод: «Агар ту медонистӣ, ки Худованд чӣ чизро ато мекунад ва касе ки ба ту „Барои нӯшиданам об деҳ“ мегӯяд, кист, ту худат аз Ҷ об хоҳиш мекардӣ ва Ҷ ба ту оби ҳаёт медод». ¹¹Зан ба Ҷ мегӯяд: «Хоҷаам, Шумо сатил надоред, чоҳ бошад, чуқур аст. Пас, аз кучо оби ҳаёт мегиред?» ¹²Магар Шумо аз ачдоди мо Ёқуб, ки ин чоҳро ба мо дод ва аз он худаш, писаронаш ва чорвоаш об менӯшиданд, бузургтар ҳастед?»

¹³Исо ҷавоб дод: «Ҷар касе ки аз ин об нӯшад, боз ташна хоҳад шуд. ¹⁴Аммо ҳар кӣ аз обе, ки Ман ба ӯ медиҳам, бинӯшад, ҳеҷ гоҳ ташна нахоҳад шуд. Обе, ки Ман ба ӯ медиҳам, аз даруни ӯ мисли чорӣ шудани оби ҳаёти абадӣ мешавад».

¹⁵Зан ба Ҷ гуфт: «Хоҷаам, ба ман аз ин об диҳед, ки дигар ташна нашавам ва барои об ба ин чоҳ наоям!» ¹⁶Исо ба ӯ гуфт: «Рафта, шавҳаратро ҷеғ зада биё». ¹⁷«Ман шавҳар надорам», — ҷавоб дод зан.

Исо ба ӯ гуфт: «Рост гуфтӣ, ки шавҳар надорӣ. ¹⁸Ту панҷ шавҳар доштӣ ва он марде, ки бо ӯ ҳоло зиндагӣ мекунӣ, шавҳари ту нест.

Ту рост гуфти». ¹⁹Зан ба Ҷ гуфт: «Хоҷаам, мебинам, ки Шумо пайғамбар ҳастед. ²⁰Ачдодони мо дар сари ин кӯҳ ибодат мекарданд, аммо шумо, яҳудиён мегӯед, ки одамон бояд дар Ерусалим ибодат кунанд». ²¹Исо ба ӯ дар ҷавоб гуфт: «Эй зан, ба Ман бовар кун, ки вақту соате фаро мерасад, ки ба Падари осмонӣ на дар сари ин кӯҳ ва на дар Ерусалим сачда хоҳед кард. ²²Шумо, сомариён намедонед, ки ба чӣ сачда мекунад, аммо мо медонем, ки ба кӣ сачда мекунем, зеро начот ба воситаи яҳудиён меояд. ²³Вале вақту соате меояд ва аллакай фаро расидааст, ки сачдакунандагони ҳақиқӣ ба Падар дар рӯҳ ва ростӣ сачда мекунад, зеро Падар барои худ чунин сачдакунандагонро меҷӯяд! ²⁴Худо рӯҳ аст ва онҳое, ки ба Ӯ сачда мекунад, бояд дар рӯҳ ва ростӣ сачда кунанд».

²⁵Зан ба Ӯ гуфт: «Медонам, ки Таъиншудаи Худо бояд биёяд. Вақте ки Ӯ меояд, ҳама чизро ба мо баён мекунад». ²⁶«Он кас Манам, ки бо ту сӯҳбат мекунам», — ҷавоб дод Исо.

²⁷Ҳамин вақт шогирдони Исо аз шаҳр баргашта, ҳайрон монданд, ки Исо бо зане сӯҳбат мекунад. Лекин касе напурсид, ки Исо чӣ мехоҳад ё чаро бо он зан сӯҳбат мекунад. ²⁸Зан кӯзаи худро монду ба шаҳр рафта, ба мардум гуфт: ²⁹«Рафтем, шахсеро мебинед, ки ҳар кори дар зиндагӣ кардаамро ба ман як ба як гуфт. Шояд Ӯ Таъиншудаи Худо бошад?»

³⁰Он гоҳ мардум аз шаҳр баромада ба назди Исо омаданд. ³¹Дар ин миён шогирдон аз Исо хоҳиш карда гуфтанд: «Устод, ягон чиз хӯред!» ³²Исо ҷавоб дода гуфт: «Ман хӯроке дорам, ки шумо аз он беҳабаред». ³³Шогирдон боз ба ҳамдигар гуфтанд: «Шояд касе ба Ӯ

хӯрок оварда бошад?» ³⁴Исо ба онҳо гуфт: «Хӯроки Ман иҷро кардани хости Фиристандаам ва ба анҷом расондани корҳои ӯст. ³⁵Магар шумо намегӯед, ки „Баъд аз чор моҳи дигар мавсими дарав фаро мерасад?“ Аммо Ман ба шумо мегӯям, ки чашмонатонро кушода, ба киштзор нигоҳ кунед, ки он чӣ гуна пухта расида, барои дарав тайёр шудааст! ³⁶Даравгар ҳам музди худро мегирад ва ҳам барои ҳаёти абадӣ ҳосил ҷамъ мекунад, то ки ҳам коранда ва ҳам даравгар якҷоя хурсанд шаванд. ³⁷Ин ҷо чунин сухан бамаврид аст: „Яке мекораду дигаре медаравад“. ³⁸Ман шуморо барои даравидани ҳосиле фиристодам, ки шумо барои он заҳмат накашидаед, дигарон заҳмат кашидаанд, аммо шумо ба маҳсули меҳнати онҳо шарик шудаед».

³⁹Мардуми зиёде аз сомариёни ин шаҳр ба туфайли суханони он зан, ки «ҳар кори дар зиндагӣ кардаамро ба ман як ба як баён кард» гуфта буд, ба Исо имон оварданд.

⁴⁰Вақте ки сомариён ба назди Исо омада, аз Ӯ хоҳиш карданд, ки ҳамроҳи онҳо бимонад, Ӯ ду рӯз дар он ҷо монд. ⁴¹Он гоҳ шумораи зиёдтари мардум ба Исо аз рӯи суханони худи Ӯ имон оварданд. ⁴²Онҳо ба он зан гуфтанд: «Акнун мо на аз барои суханони ту имон меоварем, балки худамон суханҳояшро шунида фаҳмидем, ки Вай ҳақиқатан Начотдиҳандаи ҷаҳон аст».

Шифо ёфтани писари амалдор

⁴³Баъд аз ду рӯз Исо аз он ҷо баромада, ба Ҷалил рафт. ⁴⁴Ӯ худ шоҳидӣ медод, ки пайғамбар дар диёри худ қадр надорад. ⁴⁵Аммо, вақте ки Ӯ ба Ҷалил омад, мардуми он ҷо Ӯро қабул карданд, чунки

онҳо ҳангоми чашни ид дар Ерусалим буданд ва ҳамаи корхоро, ки Исо дар он чо карда буд, дида буданд.

⁴⁶ Исо боз ба Қанои Ҷалил, ки пештар дар он чо обро ба шароб табдил дода буд, омад. Дар Кафарнаҳум писари як амалдори дарбор бемор буд. ⁴⁷ Ин амалдор аз Яҳудия ба Ҷалил омадани Исоро шунида ба назди Ӯ омад ва илтиҷо кард, ки ба Кафарнаҳум омада, писари ӯро, ки дар дами марг буд, шифо бахшад. ⁴⁸ Исо ба ӯ ҷавоб дод: «Шумо то ягон нишона ва мӯъҷизае набинед, имон намеоваред». ⁴⁹ «Ҳоҷаам! Писарам ҳанӯз намурда биёед!» — гуфт амалдори дарбор. ⁵⁰ Исо гуфт: «Ба хонаат баргард, писарат намемирад». Он мард ба суханони Исо имон оварда, сӯи хонааш раҳсипор шуд.

⁵¹ Ҳанӯз дар аснои роҳ хизматгоронаш ӯро пешвоз гирифта гуфтанд, ки писари ӯ зинда аст. ⁵² Амалдор аз онҳо пурсид, ки дар кадом соат ҳолаш хуб шуд. Онҳо ҷавоб дода гуфтанд: «Табаш дирӯз соати яки рӯз паст шуд». ⁵³ Он гоҳ падари бача фаҳмид, ки ин ҳамон соат рӯй дод, ки Исо ба ӯ «Писарат намемирад» гуфта буд. Пас ӯ бо тамоми аҳли хонаводааш ба Исо имон оварданд. ⁵⁴ Ин мӯъҷизаи дуюме буд, ки Исо баъди аз Яҳудия ба Ҷалил баргаштанаш нишон дода буд.

Шифо ёфтани мард дар назди ҳавз

5 Баъд аз он айёми иди яҳудиён буду Исо ба Ерусалим рафт. ² Дар Ерусалим дар наздикии Дарвозаи

Гӯсфандон ҳавзе буд, ки ба забони ибронӣ Байт-Ҳасдо номида мешуд. Он панҷ айвон дошту ^{3-4 3-4} шумораи зиёди беморон: кӯрҳо, лангҳо ва шалҳо дар он чо меҳобиданд. ⁵ Дар он чо инчунин марде меҳобид, ки сию ҳашт сол боз гирифтори беморӣ буд. ⁶ Вақте Исо дид, ки ӯ дар он чо хобидааст ва фаҳмид, ки вай муддати дароз бемор аст, аз вай пурсид: «Меҳохӣ сиҳат шавӣ?» ⁷ «Ҳоҷаам, — ҷавоб дод бемор, — ман касе надорам, ки ҳангоми ба талотум омадани об маро ба ҳавз андозад. То ман наздик меоям ки, каси дигар аллакай аз ман пештар ба ҳавз мебарояд». ⁸ Исо ба ӯ гуфт: «Бархез, ҷойгаҳатро бардошта роҳ гард!» ⁹ Он мард фавран сиҳат шуда, ҷойгаҳи худро бардошта рафт.

Он рӯз рӯзи истироҳат буд. ¹⁰ Аз ин сабаб роҳбарони яҳудӣ ба марди шифоёфта гуфтанд: «Имрӯз рӯзи истироҳат аст, бинобар ин раво нест, ки ҷойгаҳатро бардошта барӣ!» ¹¹ «Касе, ки маро шифо дод, ба ман „Ҷойгаҳатро бардошта роҳ гард“ гуфт», — ҷавоб дод ӯ. ¹² Онҳо аз ӯ пурсиданд: «Қадам одам ба ту „Ҷойгаҳатро бардошта роҳ гард“ гуфт?» ¹³ Аммо марди шифоёфта намедонист, ки Вай кӣ буд, чунки Исо дар байни мардуми онҷобуда аз назар ғойб шуд.

¹⁴ Пас аз он Исо ӯро дар Хонаи Худо дида гуфт: «Гӯш кун, акнун ту шифо ёфтӣ. Дигар гуноҳ накун, то ба чизи бадтаре дучор нашавӣ». ¹⁵ Он мард ба назди роҳбарони яҳудӣ рафта, гуфт, ки ӯро Исо шифо додааст. ¹⁶ Азбаски Исо чунин корхоро дар рӯзи истироҳат мекард, яҳудиён аз

§§5:3-4 5:3-4 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот пурра ё қисман дохил шудааст, ки: «Онҳо мунтазири ба чунбиш омадани об буданд, зеро фариштаи Худованд дар мавриди муайян ба ҳавз поён фаромада, обро мечунбонд ва касе, ки баъди чунбиши об якум шуда ба об мебаромад, аз ҳар беморие, ки дошт, шифо меёфт».

дунболи Ҷ афтоданд. ¹⁷ Аммо Исо ба онҳо ҷавоб дода гуфт: «Падари Ман ҳамеша кор мекунад ва Ман низ ҳамеша кор мекунам». ¹⁸ Бинобар ин дар роҳбарони яҳудӣ нияти куштани Исо боз зиёдтар шуд, чунки Ҷ на танҳо қоидаи рӯзи истироҳатро вайрон мекард, балки Худоро боз Падари худ номида, бо ҳамин худро бо Худо баробар мекард.

Ихтиёри Писар

¹⁹ Аммо Исо дар ҷавоб ба онҳо гуфт: «Ба шумо рост мегӯям, Писар бо ихтиёри худ ҳеҷ кореро карда наметавонад, фақат он чӣ мебинад, ки Падар мекунад, Писар низ мекунад. Ҳар чӣ Падар мекунад, ҳамонро Писар ҳам мекунад. ²⁰ Азбаски Падар Писарро дӯст медорад, ҳар чиро ки худ мекунад, ба Ҷ низ нишон медиҳад. Вай ба Писар аз ин ҳам корҳои бузургтарро нишон медиҳад, ки ҳамаи шумо ба ҳайрат меафтед. ²¹ Ҳамон тавр ки Падар мурдагонро зинда мекунад ва ба онҳо ҳаёт мебахшад, ҳамчунин Писар, ба ҳар кӣ хоҳад, ҳаёт мебахшад. ²² Зеро Падар ҳеҷ касро ҳукм намекунад, балки ҳукм карданро пурра ба Писар супоридааст, ²³ то ҳама Писарро ҳамон тавр эҳтиром кунанд, ки Падарро эҳтиром мекунанд. Касе, ки Писарро эҳтиром намекунад, Падарро ҳам, ки фиристандаи ӯст, эҳтиром намекунад.

²⁴ Ба шумо рост мегӯям, ҳар кӣ сухани Маро мешунавад ва ба фиристандаи Ман имон меоварад, соҳиби ҳаёти абадӣ мебошад. Ҷ ҳукм карда намешавад, балки аллакай аз марг ба ҳаёт гузаштааст. ²⁵ Ба шумо рост мегӯям, вақту соате меояд ва аллакай фаро расидааст, ки мурдагон садои Писари Худоро мешунаванд ва ҳар касе, ки Ҷро

бишнавад, зинда мешавад. ²⁶ Чунон ки Падар сарчашмаи ҳаёт аст, Писарро низ сарчашмаи ҳаёт кардааст. ²⁷ Инчунин Ҷ ба Писар қудрати ҳукм карданро додааст, зеро Писар Фарзанди Инсон аст. ^{28–29} ^{28–29} Аз ин дар ҳайрат намонед, чунки вақту соате фаро мерасад, ки ҳамаи мурдагон садои Ҷро шунида аз қабрҳои намонед. Онҳо, ки неки карда буданд, барои ҳаёт ва онҳое, ки бади карда буданд, барои маҳкум шудан бармеҳезанд.

³⁰ Ман наметавонам ба ихтиёри худ кореро иҷро кунам: Ман он чӣ бишнавам, ҳамон тавр ҳукм мекунам ва ҳукми Ман одилона аст, зеро Ман на хости худамро, балки хости фиристандаамро иҷро кардан мехоҳам.

Шоҳидони Исо

³¹ Агар Ман дар бораи худ шаҳодат диҳам, шаҳодати Ман эътибор надорад. ³² Аммо Ман шоҳиди дигаре дарам ва медонам, ки шоҳидии ӯ дар бораи Ман ҳақиқонист. ³³ Шумо одамони худро ба назди Яҳё фиристодед ва ӯ дар бораи ростӣ шаҳодат дод. ³⁴ Дар воқеъ, Ман мӯҳтоҷи шаҳодати инсон нестам, фақат ба хотири наҷоти шумо инро гуфтам. ³⁵ Яҳё монанди чароғи фурӯзон дурахшанда буд ва шумо хостед, ки муддате ҳам бошад, дар равшании ӯ хурсандӣ кунед.

³⁶ Вале Ман шаҳодати бузургтар аз он, ки Яҳё дода буд, дарам. Он корҳое, ки барои иҷро кардан Падар ба Ман супоридааст ва ҳуди он корҳое, ки Ман ба ҷо меоварам, шоҳиди онанд, ки Маро Падар фиристодааст! ³⁷ Ҳамин Падарам, ки Маро фиристодааст, дар бораи Ман шаҳодат медиҳад. Шумо тамоман на овозро шунидаед ва на намуди

Ўро дидаед. ³⁸ Каломи Ӯ дар дилҳои шумо нест, зеро шумо ба каси фиристодааш имон намеоваред. ³⁹ Шумо навиштаҷотро меомӯzed ва фикр мекунад, ки дар он ҳаёти абадӣ меёbed. Вале он ҳам дар бораи Ман шаҳодат медиҳад. ⁴⁰ Бо вучуди ин шумо намехоҳед, ки ба пеши Ман оеду ба ҳаёт соҳиб шавед.

⁴¹ Ман ба таърифи инсон мӯхтоҷ нестам. ⁴² Ман медонам, ки шумо дар дилҳоятон муҳаббати Худоро надоред! ⁴³ Ман назди шумо аз номи Падари худ омадам ва шумо Маро қабул намекунад, вале агар каси дигар ба назди шумо аз номи худ биёяд, шумо ӯро қабул мекунад. ⁴⁴ Агар шумо таърифи якдигарро маъқул донеду барои ҷустани таърифи Худои яккаву ягона кӯшиш накунад, чӣ тавр имон оварда метавонед?!

⁴⁵ Гумон накунад, ки Ман шуморо дар пеши Падар айбдор мекунам, айбдоркунандаи шумо Мӯсо аст, ки ба ӯ умед мебандед! ⁴⁶ Агар шумо ба Мӯсо имон медоштед, ба Ман ҳам имон меовардед, зеро ӯ дар бораи Ман навишта буд. ⁴⁷ Вале, агар шумо ба он чӣ, ки ӯ навиштааст, имон наоваред, чӣ тавр ба суханони Ман бовар мекунад?»

Сер кардани панҷ ҳазор кас

Б Баъд аз ин Исо ба соҳили дигари кӯли Ҷалил, ки баҳри Табария низ номида мешавад, равона шуд. ² Аз паси Ӯ мардуми бисёре рафтанд, зеро онҳо мӯъҷизаҳои Ӯро дар шифо додани беморон диданд. ³ Исо ба болои кӯҳ баромада, ҳамроҳи шогирдонаш дар ҳамон ҷо нишаст. ⁴ Айёми ҷашнгирии иди Балогардони яҳудиён наздик омада буд. ⁵ Исо ба атроф нигоҳ карду мардуми зиёди ба тарафаш омадаистодаро дида, ба

Филиппус гуфт: «Барои сер кардани инҳо аз кучо бояд нон харем?» ⁶ Ӯ хуб медонист, ки чӣ кор мекунад, аммо Филиппусро санҷидани шуда ин суханонро гуфт. ⁷ Филиппус дар ҷавоб гуфт: «Ба дусад динор нон харем ҳам, ба ҳар кас ақаллан яклуқмағи намерасад».

⁸ Яке аз шогирдонаш, Андриёс, ки бародари Шимъони Петрус буд, ба Исо гуфт: ⁹ «Дар ин ҷо писарбачае ҳаст, ки панҷ нони ҷав ва ду моҳӣ дорад. Вале ба ин қадар мардуми зиёд вай чӣ мешавад?» ¹⁰ «Ба мардум гӯед, ки бишинанд», — гуфт Исо. Дар он ҷо сабзазор буд. Шумораи ҳамаи нишастагон қариб панҷ ҳазор мард буд. ¹¹ Исо нонро гирифта дуои шукрона хонду онро ба нишастагон тақсим карда дод. Баъд бо моҳиҳо ҳам чунин кард ва ба ҳама чӣ қадаре ки мехостанд, ҳамон қадар дод. ¹² Вақте мардум сер шуданд, Исо ба шогирдони худ гуфт: «Нонпораҳои боқимондари чамъ кунед, ки ҳеҷ чиз исроф нашавад». ¹³ Шогирдон нонпораҳои панҷ нони ҷавро, ки аз хӯрандаҳо боқӣ монда буд, чамъ намуда, дувоздаҳ сабадро пур карданд.

¹⁴ Мардум мӯъҷизаи Исоро дида гуфтанд: «Ӯ ҳақиқатан ҳамон пайғамбарест, ки бояд ба ҷаҳон биёяд!» ¹⁵ Исо фаҳмид, ки онҳо нияти омада, Ӯро дастгир ва ба зӯрӣ подшоҳ кардандоранд, аз ин рӯ, танҳо ба кӯҳ баромад.

Дар рӯи об роҳ гаштани Исо

¹⁶ Вақти шаб шуд, шогирдони Исо ба лаби баҳр фаромаданд ¹⁷ ва ба қанқ савор шуда, ба соҳили дигари баҳр, ба сӯи Кафарнаҳум равона шуданд. Рӯз аллакай торик шуд, вале Исо ҳанӯз ба наздашон наомада буд. ¹⁸ Аз сабаби вазидани шамоли саҳт баҳр

ба талотум омад. ¹⁹Вақте онҳо ба масофаи панҷ-шаш километр қайқро ронда рафтанд, Исоро диданд, ки дар рӯи об қадамзанон ба қайқ наздик мешавад. Онҳо тарсиданд. ²⁰«Натарсед, ин Манам!» — гуфт ба онҳо Исо. ²¹Онҳо мехостанд, ки Ӯро ба қайқ гиранд, вале қайқ ҳамон замон ба соҳиле, ки онҳо равона буданд, омада расид.

Исо нони ҳаёт аст

²²Рӯзи дигар мардуме, ки дар соҳили дигари баҳр монда буданд, фаҳмиданд, ки шогирдони Исо ба ягона қайқе, ки дар он ҷо буд, савор шуда рафтаанд. Онҳо боз дида буданд, ки Исо ҳангоми ба қайқ савор шудани шогирдонаш ба онҳо ҳамроҳ нашуд ва онҳо бе Ӯ рафта буданд. ²³Он вақт одамон аз Табария дар якҷанд қайқ ба наздикии маҳале омаданд, ки дар он ҷо пас аз дуои шукронаи Худованд нон хӯрда буданд.

²⁴Вақте мардум диданд, ки дар он ҷо на Исо ҳасту на шогирдонаш, ба қайқҳо савор шуда, ба ҷустуҷӯи Ӯ ба Кафарнаҳум рафтанд. ²⁵Баъд Ӯро дар он тарафи баҳр ёфта, аз Ӯ пурсиданд: «Устод, Шумо кай ба ин ҷо омадед?» ²⁶Исо дар ҷавоб ба онҳо гуфт: «Ба шумо рост мегӯям, ки шумо Маро на аз барои он ки мӯъҷизаҳои мо дидаед, ҷустуҷӯ мекунед, балки аз барои он ки то сер шудан нон хӯрдед!» ²⁷На барои хӯроки нестшаванда, балки барои хӯроке, ки то ҳаёти абадӣ мемонад, меҳнат кунед. Ин хӯрокро Фарзанди Инсон ба шумо медиҳад, чунки Худо-Падар ба иҷрои ин кор ба Ӯ розигиашро додааст.

²⁸Онҳо аз Вай пурсиданд: «Барои иҷро кардани талаби Худо мо ҷӣ бояд кунем?» ²⁹Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Талаби Худо ин аст, ки ба каси фиристодааш имон оваред». ³⁰Онҳо пурсиданд: «Ту ба мо ҷӣ мӯъҷизае нишон медиҳӣ, ки мо онро дида ба Ту имон оварем? Ту ҷӣ кор мекуни?» ³¹Аҷдодони мо дар биёбон нони манна* хӯрданд. Чунон ки дар навиштаҷот гуфта шудааст, ки Ӯ барои хӯрдан ба онҳо аз осмон нон дод». ³²Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ба шумо рост мегӯям, ки нонро аз осмон ба шумо Мӯсо намодааст, ин Падари Ман аст, ки ба шумо аз осмон нони ҳақиқӣ медиҳад. ³³Зеро нони Худо он аст, ки аз осмон поён меояду ба ҷаҳон ҳаёт мебахшад». ³⁴«Ҳоҷаам, — гуфтанд онҳо, — ба мо ҳамеша чунин нон бидеҳ!»

³⁵Исо ба онҳо гуфт: «Ман нони ҳаёт ҳастам. Ҳар касе ки назди Ман биёяд, гурусна нахоҳад монд ва ҳар касе ки ба Ман имон оварад, ҳаргиз ташна нахоҳад шуд. ³⁶Аммо, чунон ки Ман ба шумо гуфта будам, шумо Маро дидед, вале бовар намекунед. ³⁷Ҳар касе ки ӯро Падар ба Ман ато кардааст, сӯи Ман хоҳад омад ва ҳар касе ки ба назди Ман биёяд, Ман ӯро берун нахоҳам ронд. ³⁸Зеро Ман аз осмон на барои иҷро кардани иродаи худ, балки барои иҷро кардани иродаи фиристандаам фаромадаам. ³⁹Иродаи фиристандаи Ман ин аст, ки аз он касоне, ки Ӯ ба Ман ато кардааст, ҳеҷ якеро аз даст надихам, балки дар рӯзи қиёмат онҳоро зинда гардонам. ⁴⁰Зеро иродаи Падари Ман ин аст: ҳар кас ки Писарро бинаду ба Ӯ имон оварад, ҳаёти

*6:31 6:31 Ин хӯрокест, ки Худо ба халқи Исроил аз осмон меод, вақте ки онҳо аз ғулумии Миср баромада, дар биёбон буданд (ниг. китоби Хуруҷ 16:13–19).

абадӣ ба даст оварад ва дар рӯзи қиёмат Ман ўро зинда мекунам».

⁴¹ Он гоҳ дар байни мардум барои он ғавғо бархост, ки Ў «Ман нонам, ки аз осмон фаромадам» гуфт. ⁴² Онҳо гуфтанд: «Магар ин ҳамон Исои писари Юсуф нест, ки ҳам падар ва ҳам модари Ўро мешиносем? Акнун Ў чӣ тавр „Ман аз осмон фаромадам“ гуфта метавонад?» ⁴³ «Байни худ ғур-ғур накунед!» — дар ҷавоб гуфт ба онҳо Исо. ⁴⁴ «То Падар, ки Маро фиристодааст, касеро ба Ман ҷалб накунонад, ҳеч кас назди Ман омада наметавонад ва ҷалбшударо дар рӯзи қиёмат Ман зинда хоҳам кард.

⁴⁵ Дар китоби пайғамбарон навишта шудааст: „Ҳамаи онҳо аз Худо таълим хоҳанд гирифт“. Ҳар касе ки Падарро шунида ва аз Ў таълим гирифта бошад, ба назди Ман меояд. ⁴⁶ Ин маънои онро надорад, ки касе Падарро дидааст. Фақат касе, ки аз пеши Худо омадааст, Падарро дидааст. ⁴⁷ Ба шумо рост мегӯям, он ки имон дорад, ҳаёти абадӣ ёфтааст.

⁴⁸ Ман нони ҳаёт ҳастам. ⁴⁹ Ачдодони шумо дар биёбон хӯроки маннаро хӯрданд, вале аз марг наҷот наёфтанд. ⁵⁰ Аммо ноне, ки аз осмон мефуруяд, дигар хел аст: касе ки онро бихӯрад, намемирад. ⁵¹ Ман он нони ҳаётам, ки аз осмон фаромадааст. Ҳар кас ин нонро бихӯрад, ҳаёти абадӣ пайдо мекунад. Ноне, ки Ман медиҳам, бадани Ман аст, ки онро ба хотири зинда мондани ҷаҳон фидо мекунам».

⁵² Пас аз ин дар байни мардум баҳси пуришдат авҷ гирифт: «Ин шахс чӣ тавр бадани худро барои хӯрдани мо дода метавонад?!» ⁵³ Исо ба онҳо гуфт: «Ба шумо рост мегӯям, ки агар бадани Фарзанди Инсонро нахӯред ва хуни Ўро нанӯшед, ҳаёт пайдо

намекунед. ⁵⁴ Ҳар кӣ бадани Маро бихӯрад ва хуни Маро бинӯшад, ҳаёти абадӣ меёбад ва Ман дар рӯзи қиёмат ўро зинда хоҳам кард. ⁵⁵ Зеро бадани Ман хӯроки ҳақиқӣ ва хуни Ман нӯшокии ҳақиқист. ⁵⁶ Ҳар кӣ бадани Маро бихӯрад ва хуни Маро бинӯшад, вай дар Ман зиндагӣ мекунад ва Ман дар ӯ. ⁵⁷ Чунон ки Маро Падар фиристод, ки Ў худ сарчашмаи ҳаёт аст ва Ман ба воситаи Ў зиндам, ҳамчунин, касе ки Маро бихӯрад, ба воситаи Ман зиндагӣ мекунад. ⁵⁸ Ин аст ноне, ки аз осмон поён фаромад. Вай монанди он ноне нест, ки ачдодони шумо хӯрданд, вале аз марг наҷот наёфтанд. Аммо ҳар кӣ ин нонро бихӯрад, то абад зинда хоҳад монд». ⁵⁹ Ин суҳанонро Исо ҳангоми дар ибодатхонаи Кафарнаҳум таълим доданаҳ гуфт.

Калом дар бораи ҳаёти абадӣ

⁶⁰ Бисёре аз шогирдон суҳанони Ўро шунида гуфтанд: «Ин таълимоти вазнин аст! Кӣ онро қабул карда метавонад?» ⁶¹ Исо медонист, ки шогирдонаш аз суҳанонаш ғур-ғур карда истодаанд ва ба онҳо гуфт: «Магар ин шуморо аз роҳ мезанад? ⁶² Пас, агар шумо ба ҷои аввалаи худ боло баромадани Фарзанди Инсонро медидед, чӣ кор мекардед? ⁶³ Ҳаётро Рӯҳ мебахшад ва ҷисм ин корро карда наметавонад. Он суҳаноне, ки Ман ба шумо гуфтам, рӯҳ ва ҳаётанд. ⁶⁴ Аммо дар байни шумо шахсоне ҳам ҳастанд, ки имон намеоваранд». (Исо аз аввал медонист, ки ба Ў кӣ имон наовардааст ва кӣ дар ҳақиқи Ў хиёнат мекунад). ⁶⁵ Ў давом дода гуфт: «Аз ин рӯ ба шумо гуфтам, ки фақат он кас назди Ман омада метавонад, ки Падар ба ӯ ихтиёри омаданро дода бошад».

⁶⁶Баъд аз ин бисёри шогирдонаш аз \bar{U} рӯй гардонданду дигар ҳамроҳи \bar{U} нарафтанд. ⁶⁷Пас, Исо аз он дувоздаҳ шогирдаш пурсид: «Шояд шумо ҳам рафтани ҳастед?» ⁶⁸«Эй Худованд, — ҷавоб дод ба \bar{U} Шимъӯни Петрус, — мо ба назди кӣ меравем? Сухани ҳаёти абади аз они туанд. ⁶⁹Мо имон овардем ва фаҳмидем, ки Ту Шахси Муқаддаси Худо ҳастӣ». ⁷⁰Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Магар Ман худам дувоздаҳ шогирдро интихоб накардаам? Вале як нафар аз байни шумо шайтон аст!»

⁷¹ \bar{U} инро дар бораи Яҳуди писари Шимъӯни Исқарют, яке аз дувоздаҳ шогирдонаш мегуфт, ки дар оянда ба Исо хиёнат кард.

Беимонии бародарони Исо

7 Баъд аз он Исо дар сарзамини Ҷалил мегашт. \bar{U} намехост, ки дар Яҳудия бошад, чунки роҳбарони яҳудӣ хоҳони марги \bar{U} буданд. ²Иди Хаймаҳои яҳудиён наздик омад ³ва бародарони Исо ба \bar{U} гуфтанд: «Аз ин ҷо баромада, ба Яҳудия рав! Бигзор шогирдонат ҳам корҳои мекардагиатро дар он ҷо бубинанд. ⁴Зеро касе ки шӯҳрат пайдо кардан мехоҳад, корҳои худро дар пинҳонӣ намекунад. Ту, ки ин гуна корхоро мекунӣ, худро ба ҷаҳон ошкор намое» ⁵(Ҳатто бародаронаш ба \bar{U} имон надоштанд). ⁶«Вақту соати Ман ҳанӯз нарасидааст, — ҷавоб дод ба онҳо Исо, — барои шумо ҳар вақт хуб аст. ⁷Ҷаҳон наметавонад аз шумо нафрат дошта бошад, вале Маро бад мебинанд, чунки Ман бад будани корҳои онро шаҳодат медиҳам. ⁸Шумо ба ин ид равед, вале Ман намеравам, чунки вақти Ман ҳанӯз нарасидааст». ⁹Инро ба онҳо гуфта, Исо дар Ҷалил монд.

Таълимоти Исо дар вақти ид

¹⁰Аммо, пас аз он ки бародаронаш ба ид рафтанд, Исо ҳам на ошкоро, балки пинҳонӣ ба он ҷо рафт.

¹¹Дар вақти ид роҳбарони яҳудӣ \bar{U} ро ҷустуҷӯ карданд. Онҳо «Ин одам дар кучост?» гуфта мепурсиданд. ¹²Дар байни мардум низ дар хусуси \bar{U} баҳси зиёде ба миён омад. «Вай одами хуб аст», — мегуфтанд баъзеҳо, дигарон эътироз карда «Не, \bar{U} мардумро гумроҳ мекунад» мегуфтанд. ¹³Аммо ҳама аз роҳбарони яҳудиён тарсида, ошкоро дар бораи \bar{U} сухане ҳам ба забон намегирифтанд.

¹⁴Дар миёни ҳафтаи ид Исо ба Хонаи Худо омада, ба таълим додан шурӯъ намуд. ¹⁵Роҳбарони яҳудӣ тааҷҷуб карда мегуфтанд: «Аз кучо Вай ин қадар дониш дорад, дар сурате ки дар ҳеҷ ҷо таълим нагирифтааст?» ¹⁶Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Таълимоти Ман аз худам нест, балки аз касест, ки Маро фиристодааст. ¹⁷Касе ки хости Худоро ба ҷо овардан мехоҳад, мефаҳмад, ки ин таълимот аз Худост ё Ман аз худ мегӯям. ¹⁸Ҳар кӣ аз номи худ сухан мегӯяд, барои худ шӯҳрат мечӯяд, вале касе ки барои фиристандаи худ шӯҳрат ба даст овардан мехоҳад, ростқавл аст ва дар дили \bar{U} фиребе нест.

¹⁹Магар Мӯсо ба шумо шариятро надодааст? Бо вучуди ин ҳеҷ кадоми шумо онро риоя намекунед! Чаро Маро куштан мехоҳед?» ²⁰Мардум ҷавоб доданд: «Ту дев дорӣ! Кӣ Туро куштан мехоҳад?» ²¹Исо ба онҳо гуфт: «Ман танҳо як кор кардам ва шумо ҳама дар тааҷҷуб мондед. ²²Мӯсо ба шумо анъанайи хатнаро фармуд (ин анъана на аз Мӯсо, балки аз аҷдодон мондааст) ва

шумо писаронатонро ҳатто дар рӯзи истироҳат хатна мекунед. ²³ Агар шумо барои вайрон нашудани шариати Мӯсо дар рӯзи истироҳат писаронатонро хатна мекарда бошед, пас чаро аз Ман хашмгин мешавед, ки дар рӯзи истироҳат инсонеро пурра шифо бахшидам? ²⁴ Аз рӯи намуди зоҳирӣ ҳукм накунед, балки аз рӯи адолат ҳукм кунед!»

Оё Исо Таъиншудаи Худо аст?

²⁵ Баъзе аз сокинони Ерусалим гуфтанд: «Магар Ӯ ҳамон одам нест, ки Ӯро куштан мехоҳанд? ²⁶ Бинед, Ӯ рӯйирифт таълим медиҳад ва касе ба Ӯ чизе намегӯяд. Наход ҳукуматдорон фаҳмида бошанд, ки Ӯ ҳақиқатан Таъиншудаи Худо аст? ²⁷ Мо бошем, аз кучо будани ин одамро медонем. Аммо, вақте ки Таъиншудаи Худо меояд, аз кучо будани Ӯро ҳеҷ кас намедонад».

²⁸ Он гоҳ Исо, ки дар Хонаи Худо машғули таълимдихӣ буд, хитоб карда гуфт: «Шумо Маро ва аз кучо буданамро медонед-а? Ман аз номи худам наомадам. Касе ки Маро фиристодааст, ҳақ аст. Шумо Ӯро намешиносед, вале ²⁹ Ман Ӯро мешиносам, чунки Ман аз пеши Ӯ омадам ва Ӯ Маро фиристодааст».

³⁰ Сипас онҳо хостанд Ӯро дастгир кунанд, вале аз сабаби он ки вақти Ӯ ҳанӯз нарасида буд, касе ба Ӯ даст нарасонд. ³¹ Бо вучуди он, аз байни мардум бисёриҳо ба Ӯ имон оварда мегуфтанд: «Вақте ки Таъиншудаи Худо меояд, магар аз ин одам бештар мӯъҷиза нишон дода метавонад?»

³² Фарисиён дар байни мардум пичир-пичиркунон дар бораи Исо гуфтани чунин чизҳоро шуниданд. Баъд онҳо ва сардорони рӯҳонӣ барои дастгир кардани Исо посбонони Хонаи Худоро фиристоданд. ³³ Он

гоҳ Исо гуфт: «Боз каме вақт бо шумо мемонаму баъд ба назди фиристандаи худ бармегардам. ³⁴ Шумо Маро мекобед, аммо намеёбед. Ба он чое, ки Ман меравам, шумо омада наметавонед». ³⁵ Роҳбарони яҳудӣ ба якдигар гуфтанд: «Ӯ ба кучо рафтан мехоҳад, ки мо Ӯро ёфта наметавонем? Оё Ӯ барои таълим додани ғайрияҳудиён ба шаҳрҳои онҳо рафтанист, ки мардуми мо низ он чо зиндагӣ мекунам? ³⁶ Ӯ „Шумо Маро мекобед, аммо намеёбед“ ва „Ба он чое, ки Ман меравам, шумо омада наметавонед“ гуфта чиро дар назар дорад?»

³⁷ Дар рӯзи охири ва муҳимтарини ид Исо аз чояш бархеста, бо овози баланд эълон кард: «Касоне ки ташнаанд, назди Ман оянд ва бинӯшанд! ³⁸ Дар навиштаҷот гуфта шудааст, ки аз ботини он касе, ки ба Ман имон меоварад, дарёҳои оби ҳаёт қорӣ мешаванд». ³⁹ Ӯ инро дар бораи Рӯҳе гуфт, ки касони ба Ӯ имоноварда қабул карданашон лозим буд. Рӯҳ ҳанӯз ато нашуда буд, зеро Исо ҳанӯз соҳиби тамоми шӯҳрату ҷалоли худ нагардида буд.

⁴⁰ Баъзе аз мардум суханони Ӯро шуниданд гуфтанд: «Ин одам дар ҳақиқат ҳамон пайғамбарест, ки мо мунтазираш будем!» ⁴¹ «Ин Таъиншудаи Худо аст!» — мегуфтанд дигарон.

Баъзеи дигарон мегуфтанд: «Таъиншудаи Худо ҳаргиз аз Ҷалил пайдо намешавад! ⁴² Охир, дар навиштаҷот гуфта шудааст, ки Масеҳ, яъне Таъиншудаи Худо бояд аз авлоди шоҳ Довуд, дар деҳаи Байт-Лаҳм, ки Довуд зиндагӣ мекард, пайдо шавад». ⁴³ Инак, дар байни мардум дар бораи Исо низоъ бархост. ⁴⁴ Баъзеҳо мехостанд Ӯро дастгир

кунанд, лекин ҳеч кас ба Ӯ даст нарасонд.

Нобоварии роҳбарони яҳудӣ

⁴⁵ Вақте ки посбонон ба назди сардорони рӯхонӣ ва фарисиён баргаштанд, аз посбонон пурсиданд: «Чаро Ӯро наовардед?» ⁴⁶ Посбонон ҷавоб доданд: «Касе ҳаргиз монанди ин шахс суҳан нагуфтааст!» ⁴⁷ Фарисиён ба онҳо гуфтанд: «Наход Ӯ шуморо ҳам гумроҳ карда бошад?» ⁴⁸ Магар касе аз сардорон ё фарисиён ба Ӯ имон овардааст? ⁴⁹ Мардум бошад, аз шариат беҳабар ва лаънатзадаанд!»

⁵⁰ Аммо яке аз онҳо Ниқодимус, ки пештар ба назди Исо омада буд, ба онҳо гуфт: ⁵¹ «Оё аз рӯи шариатамон мо касеро нашунда ва кори кардаашро муайян накарда, ба ӯ ҳукм мебарорем?» ⁵² Онҳо ҷавоб доданд: «Ту худат-ку аз Ҷалил нестӣ? Навиштаҷотро биомӯз ва мебинӣ, ки аз Ҷалил пайғамбар баромада наметавонад».

[⁵³ Он гоҳ ҳама ба хонаҳояшон рафтанд.]

Бахшиш ёфтани зани гунаҳкор

8 Исо бошад, ба теппаи Зайтун рафт. ² Саҳарии барвақт Ӯ боз ба Хонаи Худо омад. Тамоми мардум ба наздаш омаданд ва Ӯ нишаста ба таълим додани онҳо шурӯъ кард. ³ Дар ин вақт шариатдонону фарисиён ба назди Ӯ занеро оварданд, ки ҳангоми алоқаи беникоҳ доштани дастгир шуда буд. Ӯро дар пеши ҳама гузошта, ⁴ ба Исо гуфтанд: «Эй устод, ин зан ҳангоми алоқаи беникоҳ доштани дастгир шудааст. ⁵ Мӯсо дар шариат

фармудааст, ки чунин занон бояд сангсор карда шаванд. Шумо чӣ мегӯед?» ⁶ Онҳо ин суҳанонро барои ба дом афтондани Исо гуфтанд, то ки баъд Ӯро айбдор намоянд.

Аммо Исо сарашро ҳам карда бо ангушташ дар рӯи замин чизе менавишт. ⁷ Онҳо савол доданро бас намекарданд, ки Исо бархеста, ба онҳо гуфт: «Касе ки дар байни шумо бегуноҳ бошад, бигзор аввалин шуда, ӯро бо санг занад!» ⁸ Исо боз сарашро ҳам карда дар рӯи замин менавишт.

⁹ Мардум инро шуниданду аз калонсолон сар карда яке аз паси дигар ба ҳар тараф пароканда шуданд. Он гоҳ Исо бо зане, ки дар пеши Ӯ истода буд, танҳо монд. ¹⁰ Ӯ сари худро бардошта, аз зан пурсид: «Эй зан, ҳамаи онҳо кучо рафтанд? Магар касе туро айбдор накард?» ¹¹ «Ҳеч кас, хоҷа», — гуфт он зан. «Ман ҳам туро айбдор намекунам, — гуфт Исо. — Рав ва дигар гуноҳ накун».†]

Нури ҷаҳон

¹² Исо боз ба мардум гуфт: «Ман нури ҷаҳон ҳастам. Касе, ки аз паси Ман меравад, дар торикӣ намегардад, балки нури ҳаёт бо ӯст». ¹³ Фарисиён ба Ӯ гуфтанд: «Ту аз номи худат шаҳодат медиҳӣ, бинобар ин шаҳодати Ту эътибор надорад». ¹⁴ Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ҳатто агар Ман аз номи худам шаҳодат диҳам, шаҳодати Ман боэътибор аст, зеро Ман медонам, ки аз кучо омадам ва ба кучо меравам, вале шумо инро намедонед. ¹⁵ Шумо аз рӯи меъёри инсонӣ ҳукм мекунед, аммо Ман ҳеч касро ҳукм намекунам. ¹⁶ Агар Ман ҳукм кунам ҳам, ҳукми Ман

†8:11 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот матни аз 7:53 то 8:11 дохил нашудааст.

ҳақ аст, чунки Ман танҳо нестам: Падаре, ки Маро фиристодааст, бо Ман аст. ¹⁷ Дар шарияти шумо ҳам навишта шудааст, ки шаҳодати ду гувоҳ боэътибор аст. ¹⁸ Ман аз номи худам шаҳодат медиҳам ва Падаре, ки Маро фиристодааст, низ бар Ман шаҳодат медиҳад. ¹⁹ Бинобар ин онҳо пурсиданд: «Падари Ту кучост?» «Шумо на Маро ва на Падарамро мешиносед, — ҷавоб дод Исо. — Агар шумо Маро мешинохтед, Падари Маро низ мешинохтед». ²⁰ Ин суханонро Ӯ хангоми дар назди хазинаи Хонаи Худо таълим додан гуфта буд. Вале касе Ӯро дастгир накард, чунки вақту соати Ӯ ҳоло нарасида буд.

Пешгӯйии марги Исо

²¹ Исо боз ба онҳо гуфт: «Ман баъд аз чанд вақт меравам. Шумо Маро ҷустуҷӯ мекунед, вале бо гуноҳатон хоҳед мурд. Инчунин ба он ҷое, ки Ман меравам, шумо рафта наметавонед». ²² Роҳбарони яҳудӣ гуфтанд: «Ӯ „Ба он ҷое, ки Ман меравам, шумо рафта наметавонед“ гуфта чиро дар назар дошт? Оё Ӯ худкушӣ кардан мехоҳад?» ²³ Исо ба онҳо гуфт: «Шумо аз олами поён ҳастед, вале Ман аз олами боло. Шумо аз ин ҷаҳон ҳастед, вале Ман аз ин ҷаҳон нестам. ²⁴ Ман ба шумо гуфтам, ки „бо гуноҳоятон хоҳед мурд“. Зеро, агар бовар накунед, ки он ҷӣ дар бораам гуфтам, Ман ҳастам, шумо ҳатман бо гуноҳоятон мемиред!» ²⁵ «Ту кистӣ?» — пурсиданд онҳо аз Исо. Ӯ ҷавоб дод: «Ман ҳамоноам, ки аз аввал ба шумо гуфта будам. ²⁶ Ман барои айбдор кардани шумо чизҳои

зиёде гуфта метавонам, вале касе, ки Маро фиристодааст, ҳақ аст ва Ман он чиро, ки аз Ӯ шунидам, ба ҷаҳон эълон мекунам».

²⁷ Онҳо нафаҳмиданд, ки Вай ба онҳо дар бораи Падар мегуфт. ²⁸ Инак, Исо давом дода гуфт: «Вақте ки Фарзанди Инсонро дар солиб боло мебардоред, мефаҳмед, ки Ман ҳамоноам³ ва аз худ ҳеҷ коре намекунам, фақат он чизҳои мегӯям, ки Падар ба Ман таълим додааст. ²⁹ Фиристандаи Ман бо Ман аст, Ӯ Маро танҳо нагузоштааст, зеро Ман ҳамеша кори таъби дили Ӯро мекунам».

³⁰ Бисёр касон аз рӯи ин суханон ба Ӯ имон оварданд.

Шогирди ҳақиқӣ

³¹ Пас, Исо ба онҳое, ки ба Ӯ имон оварданд, гуфт: «Агар шумо гуфтаҳои Маро риоя кунед, шогирдони ҳақиқии Ман мешавед ³² ва ростиро мефаҳмед ва ин ростӣ шуморо озод мекунад». ³³ Онҳо гуфтанд: «Мо аз авлоди Иброҳим ҳастем ва ҳаргиз ғуломи касе набудем! Пас, „озод хоҳед шуд“ гуфта, чиро дар назар дорӣ?» ³⁴ Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ба шумо рост мегӯям, ҳар касе ки гуноҳ мекунад, ғуломи гуноҳ аст. ³⁵ Ғулом дар як хонадон то охир зиндагӣ намекунад, аммо писар ҳаਮеша дар хонадон меконад. ³⁶ Агар Писар ба шумо озодӣ бахшад, он вақт ҳақиқатан озод хоҳед шуд. ³⁷ Ман медонам, ки шумо аз авлоди Иброҳим ҳастед, бо вучуди он шумо барои куштани Ман тайёред, чунки суханони Маро қабул намекунед. ³⁸ Ман ба шумо чизҳои мегӯям, ки дар назди Падарам дидаам, шумо

³8:28 Ӯ «Ман ҳастам» — ин номест, ки Худо бо он худро номида буд (Ниг. Хуруҷ 3:14).

бошед, он кореро мекунед, ки аз падари худ шунидаед».

³⁹ «Ачдоди мо Иброҳим аст!» — ба Ӯ ҷавоб доданд онҳо. Исо ба онҳо гуфт: «Агар шумо ҳақиқатан аз авлоди Иброҳим мебудед, корҳои Иброҳимро ба ҷо меовардед. ⁴⁰ Вале шумо Маро, ки ростиро аз Худо шунида ба шумо гуфтам, куштан мехоҳед! Иброҳим чунин кор накардааст! ⁴¹ Шумо корҳои падари худро ба ҷо меоваред!» «Мо-ку ҳаромзода нестем! — ба ғазаб омаданд онҳо, — мо як падар дорем, ки Ӯ Худо аст!»

⁴² Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Агар Худо падари шумо мебуд, шумо Маро дӯст медоштед, зеро Ман аз ҷониби Худо омадаам. Ман худсарона наомадаам, балки Ӯ Маро фиристодааст. ⁴³ Чаро шумо суханони Маро намефаҳмед? Чунки шумо тоқати шунидани онҳоро надоред! ⁴⁴ Падари шумо иблис аст ва шумо орзуву ҳаваси падари худро иҷро кардан мехоҳед. Ӯ аз азал одамкуш буд ва ҳеҷ гоҳ рост нагуфтааст, чун дар ӯ ростӣ нест. Дурӯғ гуфтан ба ӯ хос аст, ӯ дурӯғ мегӯяд, чунки ӯ дурӯғгӯӣ ва падари ҳамаи дурӯғхост. ⁴⁵ Лекин, азбаски Ман рост мегӯям, шумо ба Ман имон намеоред. ⁴⁶ Кадоме аз шумо метавонад Маро дар ягон гуноҳ айбдор кунад? Пас, агар Ман ба шумо ростиро гӯям, чаро ба Ман имон намеоред? ⁴⁷ Касе ки аз Худо бошад, ба каломи Худо гӯш медиҳад. Шумо барои он гӯш намедиҳед, ки аз Худо нестед».

Исо ва Иброҳим

⁴⁸ Мардум ба Ӯ гуфтанд: «Магар мо нагуфтем, ки Ту сомарӣ ҳастӣ ва дев дорӣ?» ⁴⁹ Исо ҷавоб дод: «Ман

дев надорам, балки Падари худро ҳурмат мекунам, вале шумо Маро бадном мекунед. ⁵⁰ Ман дар ҷустуҷӯи шӯҳрати худ нестам, каси дигаре дар ҷустуҷӯи он аст ва Ӯ довар мешавад. ⁵¹ Ба шумо рост мегӯям: касе ки гуфтаҳои Маро иҷро мекунад, ҳаргиз нахоҳад мурд».

⁵² Онҳо ба Вай гуфтанд: «Акнун мо яқин донистем, ки Ту девона ҳастӣ. Ачдоди мо Иброҳим мурд ва пайғамбарон ҳам мурданд. Вале Ту мегӯӣ, ки касе суханони Туро иҷро кунад, ҳаргиз намемирад. ⁵³ Иброҳим мурд, магар Ту аз ӯ бузургтар ҳастӣ? Пайғамбарон ҳам мурдаанд. Ту худро кӣ ҳисоб мекунӣ?» ⁵⁴ Исо ҷавоб дод: «Агар Ман худро шӯҳрат меодам, шӯҳрати Ман арзише намедошт. Аммо Маро Падарам шӯҳрат медиҳад, ки шумо Ӯро Худои худ мехонед! ⁵⁵ Шумо ҳеҷ вақт Ӯро намешинохтед, вале Ман Ӯро мешиносам. Агар Ман мегуфтам, ки Ӯро намешиносам, монанди шумо дурӯғгӯӣ мешудам. Вале Ман Ӯро мешиносам ва гуфтаҳои Ӯро ба ҷо меорам. ⁵⁶ Ачдоди шумо Иброҳим шод буд, ки рӯзи омадани Маро мебинад. Вай ин рӯзро дид ва хурсанд шуд!»

⁵⁷ «Ту ҳанӯз панҷоҳсола нашудай ва нахонд Иброҳимро дида бошӣ?» — гуфтанд одамон. ⁵⁸ Исо ҷавоб дод: «Ба шумо рост мегӯям, ки пеш аз ба дунё омадани Иброҳим ҳам Ман ҳастам[¶]». ⁵⁹ Он гоҳ онҳо барои сангсор кардани Ӯ санг гирифтанд, вале Исо худро пинҳон карда, аз Хонаи Худо баромада рафт.

Шифо ёфтани кӯри модарзод

9 Исо роҳравон шахсеро дид, ки кӯри модарзод буд. ² Шогирдон

[¶]8:58 Ниг. эзоҳи 8:28.

аз Исо пурсиданд: «Устод, аз барои гуноҳи кӣ ӯ кӯр таваллуд шудааст? Аз барои гуноҳи худаш ё гуноҳи падару модараш?»³ Исо дар ҷавоб гуфт: «На аз барои гуноҳи худаш ва на аз барои гуноҳи падару модараш. Кӯрии вай барои он аст, ки корҳои Худо дар ҳаёти вай нишон дода шаванд.⁴ То рӯз аст, мо бояд корҳои фиристандаи Маро иҷро кунем. Вақте ки шаб мешавад, касе кор карда наметавонад.⁵ То Ман дар ҷаҳон ҳастам, Ман нури ҷаҳонам».

⁶ Ибро гуфта, ба замин туф карду онро бо хок омехта, гилро ба чашмони кӯр молид ва ⁷ ба ӯ гуфт: «Рафта, дар ҳавзи Шилӯаҳ (маънои он „фиристода“ аст) рӯятро бишӯй».

Ӯ рафта, рӯяшро шусту бо чашмони бино баргашт.⁸ Ҳамсоҷҳои ӯ ва касони дигаре, ки ӯро дар вақти садақа пурсиданаш дида буданд, ба ҳамдигар мегуфтанд: «Оё ин ҳамон шахс нест, ки нишаста гадоӣ мекард?»⁹ «Бале, ин ҳамон шахс аст», — мегуфтанд баъзеҳо. Дигарон мегуфтанд: «Не, ӯ фақат монанд аст». Он мард бошад, мегуфт, ки ман ҳамон одам ҳастам.¹⁰ «Ту чӣ тавр бино шудӣ?» — пурсиданд аз ӯ.¹¹ Ӯ дар ҷавоб гуфт: «Марде бо номи Исо гиле сохта, ба чашмони ман молиду гуфт, ки ба Шилӯаҳ рафта, рӯямро шӯям. Ман рафта, рӯямро шустаму бино шудам».¹² «Ӯ дар кучост?» — пурсиданд онҳо. «Намедонам», — ҷавоб дод ӯ.

Пурсучӯ оид ба шифо ёфтани марди кӯр

¹³ Мардеро, ки пештар кӯр буд, назди фарисиён бурданд.¹⁴ Рӯзе, ки Исо гил сохта, чашмони ӯро шифо дод, рӯзи истироҳат буд.¹⁵ Фарисиён ҳам ӯро пурсиданд, ки чӣ тавр ӯ бино шуд. Ӯ ҷавоб дод: «Ӯ ба чашмонам

гил молиду ман рӯямро шустам ва акнун мебинам».¹⁶ Баъзе аз фарисиён гуфтанд, ки одами ин корро карда аз ҷониби Худо нест, чунки қоидаҳои рӯзи истироҳатро риоя намекунад. Лекин дигарон мегуфтанд: «Магар шахси гунаҳкор метавонад чунин мӯъҷизаҳоро нишон диҳад?» Ҳамин тавр дар миёни онҳо низоъ ба вучуд омад.

¹⁷ Онҳо боз аз кӯр пурсиданд: «Ту дар бораи Вай чӣ гуфта метавонӣ? Охир Вай чашмони туро бино кардуку». «Ӯ пайғамбар аст», — ҷавоб дод он мард.

¹⁸ Онҳо то падару модари он кӯрро даъват накарданд боварӣ надоштанд, ки ин одам пештар кӯр буду баъд бино шуд. Баъд аз даъват кардан ¹⁹ аз онҳо пурсиданд: «Ин писари шумост? Шумо мегӯед, ки ӯ кӯр таваллуд шуда буд. Пас, чӣ тавр ӯ ҳоло дида метавонад?»²⁰ Падару модари вай ҷавоб доданд: «Мо медонем, ки ин писари мост ва кӯр таваллуд шудааст.²¹ Аммо намедонем, ки чӣ тавр ӯ акнун медидагӣ шуд ва кист он касе, ки чашмони ӯро шифо додааст. Аз худи ӯ бипурсед. Ӯ ба воя расидааст ва худаш дар бораи худ гуфта метавонад».²² Падару модари ӯ аз тарси роҳбарони яҳудӣ чунин ҷавоб доданд, зеро роҳбарони яҳудӣ чунин қарор карданд: ҳар кӣ Исоро Таъиншудаи Худо гӯяд, аз ибодатхона ҷудо карда мешавад.²³ Барои ҳамин ҳам падару модари вай гуфтанд, ки «Ӯ ба воя расидааст, аз худаш пурсед».

²⁴ Инак, шахсеро, ки кӯр буд, бори дигар ҷеғ зада, ба ӯ гуфтанд: «Ба Худо росташро бигӯй! Мо медонем, ки он шахс гунаҳкор аст».²⁵ «Гунаҳкор аст ё не, ман намедонам, — ҷавоб дод ӯ. — Ҳаминашро медонам, ки ман кӯр будам ва акнун мебинам».²⁶ Онҳо боз пурсиданд: «Ӯ бо ту чӣ

кор кард? Чӣ тавр чашмони туро бино кард?»²⁷ «Ман ба шумо гуфта будам, вале шумо гӯш накардед, — ҷавоб дод ӯ. — Чаро боз шунидан мехоҳед? Шояд шумо ҳам шогирди Ӯ шуданӣ ҳастед?»²⁸ Онҳо ӯро ҷанг карда: «Ин ту шогирди Ӯ ҳастӣ, аммо мо шогирдони Мӯсо ҳастем.²⁹ Мо медонем, ки Худо бо Мӯсо гап задааст, вале дар бораи ин одам бошад, ҳатто аз кучо буданашро намедонем».

³⁰ Он мард дар ҷавоб гуфт: «Аҷиб аст, ки шумо аз кучо будани Ӯро намедонед, ҳол он ки Ӯ чашмони маро бино кард.³¹ Мо медонем, ки Худо дуои гунаҳкоронро намешунавад, фақат онҳоеро мешунавад, ки худотарс ҳастанду хости Ӯро иҷро мекунад.³² Аз рӯзе, ки олам ҳаст, боре нашундаем, ки касе кӯри модарзодро бино карда бошад!³³ Агар Ӯ аз ҷониби Худо намеомад, Ӯ ҳеҷ чиз карда наметавонист!»³⁴ Онҳо ба ӯ ҷавоб доданд: «Ту пурра дар гуноҳ таваллуд шудай ва боз моро таълим медиҳӣ!» Инро гуфта, ӯро берун ронданд.

Кӯрии рӯҳӣ

³⁵ Вақте Исо фаҳмид, ки он мардро берун ронданд, вайро ёфта пурсид: «Ту ба Фарзанди Инсон имон дорӣ?»³⁶ Ӯ ҷавоб дод: «Хоча, ба ман бигӯ, ки Ӯ кист, то ба Ӯ имон оварам».³⁷ «Ту Ӯро дидай, — гуфт Исо. — Ӯ ҳамон касест, ки ҳоло бо ту гап мезанад».³⁸ «Эй Худованд, имон дорам!» — ҷавоб дод вай ва ба Исо сачда кард.³⁹ Исо гуфт: «Ман ба ин ҷаҳон барои доварӣ омадам, то онҳое, ки кӯр ҳастанд, бино шаванд ва онҳое, ки мекӯр, кӯр шаванд».

⁴⁰ Баъзе фарисиёне, ки назди Ӯ истода буданд, ин суханонро шунида ба Ӯ гуфтанд: «Шумо моро-ку кӯр

намешуморед?»⁴¹ Исо ҷавоб дод: «Агар шумо дар ҳақиқат кӯр мекӯед, дар гуноҳ айбдор намешудед. Вале ҳоло худатон мегӯед, ки бино ҳастед, пас гуноҳатон дар гардани худатон мекӯнад».

Масал дар бораи ҷӯпони нек

10 Исо гуфт: «Ба шумо рост мегӯям, ҳар кӣ ба оғили гӯсфандон на аз дар, балки аз ҷои дигар гузашта дарояд, дузд ва роҳзан аст.² Он ки аз дар мебарояд, ҷӯпони гӯсфандон аст.³ Дарвозабон дарро барои ӯ мекушояд ва гӯсфандон садои ӯро мешунавад. Ӯ гӯсфандони худро ном ба ном фарёд карда, берун мебарорад.⁴ Баъди берун баровардани ҳамаи гӯсфандонаш худ пешопеши онҳо равона мешаваду гӯсфандон аз паси ӯ меравад, чунки овози ӯро мешиносанд.⁵ Гӯсфандон аз қафои каси бегона намеравад, балки аз ӯ мегурезанд, чунки овози каси бегонаро намешиносанд».

⁶ Исо ба онҳо ин масалро нақл кард, аммо онҳо маънои гуфтаҳояшро нафаҳмиданд.

⁷ Инак, Исо боз ба онҳо гуфт: «Ба шумо рост мегӯям, ки Ман барои гӯсфандон дарвоза ҳастам.⁸ Ҳамаи онҳое, ки пеш аз Ман омада буданд, дузд ва роҳзан ҳастанд, лекин гӯсфандон онҳоро гӯш накарданд.⁹ Ман дарвоза ҳастам. Ҳар касе ки ба воситаи Ман мебарояд, наҷот меёбад. Ӯ ҳам мебарояду ҳам мебарояд ва барои худ чарогоҳ пайдо мекунад.¹⁰ Дузд фақат барои дуздидан, куштан ва нобуд кардан меояд. Ман омадаам, ки гӯсфандонам ҳаёт дошта бошанд ва ҳаёти фаровон».

¹¹ Ман ҷӯпони нек ҳастам. Ҷӯпони нек ҷони худро барои гӯсфандон фидо мекунад.¹² Одами киросуда, ки ҷӯпон нест ва гӯсфандон аз они

ӯ нестанд, ба рама наздик шудани гургро бинад, гӯсфандонро монда, мегурезад ва гург ба онҳо дарафтода, онҳоро пароканда мекунад.¹³ Одами киросида аз он сабаб мегурезад, ки парвои гӯсфандонро надорад.¹⁴⁻¹⁵ Ман чӯпони нек ҳастам ва чӣ тавре ки Падар Маро мешиносаду Ман Падарро мешиносам, ҳамон тавр Ман гӯсфандони худро мешиносаму онҳо Маро мешиносанд. Ман ҷони худро барои гӯсфандон фидо мекунам.¹⁶ Ман гӯсфандони дигаре ҳам дорам, ки аз ин оғил нестанд; Ман бояд онҳоро низ биёрам. Онҳо ба овози Ман гӯш мекунанд ва он гоҳ як рама бо як чӯпон хоҳад шуд!

¹⁷ Падар барои он Маро дӯст медорад, ки Ман ҷони худро фидо мекунам, то боз онро ба даст оварам.¹⁸ Ҳеч кас ҷони Маро аз Ман намегирад, Ман онро бо ихтиёри худ фидо мекунам. Ман қудрат дорам, ки онро фидо кунам ва қудрат дорам, ки онро боз ба даст орам. Ин фармонро Ман аз Падарам гирифтаам.

¹⁹ Аз сабаби ин суҳанон дар байни мардум бори дигар низоъ ба вучуд омад.²⁰ Бисёре аз онҳо мегуфтанд: «Ӯ дев дорад ва аз ақл бегона шудааст! Чаро ба суҳанони Ӯ гӯш медиҳед?»²¹ «Ин суҳанони шахси девона нестанд, — норозӣ шуданд дигарон. — Магар дев чашмони кӯрро бино карда метавонад?»

Рад шудани Исо

²²⁻²³ ²²⁻²³ Зимистон фаро расид. Дар Ерусалим иди хотираи Бахшидашавии Хонаи Худо буд. Исо дар ҳавлии Хонаи Худо, дар айвони Сулаймон мегашт.²⁴ Одамон Ӯро миёнагир карда пурсиданд: «То кай моро дар ноаниқӣ нигоҳ медорӣ? Ба мо рӯйрост бигӯ, ки Ту Таъиншудаи Худо ҳастӣ ё не?»

²⁵ Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ман ба шумо аллакай гуфта будам, вале шумо ба Ман бовар намекунад. Он корхое, ки Ман аз номи Падари худ иҷро мекунам, дар бораи Ман шаҳодат медиҳанд,²⁶ аммо шумо ба Ман имон намеоваред, зеро шумо аз ҷумлаи гӯсфандони Ман нестед.²⁷ Гӯсфандони Ман овози Маро мешунаванд. Ман онҳоро мешиносам ва онҳо аз паси Ман меоянд.²⁸ Ман ба онҳо ҳаёти абадӣ мebaхшам ва онҳо ҳаргиз нобуд намешаванд ва касе наметавонад онҳоро аз дасти Ман бирабояд.²⁹ Падари Ман, ки онҳоро ба Ман бахшидааст, аз ҳама бузургтар аст ва ҳеч кас онҳоро аз дасти Падари Ман кашида гирифта наметавонад.³⁰ Ману Падар як ҳастем».

³¹ Яҳудиён боз барои сангсор кардани Ӯ санг бардоштан.³² Исо ба онҳо гуфт: «Ман ба шумо аз ҷониби Падар бисёр корҳои нек нишон додаам, пас, барои кадоме аз онҳо шумо Маро сангсор кардан мехоҳед?»³³ Онҳо ба Ӯ ҷавоб доданд: «Мо Туро на барои корҳои некат сангсор кардан мехоҳем, балки барои сухани кофиронаат, ки Ту инсон ҳастиву даъвои худой мекунӣ!»³⁴ Исо ҷавоб дод: «Магар дар шариати шумо навишта нашудааст: „Ман мегӯям, ки шумо худоён ҳастед?“³⁵ ва ин навиштаҷот ҳеч вақт бекор карда намешавад. Пас, агар Худо касонеро, ки ба онҳо суҳанонаш равона шудаанд, „худоён“ номида бошад,³⁶ чӣ тавр шумо суҳанони Маро, ки „Ман Писари Худо ҳастам“ гуфтам, кофирона мегӯед? Ба Ман, ба он касе мегӯед, ки Падар ҷудо карда, ба ҷаҳон фиристодааст?!³⁷ Агар Ман корҳои Падарамро ба амал наоварам, ба Ман имон наоваред!³⁸ Лекин, агар Ман онҳоро ба амал оварам, ҳарчанд

ба Ман имон наоваред ҳам, ба корҳои Ман имон оваред, то бидонед ва бифаҳмед, ки Падар дар Ман аст ва Ман дар Падар ҳастам».

³⁹Онҳо бори дигар хостанд Ӯро дастгир кунанд, вале Ӯ худро аз дасти онҳо раҳо кард.

⁴⁰Исо боз ба он тарафи дарёи Урдун, ки Яҳё дар он ҷо пештар мардумро таъмид меод, рафта, дар ҳамон ҷо монд. ⁴¹Мардуми зиёде пеши Ӯ омаданд. Онҳо мегуфтанд, ки Яҳё ҳеҷ мӯъҷизае нишон наода буд, вале ҳамаи суханони Яҳё дар бораи ин шахс гуфтааш дурустанд. ⁴²Он гоҳ шумораи бисёри одамон дар он ҷо ба Исо имон оварданд.

Марги Лаъзор

11 Марде, ки Лаъзор ном дошт, бемор шуд. Ӯ аз Байт-Ҳинӣ, аз деҳае буд, ки дар он Марям бо хоҳараш Марто зиндагӣ мекард. ²Марям ҳамон зан буд, ки ба пойҳои Худованд атриёт молида, онҳоро бо мӯйи сари худ хушк карда буд. Лаъзори беморшуда бародари ӯ буд. ³Хоҳарони Лаъзор касеро бо хабаре назди Исо фиристоданд, ки бигӯяд: «Эй Худованд, он касе, ки Ту дӯст медорӣ, бемор аст».

⁴Исо ин хабарро шунида гуфт: «Ин беморӣ на барои марг, балки барои шӯҳрату ҷалоли Худо ва барои он аст, ки Фарзанди Инсон ба воситаи он ҷалоли худро нишон диҳад». ⁵Исо Марто, хоҳари ӯ ва Лаъзорро дӯст медошт. ⁶Вале аз бемории Лаъзор хабардор шуда бошад ҳам, боз ду рӯзи дигар дар ҷояш монд.

⁷Баъд ба шогирдонаш гуфт: «Биёед, ба Яҳудия бармегардем». ⁸«Устод, — гуфтанд шогирдони ӯ, — навакак мардум шуморо сангсор кардан мехостанду Шумо боз ба он ҷо рафтани ҳастед?» ⁹Исо ба

онҳо ҷавоб дод: «Магар як рӯз аз дувоздаҳ соат иборат нест? Касоне, ки рӯзона роҳ мераванд, пешпо намехӯранд, чунки рӯшноии ин ҷаҳонро мебинанд. ¹⁰Аммо касоне, ки шабона роҳ мераванд, пешпо мехӯранд, чунки равшани надоранд». ¹¹Исо инро гуфта, давом дод: «Дӯсти мо Лаъзор хобидаст, Ман рафта, ӯро бедор мекунам». ¹²Шогирдон ба Ӯ гуфтанд: «Худованд, агар хоб рафта бошад, сихат мешавад».

¹³Исо мурдани Лаъзорро дар назар дошт, аммо онҳо фикр мекарданд, ки Ӯ дар бораи хоби муқаррарӣ гап мезанад. ¹⁴Он гоҳ Исо ошкоро ба онҳо гуфт: «Лаъзор мурдааст, ¹⁵вале Ман ба хотири шумо хурсандам, ки дар он ҷо набудам, то ки имон оваред. Ҳоло бошад, биёед, назди ӯ меравем». ¹⁶Он гоҳ Тумо, ки ӯро боз Дугоник меномиданд, ба шогирдони дигар гуфт: «Биёед, мо ҳам меравем, то ҳамроҳи Ӯ бимирем!»

Исо зиндакунанда ва ҳаётбахшанда аст

¹⁷Ба он ҷо расида омадан замон Исо фаҳмид, ки Лаъзорро чор рӯз пеш гӯрониданд. ¹⁸Деҳаи Байт-Ҳинӣ аз Ерусалим дур набуд, тақрибан дар масофаи се километр роҳ буд, ¹⁹бинобар ин бисёре аз яҳудиён ба назди Марто ва Марям омаданд, то ки барои марги бародарашон ҳамдардиашонро изҳор намоянд. ²⁰Марто ҳамин ки хабари ба назди онҳо омада истодани Исоро шунид, ба пешвози Ӯ рафт, вале Марям дар хона монд.

²¹Марто ба Исо гуфт: «Худованд, агар Ту дар ин ҷо мебудӣ, бародарам аз дунё намегузашт!» ²²Аммо ман медонам, ки ҳоло ҳам ҳар чӣ аз Худо талаб кунӣ, ба Ту медиҳад». ²³«Бародарат гашта зинда мешавад»,

— гуфт ба ӯ Исо. ²⁴ «Медонам, ки дар рӯзи қиёмат, ҳангоми зинда шудани мурдагон вай ҳам зинда мешавад», — ҷавоб дод Марто. ²⁵ Исо гуфт: «Ман каси зиндакунанда ва ҳаётбахш ҳастам. Касе ки ба Ман имон дорад, бимирад ҳам, аз нав зинда мешавад. ²⁶ Инчунин, ҳар касе ки дар Ман зиндагӣ мекунад ва ба Ман имон меоварад, ҳаргиз намемирад. Ту ба ин бовар мекуни?» ²⁷ «Бале, Худованд, — ҷавоб дод Марто, — ман бовар мекунам, ки Ту Таъиншуда ва Писари Худо ҳастӣ, ки бояд ба ҷаҳон биёяд».

²⁸ Инро гуфта, Марто рафт ва хоҳари худ Марямро ҷеғ зада, фақат ба ӯ гуфт: «Устод омадааст ва туро даъват мекунад».

²⁹ Марям инро шунида, зуд аз ҷояш бархест ва ба назди Исо рафт ³⁰ (Исо ҳанӯз ба деҳа надаромада буд, балки дар ҳамон ҷое монд, ки Марто ба пешвозаш баромада буд).

³¹ Дар хона ҳамроҳи Марям яҳудиёне буданд, ки ӯро дилбардорӣ мекарданд. Онҳо зуд аз ҷояш хеста ва аз хона баромадани Марямро дида, гумон карданд, ки вай ба сари қабр рафта, гирия мекунад ва аз паси ӯ равона шуданд. ³² Вақте Марям ба ҷое, ки Исо буд, омаду ӯро дид, пеши пойҳояш худро партофта, гуфт: «Худованд, агар дар ин ҷо мебудӣ, бародарам наменурд».

³³ Вақте Исо Марям ва одамони ҳамроҳаш омадаро гирён дид, дилаш саҳт безобита шуда ³⁴ гуфт: «Шумо ӯро дар кучо гӯронидед?» Онҳо ҷавоб дода гуфтанд: «Рафтем, Худованд, нишон медиҳем». ³⁵ Исо ашки чашм рехт. ³⁶ Он гоҳ яҳудиён гуфтанд: «Бубинед, чӣ қадар ӯро дӯст медошт!» ³⁷ Лекин баъзеи онҳо гуфтанд: «Ӯ, ки чашмони кӯрро бино карда буд, магар Лаъзорро аз марг нигоҳ дошта наметавонист?»

Исо Лаъзорро зинда мекунад

³⁸ Исо бори дигар хашмгин шуда, ба сари қабр омад. Ин як ғоре буд, ки дар даромадгоҳи он санг гузошта шуда буд. ³⁹ «Сангро дур кунед!» — гуфт Исо. Марто, хоҳари марҳум ба ӯ гуфт: «Худованд, аллакай бӯй гирифтааст. Охир аз рӯзе, ки ӯро дафн кардем, чор рӯз гузашт». ⁴⁰ Исо ба ӯ гуфт: «Магар Ман ба ту нагуфта будам, ки агар имон оварӣ, шӯҳрату ҷалоли Худоро хоҳӣ дид?»

⁴¹ Сангро дур карданд. Исо ба боло нигоҳ карда гуфт: «Эй Падар, шукри Туро мекунам, ки дуои Маро шунидӣ. ⁴² Ман медонистам, ки Ту ҳамеша дуои Маро мешунавӣ, вале инро ба хотири мардуме, ки дар ин ҷо истодаанд, гуфтам, то онҳо имон оваранд, ки Маро Ту фиристодай!»

⁴³ Инро гуфта, бо овози баланд хитоб кард: «Эй Лаъзор, берун баро!» ⁴⁴ Мурда, ки дасту пойҳояш бо кафану рӯяш бо рӯймол печонда шуда буд, аз қабр баромад. Исо ба онҳо гуфт: «Дасту пойҳои ӯро кушоед, ки роҳ равад!»

⁴⁵ Бисёре аз яҳудиёне, ки назди Марям омада буданд, мӯъҷизаи Исоро дида ба ӯ имон оварданд. ⁴⁶ Аммо баъзе аз онҳо ба пеши фарисиён рафта, дар бораи корҳои Исо хабар доданд.

⁴⁷ Он гоҳ сардорони рӯҳонӣ ва фарисиён маҷлиси шӯроро ҷамъ карда, гуфтанд: «Чӣ кор мекунем? Ин одам мӯъҷизаҳои зиёде нишон медиҳад. ⁴⁸ Агар мо имконият диҳем, ки ӯ кори худро давом диҳад, ҳама ба ӯ имон меоваранд. Он вақт румиён омада, ҳам ҷои муқаддасамон ва ҳам халқи моро нест мекунанд».

⁴⁹ Яке аз онҳо ба номи Қаёфо, ки дар он сол сарвари рӯҳониён буд, гуфт: «Шумо ҳеч чизро намефаҳмед!»

⁵⁰Магар аён нест, ки агар як нафар ба хоити халқ бимирад, барои шумо бехтар аст, аз он ки тамоми халқ нобуд шавад».

⁵¹Қаёфо ин суҳанонро боихтиёри худ нагуфт, балки аз сабаби ҳамон сол сарвари рӯҳониён буданаш аз ӯ ин пешгӯӣ баромаданд, ки Исо барои халқ мемирад. ⁵²Вале на танҳо барои халқи яҳудиён, инчунин барои муттаҳид гардондани тамоми фарзандони Худо низ, ки дар рӯи замин парокандаанд, мемирад. ⁵³Аз ҳамон рӯз сар карда, онҳо роҳи ҷи тавр ба қатл расондани ӯро фикр карданд. ⁵⁴Аз ин сабаб Исо дигар дар Яҳудия ошкоро рафтуомад намекард. Вай аз он ҷо ба Эфроиим ном шаҳре, ки дар наздикии биёбон ҷойгир шуда буд, рафта, бо шогирдонаш дар ҳамон ҷо монд.

⁵⁵Иди Балогардони яҳудиён наздик мешуд ва аз гӯшаву канори мамлакат мардуми зиёд ба Ерусалим равона шуданд, то пеш аз сар шудани ид расму таомули покшавиро ба ҷо оваранд. ⁵⁶Онҳо дар ҷустуҷӯи Исо буданду дар Хонаи Худо аз ҳамдигар мепурсиданд: «Чӣ фикр доред? Наход ӯ ба ид биёяд?» ⁵⁷Зеро сардорони рӯҳонӣ ва фарисиён фармон бароварданд, ки агар касе дар кучо будани Исоро донанд, бояд ба онҳо хабар диҳад, то ӯро дастгир карда тавонанд.

Бо равшан молида шудани Исо

12 Шаш рӯз пеш аз сар шудани иди Балогардон Исо ба Байт-Ҳинӣ ба хонаи ҳамон Лаъзор, ки зинда карда буд, омад. ²Ба шарафи ӯ зиёфат барпо карданд. Марто хизмат мекард ва Лаъзор бо ҳамроҳии Исо ва меҳмонони дигар дар сари дастархон нишаста буд. ³Марям бошад, як шишаи атри ниҳоят қиматбаҳоро

гирифта, ба пойҳои Исо молиду бо мӯйҳояш пойҳои ӯро хушк кард. Хонаро бӯи муаттар фаро гирифт.

⁴Ҳамин вақт Яҳудион Исқариот, яке аз шогирдон, ки дар оянда ба Исо хиёнат мекунад, гуфт: ⁵«Чаро ин атр ба сесад динор фурухта, пули он ба камбағалон тақсим карда нашуд?» ⁶(ӯ хазинадор буд ва барои манфиати худ аз он ҷо пул мегирифт. Бинобар ин ӯ на аз сабаби ғами камбағалонро хӯрдан, балки аз барои дузд буданаш он суҳанонро гуфт). ⁷Вале Исо дар ҷавоб гуфт: «Марямро ором гузор! Бимон, ки атрро барои рӯзи дафни Ман ниғаҳ дорад. ⁸Камбағалон ҳамеша бо шумо ҳастанд, вале Ман ҳамеша бо шумо наменонам».

⁹Дар айни ҳол бисёре аз аҳолии Яҳудия дар Байт-Ҳинӣ будани Исоро дониста, ба он ҷо рафтанд. Вале онҳо на фақат ба хоити Исо, балки барои дидани Лаъзор ҳам, ки Исо ӯро зинда карда буд, ба он ҷо рафта буданд. ¹⁰Он гоҳ сардорони рӯҳонӣ қарор доданд, ки Лаъзорро ҳам бикишанд, ¹¹зеро аз барои ӯ мардуми зиёди Яҳудия аз онҳо рӯ гардонда, ба Исо имон меоварданд.

Ба Ерусалим бо тантана ворид шудани Исо

¹²Рӯзи дигар мардуми сершуморе, ки ба ид омада буданд, шуниданд, ки Исо ба Ерусалим омада истодааст. ¹³Он гоҳ онҳо шоҳаҳои дарахти нахлро ба даст гирифта, ба пешвози ӯ баромаданд ва фарёд мекарданд: «Шаъну шараф ба Худо! Баракат ёбад касе, ки аз номи Худованд меояд ва Шоҳи Исроил аст!» ¹⁴Исо харкуррае ёфта, ба он савор шуд, зеро дар навиштаҷот чунин гуфта шудааст: ¹⁵«Натарс, эй шаҳри Ерусалим! Ана,

Шоҳи ту савораи харкурра омада истодааст».

¹⁶Шогирдони Ҷ инро он вақт нафаҳмиданд, вале ҳангоме ки Исо ба тамоми шӯҳрату ҷалоли Худо соҳиб шуд, онҳо ба ёд оварданд, ки дар навиштаҷот ҳамаи ин дар борааш навишта шуда буд ва бо Ҷ ҳамин тавр ҳам рӯй дод.

¹⁷Мардуме, ки дар ҳузурашон Исо Лаъзори мурдаро аз қабр ҷеғ зада, зинда карда буд, паҳн кардани ин хабарро давом медоданд. ¹⁸Аз сабаби шунидани ин мӯъҷиза тӯда-тӯда одамон ба пешвози Ҷ бароманд. ¹⁹Аммо фарисиён ба яқдигар гуфтанд: «Медонед, аз дастамон ҳеҷ коре намеояд! Ана бинед, тамоми ҷаҳон аз пайи Ҷ меравад!»

Маргашро пешгӯӣ кардани Исо

²⁰Дар байни онҳое, ки барои сачдаи Худо ба ид омада буданд, юнониҳо ҳам буданд. ²¹Онҳо ба назди Филиппус, ки аз аҳли Байт-Сайдои Ҷалил буд, омада гуфтанд: «Хоча, мо мехоҳем, ки Исоро бинем». ²²Филиппус рафта, инро ба Андриёс хабар доду баъд ҳардуяшон рафта, ба Исо гуфтанд. ²³Исо ҷавоб дод: «Вақту соати он расидааст, ки тамоми шӯҳрату ҷалоли Фарзанди Инсон ошкор гардад! ²⁴Ба шумо рост мегӯям: то донаи гандум ба замин афтида намирад, вай як донаи танҳо мемонад, аммо агар бимирад — ҳосили зиёд меоварад. ²⁵Касе ки ҳаёташро азиз дорад, онро аз даст медиҳад ва касе ки дар ин дунё аз ҳаёти худ нафрат кунад, онро барои ҳаёти абадӣ нигоҳ медорад. ²⁶Ҷар кӣ ба Ман хизмат кунад, бояд аз пасам ояд ва ҳар ҷое, ки Ман ҳастам, хизматгорам низ ҳамон ҷо мешавад. Касеро, ки ба Ман хизмат кунад, Падарам сарфароз менамояд.

²⁷Ҷонам ҳоло дар азоб аст ва намедонам чӣ гӯям? Бигӯям, ки „Падар, Маро аз ин соат халос кун!“ , вале Ман маҳз барои ҳамин соат омадаам! ²⁸Эй Падар, номи худро шӯҳрат деҳ!»

Он гоҳ аз осмон садое шунида шуд: «Аллакай шӯҳрат додам ва боз ҳам шӯҳрати бештар медиҳам!»

²⁹Тӯдаи мардум, ки дар он ҷо истода буданд, ин овозро шунида, баъзеашон гуфтанд, ки ин гурриши раъд буд, дигарон гуфтанд, ки фариштае ба Ҷ суҳан гуфт. ³⁰Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ин садо на ба хотири Ман, балки ба хотири шумо буд! ³¹Акнун вақти ҳукм шудани ин ҷаҳон аст, ҳоло ҳукмрони ин ҷаҳон берун ронда мешавад! ³²Вақте ки Ман аз замин боло бардошта мешавам, ҳамаро ба сӯи худ мекашам!» ³³Бо ин суҳанон Ҷ ишора мекард, ки чӣ тарз ҷон медиҳад.

³⁴Мардум ҷавоб доданд: «Мо аз шариат медонем, ки Таъиншудаи Худо то абад зинда мемонад. Пас, чӣ тавр мегӯӣ, ки Фарзанди Инсон бояд боло бардошта шавад? Охир, Фарзанди Инсон кист?» ³⁵Исо ба онҳо гуфт: «Боз муддати кӯтоҳе равшанӣ бо шумо мемонад. Ҷанӯз ки равшанӣ доред, роҳ равед, то ки торикӣ шуморо фаро нагирад, зеро ҳар кӣ дар торикӣ роҳ меравад, ҷои мерафтагиашро намедонад. ³⁶Пас, ҷанӯз ки равшанӣ бо шумост, ба он имон биёваред, то ки писарони равшанӣ шавед!» Исо инро гуфта, он ҷойро монда рафту аз назари онҳо ғойб шуд.

Беимонии одамон

³⁷Бо вучуди он ки Исо дар ҳузури онҳо мӯъҷизоти бисёр нишон дод, онҳо ба Ҷ имон наоварданд. ³⁸Ишаёе пайғамбар гуфта буд:

«Эй Худованд, кӣ ба паёми мо бовар кардааст?

Ба кӣ қудрати Худо ошкор гардидааст?»

Ин пешгӯй ҳамин тавр иҷро шуд.

³⁹ Инчунин онҳо боз аз он сабаб имон оварда натавонистанд, ки Ишаёе пайғамбар чунин ҳам гуфта буд:

⁴⁰ «Худо чашмони онҳоро нобино ва ақли онҳоро тира кардааст, то ки онҳо бо чашмони худ набинанд ва бо ақли худ дарк накунанд.

Вагарна, мегӯяд Худо, ба Ман муроҷиат мекарданд, то Ман онҳоро шифо диҳам».

⁴¹ Ишаёе барои он чунин гуфта буд, ки шўҳрату ҷаллоли Исоро дид ва дар бораи Ё суҳан гуфт.

⁴² Ба ҳар ҳол, бисёри одамон, ҳатто аз байни мансабдорон низ ба Исо эътиқод карданд, вале аз тарси фарисиён ошкоро ба ин иқро намешуданд, ки мабодо онҳоро аз ибодатхонаҳо ҷудо накунанд. ⁴³ Зеро онҳо назар ба таъриф, ки аз ҷониби Худо аст, таърифи инсониро беҳтар донистанд.

⁴⁴ Исо бо овози баланд хитоб кард: «Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, на ба Ман, балки ба касе, ки Маро фиристодааст, имон меоварад.

⁴⁵ Ҳар кӣ Маро мебинад, он касеро мебинад, ки Маро фиристодааст.

⁴⁶ Ман ҳамчун равшанӣ ба ҷаҳон омадаам, то ҳар кӣ ба Ман имон оварад, дар торикӣ намонад. ⁴⁷ Ман ҳеч касеро, ки суҳанони Маро мешунаваду иҷро намекунад, ҳукм нахоҳам кард, чунки Ман на барои ҳукм кардани ҷаҳон, балки барои наҷот додани он омадаам. ⁴⁸ Касе, ки Маро инкор мекунад ва суҳанони Маро қабул намекунад, вай аллакай ҳукмкунандаро дорад. Дар рӯзи қиёмат он суҳаноне, ки Ман гуфтам,

ӯро ҳукм мекунанд, ⁴⁹ чунки Ман аз худ суҳан нагуфтаам, балки Падаре, ки Маро фиристодааст, ҷӣ гуфтани ҷӣ нақл карданамро фармон додааст. ⁵⁰ Ва Ман медонам, ки фармони Ё ҳаёти абадӣ мебахшад. Бинобар ин Ман танҳо он чиро, ки Падар ба Ман фармудааст, мегӯям».

Пойҳои шогирдонро шустани Исо

13 Як рӯз пеш аз иди Балогардон Исо дид, ки вақту соати аз ин дунё рафтани ва ба пеши Падараш баргаштани Ё расидааст. Ё дар ин дунё одамони худро дӯст медошт ва муҳаббаташ нисбат ба онҳо то охир пойдор буд.

^{2-3 2-3} Иблис аллакай ба дили Яҳудои писари Шимъони Исқарют фикри дар ҳаққи Исо хиёнат карданро ҷо карда буд. Исо медонист, ки Падар ҳама чизро ба дасти Ё супоридааст ва Ё аз ҷониби Худо омада, ба пеши Худо бармегардад. Аз ин рӯ, ҳангоми хӯроки шом ⁴ Ё аз сари дастархон бархеста, ҷомаашро кашиду миёни худро бо сачоқ баст. ⁵ Пас, ба тағораи дастурӯшӯй об рехта, ба шустану бо сачоқи дар миён бастааш хушк кардани пойҳои шогирдон шуруъ кард.

⁶ Ё ба назди Шимъони Петрус омад ва Шимъони Петрус гуфт: «Худованд, магар Ту пойҳои маро шустанӣ ҳастӣ?» ⁷ Исо ҷавоб дод: «Ҳоло ту кори мекардаамро намефаҳмӣ, баъдтар мефаҳмӣ». ⁸ Он гоҳ Петрус ба Ё гуфт: «Ҳаргиз пойҳои маро намешӯй». «Агар нашӯям, ту бо Ман шарик намешавӣ!» — ҷавоб дод Исо. ⁹ Шимъони Петрус дар ҷавоб гуфт: «Худовандо, пас на фақат пойҳоямро, балки дасту сарамро низ бишӯй!» ¹⁰ «Барои касе, ки ҳаммом кардааст, танҳо пойҳояшро шустан лозим аст,

чунки ӯ комилан пок аст, — гуфт Исо. — Шумо ҳам пок ҳастед, вале на ҳама». ¹¹Зеро ӯ медонист, ки дар ҳаққаш кӣ хиёнат мекунад ва барои ҳамин гуфт, ки на ҳама пок ҳастанд.

¹²Баъд аз он ки пойҳои онҳоро шуст, либосашро пӯшиду боз ба сари дастархон нишаста гуфт: «Оё медонед, ки Ман бароятон чӣ кор кардам? ¹³Шумо Маро устод ва Худованд меномед ва ин дуруст аст, чунки Ман ҳамонам. ¹⁴Пас, агар Ман, ки Худованд ва устоди шумо ҳастам, пойҳои шуморо шуста бошам, шумо низ бояд пойҳои якдигарро бишӯед. ¹⁵Ман ба шумо намунаи ибрат шудам, ки шумо айнан мисле ки Ман нисбат ба шумо рафтор кардам, рафтор кунед. ¹⁶Ба шумо рост мегӯям, ки хизматгор аз хоҷаи худ ва фиристодашуда аз шахсе, ки ӯро фиристодааст, бузургтар нест. ¹⁷Акнун ки шумо ин чизҳоро медонед, хушбахт мешавед, агар онҳоро ба амал оваред.

¹⁸Ман на дар бораи ҳамаи шумо мегӯям; Ман касони интихобкардаамро медонам. Вале, бигзор, суҳанон аз навиштаҷот ба амал оянд: „Касе ки нони Маро мехӯрд, бар зидди Ман даст бардошт“. ¹⁹Инро ҳоло пеш аз рӯй доданаи ба шумо мегӯям, то ки ҳангоми ба амал омадани ин ҳодиса имон оваред, ки ин Ман ҳастам[§]. ²⁰Ба шумо рост мегӯям, ҳар кӣ фиристодаи Маро қабул кунад, Маро қабул мекунад ва ҳар кӣ Маро қабул кунад, фиристандаи Маро қабул мекунад».

Пешгӯии Исо дар бораи хиёнат дар ҳаққи ӯ

²¹Инро гуфта, Исо саҳт безобита шуду эълон кард: «Ба шумо рост мегӯям, яке аз шумо ба Ман хиёнат мекунад».

²²Шогирдон ба якдигар нигоҳ карда, дар ҳайрат монданд, ки ӯ инро дар бораи кӣ гуфта бошад. ²³Яке аз шогирдон, ки Исо ӯро дӯст медошт, дар паҳлуи ӯ тақия карда нишаста буд. ²⁴Шимъӯни Петрус ба ӯ ишора кард, то аз Исо бипурсад, ки ӯ инро дар бораи кӣ гуфт. ²⁵Он шогирд ба Исо наздиктар шуда пурсид: «Худованд, ин кист?» ²⁶Исо ҷавоб дод: «Ба кӣ луқмаи нонро дар коса тар карда диҳам, ҳамон аст». Баъд луқмаи нонро тар карда, ба Яҳудои писари Шимъӯни Исқарют дод. ²⁷Ҳамин ки Яҳудо луқмаи нонро гирифт, иблис ба вучуди ӯ дохил шуд. Исо ба ӯ гуфт: «Он ниятеро, ки дар дил дорӣ, зудтар иҷро бикун».

²⁸Ҳеч касе аз онҳое, ки дар сари дастархон буданд, нафаҳмиданд, ки барои чӣ Исо ба ӯ ин суҳанро гуфт. ²⁹Азбаски ҳазинаи пул дар дасти Яҳудо буд, баъзеҳо гумон карданд, ки Исо ба ӯ фармуд, то ҳар чӣ барои ид лозим аст, барояшон бихарад ё ки ба бенавоён чизе бидиҳад.

³⁰Яҳудо нонро гирифта, ҳамон замон берун баромад. Шаб буд.

Фармони нав

³¹Вақте ки ӯ берун баромад, Исо гуфт: «Акнун Фарзанди Инсон шӯҳрату ҷалол ёфт ва Худо низ ба воситаи ӯ шӯҳрату ҷалол ёфт. ³²Агар Худо дар ӯ шӯҳрату ҷалол ёфта бошад, пас Худо низ дар худ ӯро шӯҳрату ҷалол медиҳад ва фавран

§13:19 13:19 Ниг. эзоҳи 8:28.

инро мекунад. ³³Эй фарзандонам, муддати кам мондааст, ки Ман ҳамроҳи шумо мемонам. Шумо Маро чустучӯ хоҳед кард, вале, чӣ тавре ки ба роҳбарони яҳудӣ гуфта будам, акнун ба шумо низ мегӯям, ба он ҷое, ки Ман меравам, шумо омада наметавонед. ³⁴Ман ба шумо фармони нав медиҳам, ки якдигарро дӯст доред. Ҳамон тавре ки Ман шуморо дӯст доштам, шумо низ якдигарро дӯст доред. ³⁵Агар нисбат ба якдигар муҳаббат дошта бошед, ҳама хоҳанд фаҳмид, ки шумо шогирдони Ман ҳастед».

Пешгӯи Исо дар бораи Ўро инкор кардани Петрус

³⁶Шимъӯни Петрус аз Ё пурсид: «Худованд, Ту ба кучо меравӣ?» «Ба ҷое, ки Ман меравам, ту ҳоло аз паси Ман омада наметавонӣ, — ҷавоб дод Исо, — аммо баъдтар хоҳӣ омад». ³⁷Петрус ба Ё гуфт: «Худованд! Чаро ман ҳоло аз паси Ту рафта наметавонам? Ман тайёрам чони худро барои Ту фидо кунам!» ³⁸Исо ҷавоб дод: «Ҷонатро фидои Ман мекунӣ?! Ба ту рост мегӯям, ки пеш аз ҷеғ задани хурӯс ту се бор Маро инкор хоҳӣ кард!»

Исо роҳ ба сӯи Падар аст

14 Исо суҳанашро давом дода гуфт: «Бигзор дилҳоятонро ғаму ғусса фаро нагирад! Ба Худо имон оваред ва ба Ман низ имон оваред! ²Дар хонаи Падари Ман хучраҳо бисёранд. Агар чунин намебуд, магар Ман ба шумо мегуфтам, ки рафта, барои шумо ҷой тайёр мекунам? ³Вақте ки Ман меравам ва барои шумо ҷой тайёр мекунам, баргашта, шуморо пеши худ мебарам, то дар ҷое, ки Ман ҳастам, шумо ҳам бошед. ⁴Роҳ ба он

ҷое, ки Ман меравам, барои шумо маълум аст».

⁵Он гоҳ Тумо ба Ё гуфт: «Худовандо, мо наметавонем, ки Ту ба кучо меравӣ. Пас роҳро аз кучо дониста метавонем?» ⁶Исо ба Ё гуфт: «Ман роҳ, ростӣ ва ҳаёт ҳастам. Ҳеҷ кас пеши Падар намеояд, магар ин ки фақат ба воситаи Ман. ⁷Модоме ки шумо Маро мешиносед, Падарамро ҳам мешиносед. Аз имрӯз эътиборан шумо Ёро мешиносед ва ҳатто Ёро дидаед!»

⁸«Худовандо! — гуфт ба Ё Филиппус, — Падарро ба мо нишон деҳ ва ин бароямон кифоя аст».

⁹Исо дар ҷавоб гуфт: «Ман ин қадар ҳамроҳи шумо будам ва ту, Филиппус, Маро то ҳол намешиносӣ? Ҳар кӣ Маро дида бошад, Падарро дидааст. Пас чӣ гуна ту „Падарро ба мо нишон деҳ“ мегӯӣ? ¹⁰Магар бовар намекуни, ки Ман дар Падар ҳастам ва Падар дар Ман аст? Суханонеро, ки Ман ба шумо мегӯям, аз худам намегӯям. Падарам, ки дар Ман аст, корҳои худро иҷро мекунад. ¹¹Ба Ман бовар кунед, ки Ман дар Падар ҳастам ва Падар дар Ман аст. Вагарна ба хотири он корҳое, ки мекунам, бовар кунед. ¹²Ба шумо рост мегӯям, ҳар кӣ ба Ман имон оварад, корҳоеро, ки Ман мекунам, вай ҳам мекунад ва ҳатто корҳои бузургтар аз он мекунад, чунки Ман ба назди Падарам меравам. ¹³Инчунин ҳар чиро, ки аз номи Ман талаб кунед, Ман иҷро мекунам, то ки шўҳрату ҷалоли Падар дар Писар намоён гардад. ¹⁴Агар аз номи Ман чизеро аз Ман талаб кунед, онро иҷро хоҳам кард.

Ваъда дар бораи Рӯҳи Муқаддас

¹⁵Агар шумо Маро дӯст доред, фармонҳои Маро иҷро мекунад.

¹⁶ Он гоҳ Ман аз Падарам хоҳиш мекунам ва \bar{U} ба шумо Мададгори дигареро медиҳад, ки то абад бо шумо мемонад. ¹⁷ Ин Рӯҳи ростӣ аст, ки ҷаҳон \bar{U} ро қабул карда наметавонад, чунки \bar{U} ро на мебинаду на мешиносад. Вале шумо \bar{U} ро мешиносед, чун Вай ҷамроҳи шумо аст ва дар шумо мешавад.

¹⁸ Ман шуморо бепарастор намегузорам: боз ба назди шумо бармегардам. ¹⁹ Пас аз андаке ҷаҳон Маро дигар намебинад, вале шумо Маро хоҳед дид. Азбаски Ман зиндаам, шумо ҳам зинда мешавед. ²⁰ Дар он рӯз медонед, ки Ман дар Падарам ҳастам ва шумо дар Ман ҳастед ва Ман дар шумо.

²¹ Ҷар кӣ бо фармонҳои Ман розӣ шаваду онҳоро иҷро кунад, вай касест, ки Маро дӯст медорад ва ҷар кӣ Маро дӯст дорад, \bar{u} ро Падари Ман ҳам дӯст медорад. Ман низ \bar{u} ро дӯст медорам ва худро ба \bar{u} ошкор мекунам». ²² Яҳудо (на Исқариот) гуфт: «Худовандо, ин чӣ тавр мешавад, ки Ту худро ба мо зоҳир мекунӣ, аммо на ба ҷаҳон?» ²³ Исо дар ҷавоби \bar{u} гуфт: «Ҷар кӣ Маро дӯст дорад, каломи Маро риоя мекунад. Он гоҳ Падари Ман ҳам \bar{u} ро дӯст медорад. Мо пеши \bar{u} меоем ва дар наздаш ҷой мегирем. ²⁴ Касе ки Маро дӯст намедорад, суханони Маро иҷро намекунад. Он сухане, ки шумо мешунавед, аз Ман нест, балки сухани Падар аст, ки Маро фиристодааст.

²⁵ Ман ин суханонро ба шумо ҳанӯз, ки бо шумо ҳастам, мегӯям. ²⁶ Вале Мададгор, Рӯҳи Муқаддас, ки \bar{U} ро Падар аз номи Ман ба шумо мефиристад, ҳама чизро ба шумо ёд медиҳад ва ҷар сухани Маро ба хотири шумо меоварад.

²⁷ Ман оромиро бо шумо мемонам, оромии худамро ба шумо медиҳам. Ман онро ба шумо на ба он тавре медиҳам, ки ҷаҳон медиҳад. Ғаму ғуссаро аз дилҳоятон дур кунеду ҷаросон нашавед! ²⁸ Шумо аллакай суханони Маро шунида будед, ки Ман меравам ва ба назди шумо бармегардам, гуфта будам. Агар Маро дӯст медоштед, хурсанд мешудед, ки Ман ба пеши Падар меравам, зеро Падар аз Ман бузургтар аст. ²⁹ Ана Ман инро пеш аз ба амал омаданаш ба шумо гуфтам, то вақте ки ин ҳодиса ба амал меояд, имон оваред! ³⁰ Ман дигар вақти дароз бо шумо гап намезанам, чунки ҳукмрони ин ҷаҳон омада истодааст. Вай бар Ман ҳеҷ қудрате надорад, ³¹ вале Ман аз рӯи фармони Падар, ки ба Ман додааст, ин корро мекунам, то ҷаҳон бидонад, ки Ман Падарро дӯст медорам. Бархезед, биёед, аз ин ҷо меравем!»

Исо токи ҳақиқӣ аст

15 Исо суханашро давом дода гуфт: «Ман токи ҳақиқӣ ҳастам ва Падари Ман тоқпарвар аст. ² Ҷар шохаеро, ки дар Ман ҳосил намедиҳад, \bar{U} бурида мепартояд ва ҷар шоҳаи ҳосилдиҳандаро хомтоқ мекунад, то меваи бештаре ба бор оварад. ³ Шумо аллакай ба воситаи суханоне, ки Ман ба шумо гуфтаам, пок шудаед. ⁴ Дар Ман бимонед, чунон ки Ман дар шумо ҳастам. Ҷамон тавр ки шоҳа, агар дар тоқ набошад, аз худ ҳосил ба бор оварда наметавонад, ҳамчунин шумо низ, агар дар Ман намонед, аз худ самара оварда наметавонед. ⁵ Ман тоқ ҳастам ва шумо шоҳаҳо ҳастед. Танҳо онҳое, ки дар Ман ҳастанд ва Ман дар онҳо ҳастам, ҳосили фаровон ба бор меоваранд, чунки бе Ман шумо

ҳеҷ коре карда наметавонед. ⁶ Ҳар кӣ дар Ман намонад, монанди шоха партофта шуда, баъд хушк мешавад. Чунин шоҳаҳоро чамъ карда, ба оташ мепартоянду месӯзонанд. ⁷ Агар шумо дар Ман бимонед ва суханони Ман дар шумо бимонанд, ҳар чизеро, ки талаб кунед, бароятон иҷро мешавад! ⁸ Падари Ман бо он шӯҳрату ҷалол меёбад, ки шумо самарон зиёд меоваред ва бо ин нишон медиҳед, ки шогирдони Ман ҳастед.

⁹ Чӣ тавре ки Падар Маро дӯст медорад, ҳамон тавр Ман ҳам шуморо дӯст медорам. Дар муҳаббати Ман бимонед! ¹⁰ Айнан чӣ тавре ки Ман фармонҳои Падарамро иҷро кардаму дар муҳаббаташ мондам, шумо низ агар фармонҳои Маро иҷро кунед, дар муҳаббати Ман мемонед. ¹¹ Ман инро ба шумо барои он гуфтам, ки шодии Ман дар шумо бошад ва шодии шумо пурра гардад. ¹² Фармони Ман ин аст: чуноне ки Ман шуморо дӯст медорам, ҳамон тавр шумо якдигарро дӯст доред. ¹³ Аз он муҳаббате, ки кас ҷонашро барои дӯстонаш фидо мекунад, муҳаббати бузургтаре нест. ¹⁴ Агар фармонҳои Маро иҷро кунед, шумо дӯстони Ман ҳастед. ¹⁵ Ман дигар шуморо хизматгор наменомам, зеро хизматгор намедонад, ки хоҷаи ӯ ба чӣ кор машғул аст. Лекин Ман шуморо дӯстони худ мехонам, чунки ҳама чизи аз Падар шундидамро ба шумо гуфтаам. ¹⁶ Шумо Маро интиҳоб накардаед, балки Ман шуморо интиҳоб карда, таъин намудаам, ки рафта мева биёред ва мевае, ки то абад мемонад. Инак, ҳар чи ба номи Ман аз Падар талаб кунед, ӯ ба шумо бидиҳад. ¹⁷ Пас, фармони Ман барои шумо ин аст, ки ҳамдигарро дӯст доред».

Нафрати ҷаҳон

¹⁸ «Агар ҷаҳон аз шумо нафрат кунад, донед, ки аввал аз Ман нафрат дошта буд. ¹⁹ Агар шумо аз ин ҷаҳон мебудед, ҷаҳон шуморо ҳамчун аз они худ дӯст медошт. Вале, аз сабаби он ки Ман шуморо аз ин ҷаҳон интиҳоб карда гирифтам ва шумо аз ин ҷаҳон нестед, ин ҷаҳон аз шумо нафрат дорад. ²⁰ Дар хотир доред, ки Ман ба шумо чӣ гуфта будам: „Хизматгор аз хоҷаи худ бузургтар нест“. Пас, агар Маро барои азоб додан дунболагирӣ карда бошанд, шуморо низ дунболагирӣ мекунад. Агар суханони Маро иҷро карда бошанд, суханони шуморо низ иҷро мекунад. ²¹ Аммо мардум ҳамаи инро бо шумо аз барои Ман мекунад, чунки фиристандаи Маро намешинсанд. ²² Агар Ман ба ҷаҳон намеомадам ва ба онҳо сухане намегуфтам, онҳо гуноҳе намедоштанд, вале акнун барои сафед кардани гуноҳи худ баҳона надоранд. ²³ Касе, ки аз Ман нафрат мекунад, аз Падари Ман низ нафрат дорад. ²⁴ Агар Ман дар байни онҳо он корҳоро, ки касе накардааст, намекардам, онҳо гуноҳ намедоштанд. Вале акнун онҳо он корҳоро диданд ва бо вучуди ин аз Ман ва ҳам аз Падарам нафрат доранд. ²⁵ Ин барои иҷро шудани гуфтаҳои шариати онҳо ба амал меояд, ки гуфта шудааст: „Бесабаб аз ман нафрат доштан».

²⁶ Вале, вақте Мададгоре, ки Ман аз ҷониби Падар ӯро назди шумо мефиристам, меояд, яъне Рӯҳи ростӣ, ки аз Падар мебарояд, дар бораи Ман шаҳодат медиҳад. ²⁷ Инчунин шумо ҳам шаҳодат медиҳед, зеро шумо аз рӯзҳои аввал бо Ман будед».

16 Исо суҳанашро давом дода гуфт: «Ман инро ба шумо барои он гуфтам, ки роҳзада нашавед. ²Шуморо аз ибодатхонаҳо чудо мекунанд. Ҳатто чунон замоне фаро мерасад, ки кушандагони шумо фикр мекунанд, ки бо ин корашон ба Худо хизмат мекунанд. ³Онҳо аз сабаби он чунин рафтор мекунанд, ки на Падар ва на Маро мешиносанд. ⁴Аммо Ман ин чизҳоро ба шумо барои он гуфтам, ки ҳангоми расидани ин вақт шумо ба хотир оред, ки Ман дар бораи онҳо ба шумо гуфта будам.

Кори Рӯҳи Муқаддас

Аз аввал дар бораи ин чизҳо ба шумо нагуфтам, чунки ҳамроҳи шумо будам. ⁵Акнун пеши он касе меравам, ки Маро фиристодааст. Вале ҳеч касе аз шумо ба Ман савол намедиҳад, ки „Ту ба кучо меравӣ?“, ⁶чунки суҳанони Ман дилҳои шуморо пур аз ғам карданд. ⁷Аммо Ман ба шумо рост мегӯям: рафтани Ман барои ғайри шумост. Зеро, агар Ман наравам, Мададгор пеши шумо намеояд ва агар биравам, Ӯро ба назди шумо мефиристам. ⁸Вақте ки Ӯ меояд, фикрронии нодурусти ин ҷаҳонро дар бораи гуноҳ, ростӣ ва ҳукмунӣ фош мекунад: ⁹гуноҳ дар ин аст, ки онҳо ба Ман имон намеоваранд; ¹⁰ростӣ дар ин аст, ки Ман ба пеши Падарам меравам ва шумо дигар Маро намебинед; ¹¹ҳукмунӣ дар ин аст, ки ҳукмрони ин ҷаҳон аллакай айбдор шудааст.

¹²Ман боз бисёр чизи ба шумо гуфтани дорам, аммо алҳол шумо онҳоро ғунҷонда наметавонед. ¹³Вақте ки Рӯҳи ростӣ меояд, Ӯ шуморо сӯи тамоми ростӣ роҳнамоӣ мекунад, зеро Ӯ аз худ чизе намегӯяд, балки он чиро, ки мешунавад, ба

шумо мегӯяд. Ӯ ба шумо дар бораи ҳодисаҳои оянда хабар медиҳад. ¹⁴Ӯ Маро шӯҳрату ҷалол медиҳад, зеро Ӯ гуфтаҳои Маро гирифта, ба шумо нақл мекунад. ¹⁵Ҳар чӣ Падар дорад, аз они Ман аст. Аз ин сабаб Ман гуфтам, ки Ӯ гуфтаҳои Маро гирифта, ба шумо нақл мекунад».

Ба шодӣ табдил ёфтани ғами ғусса

¹⁶«Баъд аз андаке шумо Маро дигар намебинед, вале баъд аз андаки дигар Маро боз хоҳед дид». ¹⁷Он гоҳ баъзе аз шогирдон ба ҳамдигар гуфтанд: «Ӯ „баъд аз андаке шумо Маро дигар намебинед, вале баъд аз андаки дигар Маро боз хоҳед дид“ ва „чунки Ман ба пеши Падар меравам“ гуфта чиро дар назар дорад? ¹⁸Ӯ „андаке“ гуфта чиро дар назар дорад? Мо намефаҳмем, Ӯ дар бораи чӣ гуфта истодааст».

¹⁹Исо фаҳмид, ки онҳо ба Ӯ савол додани ҳастанд, бинобар ин гуфт: «Шумо аз якдигар мепурсед, ки „баъд аз андаке шумо Маро дигар намебинед, вале баъд аз андаки дигар Маро боз хоҳед дид“ гуфта чиро дар назар доштам? ²⁰Ба шумо рост мегӯям, ки шумо гиря карда, андӯхгин мешавед, вале ҷаҳон шодӣ мекунад. Шумо ғамгин мешавед, аммо ғами шумо ба шодӣ мубаддал мегардад. ²¹Ҳангоми таваллуди кӯдак зан ғамгин мешавад, чун соати азоби вай расидааст, вале вақте ки кӯдакро мезояд, азобу шиканҷаро фаромӯш карда, шодӣ мекунад, ки инсоне ба дунё омадааст. ²²Инак, шумо ҳам ҳоло ғамгин ҳастед, аммо Ман шуморо боз мебинам ва дилҳои шумо аз шодӣ пур мешаванд ва он шодиро ҳеч кас аз шумо гирифта наметавонад.

²³Он рӯз шумо аз Ман чизе намепурсед. Ба шумо рост мегӯям, ҳар чиро ки бо номи Ман аз Падар

талаб кунед, Ҷ ба шумо хоҳад дод.
²⁴ То кунун шумо аз номи Ман чизеро талаб накардаед. Талаб кунед ва ба даст меоваред ва хурсандии шумо пурра мешавад».

Ғалаба бар ҷаҳон

²⁵ «Ман дар ин бора ба шумо бо рамзҳо гуфтам, лекин замоне фаро мерасад, ки ба шумо на бо рамзҳо, балки кушоду равшан дар бораи Падар нақл мекунам. ²⁶ Дар он рӯз бо номи Ман аз Ҷ талаб мекунед. Ман намегӯям, ки барои шумо аз Падар талаб мекунам, ²⁷ зеро худ Падар шуморо дӯст медорад, аз сабаби он ки шумо Маро дӯст доштед ва имон овардед, ки Ман аз ҷониби Ҷ омадаам. ²⁸ Ман аз ҷониби Падар ба ин ҷаҳон омадаам ва боз ин ҷаҳонро тарк карда, ба назди Ҷ меравам».

²⁹ «Акнун Шумо кушоду равшан ва бе рамзҳо гап зада истодаед, — гуфтанд ба Ҷ шогирдон. ³⁰ — Ҳоло мо фаҳмидем, ки Шумо ҳама чизро медонед ва ҳоҷати аз Шумо пурсидан нест. Бинобар ин мо имон дорем, ки Шумо аз назди Худо омадаед». ³¹ «Шумо акнун имон овардед? — гуфт дар ҷавоби онҳо Исо. ³² — Инак вақту соате меояд ва он аллақай фаро расидааст, ки ҳамаи шумо пароканда шуда ба хонаҳои худ меравед ва Маро танҳо мегузored. Вале Ман танҳо нестам, зеро Падар ҳамроҳи Ман аст. ³³ Ман ин чизхоро ба шумо гуфтам, то ки шумо дар Ман оромӣ пайдо кунед. Дар дунё шуморо азобу укубат интизор аст, вале шумо мардонагиро аз даст надихед: Ман бар ин ҷаҳон голиб шудаам!»

Барои шогирдонаш дуо кардани Исо

17 Баъд аз ин суханон Исо ба сӯи осмон нигоҳ карда гуфт: «Эй

Падар, вақт фаро расид. Писари худро шўҳрату ҷалол дех, то ки Писар Туро шўҳрату ҷалол бидиҳад, ² чунки Ту ихтиёри ҳамаи одамонро ба дасти Ҷ супоридай, то ки Ҷ низ ба ҳамаи касоне, ки ба Ҷ бахшидай, ҳаёти абадӣ диҳад. ³ Ва ҳаёти абадӣ ин аст, ки Туро, Худои ягонаи ҳақиқӣ ва Исои Масеҳро, ки Ту фиристодай, шиносанд. ⁴ Ман бо анҷом додани он коре, ки Ту ба Ман супорида будӣ, бароят дар рӯи замин шўҳрат додам. ⁵ Акнун, эй Падар, он шўҳрату ҷалолеро, ки пеш аз пайдоиши олам дар назди Ту доштам, ба Ман бидех.

⁶ Ман номи Туро ба он касоне, ки Ту аз ҷаҳон гирифта, ба Ман бахшидай, маълум кардам. Онҳо аз они Ту буданду Ту онҳоро ба Ман бахшидӣ ва онҳо каломи Туро риоя карданд. ⁷ Акнун онҳо медонанд, ки ҳама чизи ба Ман додаат, аз они туст. ⁸ Зеро он каломеро, ки Ту ба Ман додӣ, Ман ба онҳо расондам ва онҳо қабул карда, дар ҳақиқат фаҳмиданд, ки Ман аз назди Ту омадаам ва боварӣ доранд, ки Ту Маро фиристодай.

⁹ Ман барои онҳо дуо мекунам. Ман на барои ҷаҳон, балки барои онҳое дуо мекунам, ки Ту ба Ман додай, чунки онҳо аз они туанд. ¹⁰ Зеро ҳамаи онҳое, ки Ман дорам, аз они туанд ва онҳое, ки Ту дорӣ, аз они Мананд ва ба василаи онҳо Ман шўҳрату ҷалол ёфтам. ¹¹ Ман дигар дар ин ҷаҳон нестам, балки пеши Ту меравам, вале онҳо дар ин ҷаҳон мемонанд. Эй Падари Муқаддас, бо қудрати номи худ, ки Ту ба Ман додай, онҳоро муҳофизат бикун, то онҳо як бошанд, чунон ки Ману Ту бо ҳам як ҳастем. ¹² То вақте ки Ман бо онҳо будам, онҳоро бо қудрати номи ту, ки ба Ман бахшидай, муҳофизат ва ниғаҳбонӣ кардам. Аз онҳо касе ҳам ҳалок нашуд, ғайр аз як нафар,

ки бояд ҳалок мешуд, то гуфтаҳои навиштаҷот ба амал оянд. ¹³ Вале акнун Ман назди Ту меравам ва ин чизҳоро ҳанӯз ки дар ин ҷаҳон ҳастам, мегӯям, то шодии Ман дар онҳо пурра шавад. ¹⁴ Ман каломии Туро ба онҳо расондаам ва ҷаҳон аз онҳо нафрат кард, чунки онҳо аз ин ҷаҳон нестанд, ҳамон тавр ки Ман ҳам аз ин ҷаҳон нестам. ¹⁵ Ман талаб намекунам, ки Ту онҳоро аз ҷаҳон бибарӣ, аммо мехоҳам, ки онҳоро аз иблис муҳофизат намоӣ. ¹⁶ Онҳо аз ин ҷаҳон нестанд, чунон ки Ман ҳам аз ин ҷаҳон нестам. ¹⁷ Тавассути ростӣ онҳоро барои худ чудо кун; каломии Ту ростӣ аст. ¹⁸ Чунон ки Ту Маро ба ҷаҳон фиристодаӣ, ҳамин тавр Ман ҳам онҳоро ба ҷаҳон фиристодаам. ¹⁹ Ман ба хотири онҳо худро ба Ту бахшидам, то ки онҳо низ ба тавассути ростӣ худро ба Ту бахшида тавонанд.

²⁰ Ман на фақат барои онҳо дуо мекунам, балки барои касоне ҳам, ки ба воситаи суҳанони онҳо ба Ман имон меоваранд. ²¹ Бигзор ҳамаи онҳо як шаванд. Бигзор, чӣ тавре ки ту, Падар, дар Ман ҳастӣ ва Ман дар Ту ҳастам, онҳо низ дар мо бошанд, то ҷаҳон имон оварад, ки Маро Ту фиристодаӣ. ²² Ман ба онҳо ҳамон шӯҳрату ҷалолеро додаам, ки Ту ба Ман додаӣ, то онҳо як бошанд, чунон ки Ману Ту як ҳастем. ²³ Ман дар онҳо ҳастам ва Ту дар Ман ҳастӣ, то онҳо дар ягонагии комил бошанду ҷаҳон бидонад, ки Ту Маро фиристодаӣ ва онҳоро ҳамон тарз дӯст медорӣ, ки Маро дӯст медорӣ.

²⁴ Эй Падар, мехоҳам, онҳое ҳам, ки Ту ба Ман бахшидаӣ, ҳамроҳи Ман дар он ҷое бошанд, ки Ман мешавам ва он шӯҳрату ҷалолеро бубинанд, ки Ту ба Ман додаӣ, зеро Ту Маро пеш аз офариниши олам

дӯст дошта будӣ. ²⁵ Эй Падари одил, ҷаҳон Туро нашинохт, вале Ман Туро мешиносам ва онҳо медонанд, ки Ту Маро фиристодаӣ. ²⁶ Ман ба онҳо Туро ошкор кардам ва боз ҳам ошкор мекунам, то он муҳаббате, ки Ту нисбат ба Ман дорӣ, дар онҳо низ бошад ва Ман ҳам дар онҳо бошам».

Дастгир шудани Исо

18 Пас аз ин суҳанон Исо ҳамроҳи шогирдонаш баромада, ба канори дигари водии Қидрун гузашт. Дар он ҷо боғе буд ва Исо бо шогирдонаш ба он боғ даромад. ² Яҳудо, ки ба Исо хиёнат кард, низ он ҷоро медонист, чунки Исо ва шогирдонаш бисёр вақт дар он ҷо ҷамъ меомаданд. ³ Инак, Яҳудо дастаи аскарони румӣ ва посбонони Хонаи Худоро, ки аз тарафи сардорони рӯҳонӣ ва фарисиён фиристода шуданд, бо худ ба он ҷо овард. Онҳо ҳама мусаллаҳ буданд ва дар даст фонусу машғал бардошта меомаданд.

⁴ Исо медонист, ки бо Ӯ чӣ ҳодиса рӯй медиҳад, бинобар ин ба пеши онҳо баромада, пурсид: «Шумо киро ҷустуҷӯ мекунед?» ⁵ Онҳо ҷавоб доданд: «Исои Носириро». «Ин Манам», — ҷавоб дод Исо. Яҳудо, ки ба Исо хиёнат кард, низ ҳамроҳи онҳо буд. ⁶ Ҳамин ки Исо «Ин Манам» гуфт, онҳо ақибнокӣ рафта, ба замин афтоданд. ⁷ Исо боз аз онҳо пурсид: «Шумо киро ҷустуҷӯ мекунед?» «Исои Носириро», — гуфтанд онҳо. ⁸ «Ман ба шумо гуфтам, ки ин Ман ҳастам. Агар барои шумо Ман лозим бошам, пас монед, ки ин одамон раванд». ⁹ Ӯ барои он ин тавр гуфт, то суҳанони «Аз он касоне, ки Ту ба Ман бахшидӣ, касеро аз даст наодоам» гуфтааш иҷро шаванд.

¹⁰Шимъӯни Петрус, ки шамшер дошт, онро аз ғилоф кашида, ғуломи сарвари рӯҳониёнро заду ғӯши рости ўро бурида партофт. Он ғулом Малхус ном дошт. ¹¹Исо ба Петрус гуфт, ки шамшерашро ба ғилофаш андозад. Инчунин илова кард: «Наход, ки аз косаи азобе, ки Падарам барои Ман додааст, нанўшам?»

¹²Он гоҳ дастаи аскарони румӣ бо фармондеҳи худ ва посбонони яҳудӣ Исоро дастгир карда бастанд. ¹³Аввал Ёро назди Ҳонон, падарарӯси Қаёфо бурданд, ки ҳамон сол сарвари рӯҳониён буд. ¹⁴Қаёфо ин ҳамон шахсе буд, ки ба ҳукуматдорони яҳудӣ маслиҳат дод, ки агар ба ҷои тамоми мардум як нафар бимирад, беҳтар аст.

Исоро инкор кардани Петрус

¹⁵Шимъӯни Петрус ва як шогирди дигари Исо аз паси Ё рафтанд. Он шогирд бо сарвари рӯҳониён ошноӣ дошт, бинобар ин ҳамроҳи Исо ба ҳавлии сарвари рӯҳониён даромад. ¹⁶Вале Петрус дар беруни ҳавлӣ, дар назди дарвоза истод. Пас он шогирде, ки бо сарвари рӯҳониён ошноӣ дошт, баромада, бо зане, ки дарвозабон буд, гуфтугӯ карда, Петрусро ба ҳавлӣ даровард. ¹⁷Зани дарвозабон ба Петрус гуфт: «Оё ту аз шогирдони он кас нестӣ?» «Не, нестам», — ҷавоб дод Петрус.

¹⁸Азбаски ҳаво хунук буд, хизматгорон ва посбонон гулхан даргиронда, дар гирди он худро гарм мекарданд. Петрус низ дар паҳлӯи онҳо истода, худро гарм мекард.

Исоро пурсучӯ кардани сарвари рӯҳониён

¹⁹Сарвари рӯҳониён аз Исо дар бораи шогирдон ва таълимоти Ё пурсучӯ кард. ²⁰Исо дар ҷавоб

гуфт: «Ман дар пеши ҳама ошкоро сухан гуфтаам. Ман доимо дар ибодатхонаҳо ва дар Хонаи Худо, ки ҳамаи мардум ҷамъ мешаванд, таълим меодам ва пинҳонӣ чизе нагуфтаам. ²¹Пас, чаро шумо аз Ман мепурсед? Аз шунавандагон бипурсед, ки Ман дар бораи чӣ ба онҳо гуфтаам. Онҳо медонанд, ки Ман чӣ гуфтаам». ²²Ҳангоме ки Ё ин суханонро гуфт, яке аз посбонони дар паҳлӯяш истода Исоро торсаки зада, гуфт: «Ту чӣ тавр ба сарвари рӯҳониён гап гардонда метавонӣ?» ²³«Агар чизе нодуруст гуфта бошам, бигӯ, ки хатои Ман дар чист, — ҷавоб дод Исо. — Вале агар дуруст гуфта бошам, чаро Маро мезанӣ?»

²⁴Он гоҳ Ҳонон Исои дастбастаро ба назди Қаёфои сарвари рӯҳониён фиристод.

Бори дигар Исоро инкор кардани Петрус

²⁵Шимъӯни Петрус бошад, дар ҷои пештарааш истода, худро гарм мекард. Аз ӯ пурсиданд: «Магар ту ҳам аз шогирдони Ё нестӣ?» Вале Петрус инро инкор карда, «не» ҷавоб дод. ²⁶«Магар туро дар боғ бо Ё надида будам?» — гуфт яке аз хизматгорони сарвари рӯҳониён, хеши ҳамон касе, ки ғӯшашро Петрус бурида буд. ²⁷Петрус боз инкор кард. Ҳамон лаҳза хурӯс ҷег зад.

Исо дар назди Пилотус

²⁸Пагоҳии барвақт Исоро аз назди Қаёфо ба қасри ҳокими румӣ бурданд. Онҳое, ки Ёро оварданд, ба хотири он ки ҳаром нашаванду хӯроки иди Балогардонро хӯрда тавонанд, ба қаср надаромаданд. ²⁹Пас, Пилотус ба назди онҳо баромада, гуфт: «Айби ин одам дар чист?» ³⁰Онҳо ҷавоб доданд: «Агар Ё

чинояткор намебуд, магар ба дасти шумо месупоридем?»³¹ «Худатон Ӯро гирифта аз рӯи қонунатон ҳукм кунед», — гуфт ба онҳо Пилотус. «Ба мо раво нест, ки касеро ба қатл расонем», — ҷавоб доданд роҳбарони яҳудӣ.³² (Ҳамаи ин барои он рӯй дод, то суханони Исо, ки дар бораи тарзи маргаш гуфта буд, иҷро шаванд).

³³ Пилотус ба қаср баргашт ва Исоро ҷеғ зада гуфт: «Оё Ту Шоҳи Яҳудиён ҳастӣ?»³⁴ Исо дар ҷавоб гуфт: «Ту ин саволро аз худат мегӯӣ ё дигарон дар бораи Ман ба ту гуфтанд?»³⁵ Пилотус ҷавоб дод: «Магар ман яҳудӣ ҳастам? Халқ ва сардорони рӯҳонии худат Туро дошта, ба дасти ман супориданд. Ту чӣ қор кардӣ?»³⁶ Исо гуфт: «Подшоҳии Ман аз ин ҷаҳон нест. Агар подшоҳии Ман аз ин ҷаҳон мебуд, одамони зердастам меҷангиданд, то ки Ман ба дасти ҳукуматдорони яҳудӣ таслим нашавам. Не, подшоҳии Ман аз ин ҷаҳон нест».³⁷ «Пас, Ту Шоҳ ҳастӣ?» — пурсид аз Ӯ Пилотус. Исо ҷавоб дод: «Ту мегӯӣ, ки Ман подшоҳ ҳастам. Ман барои он таваллуд шуда ба ин ҷаҳон омадам, ки шоҳиди ростӣ бошам. Ҳар кӣ тарафдори ростӣ бошад, Маро гӯш мекунад».³⁸ «Ростӣ чист?» — пурсид аз Ӯ Пилотус.

Ба марг ҳукм шудани Исо

Ин суханонро гуфта, Пилотус боз ба назди яҳудиён баромаду гуфт: «Ман дар Ӯ ҳеҷ айбери наёфтам».³⁹ Лекин шумо як анъана доред, ки ҳар иди Балогардон ман бароятон як зиндониро озод мекунам. Мехоҳед, ки бароятон Шоҳи Яҳудиёнро озод кунам?»⁴⁰ «Не! — дод зада ҷавоб доданд онҳо. — Ба ҷои Ӯ Бараббосро озод кун!» Бараббос як марди роҳзан буд.

19 Он вақт Пилотус фармуд, ки Исо ро бо қамчин зананд.² Сарбозон аз хор тоҷе бофта, бар сари Ӯ гузошанд ва ба Ӯ ҷомаи бунафшранг пӯшонданд.³ Онҳо ба пеши Ӯ омада, «Зинда бод Шоҳи Яҳудиён!» мегуфтанду Ӯро торсақӣ мезаданд.⁴ Пилотус боз берун баромада, ба онҳо гуфт: «Акнун ман ин одамро пеши шумо меорам. Бидонед, ки ман дар Ӯ ҳеҷ айбе наёфтам».⁵ Исо берун баромад ва дар сар тоҷи хордору дар тан ҷомаи бунафшранг дошт. Пилотус ба онҳо гуфт: «Ана ин одам!»

⁶ Сардорони рӯҳонӣ ва посбонон Ӯро дида, фарёд карданд: «Ӯро ба салиб меҳкӯб кунед! Ӯро меҳкӯб кунед!» Пилотус ба онҳо гуфт: «Шумо худатон Ӯро гирифта, меҳкӯб кунед! Зеро ман дар Ӯ ҳеҷ айбе наёфтам».⁷ Онҳо ба Ӯ ҷавоб доданд: «Мо дар шариат қонун дорем, ки мувофиқи он Ӯ бояд бимирад, чунки худро Писари Худо эълон кардааст».

⁸ Вақте Пилотус инро шунид, аз пештара зиёдтар тарсид.⁹ Ӯ боз ба дохили қаср баргашта, аз Исо пурсид: «Ту аз кучой?» Вале Исо ҷавобе надод.¹⁰ «Бо ман гап задан намехоҳӣ? — пурсид Пилотус. — Магар намедонӣ, ман қудрат дорам, ки Туро озод кунам ва қудрат дорам, ки Туро ба салиб меҳкӯб кунонам?»¹¹ Исо ба Ӯ ҷавоб дод: «Агар ба ту аз боло қудрат дода намешуд, ту бар Ман ҳеҷ қудрат дошта наметавонистӣ. Бинобар ин касе, ки Маро ба ту таслим кардааст, гуноҳи бузургтаре дорад».

¹² Аз ин лаҳза Пилотус кӯшиш кард, ки Ӯро озод кунад, вале мардум фарёд мекарданд: «Агар Ӯро озод кунӣ, ту дӯсти император нестӣ! Касе, ки худро подшоҳ эълон мекунад, вай душмани император аст!»

¹³Вақте ки Пилотус ин суҳанонро шунид, Исоро берун овард ва дар маҳале ба номи Сангфарш, ки ба забони ибронӣ онро «Ҷабто» мегуфтанд, ба курсии доварӣ нишаст.

¹⁴Арафаи иди Балогардон, қариби нисфирӯзӣ шуда буд. Пилотус ба мардум гуфт: «Ана Шоҳи шумо!»
¹⁵Онҳо фарёд зада гуфтанд: «Нест кун! Нест кун! Ӯро мехкӯб кун!»
 «Шумо мехоҳед, ки ман Шоҳи шуморо мехкӯб кунам?» — гуфт Пилотус. Сардорони рӯҳонӣ ҷавоб доданд: «Мо ғайр аз император подшоҳи дигаре надорем!»

¹⁶Он гоҳ Пилотус Исоро барои мехкӯб кардан ба дасти онҳо супорид.

Мехкӯб шудани Исо

¹⁷Онҳо Исоро бурданд ва Ӯ то «Ҷои косахонаи сар», ки ба забони ибронӣ «Ҷолҷото» ном дошт, салиби худро бардошта, рафт.
¹⁸Дар он ҷо Ӯро ба салиб мехкӯб карданд ва ҳамроҳи Ӯ боз ду нафари дигарро дар салибҳо, яке аз тарафи чап ва дигаре аз тарафи рост, мехкӯб карданд ва Исо дар мобайни онҳо буд.

¹⁹Пилотус лавҳачаеро нависонда, ба салиб мехкӯб кунонд, ки дар он чунин навишта шуда буд: «Исои Носирӣ, Шоҳи Яҳудиён».
²⁰Одамони зиёд ин навиштаро хонданд, чунки ҷое, ки Исо мехкӯб шуд, аз шахр дур набуд ва он суҳанон ба забонҳои ибронӣ, румӣ ва юнонӣ навишта шуда буданд.

²¹Сардорони рӯҳонии яҳудиён ба Пилотус гуфтанд: «„Шоҳи Яҳудиён“ нанавис, балки бинавис, ки „Ин одам «Ман Шоҳи Яҳудиён ҳастам» мегуфт“».
²²«Ҳар чӣ навиштаам, навиштам», — ҷавоб дод Пилотус.

²³Баъд аз он ки сарбозон Исоро мехкӯб карданд, либоси Ӯро гирифта, аз рӯи шумораи сарбозон ба чор қисм тақсим карданд. Куртаи Ӯро

ҳам гирифтанд; ин курта аз матои яклухт бофта шуда буд ва ҷои пайваст надошт.
²⁴Онҳо ба якдигар гуфтанд: «Биёед, инро пора намекунему куръа партофта мебинем, ки соҳиби он кӣ мешавад».

Дар навиштаҷот омадааст: «Либоси Маро дар байни худ тақсим карданд ва бар куртаи Ман куръа партофтанд». Барои иҷро шудани ин навиштаҷот ҳамаи ин ба амал омад.
²⁵Чунин буд амали сарбозон.

Дар назди салиби Исо модар ва холааш, Маряями зани Келуп ва Маряями Маҷдалия истода буданд.
²⁶Исо модари худ ва дар канори Ӯ шогирди дӯстдоштаашро дида, ба модараш гуфт: «Модар, ана ин писари туст».
²⁷Баъд ба он шогирд гуфт: «Ана, ин модари туст». Аз ҳамон вақт он шогирд модари Исоро ба хонаи худ бурд.

Марги Исо

²⁸Исо донист, ки ҳама чиз иҷро шуд ва барои ба амал омадани пешгӯиҳои навиштаҷот гуфт: «Ташна мондам!»

²⁹Дар он ҷо як косаи пур аз сирко буд ва латгаеро гирифта, ба он сирко тар карданду ба нӯги ҷӯбе гузошта, ба лабони Ӯ наздик оварданд.
³⁰Чун Исо сиркоро чашид, гуфт: «Иҷро шуд!»
 Баъд сар ҳам карда ҷон дод.

³¹Он рӯзи тайёри ба рӯзи истироҳат буд ва сардорони яҳудӣ намехостанд, ки ҷасади мехкӯбшудагон дар рӯзи истироҳат дар салиб бимонад, чунки он рӯзи истироҳат ба рӯзи иди бузург рост омада буд. Бинобар ин онҳо аз Пилотус дархост карданд, ки пойҳои мехкӯбшудагонро шикананду ҷасади онҳоро аз салиб ба поён фароранд.
³²Сарбозон омада, аввал пойҳои мехкӯбшудаи якум ва баъд мехкӯбшудаи дуюмро шикастанд.

³³ Вале вақте ки ба Исо наздик омаданд, диданд, ки Ҷ мурдааст, бинобар ин пойҳои Ӯро нашикастанд. ³⁴ Яке аз сарбозон бо найза ба паҳлӯи Ӯ зад ва ҳамон дам аз бадани Ӯ хун ва об чорӣ шуд.

³⁵ (Касе, ки тамоми ин ҳодисаҳоро дидааст, шаҳодат медиҳад, то шумо низ имон оваред. Шаҳодати ӯ рост аст ва ӯ медонад, ки ҳақиқатро мегӯяд). ³⁶ Ҳамаи ин барои он ба амал омад, ки гуфтаҳои навиштаҷот, ки «Ҳеч як устухони Ӯ шикаста нахоҳад шуд» иҷро шаванд. ³⁷ Боз дар дигар ҷои навиштаҷот гуфта шудааст, ки «Онҳо ба касе нигоҳ хоҳанд кард, ки Ӯро найза заданд».

Дафни Исо

³⁸ Баъд аз он Юсуфи аромотӣ, ки аз тарси роҳбарони яҳудӣ шогирди махфии Исо буд, аз Пилотус иҷозат хост, ки ҷасади Исоро гирад. Пилотус иҷозат дод ва ӯ омада, ҷасади Исоро гирифт. ³⁹ Ниқодимус, ки пештар шабона ба дидани Исо омада буд, низ омад ва қариб сию чор кило ширеши хушбӯӣ бо гиёҳи дорувор омехтаро бо худ овард. ⁴⁰ Онҳо аз рӯи расми яҳудиён ҷасади Исоро гирифта, ба кафани бо ҳамон дорувории хушбӯӣ омехта печонданд. ⁴¹ Дар ҷои мехкӯбшудаи Исо боғе ва дар он боғ қабри наве буд, ки ҳанӯз касе дар он дафн нашуда буд. ⁴² Азбаски арафаи рӯзи истироҳати яҳудиён буд ва қабр ҳам наздик буд, Исоро дар он ҷо дафн карданд.

Зиндашавии Исо

20 Пагоҳии барвақти рӯзи якшанбе, ҳанӯз равшан нашуда, Маряма Маҷдалия ба сари қабр омад ва дид, ки санг аз даромадгоҳи он гирифта шудааст. ² Ӯ давида назди Шимъӯни Петрус

ва шогирди дигар, ки Исо ӯро дӯст медошт, омада, ба онҳо гуфт: «Онҳо Худованди моро аз қабр бурдаанд ва мо намедонем, ки Ӯро ба кучо гузоштаанд».

³ Пас, Петрус ва он шогирди дигар ба тарафи қабр равона шуданд. ⁴ Ҳардуи онҳо медавиданд, вале он шогирди дигар аз Петрус тезтар давида, аввалин шуда ба сари қабр расида омад. ⁵ Ӯ ҳам шуда кафанро дид, вале ба даруни қабр надаромад. ⁶ Аз паси ӯ Шимъӯни Петрус ҳам давида омад. Вай ба даруни қабр даромада, дид, ки кафан ҳаст ва ⁷ матоғе, ки дар сари Исо буд, на бо кафан, балки дар каноре ҷудо печонда шудааст. ⁸ Он гоҳ шогирди дигар ҳам, ки аввалин шуда ба сари қабр омада буд, ба қабр даромаду ҳамаи инро дида имон овард. ⁹ Онҳо ҳанӯз суханони навиштаҷотро намефаҳмиданд, ки дар бораи Ӯ гуфта шуда буд, ки бояд баъд аз марг зинда шавад. ¹⁰ Шогирдон ба хонаашон баргаштанд.

Ба Маряма Маҷдалия зоҳир шудани Исо

¹¹ Аммо Марям берун аз қабр истода гирия мекард. Ӯ гириякунон ҳам шуда ба даруни қабр нигоҳ кард ¹² ва ду фариштаи сафедпӯшро дид, ки дар ҷое, ки пештар Исо гузошта шуда буд, нишастаанд, яке аз тарафи сар ва дигаре аз тарафи пой. ¹³ «Эй зан, чаро гирия мекуни?» — пурсиданд онҳо. Марям ба онҳо ҷавоб дод: «Худованди маро бурдаанд ва ман намедонам, ки Ӯро дар кучо гузоштаанд».

¹⁴ Инро гуфта, ӯ ба қафо рӯ гардонду дид, ки дар рӯ ба рӯи ӯ Исо истодааст. Вале ӯ надонист, ки ин Исо аст. ¹⁵ Исо ба вай гуфт: «Эй зан, чаро гирия мекуни? Ту киро меҷӯӣ?» Марям Ӯро боғбон фикр карда ба

Ў гуфт: «Эй хоҷа, агар шумо Ўро бурда бошед, ба ман бигӯед, ки дар кучо гузоштаед, то Ўро гирифта барам». ¹⁶ «Эй Марям!» — гуфт Исо. Марям рӯ оварда, бо забони ибронӣ фарёд зад: «Эй Раббунӣ (ки маънояш „устод“ аст)!» ¹⁷ Исо ба ӯ гуфт: «Ба Ман даст нарасон, ки ҳанӯз ба пеши Падар боло нарафтаам. Лекин назди бародаронам рафта гӯй, ки Ман назди Падари Ману шумо, ба назди Худои Ману шумо меравам». ¹⁸ Марямаи Маҷдалия ба назди шогирдон омада, дар бораи Худовандро диданаш ба онҳо хабар дод. Инчунин суханони Исоро, ки ба ӯ гуфта буд, ба онҳо нақл кард.

Ба шогирдон зоҳир шудани Исо

¹⁹ Бегоҳии худи ҳамон рӯз, яъне рӯзи якшанбе, вақте ки шогирдон якҷоя чамъ шуда, аз тарси роҳбарони халқ дарҳоро маҳкам баста менишастанд, Исо омаду дар миёни онҳо истода гуфт: «Ба шумо оромӣ меҳоям». ²⁰ Инро гуфта, дастҳо ва паҳлӯяшро ба онҳо нишон дод. Шогирдон аз дидани Худовандашон хурсанд шуданд. ²¹ «Ба шумо оромӣ меҳоям! — тақрор кард Исо. — Чунон ки Падар Маро фиристодааст, Ман низ шуморо мефиристам».

²² Баъд аз ин суханон Ў бар онҳо пуф карда, гуфт: «Рӯҳи Муқаддасро қабул кунед!» ²³ Гуноҳи қасонеро, ки бубахшед, ба онҳо бахшида мешавад ва онҳоеро, ки набахшед, гуноҳ дар гардани онҳо мемонад».

Исо ва Тумо

²⁴ Тумо, яке аз он дувоздаҳ шогирди Исо, ки боз Дугоник номида мешуд, ҳангоми омадани Исо дар он ҷо ҳамроҳи онҳо набуд. ²⁵ Шогирдони дигар ба ӯ гуфтанд: «Мо Худовандро дидем!» Вале ӯ ба онҳо ҷавоб дод: «То

бо чашмони худам изҳои меҳро дар дастони Ў набинам ва ангуштамро ба он нагузорам ва дастамро ба захми паҳлӯяш намонам, бовар намекунам!»

²⁶ Баъд аз як ҳафта шогирдон боз чамъ омаданд ва Тумо ҳам ҳамроҳи онҳо буд. Дар баста буд, вале Исо омада, дар миёни онҳо истоду гуфт: «Ба шумо оромӣ меҳоям!» ²⁷ Баъд ба Тумо гуфт: «Ангуштамро ба ин ҷо гузору дастонамро бин ва дастатро ба захми паҳлӯяш гузор! Дигар шубҳа накуну бовар кун!» ²⁸ Тумо ба Вай ҷавоб дод: «Эй Худованди ман, Худои ман!»

²⁹ Он гоҳ Исо ба ӯ гуфт: «Магар аз сабаби он бовар мекуни, ки Маро мебинӣ? Вале хушбахтанд онҳое, ки Маро надида имон овардаанд».

³⁰ Исо дар ҳузури шогирдони худ бисёр мӯъҷизоти дигареро ҳам нишон дода буд, ки дар бораи онҳо дар ин китоб гуфта нашудааст. ³¹ Вале ҳамаи ин барои он навишта шудааст, ки шумо ба Таъиншуда ва Писари Худо будани Исо имон овареду ба воситаи имон ба Ў ҳаёти абадӣ ёbed.

Ба ҳафт шогирд зоҳир шудани Исо

21 Баъд аз ин Исо дар канори баҳри Табария бори дигар ба шогирдони худ зоҳир шуд. Зоҳир шудани Ў ана ин тавр ба амал омад: ² Шимъӯни Петрус, Тумо, ки боз Дугоник номида мешуд, Натаноил, ки аз аҳли Қанои Ҷалил буд, ду писари Забдой ва ду шогирди дигари Ў — ҳама дар як ҷо чамъ омада буданд. ³ Шимъӯни Петрус ба онҳо гуфт: «Ман рафта, моҳӣ сайд мекунам». «Мо ҳам ҳамроҳи ту меравем», — гуфтанд дигарон.

Онҳо рафта ба қайқ савор шуданд, аммо он шаб чизе сайд накарданд.

⁴ Вақти баромади офтоб Исо дар соҳил истода буд. Аммо шогирдон

нафаҳмиданд, ки ин Исо аст. ⁵ Исо аз онҳо пурсид: «Эй бародарон, ягон моҳӣ сайд кардед?» «Не», — ҷавоб доданд онҳо. ⁶ Вай ба онҳо гуфт: «Тӯро аз тарафи рости қайқ партоед ва моҳӣ медоред». Онҳо тӯр партофтанду аз сабаби зиёд будани моҳӣ онро ба қайқ кашида натавонистанд. ⁷ Он шогирде, ки Исо ўро дўст медошт, ба Петрус «Ин Худованд аст!» гуфт. Вақте Шимъўни Петрус шунид, ки ин Худованд аст, либосашро пўшиду (чунки либосашро кашида буд) худро ба об партофт. ⁸ Шогирдони дигар бо қайқ ба тарафи соҳил ҳаракат карда, тӯри пур аз моҳиро аз паси худ кашида оварданд. Онҳо аз соҳил на он қадар дур буданд, тахминан дар масофаи сад қадам.

⁹ Вақте онҳо ба соҳил расиданд, гулханеро диданд, ки рӯи он моҳӣ гузошта шудааст ва дар паҳлӯи он нон ҳам буд. ¹⁰ Он гоҳ Исо ба онҳо гуфт: «Аз моҳиҳои сайд кардаатон биёред». ¹¹ Шимъўни Петрус ба қайқ даромада, тӯри пур аз яксаду панҷоҳу се моҳии калонро аз об ба соҳил кашид. Бо вучуди ин қадар зиёд будани моҳӣ тӯр қанда нашуд. ¹² Исо ба онҳо гуфт: «Биёед ва ноништа кунед». Аз шогирдон касе чуръат накард, ки «Ту кистӣ?» гуфта бипурсад, чунки онҳо фаҳмиданд, ки ин Худованд аст. ¹³ Он гоҳ Исо пеш омада, нонро гирифтуду дар байни онҳо тақсим кард, инчунин моҳиҳоро ҳам. ¹⁴ Ин бори сеюм буд, ки Исо баъд аз зинда шуданаш худро ба шогирдон нишон дод.

Исо ва Петрус

¹⁵ Баъд аз хўрдани хўрок Исо ба Шимъўни Петрус гуфт: «Эй Шимъўни писари Юҳанно, оё ту Маро аз онҳо бештар дўст медорӣ?» «Оре, Худованд, Ту медонӣ, ки ман Туро

дўст медорам», — ҷавоб дод Петрус. «Барраҳои Маро чарон», — гуфт Исо. ¹⁶ Бори дуюм Исо ба ў гуфт: «Эй Шимъўни писари Юҳанно, ту Маро дўст медорӣ?» «Бале, Худованд, Ту медонӣ, ки ман Туро дўст медорам», — ҷавоб дод Петрус. «Гўсфандони Маро саробонӣ кун», — гуфт Исо. ¹⁷ Бори сеюм Исо ба ў гуфт: «Эй Шимъўни писари Юҳанно, ту Маро дўст медорӣ?» Петрус ғамгин шуд, ки Исо бори сеюм аз ў мепурсад, ки Ўро дўст медорад ё не. «Худованд, ба Ту ҳама чиз маълум аст, — гуфт ў ба Исо. — Ту медонӣ, ки ман Туро дўст медорам». Исо ба ў гуфт: «Гўсфандони Маро чарон. ¹⁸ Ба ту рост мегўям, вақте ки ҷавон будӣ, худат камарбандатро баста ба ҳар ҷое, ки мехостӣ, мерафтӣ, вале вақте ки пир мешавӣ, дастҳои худро дароз мекунӣ ва каси дигар камарбандатро баста ба ҷое, ки намеҳоҳӣ, туро мебарад».

¹⁹ Бо ин суҳанон Исо ба Петрус фаҳмонд, ки бо кадом роҳ марги Петрус Худоро шўҳрату ҷалол хоҳад дод. Баъд ба Петрус гуфт: «Аз паси Ман биё».

Исо ва шогирди дўстдоштааш

²⁰ Петрус ба ақиб нигоҳ карда, шогирдеро дид, ки Исо ўро дўст медошт. Ў аз паси онҳо меомад. Ин ҳамон шогирде буд, ки дар вақти шом хўрдан ба Исо тақия карда пурсида буд: «Эй Худованд, кӣ ба Ту хиёнат мекунад?» ²¹ Инак, Петрус ўро дида, аз Исо пурсид: «Эй Худованд, бо ў чӣ мешавад?» ²² Исо ҷавоб дод: «Агар Ман хоҳам, ки ў то вақти бозгаштанам зинда монад, ба ту ин чӣ дахл дорад? Ту аз паси Ман биё!»

²³ Бинобар ин дар байни имондорони Исо овозае паҳн шуд, ки гўё он шогирд намемирад. Аммо

Исо ба ӯ нагуфт, ки ӯ намемирад. Ӯ фақат гуфт, ки «Агар Ман хоҳам, ки ӯ то бозгаштанам зинда монад, ба ту ин чӣ дахл дорад?» ²⁴Ин ҳамон шогирдест, ки ҳамаи инро навиштааст ва дар бораи ин чизҳо шаҳодат медиҳад ва мо медонем, ки шаҳодати ӯ рост аст.

²⁵Инчунин Исо боз бисёр корҳои дигарро ҳам кардааст. Агар ҳамаи онҳо навишта мешуданд, ба гумонам, дар тамоми олам барои ин миқдор китоб ҷой ёфт намешуд.

Номаи якуми Павлуси фириста
ба

Тасслўникиён Пешгуфтор

1 Мо Павлус, Силўс** ва Тимотиюс ба ҷамоати имондорони шаҳри Тасслўникӣ, ки аз они Худо-Падар ва Худованд Исои Масеҳ аст, салом мерасонем. Файзу осоиштагӣ бар шумо бод††!

Тасслўникиён аз рӯи имон зиндагонӣ мекунанд

2 Мо ҳамеша шумо — тасслўникиёнро дар дуоҳоямон ба хотир оварда, барои ҳамаи шумо Худоро шуқр меғўем. **3** Инчунин дар назди Худо-Падари мо имон ва муҳаббату умеди шуморо ба ёд меорем. Яъне корҳои шуморо, ки бо имон содир кардед, меҳнатеро, ки бо муҳаббат мекунед, умедеро, ки ба Худованд Исои Масеҳ доред ва онро нигоҳ медоред. **4-5** **4-5** Эй бародарони азизи Худо, азбаски хушхабари расондамонро на танҳо дар сухан, балки бо қуввати Рӯҳи Пок қабул кардед ва ба он хушхабар боварии комил доред, мо медонем, ки Худо шуморо интиҳоб кардааст. Худатон ҳам медонед, ки мо чӣ гуна одамон будем, чун барои беҳбудии шумо дар наздатон мондем. **6** Шумо аз мову Худованд ибрат гирифтед: бо вучуди азобҳои бисёр шумо каломро бо хушнудии Рӯҳи Пок қабул кардед. **7** Аз ҳамин сабаб, шумо барои ҳамаи имондорони вилоятҳои Мақдуния ва Охоия намунаи ибрат шудед.

8 Акнун каломи Худованд аз тарафи шумо на танҳо дар Мақдуния ва Охоия, балки дар ҳама ҷое, ки дар бораи имони шумо шундаанд, паҳн гардид. Барои ҳамин лозим нест, ки дар бораи имони шумо ба касе гўем. **9** Чунки дигарон аллакай ба мо нақл мекунанд, ки чӣ тавр шумо моро қабул кардаед ва аз бутҳо рӯй гардонида, ба Худои зиндаву ҳақиқӣ рӯй овардаед, то ки ба Ӯ хизмат кунед. **10** Инчунин интизори аз осмон омадани Писараш ҳастед, ки Ӯро Падар аз мурдагон зинда кардааст — Исоро, ки моро аз ғазаби омадаистодаи Худо раҳой мебахшад.

Хизмати Павлус дар Тасслўникӣ самар меоварад

2 Бародарон, худи шумо медонед, вақте ки ману Силўс ва Тимотиюс ба назди шумо омадем, хизматамон самаранок буд. **2** Чуноне ки медонед, дар шаҳри Филиппӣ моро бисёр азоб доданд, паст заданд, вале Худо ба мо чуръат дод, ки бо вучуди зиддиятҳои саҳт хушхабари Ӯро ба шумо кушоду равшан эълон намоем. **3** Охир, дар даъвати мо гумроҳ кардан, нияти бад ва ё фиребе нест. **4** Баръакс, Худо баъди санҷишҳо моро супориш додааст, ки хушхабарро эълон кунем. Барои ҳамин бартарие, ки ба мо дода шудааст, ҳангоми сухан гуфтан кӯшиш мекунем, ки на ба одамон, балки ба Худое, ки дилҳои моро месанҷад, писанд оем. **5** Шумо медонед ва Худо низ шоҳид аст, ки мо ҳаргиз хушомадгӯӣ накардаем ва ба манфиати худ кор набурдаем. **6** Зеро мо на аз шумо ва на аз каси дигар таъриф наҷустаем.

**1:1 Шакли дигари номи Силўс Силвонус аст.

††1:1 Дар баъзе нусхаҳо «Файзу осоиштагӣ аз Худо-Падари мо ва Худованд Исои Масеҳ» омадааст.

⁷Мо чун фиристагони^{‡‡}Масеҳ ҳақ доштем, ки аз шумо ҳурмату эҳтиром талаб кунем, аммо, мисли он ки модар навозишкорона ба кўдаконаш ғамхорӣ мекунад, дар байнатон меҳрубон будем. ⁸Мо шуморо чунон дўст доштем, ки тайёр будем на танҳо хушхабари Худоро ба шумо расонем, балки чони худро бароятон фидо кунем, чунки шумо бароямон хеле азиз ва гиromӣ ҳастед. ⁹Бародарон, шумо дар ёд доред, чӣ тарз мо заҳмат мекашидем: хушхабари Худоро ба шумо расонда, боз шабу рӯз кор ҳам мекардем, то ки ба дўши ягон каси шумо бор нашавем. ¹⁰Ҳам шумо ва ҳам Худо шоҳид ҳастед, ки рафтори мо нисбати шумо, имондорон, то чӣ андоза пок, дуруст ва беайб буд. ¹¹Худатон медонед, ки мо бо ҳар яки шумо мисли падар бо фарзандонаш муомила мекардем; ¹²шуморо қувват бахшидаву рўҳбаланд карда, насиҳат мекардем. Мехостем, ки тарзи зиндагии шумо писанди Худо бошад, ки шуморо ба шукӯҳу ҷалол ва подшоҳиаш даъват кардааст.

¹³Мо ҳамеша Худоро шукр мегўем, ки шумо ҳангоми аз мо шунидани каломи Худо, онро на ҳамчун сухани одамизод, балки чун каломи Худо қабул кардед, ки он дар ҳақиқат ҳам чунин аст. Ин калом дар ҳаёти шумо, имондорон, амал мекунад. ¹⁴Охир шумо, бародарон, дар азоб кашиданатон ба одамони Худо дар вилояти Яҳудия, ки ба Исои Масеҳ бовар мекунанд, монанд шудед — шумо аз халқи худ ҳамон азобхоеро кашидед, ки онҳо аз яҳудиён дида буданд. ¹⁵Яҳудиён Худованд Исо ва пайғамбаронро куштанд, инчунин

моро пеш карданд. Рафтори онҳо ба Худо маъқул нест, онҳо ба одамон зиддият карда ¹⁶намегузоранд, ки мо хушхабарро ба мардум расонем, то ки наҷот ёбанд. Бо ин корашон ҳамеша косаи гуноҳхояшонро лабрез намуда, ба ғазаби Худо гирифтормешаванд.

Павлус орзу мекунад, ки бори дигар имондорони таслўникиро бубинад

¹⁷Эй бародарон, азбаски мо ноҳок барои муддати кўтоҳе на дар дил, балки ҷисман аз шумо ҷудо шудем, хоҳиши зиёд доштем, ки шуморо боз рӯ ба рӯ бубинем. ¹⁸Бале, хеле мехостем ба назди шумо равем. Ман, Павлус, бошам на як бору ду бор кўшиш кардам, аммо иблис пеши роҳамонро гирифт. ¹⁹Вақте ки Худованд Исо^{¶¶}бармегардад, дар назди Ё шумо боиси умеду шодмонӣ ва сарбаландии мо мешавед! ²⁰Охир шумо сабаби фахру хушнудии мо ҳастед!

3 Пас, чун дигар тоқати ҷудойадоштем, фикр кардем, ки дар шаҳри Атино худ танҳо бимонем, ²вале ба назди шумо ба шаҳри Таслўникӣ Тимотиюсро фиристем. Ҳамон Тимотиюсро, ки бародари мо буда, дар эълон кардани хушхабари Масеҳ хизматгори Худо мебошад. Хостем, ки ё шуморо дар имонатон устувор ва боқувват гардонад, ³то касе аз шумо ҳангоми азобҳо ба дудилағӣ роҳ надиҳад. Шумо пештар ҳам медонистед, ки мо бояд азоб кашем. ⁴Охир, ҳангоми дар назди шумо буданамон ҳам огоҳ карда будем, ки моро азоб дода, дунблагирӣ хоҳанд кард. Чуноне

‡‡2:7 Шогирдони аввалини Худованд, ки вазифаи махсус доштанд.

¶¶2:19 Дар баъзе нусхаҳои қадима «Худованд Исои Масеҳ» омадааст.

ки мебинед, ҳамин тавр ҳам шуд.
⁵Аз ин сабаб, вақте ки тоқатам тоқ шуд, ба назди шумо Тимотиюсро фиристодам, то дар бораи имонатон бифаҳмад; мабодо иблиси васвасакор шуморо аз роҳ занад ва тамоми меҳнатамон барбод равад.

⁶Вале алҳол Тимотиюс аз наздатон баргашта, дар бораи муҳаббату имони шумо хабарҳои хуш овард. Ў ба мо нақл кард, ки шумо ҳамеша бо неки моро ёд мекунед ва меҳоҳед, ки моро боз бубинед, чуноне ки мо ҳам хоҳони дидори шумоем.
⁷Бародарон, дар ин ҳама ранчу азобу душвориҳоямон имони шумо моро рӯҳбаланд кард.
⁸Агар имони шумо ба Худованд устувор бошад, мо ҳам зиндадил мегардем.
⁹Бародарони таслўникӣ, дар ҳузури Худо шумо ба мо хурсандии бузурге бахшидед, ки барои он Худоро беохир шукр мегўем.
¹⁰Мо шабу рӯз аз таҳти дил дуо мегўем, ки боз бо шумо вохўрем, то норасоии имонатонро пурра гардонем.
¹¹Бигзор худи Худо — Падар ва Худовандамон Исо моро сўи шумо равона кунад!
¹²Бигзор Худованд бо он муҳаббати бузурге, ки нисбат ба шумо дорем, шуморо ҳам нисбат ба якдигар ва ҳамагон пур ва лабрез намояд.
¹³Ҳамин тавр, Ў дили шуморо боқувват гардонад, то ҳамон рӯзе, ки Худованд Исо бо пайравонаш меояд, дар пеши Худо-Падарамон беайб ва пок бошед.^{§§}

Дар бораи зиндагӣ, ки ба Худо писанд аст

4 Инак, бародарон, бо номи Худованд Исо* хоҳиш ва илтиҷо мекунем, чи тавре ки мо таълим

додем, зиндагиро давом диҳед, то ки ба Худо писанд оед. Шумо аллакай ҳамин тарз рафтор мекунед, вале кўшиш намоед, ки аз ин ҳам беҳтар зиндагӣ кунед.
²Зеро шумо медонед, ки бо қудрати Худованд Исо чӣ гуна таълимотро ба шумо додаем.
³Худо меҳоҳад, ки шумо худро пурра ба Ў бахшида, аз бадахлоқии ҷинсӣ худро нигоҳ доред.
⁴Хости Худо ин аст, ки ҳар яки шумо ҷисму хоҳишҳои худро идора карда, беайб ва бономус бошед.
⁵Боз Худо меҳоҳад мисли беимононе, ки Ўро намешинсанд, пойбанди ҳавасҳои ҷинсӣ набошед.
⁶Инчунин мувофиқи хости Худо шумо набояд аз боварии бародаратон сўи истифода карда, бо зани вай ҳамхоба шавед. Мо пештар ҳам инро ба шумо қатъиян гуфта ва огоҳ карда будем, ки барои ҳамаи ин гуноҳҳо Худо аз одам қасос мегирад.
⁷Чунки Ў моро на ба нопокӣ, балки ба ҳаёти пок даъват кардааст.
⁸Инак, касе ки аз фармудаҳои Худо саркашӣ мекунад, на одамро, балки Худоеро, ки ба шумо Рӯҳи Муқаддасро медиҳад, рад мекунад.

⁹Оид ба хусуси бародардўстӣ ҳоҷат ба сухан нест, чунки худи шумо аз Худо таълим гирифтаед, ки якдигарро дўст доред.
¹⁰Бале, шумо ҳамаи имондоронро, ки дар саросари вилояти Мақдуния ҳастанд, дўст медоред. Ба ҳар ҳол, хоҳиш мекунем, ки якдигарро боз зиёдтар дўст доред.
¹¹Чи тавре ки фармуда будем, оромона зиндагӣ кунед, ҳар кас бо кори худ машғул шуда, бо дастонаш меҳнат кунад.
¹²Чунон зиндагӣ кунед, ки ҳаёти шумо сазовори ҳурмати беимонон бошад,

§§3:13 Дар баъзе нусхаҳо қадима дар охир «Омин» омадааст.

*4:1 Дар баъзе нусхаҳои қадима «Исои Масех» омадааст.

то ки шумо аз дигарон вобаста набошед.

Ҳангоми бозгашти Масеҳ чӣ рӯй медиҳад

¹³Эй бародарон, намехоҳем, ки шумо дар бораи гузаштагон беҳабар монда, ба монанди беимононе, ки умед надоранд, ғамгин бошед. ¹⁴Мо бовар мекунем, ки Исои Масеҳ мурда зинда шуд ва инчунин бовар мекунем, ки Худо касонеро, ки ба Исои Масеҳ имон доштанд аз олам гузаштаанд, ба назди Ҷ ба осмон мебарад. ¹⁵Мувофиқи суҳанони Худованд ба шумо меғӯем: мо, ки то бозгашти Худованд зинда мемонем, аз имондорони гузашта, ҳаргиз пеш намеравем. ¹⁶Зеро худи Худованд аз осмон бо фармони қатъӣ, бо овози сарфариштаву карнаи Худо фуруд меояд ва аввал онҳое, ки ба Масеҳ имон доштанду мурдан зинда мешаванд. ¹⁷Сипас мо, зиндаҳои боқимонда, ҳамроҳи онҳо дар абре ба ҳаво, ба пешвози Худованд боло мешавем ва то абад бо Ҷ мемонем. ¹⁸Бо ин суҳанон якдигарро рӯҳбаланд кунед.

Барои бозгашти Исои Масеҳ омода бошед

5 Бародарон, ҳоҷат нест, ки мо ба шумо дар бораи вақту соати он рӯз нависем. ²Зеро шумо хуб медонед, ки рӯзи Худованд ногаҳон фаро мерасад мисли дузде, ки шабона меояд. ³Ҳангоме ки одамон «дар ҳама ҷо сулҳу осоиштагӣ» меғӯянд, ногаҳон ҳалокат меояд, мисли он ки пеш аз таваллуд зани ҳомиладорро дард мегирад. Ҳамин тавр, ба онҳо низ роҳи гурез нест. ⁴Аммо шумо, бародарон, дар торикӣ нестед, то ки он рӯз ногаҳон чун дузд шуморо дар ғафлат ёбад. ⁵Зеро

ҳамаи шумо писарони нур ва рӯзи равшан ҳастед. Мо аз они шаб ва торикӣ нестем. ⁶Инак, мисли дигарон дар хоби ғафлат намонем, балки бедор ва ҳушёр бошем. ⁷Чунки онҳое, ки хобанд, шабона хоб мераванд; онҳое, ки бадмастанд, шабона шароб менӯшанд. ⁸Лекин мо аз они нури рӯз ҳастем, пас биёед имону муҳаббатро ҳамчун либоси ҷангӣ дар бар кунем ва умеди начоти ояндаро ҳамчун кулоҳи ҷангӣ ба сар кашида, ҳушёр биистем. ⁹Зеро Худо моро на барои ғазабаш, балки барои начот ба воситаи Худованди мо, Исои Масеҳ пешакӣ муайян кардааст. ¹⁰Исо барои мо ҷонашро фидо кард, то ки мо хоҳ зинда бошем, хоҳ мурда — ҳамроҳи Ҷ зиндагӣ кунем. ¹¹Пас рӯҳбаланд кардан ва устувор гардондани якдигарро давом диҳед.

Насиҳатҳои амалӣ

¹²Бародарон, аз шумо хоҳиш мекунем: намояндагони Худовандро, ки дар байни шумо меҳнат ва шуморо роҳбарӣ насихат мекунанд, иззат намоед. ¹³Барои корашон онҳоро ҳурмату эҳтиром кунед ва дӯст доред. Бо якдигар сулҳу осоиштагӣ дошта бошед.

¹⁴Эй, бародарон, аз шумо илтиҷо мекунем, ки танбалонро насихат кунед; ба тарсончакон қувват бахшед; сустимонҳоро дастгирӣ кунед; нисбат ба ҳама сабру тоқат дошта бошед. ¹⁵Нагузоред, ки касе ба ивази бадӣ бо бадӣ ҷавоб диҳад, балки ҳамеша нисбат ба якдигар ва ҳама ба некӣ кардан кӯшиш кунед. ¹⁶Ҳама вақт шод бошед, ¹⁷ҳамеша дуо гӯед, ¹⁸дар ҳар ҳолат Худоро шукр гӯед, зеро хости Худо барои шумо, ки ба Исои Масеҳ тааллуқ доред, ҳамин аст. ¹⁹Ба кори Рӯҳи Пок халал нарасонед, ²⁰пешгӯйиҳоро

зери пой нанамоед, ²¹ лекин ҳамаи инро санчида, пешгўйиҳои хубро қабул кунед, ²² аз ҳар намуди бадаш дури кунед!

²³ Бигзор худи Худои осоиштагӣ шуморо комилан пок гардонад, то ки ҳангоми бозгашти Худованди мо Исои Масеҳ тамоми вучудатон, яъне рӯҳ, чон ва қисматон беайб нигоҳ дошта шавад. ²⁴ Худо — Даъваткунандаи

шумо вафодор аст ва Ў шуморо беайб нигоҳ медорад.

²⁵ Бародарон, барои мо дуо кунед. ²⁶ Ҳамаи бародаронро ба оғӯш гирифта, салом расонед. ²⁷ Дар назди Худованд шуморо вазифадор мекунам, ки ин номаро ба ҳамаи бародарон хонед.

²⁸ Файзу марҳамати Худованд Исои Масеҳ бо шумо бошад[†]!

[†]5:28 Дар баъзе нусхаҳои қадима «Омин» омадааст.

Номаи Павлус
ба

Филемӯн

Пешгуфтор

**Павлус ба Филемӯн ва чамъомади
хонагии ӯ салом мерасонад.**

1 Филемӯни азиз, дӯст ва ҳамхизмати мо! Ман Павлус, ки бандии Исои Масеҳ ҳастам, ҳамроҳи бародари имондори мо Тимотиюс ба ту ²ва ба имондороне, ки дар хонаат чамъ мешаванд, салом мерасонем. Ҳамчунин, ба хоҳари имондори мо Апия ва ба ҳамсафи мо Архипус саломи моро бирасон. ³Бигзор файз ва осоиши Падари мо Худо ва Худовандамон Исои Масеҳ бар шумо бод!

**Павлус дар бораи меҳру
имони Филемӯн менависад**

⁴Ман ҳамеша туро ба ёд оварда, дар дуоҳоям Худои худро шукр мегӯям, ⁵зеро шундаам, ки ту — Филемӯн муқаддасони Худоро дӯст медоштаӣ ва ба Худованд Исои Масеҳ имон доштаӣ. ⁶Бигзор имони ту, ки дар бародарӣ дида мешавад, фаҳмиши туро дар бораи ҳама баракатҳое, ки дар Масеҳ дорӣ,[‡] афзун намояд. ⁷Бародар Филемӯн, муҳаббати ту маро хеле хурсанд ва рӯҳбаланд намуд, чунки ту ба дили муқаддасон қувват бахшидӣ.

**Павлус аз Филемӯн дар бораи
Онисимус хоҳиш мекунад**

⁸Алҳол дар имон, ки ба Масеҳ дорем, метавонистам далерона ба ту кореро бифармоям. ⁹Лекин баҳри муҳаббати мо ҳамчун Павлуси пир ва шахсе, ки ба хотири Исои Масеҳ зиндонӣ аст, аз ту танҳо хоҳиш мекунам. ¹⁰Хоҳиши ман дар бораи Онисимус аст, ки дар зиндон ба воситаи ман имон овард. ¹¹Пеш Онисимус ба ту даркор набуд, лекин ҳоло ба ҳардуямон ҳам даркор[¶] аст. ¹²Ўро ба ту гӯё бо ҷони худ бармегардонам[§]. ¹³Хеле мехостам, дар наздам бошад, ҳангоме ки барои хушхабар зиндонӣ ҳастам, ба ҷойи ту ба ман хизмат кунад. ¹⁴Аммо нахостам бе розигият коре бикунам, то некии ту на ба тарзи маҷбурӣ, балки бо хости ту бошад. ¹⁵Шояд Онисимус барои ҳамин муддате аз ту чудо карда шуда бошад, ки сипас то абад бо ту монад. ¹⁶Лекин акнун на чун ғуломи ту, балки хеле бехтар аз ғулом, ҳамчун бародари азизат бошад. Барои ман Онисимус хеле азиз аст, лекин барои ту ӯ ҳамчун коргар ва пайрави Масеҳ азизтар аст.

¹⁷Инак, агар маро шарики худ донӣ, ўро чун ман қабул намо. ¹⁸Агар пеши ту хатое карда бошад ё қарзе дошта бошад, онро ба ҳисоби ман гузарон. ¹⁹Инак, ман, Павлус, бо дасти худ ба ту менависам, ки қарзҳои ўро бармегардонам, агарчи метавонистам гӯям, ки худи ту бо буду шудат аз ман қарздор ҳастӣ. ²⁰Бале, бародар Филемӯн, мехоҳам ба хотири Худованд аз ту фоидае

[‡]1:6 Дар баъзе нусхаҳои юнонӣ «дорем» омадааст.

[¶]1:11 Маънои номи Онисимус «даркор» ё «фоиданок» аст.

[§]1:12 Ўро ба ту гӯё бо ҷони худ бармегардонам — дар баъзе нусхаҳои Ўро чун ҷони ман қабул намо омадааст.

бинам. Диламро дар Масеҳ** қувват бубахш! ²¹ Дилам аз ту пур аст, ки гапи маро ба замин намегузорӣ. Бинобар ин, ба ту менависам, зеро медонам, ки барои ман аз хоҳишам бештар хоҳӣ кард. ²² Боз як хоҳиши дигар дорам: барои ман ҳучрае омода намо, зеро умед дорам, ки ба сабаби дуоҳои шумо ба наздатон бозгардам.

Саломҳои ниҳонӣ

²³ Эпафрос, ки ба хоҳири Исои Масеҳ бо ман зиндонӣ аст, ²⁴ ҳамчунин ҳамкоронам: Маркӯс, Орестархус, Димос ва Луқо ба ту салом мегӯянд. ²⁵ Хайр, файзи Худованд†† Исои Масеҳ бо рӯҳи шумо бод‡‡!

**1:20 Дар баъзе нусхаҳои юнонӣ «Худованд» омадааст.

††1:25 Дар баъзе нусхаҳо «Худованди мо» омадааст.

‡‡1:25 Дар баъзе нусхаҳо нома бо «Омин» тамоми мешавад.

Номаи

Ёқуб

Пешгуфтор

1 Ман — Ёқуб, бандаи Худо ва Худованд Исои Масеҳ саломи худро ба дувоздаҳ қабилаи Исроил, ки саросари дунё парокандаанд, мефиристам.

Душвориҳо ва васвасаҳо

² Бародаронам, вақте ки ҳар гуна душвориҳо ба саратон меоянд, онҳоро бо шодию хурсандӣ қабул кунед, ³ зеро медонед, ки ҳангоми аз санчиш гузаштани имонатон сабру тоқататон обутоб меёбад. ⁴ Тоқати шумо бояд пурра обутоб ёбад, он вақт шумо шахси комил ва баркамол расида шуда, бароятон ҳеч чиз камӣ намекунад.

⁵ Аммо агар ба шумо хирад камӣ кунад, метавонед аз Худо онро талаб кунед ва Ӯ, ки ба ҳама бо дасти кушод ва бе таънаву миннат медиҳад, ба шумо низ хирад мебахшад. ⁶ Вале ҳангоми талаб кардан бояд бешаққу шубҳа боварӣ дошта бошед, ки Ӯ медиҳад. Зеро касе, ки шубҳа мекунад, монанди мавҷи баҳр аст, ки бо вазидани шамол пасту баланд мешавад. ⁷ Бигзор чунин шахс фикр накунад, ки аз ҷониби Худованд чизе гирифта метавонад, ⁸ чунки ӯ дудила буда, дар ҳар қарори худ ноустувор аст.

⁹ Бародари бечора бояд аз он фахр кунад, ки Худо ӯро сарбаланд кардааст. ¹⁰ Сарватманд бошад, аз он фахр кунад, ки Худо ӯро хоксор мегардонад, чунки умри ӯ мисли гули саҳро мегузарад. ¹¹ Чуноне ки аз нурҳои сӯзони офтоб сабзаҳо хушида ва барғҳои гул рехтаву

аз зебоиаш чизе боқӣ наместонад, сарватманд низ ҳангоми саргармии машғулияташ аз ин дунё меравад.

¹² Хушбахт он касест, ки дар вақти санчишҳо сабру тоқат дорад, зеро ҳангоме ки аз ин гуна имтиҳони зиндагӣ мегузарад, тоҷи ҳаётро ба даст меорад. Ин тоҷро Худо ба дӯстдорони худ ваъда додааст. ¹³ Аммо, вақте ба васваса меафтад, нагӯед, ки «Худо маро месанҷад», чунки Худо худ ба васваса намеафтад ва дигаронро низ ба васваса намеандозад. ¹⁴ Балки ҳар шахс он вақт ба васваса меафтад, ки ҳаваси бад мекунаду баъд саргарми он ҳавас шуда, ба доми васваса меафтад. ¹⁵ Сипас, ҳамин ки дили вай бо ин ҳавас ҳомиладор мешавад, гуноҳро таваллуд мекунад. Гуноҳ бошад, ба воя расида, маргро таваллуд мекунад.

¹⁶ Пас, эй бародарони азизам, фиреб нахӯред, ¹⁷ балки бидонед, ки ҳар неъматӣ нек ва бекамбудӣ аз боло, яъне аз ҷониби Падар меояд, ки Ӯ Офарандаи офтобу моҳ ва ситораҳо мебошад. Агарчи ин ҷисмҳои осмонӣ гоҳе равшану гоҳе тира мешаванд, Худо ҳеч вақт тағйир намеёбад. ¹⁸ Ӯ аз рӯи хости худ ба воситаи каломи ростӣ ба мо ҳаёти навро бахшидааст, то ки мо дар байни ҳамаи офаридаҳои Ӯ ҳамчун ҳосили аввал бошем.

Шунидану иҷро кардан

¹⁹ Бародарони азизам, дар ёд дошта бошед, ки ҳар кас бояд ба гӯш кардан чусту чолок бошад ба гуфтани ғазаб кардан саросема нашавад. ²⁰ Чунки қаҳру ғазаби инсон он ҳаёти дурустери, ки аз рӯи хости Худо аст, ба амал намеорад. ²¹ Бинобар ин ҳар бадӣ ва бадахлоқии одатшударо аз худ дур намоед ва каломи ба дилатон

кошташударо хоксорона қабул кунед, ки ин калом чонатонро наҷот дода метавонад.

²²Худро фиреб дода, гумон накунад, ки фақат шунидани каломи Худо басанда аст, балки гуфтаҳои онро ба ҷо оваред. ²³Агар каломро фақат гӯш кунеду иҷро накунад, монанди шахсе ҳастед, ки рӯйи худро дар оина мебинаду ²⁴аз пеши он дур рафтан замон аз ёдаш мебарорад, ки чехрааш ҷӣ гуна буд. ²⁵Лекин шахсе, ки ба қонуни комил ва озодибашанда бодикқат нигоҳ карданро давом медиҳаду суханони шунидашро фаромӯш накарда, иҷро мекунад, дар ҳар кораш баракат меёбад.

²⁶Ҳар кӣ худро диндор ҳисоб мекунаду забонашро идора карда наметавонад, ҳам худро фиреб медиҳад ва ҳам диндориаш ба як пули пуч намеарзад. ²⁷Вале диндорие, ки Падари мо Худо пок ва беайбу нуқсон ҳисоб мекунад, ин аст, ки ба ятимону бевазанон дар ҳолати душвориашон ғамхорӣ кунем ва худро аз олуи шудан бо ин ҷаҳон нигоҳ дорем.

Огоҳӣ аз рӯйбинӣ

2Эй бародаронам, шумо ки ба Худованди пуршӯхрату ҷалоламон Исои Масеҳ имон овардаед, ҳаргиз рӯйбинӣ накунад. ²Фарз кунем, ки шахсе бо ангуштарини тилло дар даст ва либосҳои қиматбаҳо дар тан ба ҷамъомади шумо мебарояд. Ҳамин вақт як камбағале ҳам бо либоси кӯҳнаву ҷанда дохили маҷлис мешавад. ³Шумо бошед, ба шахси сарулибоси қиматбаҳо пӯшида «Аз боло гузаред!» мегӯеду ба камбағал «Ана, ҳо дар он ҷо ист» ё «Пеши пойҳои ман, рӯйи замин нишин»

мегӯед. ⁴Пас, магар дар байнатон рӯйбинӣ нест ва оё шумо аз рӯйи фикрҳои бад ҳукм намекунад?

⁵Гӯш кунед, бародарони азизам. Охир Худо онҳоеро интиҳоб кардааст, ки дар назари мардуми ҷаҳон камбағал, аммо аз ҷиҳати имон бой ҳастанд ва подшоҳии Худо, ки Ё ба дӯстдорони худ ваъда додааст, насибашон мегардад. ⁶Шумо бошед, камбағалонро меранҷонед. Магар худӣ ҳамин бойҳо шуморо сӯйиистеъмол намекунанд ва ба пеши қозӣ намебаранд? ⁷Магар онҳо шахсоне нестанд, ки номи бошарафи Масеҳро дашном медиҳанд? Дар ҳоле ки шумо аз он Масеҳ ҳастед.

⁸Пас, агар шумо аз рӯйи шариати Шоҳи мо рафтор намоед, ки он дар навиштаҷот омадааст: «Ҳар шахсеро, ки наздики мост, бояд мисли худ дӯст бидорем», он гоҳ кори хуб мекунад. ⁹Аммо агар рӯйбинӣ намоед, гуноҳ содир мекунад ва аз рӯйи шариат шумо қонуншикан ҳисоб мешавед. ¹⁰Зеро агар шахсе ҳамаи гуфтаҳои шариатро иҷро намуда, фақат як нуқтаи онро вайрон кунад, дар шикастани тамоми қонуни шариат айбдор мегардад. ¹¹Зеро ҳамоне ки «Алоқаи ғайриникоҳ накун» гуфтааст, ҳамчунин фармудааст, ки «Одамкушӣ накун». Пас, агар шумо алоқаи ғайриникоҳ накунад, вале одам кушед, қонуншикан мешавед.

¹²Бинобар ин гуфтору рафтори шумо бояд мисли гуфтору рафтори шахсе бошад, ки аз рӯйи шариати озодибашанда ҳукм хоҳад шуд. ¹³Зеро ба шахсе, ки нисбати дигарон раҳму шафқат нишон намедиҳад, дар вақти ҳукмшавӣ ба ӯ низ раҳму шафқат нишон дода намешавад. Чунки раҳму шафқат бар ҳукм дастболо мешавад.

Имон ва амал

¹⁴ Инак, эй бародаронам, чӣ фоида аст, агар касе гӯяд, ки имон дорад, аммо амал накунад? Магар чунин имон вайро наҷот дода метавонад?

¹⁵ Фарзи мисол, як бародар ё хоҳаре аз ҷумлаи имондорон сарулибос ва ризқу рӯзӣ надошта бошад ¹⁶ яке аз шумо ба вай гӯед, ки «Сихату саломат гарду ҳеч гуруснагии хунукиро аз сар нагузарон», аммо ба мӯҳтоҷии моддиаш ҳеч кӯмак накунед, пас аз суханони шумо чӣ фоида аст?

¹⁷ Имон ҳам айнан мисли ҳамин беамал бошад, имони мурда аст.

¹⁸ Шояд касе мегӯяд: «Яке имон дорад, дигаре бошад, амал мекунад». Ман мегӯям: «Канӣ ба ман имони беамалро нишон деҳ ва ман ба ту дар амали худ имонамро нишон медиҳам». ¹⁹ Ана ту имон дорӣ, ки Худо ягона аст. Кори хуб мекунӣ! Аммо ҳатто девҳо ба ин бовар мекунанд ва бинобар ин меларзанд.

²⁰ Эй беақл, мехоҳӣ исбот кунам, ки имон беамал фоида надорад?

²¹ Бубин, ки аҷдодамон Иброҳим писараш Исҳоқро дар болои қурбонгоҳ қурбонӣ карданӣ шуд. Магар аз рӯи ҳамин амалаш ӯ беайб шуморида нашуд? ²² Мебинӣ, ки ӯ ҳам бовар карду ҳам амал кард ва имонаш бо амалаш пурра шуд. ²³ Ана ҳамин тавр, гуфтаҳои навиштаҷот дар бораи Иброҳим, ки «Вай ба Худо имон оварду аз рӯи он беайб ҳисоб шуд» иҷро гаштанд ва ӯ дӯсти Худо номида шуд. ²⁴ Пас, ҳоло мебинед, ки инсон на фақат аз рӯи имонаш, балки ҳамчунин аз рӯи амалаш сафед мешавад. ²⁵ Ба монанди ин ҳатто фоҳишае ба номи Роҳоб бо амалаш беайб ҳисоб шуд. Ӯ ба ҷосусони аз тарафи халқи Худо фиристодашуда паноҳ дода, баъд

онҳоро аз роҳи дигар ба саломатӣ равона карда буд.

²⁶ Хулоса, ҳамон тавре ки бадан бе рӯҳ мемирад, имон низ бе амал мемирад.

Ром кардани забон

З Эй бародаронам, бигзор бисёре аз шумо ҳаракати муаллими калом шуданро накунад, зеро худатон медонед, ки аз мо, муаллимон, дар вақти ҷавобдиҳӣ бисёртар пурсида хоҳад шуд. ² Чун ҳама дар соҳаҳои гуногуни ҳаёт пешпо мехӯранд, аммо касе, ки дар сухан ҳеч хато намекунад, шахси комил аст ва тамоми баданашро ҳам идора карда метавонад. ³ Масалан, мо барои ром кардани аспҳо ба даҳонашон лачом мезанем ва он вақт тамоми баданашонро ба ҳар ҷо ки хоҳем, гардонда метавонем. ⁴ Ё мисоли дигар киштиро гирем. Ҳарчанд он калон буда, бо вазидани шамоли шадид ҳаракат кунад ҳам, аммо роҳбари кишти онро ба ҳар тарафе, ки хоҳад, бо як чархи хурди суккон мегардонад.

⁵ Забон низ айнан монанди ҳамин аст. Он як узви хурди бадан аст, аммо чӣ лофи зиёд мезанад. Ана як ҷангали бузург ҳам бо як лахчаи хурди оташ дармегирад. ⁶ Ҳамчунон забон низ оташест, ки аз дӯзах дармегирад. Он як ҷаҳон бадӣ дар байни узвоямон мебошад, ки тамоми баданамонро ҳаром мекунад ва тамоми вучудамонро ба оташ гирифтор менамояд.

⁷ Инсон ҳар гуна ҳайвоноти паррандаҳо ва хазандаҳову ҷонварони обиро ром кардааст ва ром мекунад, ⁸ лекин забони худро ҳеч яке ром карда наметавонад. Забон як бадии идоранашаванда ва пур аз заҳри марговар аст. ⁹ Бо он мо

Худованд ва Падари Осмониамонро[¶] ҳамду сано мехонем ва ҳамчунон бо он одамонро лаънат мегӯем. Ҳол он ки инсон ба шакли Худо офарида шудааст. ¹⁰Пас, аз як забон ҳам ҳамду сано ва ҳам лаънат мебарояд. Бародаронам, ин хел набояд бошад. ¹¹Магар аз як чашма оби ширину оби шӯр чорӣ шуда метавонад?! ¹²Ё магар дарахти анҷир меваи зайтун ва ё токи ангур меваи анҷир бор меоварад?! Аз чашмаи оби шӯр низ оби ширин чорӣ шуда наметавонад.

Ду намуди хирад

¹³Касе ки дар байни шумо бохираду бофаҳм бошад, бигзор инро бо зиндагии хуб ва амалҳое, ки бо хоксории хираду ҳикмат анҷом дода мешаванд, нишон диҳад. ¹⁴Аммо агар дар дилҳои шумо кинаву ҳасад ва худпарастӣ вучуд дошта бошад, худситоӣ накунад, ки таърифатон бар зидди ростӣ аст. ¹⁵Ин гуна хираду ҳикмат аз ҷониби Худо нест, балки ҳикмати заминӣ, дунявӣ, яъне шайтонӣ мебошад. ¹⁶Зеро ҳар вақте ки дар байни шумо кинаву ҳасад ва худпарастӣ ҳаст, дар ҳамаҷо бетартибӣ ва ҳар гуна фисқу фасод мебошад.

¹⁷Аммо хираду ҳикмате, ки аз ҷониби Худо меояд, пеш аз ҳама пок аст ва баъд сулҳпарвар, нармдил, равшанфикр, пур аз раҳму шафқат ва самараҳои нек, самимӣ ва бе рӯйбинӣ мебошад. ¹⁸Шахсони сулҳпарвар тухми сулҳро мекоранд ва ҳосилашро, ки адолат аст, ба даст меоваранд.

Итоат ба Худо

4 Сабаби ҳамаи баҳсҳову ҷангҳои байни шумо дар чист? Магар

дар ҳамаҷо орзу ва ҳавасҳоятон нест, ки дар дарунатон ҷанг мекунад? ²Шумо чизеро саҳт мехоҳед, аммо ба даст намеоред ва барои ҳамаин одамкушӣ мекунад. Шумо ҳамчунон чизеро саҳт ҳавас мекунад, аммо боз ҳам ба мақсадатон намерасед, бинобар ин гирифтори ҷангу мочаро мешавед. Сабаби ба даст наовардани чизи дилхоҳатон дар он аст, ки аз Худо хоҳиш намекунад. ³Вале хоҳиш кунед ҳам, ба даст намеоред, чунки бо нияти айшу ишрати худ талаб мекунад ва ин нияти нодуруст аст.

⁴Эй мардуми бевафо, магар намедонед, ки дӯстӣ кардан бо ин ҷаҳон бо Худо душманӣ карданро мефаҳмонад? Ҳар кӣ бо ин ҷаҳон дӯст шудан хоҳад, душмани Худо мешавад. ⁵Ё фикр мекунад, ки дар навиштаҷот беҳуда гуфта шудааст: «Рӯҳи Худованд, ки Худо дар дарунамон гузоштааст, саҳт рашк мекунад»? ⁶Ба мо бошад, ӯ қуввати бештар аз пештараро ато мекунад, то бар зидди ин ҳавасҳо истодагарӣ кунем. Барои ҳамаин ҳам дар навиштаҷот гуфта шудааст: «Худо бар зидди ҳавобаландон аст, лекин ба хоксoron қувват мебахшад».

⁷Пас, ба Худо пурра итоат кунеду ба иблис зид бароед ва ӯ аз пеши шумо мегурезад. ⁸Ба Худо наздик шавед ва ӯ низ ба шумо наздик мешавад. Шумо, эй гунаҳкорон, дастонатонро аз гуноҳ пок созеду шумо, эй дудилагон, дилхоҳатонро тоза кунед. ⁹Аз корҳоятон пушаймон шуда, нолаву гирия ва фиғон бардоред. Ба ҷойи ханда нола кунед ва ба ҷойи шодӣ кардан ғамгин бошед. ¹⁰Дар пеши Худованд сарҳои худро ҳам кунед ва ӯ шуморо сарбаланд хоҳад кард.

[¶]3:9 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот «Худованд Худоро» омадааст.

¹¹ Эй бародарон, якдигарро бадгӯйӣ накунад. Ҳар кӣ бар зидди бародараш сухан мегӯяд ё ўро ҳукм мекунад, дар асл, зидди шариати Худо сухан мегӯяд ва шариатро ҳукм мекунад. Агар шумо шариатро ҳукм мекарда бошед, пас дигар иҷроқунандаи он нестед, балки ҳукмқунанда ҳастед. ¹² Аммо ҳаминро донед, ки фақат як Шариатдиханда ва Ў ҳам Ҳукмқунанда аст, ки қудрати наҷот додан ва нобуд карданро дорад. Лекин шумо кистед, ки якдигарро ҳукм мекунад?

Бади лозанӣ

¹³ Гӯш андозед шумое, ки мегӯед: «Имрӯз ё фардо фалон шаҳр меравем, он ҷо як сол монда, савдо мекунему фоида ба даст меоварем». ¹⁴ Шумо аз кучо медонед, ки фардо чӣ рӯй медиҳад? Охир умри шумо мисли буғ аст, ки барои як лаҳза кӯтоҳ пайдо мешаваду баъд нопадид мегардад. ¹⁵ Пас, шумо бояд чунин бигӯед: «Худованд хоҳаду зинда монем, фалон корро мекунем». ¹⁶ Дар акси ҳол суханони шумо лозанӣ аз корҳои худ мешавад ва чунин болиданҳо бадӣ аст.

¹⁷ Пас, ҳар кас ки нек будани кореро медонаду онро иҷро намекунад, гуноҳ содир менамояд.

Огоҳӣ ба сарватмандон

5 Ҳоло шумо, эй сарватмандон, гӯш андозед! Шумо бояд гираву нола кунед, чунки бало ба шумо наздик шуда истодааст. ² Сарвати шумо пӯсидаасту либосатонро куя задааст. ³ Тиллову нуқраатон занг задааст. Худи ҳамин занг бар зидди шумо шаҳодат дода, баданатонро мисли оташ дармегиринад. Шумо бошед, дар ин рӯзҳои охир бойигарӣ чамъ кардаед.

⁴ Бинед, шумо ба мардикороне, ки ҳосили заминҳоятонро чамъ овардаанд, бояд музди меҳнаташонро меодед, вале ғоратгарона онро надодед. Ҳоло ҳамин музди меҳнати онҳо бар зидди шумо нолаю фарёд мекунад ва ин фарёди ҳосилчамъқунандагон то ба гӯши Худои пурқудрат расидааст. ⁵ Ана шумо умри худро дар ин дунё бо кайфу сафо ва айшу ишрат гузаронда, худро мисли қонвароне, ки барои куштан парвариш мешаванд, барои рӯзи ҷавобдиҳӣ парвариш кардаед. ⁶ Одами бегуноҳро, ки ба шумо зиддият нишон намедод, ҳукм карда, ба қатл расонидаед.

Сабру тоқат дар вақти азобҳо

⁷ Бинобар ин, эй бародарон, чунон ки деҳқон бо сабру тоқат интизори борони баҳору тирамоҳ мешавад, то ки киштзори ғаллаи гаронбаҳояш ҳосил диҳад, шумо низ то омадани Худованд сабру тоқат кунед. ⁸ Монанди ҳамин шумо низ бо сабру тоқат устувор истед, чунки вақти омадани Худованд наздик аст. ⁹ Аз якдигар, бародарон, арзу шикоят накунад, вагарна ҳукм мешавад, зеро Ҳукмқунанда дар остонаи дар истодааст.

¹⁰ Хӯш, бародарон, аз пайғамбароне, ки аз номи Худованд пайғом медоданд, ибрат бигиред, ки чӣ тавр онҳо дар вақти азобу шиканҷаҳо сабру тоқат нишон медоданд. ¹¹ Шумо медонед, ки мо онҳоеро пурбаракат мешуморем, ки ба азобҳо тоб меоваранд. Тавре ки шумо шунидаед, чӣ гуна Айюб пайғамбар бо сабру тоқат аз азобҳо гузашт ва медонед, ки Худованд дар

охир барояш чӣ кор кард^{§§}. Худованд пур аз раҳму шафқат аст.

¹²Аз ҳама муҳимаш, бародаронам, ҳеҷ қасам нахӯред, на бо Худо, на бо замин ва на бо ҳеҷ чизи дигар. Бигзор «ҳа» гуфтани шумо «ҳа» бошад ва «не» гуфтани «не» бошад. Вагарна шумо ҳукм мешавед.

Дуои натиҷабаш

¹³Агар касе аз байни шумо мушкилие дошта бошад, бояд дуо кунад. Агар хурсанд бошад, бояд сурудҳои ҳамду сано бихонад. ¹⁴Агар касе бемор бошад, бояд роҳбарони ҷамоати имондоронро даъват кунад, то ки барояш дуо кунанду бо номи Худованд бар бемор равған моланд. ¹⁵Он гоҳ дуои боимон беморро шифо мебахшад ва Худованд ӯро аз

бистари беморӣ меҳезонад. Агар ӯ гуноҳ карда бошад, гуноҳаш баҳшида мешавад. ¹⁶Бинобар ин дар пеши якдигар ба гуноҳоятон иқрор шавед ва барои якдигар дуо кунед, то ки шифо ёбед. Дуои шахси дурусткор боқудрат ва натиҷабаш аст.

¹⁷Илӛс пайғамбар низ шахсе мисли мо буд, аммо вақте аз сидқи дил дуо кард, ки борон наборад, сеюним сол ба замин борон наборид. ¹⁸Боз дуо кард, ки борон борад ва аз осмон борон борида замин ҳосил дод.

¹⁹Пас, эй бародаронам, бидонед, ки агар касе аз байни шумо аз роҳи ростӣ барояду дигаре ӯро ба роҳ баргардонад, ²⁰вай гунаҳкорро аз роҳи хато баргардонда, ӯро аз марг начот медиҳад ва гуноҳҳои зиёдаш баҳшида мешаванд.

§§**5:11** Айюб пайғамбар фарзандон ва молу мулкашро аз даст дода, инчунин ба касалии саҳт гирифтгор шуда буд. Аммо баъд аз ин азобҳо Худо ӯро шифо баҳшида, бисёр баракат дода буд.

Номаи якуми

Юҳанно Пешгуфтор

Шаҳодат дар бораи Каломи ҳаёт

1 Мо ба шумо дар бораи Каломи ҳаёт эълон мекунем, ки \bar{Y} аз ибтидо буд. Мо \bar{U} ро шунидему бо чашмони худ дидем, инчунин ба \bar{U} нигоҳ кардему ба \bar{U} даст расондем. ²Ин ҳаёт намоён шуд. Мо \bar{U} ро дидем ва ба шумо дар борааш шаҳодат медиҳем. Мо дар бораи ин ҳаёти абадӣ хабар медиҳем, ки \bar{U} бо Падари Осмонӣ буд ва ба мо намоён шуд. ³Мо ба шумо дидаву шунидамонро эълон мекунем, то шумо низ шарикӣ муносибатҳои мо шавед, ки ин муносибат аслан бо Падари Осмонӣ ва Писари \bar{U} , Исои Масеҳ аст. ⁴Ин суҳанонро барои он менависем, ки шодии мо* пурра гардад.

Бо роҳи равшанӣ рафтан

⁵Ана ин пайғом, ки мо аз Масеҳ шунидем ва ба шумо эълон мекунем: «Худо нур аст ва дар \bar{U} ҳеҷ торикӣ вучуд надорад». ⁶Пас, агар гӯем, ки бо Худо муносибат дорем, аммо бо роҳи торикӣ равем, он гоҳ мо дурӯғгӯй ҳастем ва дар ростӣ зиндагӣ намекунем. ⁷Аммо агар мо дар равшанӣ роҳ равем, ҳамон тавре ки Худо дар равшанӣ аст, пас бо якдигар муносибат дорем ва он гоҳ хуни Писари \bar{U} , Исо моро аз ҳар гуноҳ пок мекунад. ⁸Лекин агар гӯем, ки мо гуноҳкор нестем, худро фиреб медиҳем ва нишон медиҳем, ки дар вучудамон ростӣ нест. ⁹Вале агар ба гуноҳҳои худ иқро шавем,

он гоҳ Худо, ки бовафо ва одил аст, гуноҳҳои моро мебахшад ва аз ҳар нодурустӣ моро пок месозад. ¹⁰Агар гӯем, ки ҳеҷ гуноҳ накардаем, Худоро дурӯғгӯй мекунем ва нишон медиҳем, ки каломи \bar{U} дар мо нест.

2^{1-2 1-2}Эй фарзандони азизам, ин суҳанонро ман барои он ба шумо менависам, то ки гуноҳ содир накунед. Вале вақте касе гуноҳ кунад, мо Исои Масеҳи беайбро дорем, ки ҳоло дар пеши Падари Осмонӣ моро тарафдорӣ мекунад. \bar{U} барои ором кардани ғазаби Худо ва бахшида шудани гуноҳҳои мо ва нафақат барои гуноҳҳои мо, балки барои гуноҳҳои тамоми ҷаҳон ҷони худро фидо кардааст.

³Агар мо ба фармонҳои Худо итоат кунем, он гоҳ боварӣ дошта метавонем, ки \bar{U} ро ба ростӣ шинохтаем. ⁴Ҳар касе, ки «ман Худоро шинохтаам» мегӯяду фармонҳои \bar{U} ро иҷро намекунад, дурӯғгӯй аст ва ростӣ дар вучудаш нест. ⁵Мо фақат ҳамон вақт Худоро ҳақиқатан дӯст медорем, ки фармонҳояшро иҷро кунем. Он гоҳ медонем, ки аз они Худо ҳастем. ⁶Вақте касе мегӯяд, ки \bar{u} бо Худо аст, бояд ҳамон тавре амал кунад, ки Исо амал мекард.

⁷Азизонам, ман ба шумо фармони нав наменависам, балки фармони қадимаеро менависам, ки шумо аз аввал доштед. Фармони қадима ҳамон пайғомест, ки шумо шунидаед. ⁸Ба ҳар ҳол, ман ба шумо фармони навро менависам, ки ҳақиқат будани он дар Масеҳ ва шумо намоён шудааст, чунки торикӣ аз байн рафта истодааст ва равшанӣ асли аллақай медурахшад. ⁹Ҳар касе, ки «ман дар равшанӣ ҳастам» мегӯяду

*1:4 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот «шодии шумо» омадааст.

бародарро бад мебинад, ҳанӯз дар торикӣ мебошад. ¹⁰Лекин ҳар касе, ки бародарро дӯст медорад, дар равшанӣ зиндагӣ мекунад ва дар вай чизе нест, ки сабаби пешпо хӯрданаш шавад. ¹¹Аммо касе, ки ба як бародар нафрат дорад, дар торикист. Вай бо роҳи торикӣ равона асту роҳи мерафтаашро намедонад, чунки торикӣ чашмонашро кӯр сохтааст.

¹²Эй фарзандон, ман ба шумо менависам, чунки гуноҳҳои шумо аз барои Масеҳ бахшида шудаанд.

¹³Эй падарон, ман ба шумо менависам, чунки шумо ҳамонеро, ки аз ибтидо, мешиносед.

Эй ҷавонон, ман ба шумо менависам, чунки шумо Шаҳси Бадро мағлуб кардаед.

Эй фарзандон, ман ба шумо менависам, чунки шумо Падарро мешиносед.

¹⁴Эй падарон, ман ба шумо менависам, чунки шумо ҳамонеро, ки аз ибтидо вучуд дорад, мешиносед.

Эй ҷавонон, ман ба шумо менависам, чунки шумо боқувват ҳастед ва каломи Худо дар шумо ҳамеша натиҷабахш аст, инчунин шумо бар Шаҳси Бад ғолиб баромадаед.

Ба дунё дил набастан

¹⁵Ба ин дунё ва ба ҳар он чӣ, ки дар он аст, дил набандед. Касе, ки ба ин дунё дил мебандад, муҳаббати Худо дар вай нест. ¹⁶Чунки ҳар чизе, ки дар ин дунё ҳаст, яъне ҳавасҳои нафсонӣ, чашмгуруснагӣ ва бо молу мулк калонгирӣ кардан, ҳамаи ин на аз ҷониби Падари Осмонӣ, балки аз ин дунё мебошад. ¹⁷Ин дунё бо ҳавасҳояш гузарон аст, аммо онҳое, ки хости Худоро иҷро мекунанд, то абад зинда мемонанд.

Огоҳӣ аз душмани Масеҳ

¹⁸Эй фарзандон, ин замони охир аст ва чӣ тавре ки шумо шунида будед дар бораи омадани шахси зидди Масеҳ, ҳоло чунин шахсон зиёд баромадаанд. Аз ҳамин ҳам мефаҳмед, ки ин замони охир аст. ¹⁹Ғарҷанде ки ин шахсон аз байни мо баромада бошанд ҳам, онҳо аъзои мо набуданд, чунки агар аъзои мо мебуданд, ҳамроҳи мо мемонданд. Вале вақте аз мо ҷудо шуданд, маълум карданд, ки ҳеҷ якешон аъзои мо набуданд. ²⁰Бар шумо бошад, Шаҳси муқаддаси Худо Рӯҳи худро рехтааст, бинобар ин ҳамаи шумо чӣ будани ростиро медонед. ²¹Инак, ман ба шумо на барои он менависам, ки шумо ростиро намедонед, балки барои он менависам, ки шумо ростиро медонед ва ҳамчунон огоҳ ҳастед, ки аз ростӣ ҳеҷ дурӯғ барнамеояд. ²²Дурӯғгӯй кист? Магар он касе нест, ки Таъиншудаи Худо будани Исоро инкор мекунад? Ин дурӯғгӯй ҳамон душмани Масеҳ аст, ки ҳам Падар ва ҳам Писарро рад мекунад. ²³Ҳар кӣ Писарро рад кунад, бо Падар буда наметавонад ва ҳар кӣ Писарро қабул кунад, Падарро ҳам қабул мекунад. ²⁴Бигзор пайғоми аз аввал шунидаатон дар шумо бимонад. Зеро агар пайғоми аз аввал шунидаатон дар дилҳои шумо монад, он гоҳ шумо дар муносибати Падару Писар мемонед. ²⁵Ана ваъдаи Масеҳ низ, ки ба мо додааст, ҳаёти абадӣ аст. ²⁶Ҳамаи ин суханонро ман оид ба касоне навиштаам, ки шуморо аз роҳ заданӣ ҳастанд. ²⁷Шумо бошед, Рӯҳеро доред, ки Ў ба шумо додааст ва ин Рӯҳ дар шумо сокин мебошад, бинобар ин эҳтиёҷ надоред, ки каси дигар шуморо ёд диҳад. Худи ҳамин

Рӯҳ дар бораи ҳама чиз ёд медиҳад ва таълимоти Ҷ дурӯғ нест, балки рост аст. Пас, ҳамоно тавре ки Ҷ шуморо таълим додааст бо Масеҳ монед.

Фарзандони Худо

²⁸ Ҳоло бошад, фарзандони азизам, бо Масеҳ муносибати худро давом диҳед, то ки дар вақти баргаштан ва зоҳир шуданаш дар пеши Ҷ сари худро хамшуда ҳис накунем, балки бочурӯғат бошем. ²⁹ Мо медонем, ки Масеҳ дурусткор аст. Бинобар ин медонем, ки ҳар кӣ корҳои дуруст мекунад, таваллуди нав аз Худо гирифтааст.

З Бинед, ки Падар чӣ қадар моро дӯст доштааст, ки мо фарзандони Ҷ номида мешавем ва ҳам фарзандони Ҷ ҳастем. Сабабе, ки ҷаҳон моро намешиносад дар он аст, ки он Худоро нашинохт. ² Азизон, мо ҳоло фарзандони Худо ҳастем ва ҳанӯз намоён нашудааст, ки мо чӣ гуна мешавем. Лекин ҳаминро медонем, ки ҳангоми зоҳир шудани Масеҳ мисли Ҷ хоҳем шуд, чунки Ҷро ҳамоно тавре ки ҳаст, хоҳем дид. ³ Инак, ҳар кӣ ба Ҷ умед мебандад, худро пок нигоҳ медорад, чуноне ки Масеҳ пок аст.

⁴ Ҳар кӣ дар гуноҳ зиндагӣ мекунад, қонуншикан аст. Аслан худи гуноҳ беқонунӣ аст. ⁵ Шумо ҳам медонед, ки Масеҳ барои аз байн бардоштани гуноҳҳои мо зоҳир шуд. Шумо инчунин медонед, ки Ҷ комилан беғуноҳ аст. ⁶ Пас, ҳар кӣ дар Ҷ зиндагӣ мекунад, гуноҳ карданро давом намедихад. Ҳар кӣ гуноҳ карданро давом медиҳад, Масеҳро на дидааст ва на шинохтааст.

⁷ Фарзандони азиз, нагузored, ки касе шуморо гумроҳ созад. Ҳамаи онҳое, ки кори дуруст мекунанд,

дурусткор ҳастанд, айнан мисли Масеҳ, ки дурусткор аст. ⁸ Аммо ҳамоно, ки гуноҳ карданро давом медиҳад, аз иблис аст, зеро иблис аз ибтидо гуноҳ карда меояд. Сабаби зоҳир шудани Писари Худо низ дар ҳамин буд, ки корҳои иблисро нобуд созад. ⁹ Ҳар касе, ки Худо барояш таваллуди нав бахшидааст, гуноҳ карданро давом намедихад, зеро дар дохилаш табиати Худо мебошад. Инчунин вай наметавонад, ки зиндагии гуноҳқоронаро давом диҳад, чунки таваллуди нав аз Худо гирифтааст. ¹⁰ Кӣ фарзанди Худо ва кӣ фарзанди иблис буданаш ин тавр маълум мегардад: ҳар кӣ чизи дурустро иҷро намекунад ва ҳамчунин бародари худро дӯст намедорад, фарзанди Худо намебошад.

¹¹ Зеро пайғоме, ки шумо аз аввал шунида будед, ин аст, ки мо бояд якдигарро дӯст дошта бошем. ¹² Мисли Қобил набошем, ки зердасти Шаҳси Бад буда, бародари худро кушт. Аз чӣ сабаб бародарашро кушт? Чунки корҳои ӯ баду корҳои бародараш дуруст буданд. ¹³ Бинобар ин, эй бародаронам, агар одамони ҷаҳон аз шумо нафрат кунанд, ҳайрон нашавед. ¹⁴ Азбаски бародарони худро дӯст медорем, мо медонем, ки аз марг ба ҳаёт гузаштем. Ҳар кӣ бародари худро дӯст намедорад, ҳанӯз ҳам зери дасти марг аст. ¹⁵ Ҳар кӣ бародари худро бад мебинад, одамқуш аст. Шумо бошед, медонед, ки дар даруни ҳеч як одамқуш ҳаёти абадӣ нест. ¹⁶ Чӣ будани муҳаббатро мо дар Исои Масеҳ мебинем, ки Ҷ чони худро барои мо фидо кард. Мо низ бояд худро барои бародарони худ фидо кунем. ¹⁷ Агар касе молу мулк дошта бошаду бинад, ки бародараш мӯҳтоҷӣ дорад, вале

нисбати ӯ сангдил монад, магар муҳаббати Худо дар дили вай ҳаст? ¹⁸ Фарзандони азиз, биёед мо на бо забону сухан, балки дар амал ва ростӣ муҳаббатро нишон диҳем. ^{19–20} ^{19–20} Агар ҳамин тавр кунем, медонем, ки мо аз они ростӣ ҳастем ва агарчи вичдонамон моро азоб диҳад ҳам, дар ҳузури Худо диламон ором мебошад, зеро Худо аз вичдони мо бузургтар аст ва аз ҳама чиз огоҳ мебошад.

²¹ Дӯстони азиз, агар вичдонамон моро азоб надихад, пас дар пеши Худо сарамонро бардошта меистем ва ²² азбаски ба фармонҳои Ӯ итоат мекунем ва кори писандидаи Ӯро иҷро менамоем, ҳар чӣ хоҳиш кунем, аз Ӯ мегирем. ²³ Фармони Ӯ ин аст, ки ба Писараш Исои Масеҳ бовар кунем ва аз рӯи фармони Ӯ якдигарро дӯст дошта бошем. ²⁴ Касоне, ки ба ин фармон итоат мекунад, дар Ӯ зиндагӣ мекунад ва Ӯ дар дохили онҳо зиндагӣ мекунад. Аз кучо мо мефаҳмем, ки Ӯ дар дохили мо зиндагӣ мекунад? Аз Рӯҳи Муқаддас мефаҳмем, ки Ӯ ба мо додааст.

Санчидани рӯҳҳо

4 Эй азизон, ба ҳар касе, ки «ман Рӯҳи Худо дорам» мегӯяд, бовар накунад. Онҳоро санҷед, ки оё ростӣ аз тарафи Худоянд, чунки ба ҷаҳон бисёр пайғамбарони бардурӯғ омадаанд. ² Шумо Рӯҳи Худоро ин тавр шинохта метавонед: ҳар рӯҳе, ки бо ҷисми инсонӣ омадани Исои Масеҳро иқрор мекунад, аз Худост, ³ аммо ҳар рӯҳе, ки инро иқрор намекунад, аз Худо нест. Баръакс ин рӯҳ аз ҷониби душмани Масеҳ аст, ки шумо дар бораи омада истодани ӯ шундаед ва ӯ аллакай дар ҷаҳон аст. ⁴ Фарзандони азиз, шумо аз они Худо ҳастед, бинобар ин Касе, ки

дар дохили шумо ҳаст, бузургтар аз онест, ки дар ҷаҳон мебошад. Пас шумо пайғамбарони бардурӯғро мағлуб сохтаед. ⁵ Онҳо аз они ҷаҳон мебошанд, бинобар ин мувофиқи ин ҷаҳон гап мезананд ва одамони ҷаҳон онҳоро гӯш мекунанд. ⁶ Мо бошем, аз они Худо ҳастем ва ҳар касе, ки Худоро мешиносад, моро гӯш мекунад. Аммо онҳое, ки аз они Худо нестанд, моро гӯш намекунанд. Ана аз ҳамин мо рӯҳи ростиро аз рӯҳи фиреб фарқ мекунем.

Худо муҳаббат аст

⁷ Азизон, биёед якдигарро дӯст дорем, чунки муҳаббат аз Худо аст. Ҳар кӣ муҳаббат нишон медиҳад, аз Худо таваллуди нав гирифтааст ва Худоро мешиносад. ⁸ Худо муҳаббат аст, пас ҳар кӣ муҳаббат нишон намедиҳад Худоро намешиносад. ⁹ Муҳаббати Худо ба мо ин тавр намоён шудааст, ки Ӯ Писари ягонаи худро ба ҷаҳон фиристод, то ки мо ба воситаи Ӯ ҳаёти абадӣ ба даст оварем. ¹⁰ Ана ин муҳаббат аст, ки на мо Худоро дӯст доштем, балки Ӯ моро дӯст дошт ва Писари худро фиристод, то ки Ӯ барои ором кардани ғазаби Худо ва бахшида шудани гуноҳҳои мо фидо шавад. ¹¹ Азизонам, агар Худо моро ин қадар дӯст дорад, пас мо низ бояд якдигарро дӯст дорем. ¹² Худоро касе надидааст, вале агар мо якдигарро дӯст дорем, Худо дар дохили мо зиндагӣ мекунад ва муҳаббати Ӯ дар дохили мо ба ҳадди комил мерасад. ¹³ Дар Худо сокин буданамон ва Худо дар мо сокин буданашро мо аз ин медонем, ки Ӯ Рӯҳи худро ба мо додааст. ¹⁴ Инчунин мо бо чашми худ дидем ва шаҳодат медиҳем, ки Падар Писари худро ҳамчун Наҷотдиҳандаи ҷаҳон фиристодааст. ¹⁵ Дар дохили

касоне, ки Писари Худо будани Исоро иқрор мекунад, Худо сокин мебошад ва онҳо дар Худо сокин мебошанд.¹⁶ Ана ҳамин тавр мо муҳаббати Худоро нисбати худ шинохтем ва ба он бовар мекунем.

Худо муҳаббат аст ва онҳое, ки дар муҳаббат мемонанд, дар Худо сокин мебошанд ва Худо дар онҳо мебошад.¹⁷ Муҳаббати Худо дар мо ба ҳадди комил расидааст, то ки мо дар рӯзи ҷазо бо сари бардошта истода тавонем, чунки мо дар ин ҷаҳон монанди ӯ ҳастем.¹⁸ Дар муҳаббат тарс нест, баръакс муҳаббати пурра тарсро аз байн мебарад. Касе, ки тарс дорад, интизори ҷазо аст. ӯ ханӯз ба ҳадди комили муҳаббат нарасидааст.¹⁹ Мо барои он муҳаббат нишон медиҳем[†], чунки аввал Худо моро дӯст доштааст.²⁰ Агар касе мегӯяд, ки ӯ Худоро дӯст медорад, аммо бародарашро бад мебинад, дурӯғгӯй аст. Зеро агар мо бародаронро бад бинем, дар ҳоле ки чашмамон онҳоро мебинанд, пас Худоро, ки чашмамон намебинад, дӯст дошта наметавонем.²¹ Фармони Худо ин аст, ки ҳар кӣ ӯро дӯст дорад, бояд бародари худро низ дӯст дорад.

Имон ба Писари Худо

5 Ҳар касе, ки ба Таъиншудаи Худо будани Исо бовар мекунад, таваллуди нав аз Худо гирифтааст ва ҳар кӣ падарро дӯст дорад, фарзандашро низ дӯст медорад.² Агар мо Худоро дӯст дорем ва фармонҳои ӯро иҷро кунем, бо ҳамин мефаҳмем, ки фарзандони

Худоро дӯст медорем.³ Зеро Худоро дӯст доштан ин фармонҳои ӯро иҷро кардан аст. Фармонҳои ӯ бошанд, вазнин нестанд,⁴ чунки ҳар кӣ аз Худо таваллуди нав гирифтааст, ҷаҳонро ғалаба мекунад ва ин ғалабае, ки бар ҷаҳон ғолиб мебарояд, имони мост.⁵ Пас кӣ бар ҷаҳон ғолиб мебарояд? Фақат он касе, ки ба Писари Худо будани Исо бовар мекунад.

⁶ Исои Масеҳ ҳамонест, ки ба воситаи обу хун омадааст. ӯ на фақат ба воситаи об, балки ба воситаи обу хун омадааст. Инро Рӯҳ шаҳодат медиҳад, чунки Рӯҳ ҳақ аст.⁷ Зеро се шоҳид аст, ки шаҳодат медиҳад:⁸ Рӯҳ, об ва хун ва ҳар сеи онҳо забон як доранд.⁹ Мо шаҳодати инсонро қабул мекунем, вале шаҳодати Худо чӣ қадар бештар боварибахш аст. Охир дар ин ҷо худи Худо дар бораи Писараш шаҳодат додааст.¹⁰ Касе, ки ба Писари Худо бовар мекунад, дар дили худ ин шаҳодатро дорад. Аммо ҳар кӣ ба Худо бовар намекунад, ӯро дурӯғгӯй месозад, чунки ба шаҳодате, ки Худо дар бораи Писараш додааст, бовар накард.¹¹ Ин ҳам шаҳодати Худо аст, ки ӯ ба мо ҳаёти абадӣ бахшидааст ва ин ҳаёт дар Писари ӯст.¹² Ҳар кӣ бо Писар аст, ин ҳаётро дорад ва ҳар кӣ бо Писари Худо нест, ин ҳаётро надорад.

Хулоса

¹³ Ман ин суханонро ба шумое, ки ба Писари Худо бовар мекунад, менависам, то донед, ки соҳиби ҳаёти

[†]4:19 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот «Мо ӯро дӯст медорем» омадааст.

³5:7 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дар оятҳои 7 ва 8 омадааст: «Зеро се шоҳид аст, ки шаҳодат медиҳад: дар осмон Падар, Калом ва Рӯҳи Муқаддас ва ҳар сеи Онҳо як ҳастанд ва се шоҳид дар замин аст: Рӯҳ, об ва хун ва ҳар сеи онҳо забон як доранд».

абадӣ ҳастед. ¹⁴ Бинобар ин мо дар ҳузури Худо ин бовариро дорем, ки ҳар чӣ мувофиқи хости Ӯ хоҳиш кунем, Ӯ ба мо гӯш меандозад. ¹⁵ Пас, агар донем, ки Ӯ ҳар хоҳиши моро мешунавад, мо инчунин медонем, ки чизи хоҳишкардамонро ба даст овардаем.

¹⁶ Агар шумо бинед, ки бародаратон гуноҳе мекунад, ки ба марг намебарад, бояд барояш дуо кунед ва Худо ба ӯ ҳаёт мебахшад, яъне ба оне, ки гуноҳи ба марг набаранда мекунад. Чунки гуноҳе ҳаст, ки ба марг мебарад ва ман намегӯям, ки барои чунин гуноҳ бояд дуо кунед. ¹⁷ Ҳамаи корҳои нодуруст гуноҳ ҳастанд, вале ин

гуноҳест, ки ба марг намебарад. ¹⁸ Мо медонем, ҳар касе ки аз Худо таваллуди нав ёфтааст, гуноҳ карданро давом намедихад, балки Писари Худо онҳоро эҳтиёт мекунад ва Шахси Бад ба онҳо даст расонда наметавонад. ¹⁹ Мо низ медонем, ки мо фарзандони Худо ҳастем ва тамоми ҷаҳон зери дасти Шахси Бад мебошад. ²⁰ Мо боз медонем, ки Писари Худо омад ва ба мо қобилияти фаҳмиданро додааст, то мо ҳамонеро, ки ростӣ аст, шиносем. Мо бошем, дар ҳамоне, ки ростист ва дар Писари Ӯ Исои Масеҳ ҳастем. Ӯ Худои ҳақиқӣ ва ҳаёти абадӣ аст.

²¹ Фарзандони азиз, худро аз бутпарастӣ эҳтиёт кунед[†].

[†]5:21 Дар баъзе нусхаҳои қадимии навиштаҷот дохил шудааст: «Омин.»

Номаи дуоми

Юҳанно

Пешгуфтор

1^{1-2 1-2} Аз роҳбари ҷамоати имондорон ба хонуме, ки Худо интиҳоб кардааст, ва фарзандони вай, ки ба ростӣ дӯсташон медорам. Мо ҳарду ҳамон як ростиро дӯст медорем, ки он дар мо ҳоло мебошад ва то абад бо мо мемонад. На фақат ман шуморо дӯст медорам, балки ҳамаи онҳое ҳам, ки ростиро мешиносанд.³ Бигзор файзу раҳмат ва сулҳу осоиштагӣ аз ҷониби Худо-Падар ва Исои Масеҳ[§], Писари Падар бо мо^{**}, ки ростиро медонем ва якдигарро дӯст медорем, бошад.

Фармони аз аввалбудаи Худо

⁴Аз фаҳмидани он, ки баъзе фарзандони шумо мувофиқи фармоиши Падар дар роҳи ростӣ зиндагӣ мекунанд, бениҳоят хурсанд шудам.⁵ Ҳоло ҳам, хонуми мӯҳтарам, ба шумо на фармони нав, балки ҳамонро, ки аз аввал доштем, менависам ва хоҳиш мекунам, ки ҳамаамон якдигарро дӯст дорем.⁶ Муҳаббат бошад, дар ин аст, ки мо ба фармонҳои Худо итоат намуда,

зиндагӣ кунем. Фармони Ӯ ҳамонест, ки аз аввал шунидаед, яъне бо роҳи муҳаббат равед.

Аз фиребгарон эҳтиёт шудан

⁷Дар ҷаҳон бисёр фиребгарон баромадаанд, ки дар ҷисм омадани Исои Масеҳро^{††} қабул намекунанд. Ин хел одамон фиребгар ва душмани Масеҳ ҳастанд.⁸ Эҳтиёт шавед, то чизеро, ки барояш заҳмат кашидаем^{‡‡}, аз даст надиҳед. Баръакс ба мукофоти пурра ноил гардед.⁹ Ҳар кӣ таълимоти Масеҳро иҷро намекунаду аз ҳадду ҳудуди он мебарояд бо Худо нест. Аммо касе, ки дар ин таълимот мемонад, ҳам бо Падар ва ҳам бо Писар мебошад.¹⁰ Агар касе пеши шумо ояду ин таълимотро наоварад, ӯро ба хонаатон роҳ надиҳед ва қабул накунед.¹¹ Зеро касе, ки ӯро қабул мекунад, шарикӣ корҳои бади ӯ мегардад.

¹²Боз чизи зиёд ба шумо гуфтани ҳастам, вале бар ивази истифода бурдани коғазу ранг, умедворам, ки шуморо хабар гирифта чашм ба чашм сӯҳбат кунем, то ки шодиямон лабрез гардад.

¹³Фарзандони хоҳари интиҳобшудаат салом мегӯянд^{¶¶}.

§1:3 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот «ва Худованд Исои Масеҳ» омадааст.

**1:3 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот «шумо» омадааст.

††1:7 Яҳудиён мунтазир буданд, ки Таъиншудаи Худо аз байни инсон мебарояд, вале Худо Писари худро ҳамчун Таъиншудаи худ фиристод. Ин Исои Масеҳ буд, ки гарчанде Худо буд, лекин ба замин инсон шуда омад. Барои бисёр касон ба ин бовар қардан мушкил буд, бинобар ин онҳо рад мекарданд, ки Худо ба ҷаҳон ба монанди инсон омадааст.

‡‡1:8 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот «заҳмат кашидаед» омадааст.

¶¶1:13 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дар охири ҷумла «омин» омадааст.

Номаи сеюми

Юҳанно

Пешгуфтор

1 Аз роҳбари ҷамоати имондорон ба Гаюси азиз, ки дар ростӣ ўро дўст медорам.

² Дўсти азизам, ман дуо мекунам, ки аз ҳар чиҳат ривочу равнақ ёби ва сиҳату саломат бошӣ, чуноне ки дилу ҷонат равнақ меёбад. ³ Вақте ки чанд бародарон омада, ба ман шаҳодат доданд, ки ту ба ростӣ бовафо ҳастӣ ва дар роҳи ростӣ меравӣ, ман бениҳоят хурсанд шудам.

⁴ Аз шунидани он, ки фарзандони ман дар роҳи ростӣ мераванд, бароям хурсандии бузургтаре нест.

Тарзи қабул кардани бародарони мусофир

⁵ Дўсти азиз, ту дар он рафторе, ки нисбат ба бародарон мекунӣ, асосан ба бародарони бароят ношинос бовафо ҳастӣ. ⁶ Ин бародарон дар бораи муҳаббати ту дар пеши ҷамоати имондорон шаҳодат доданд. Кори хуб мекунӣ, агар онҳоро тавре ба сафарашон гусел намой, ки иззати Худоро ба ҷо меорад. ⁷ Чунки онҳо аз барои номи Ў ба сафар баромадаанд ва аз беимондорон чизе қабул накарданд. ⁸ Бинобар ин мо бояд

чунин одамонро таъмин намоем, то ки дар роҳи ростӣ ҳамкор шавем.

⁹ Ман дар бораи ин ба ҷамоати имондорон нависта будам, аммо ҳамон Деотрефес, ки роҳбарӣ карданро дўст медорад, гапи моро дар замин монд. ¹⁰ Пас, дар сурати омаданам, ман корҳои ўро ва суханони зишташро, ки бар зидди мо мегўяд, ба рӯи об мебарорам. Ба ў ин корҳояш ҳам кам аст, ки боз аз қабул кардани бародарон рӯй мегардонад. Ў ба дигарон низ, ки қабул кардан мехоҳанд, роҳ намедихад. Ҳатто онҳоро аз ҷамоати имондорон берун мекунад.

Давом додани рафтори хуб

¹¹ Дўсти азизам, рафтори хубро тақлид кун ва на рафтори бадро. Зеро ҳар кӣ хубӣ мекунад аз ҷониби Худо аст. Аммо касе, ки бадӣ мекунад, Худоро надидааст. ¹² Ана Деметрусро ҳама таъриф мекунанд, ҳатто худи ростӣ инро тасдиқ мекунад. Мо ҳам дар бораи ў шаҳодат медиҳем ва ту медонӣ, ки шаҳодати мо рост аст.

¹³ Боз зиёд чиз ба ту гуфтани ҳастам, лекин намехоҳам, ки онро бо ранг дар рӯи коғаз нависам. ¹⁴ Ман умедворам, ки ба зудӣ туро мебинам ва чашм ба чашм гап мезанем. ¹⁵ Саломат бош. Дўстони инҷо будаат ба ту салом мегўянд, ту низ дўстони онҷоро як ба як салом гўй^{§§}.

§§1:15 Дар баъзе нусхаҳо дар охири ҷумла «Омин» омадааст.

Яхудо

Яхудо ба имондорон салом мегӯяд

1 Ман, Яхудо, бандаи Исои Масех ва бародари Яъқуб ҳастам. Ба даъватшудагон, ки дар Худо Падар муҳаббат^{*} пайдо намуда, дар паноҳи Исои Масех мебошанд, ²лутфу меҳрубонӣ, осоиштагӣ ва муҳаббат орузмандам!

Ҳукм шудани муаллимони дурӯғин

³Дӯстони азиз, хеле меҳостам ба шумо дар бораи наҷоти умумиямон нависам. Лекин ҳоло зарур донистам, ки ин номаро навишта, шуморо рӯҳбаланд созам, то барои имоне, ки боре ба муқаддасон[†] дода шудааст, мубориза баред. ⁴Зеро баъзе касон, ки дар бораи маҳкум шуданашон ҳанӯз дар замони қадим навишта шудааст, пинҳонӣ дар миёни шумо ҷой гирифтаанд. Онҳо худобехабар буда, файзи Худои моро ҳамчун иҷозат ба бадахлоқии чинсӣ медонанд ва ягона Ҳокиму Худованди мо Исои Масехро рад мекунанд.

⁵Ҳоло мехоҳам он чиро, ки худатон хуб медонед, бори дигар ба шумо хотиррасон намоям. Худованд мардуми Худро аз замини Миср халос кард, вале сипас аз байнашон онҳоеро, ки бовар накарданд, нобуд сохт. ⁶Инчунин, фариштаҳо мақоми худро нигоҳ надошта, манзили худро

тарк карданд. Ҷ онҳоро дар торикии абадӣ занҷирбанд намуда, барои рӯзи бузурги қиёмат нигоҳ медорад. ⁷Мисли ин фариштаҳо, шахрҳои Садӯму Амӯро ва деҳоти гирду атрофи онҳо, ки ба бадахлоқии чинсӣ ва хоҳишҳои ғайритабиӣ дода шуда буданд, ҳамчун намуна гирифтори ҷазои оташи абадӣ гаштанд.

⁸Ин одамон дар асоси хобҳои дидашон ҷисмашонро ҳаром мекунанд ва қудрати Худовандро рад менамоянду ҷалолдорони осмонино дашном медиҳанд. ⁹Ҳол он ки ҳатто фариштаи бузург Микоил чун бо иблис дар бораи ҷасади Мусо пайғамбар баҳс мекард, ба худ раво надид, ки ӯро бо дашном ҳукм намояд. Ҷ ба иблис танҳо гуфт, ки бигзор Худованд сазои туро диҳад. ¹⁰Ин одамон намедонанд, ки киро дашном медиҳанд. Лекин он чӣ ки табиатан, мисли ҳайвони беақл мефаҳманд, онҳоро нобуд мекунад. ¹¹Вой бар ҳоли чунин одамон, чунки бо роҳи Қоин[‡] мераванд, пул гуфта, гирифтори хатои Бильом[¶] шудаанд ва саркашӣ намуда, мисли Қӯрах[§] нобуд мешаванд. ¹²Онҳо ҳангоми хӯроки шомҳои муҳаббат байни шумо мисли санги пешпое нишаста, бе тарсу ҳарос худро мепарваранд. Онҳо абрҳои беобанд, ки бод мебарад ва дарахтони бемеваанд, ки дар тирамоҳ решақан мешаванд ва дубора мемиранд. ¹³Онҳо мавҷҳои шадиди баҳранд, ки шармандагии худро мисли

*1:1 Дар баъзе нусхаҳои қадимаи Навиштаҷот «такдисиёфта ё покшуда» омадааст.

†1:3 муқаддасон — мувофиқи таълимоти Инҷил ҳар одаме, ки ба Исои Масех имон дорад муқаддас ҳисобида мешавад.

‡1:11 Қоин — одамкуши нахустин.

¶1:11 Бильом — шахсест аз Паймони куҳан, ки бар ивази пул халқи Исроилро лаънат кардани буд.

§1:11 Қӯрах — шахсест аз Паймони куҳан, ки бар зидди Мусо исён карда буд.

кафк рӯйи об мебароранд. Онҳо ситорагони овораанд, ки барои ҳамеша ба торикии зулмонӣ хоҳанд рафт. ¹⁴Ҳамчунин, Ҳанӯх, ки насли ҳафтуми Одам буд, дар бораи онҳо пешгӯӣ намуда гуфтааст: «Бингар, Худованд бо ҳазор-ҳазор муқаддасони Худ меояд. ¹⁵Меояд то ки ҳамаро маҳқум намояд ва ҷони ҳар гунаҳкорро мувофиқи кирдори бадаш ва суханони бешармонааш, ки ба Ё гуфтааст, ҷазо диҳад». ¹⁶Онҳо ҳамеша шикоят мекунанд ва баҳона мечӯянд, аз пайи хоҳишҳои худ ҳастанд, бо худ меболанд ва барои фоидаи худ хушомад мезананд.

Насихат ба вафодорӣ

¹⁷Аммо шумо, дӯстон, суханони фиристагони Худовандамон Исои Масехро, ки пеш ба шумо гуфта буданд, дар ёд доред. ¹⁸Онҳо ба шумо чунин мегуфтанд: «Дар охирамон масхарабозоне ба миён меоянд, ки аз пайи хоҳишҳои бади худ мераванд». ¹⁹Онҳо ҷудой меандозанд, мувофиқи майлҳои

ҷисмонӣ рафтор мекунанд, лекин Рӯҳи Худоро надоранд. ²⁰Аммо шумо, дӯстони азиз, бо Рӯҳи Пок пайваста дуо карда, худро бар имони поктаринатон бунёд кунед. ²¹Худро дар муҳаббати Худо нигоҳ доред, чунки ҳоло умедвори марҳамати Худовандамон Исои Масех барои ҳаёти абадӣ мешавед. ²²Нисбат ба онҳое, ки дудила ҳастанд, раҳмдил бошед. ²³Баъзеро гӯё аз дами оташ кашида, наҷот диҳед. Нисбати баъзеи дигар бо эҳтиёт дилсӯзӣ намоед, ҳатто ба либосе, ки олудаи ҷисми гунаҳкор аст, даст нарасонед.

Дуои ҳамду сано

²⁴Ба Ё, ки шуморо аз гуноҳ нигоҳ дошта, бе камбудӣ ва бо шодмонӣ пеши ҷалолоти Худ оварда метавонад, яъне ²⁵бар Худои ягона, ки ба воситаи Худованд Исои Масех наҷоткори мо шудааст, дар тӯли асрҳо, аз имрӯз то абад бузургиву ҷалолат ва нерӯву қудрат бод! Омин!